

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Dicaearchi Messenii

quae supersunt

composita, edita et illustrata

Maximiliano Fuhr,

doctore philosophiae.

C. Darmstadt.

Sumptibus et typis Caroli Guillelmi Leskii.

MDCCCLII.

Splendida gemmarum, quae vir Messenius olim
Sensibus ingenuis struxerat arte deus,
Scrinia vi famae toto sunt orbe vagata,
Divinique hominis me quoque movit amor.

Fulserant quo vix coelestia sidera lucent
Lumine tecta viri miraue imago fuit,
Quosque alias subitus cogit devertere terror,
Vertit tunc oculos effigies hilaris;
Haud aliter, quam si sedes penetrasse beatas

10. Credas et summum te petisse deum.

Verum, ut ad interitum vel maxima quaeque trahuntur,
Sic quoque gemmarum perditus est cumulus,
Quasque opifex summo conamine non imitetur,
Has alias alius jam locus abdiderat.

Invidiam fati nobis rapuisse dolentem

Tales thesauros rumor adivit inops,
Frustula cauponem quaedam pretiosa tenere,
Qui mihi solventi venderet innocuus.

Quorum me species, simul et spes magna fefellit,

20. Nec desiderii demta libido fuit.

Ingressusque viam referendi frustula causa

Ambiguum passum dirigo per silviam.

Hic laurus pinusque sacerrima me umbra recepit

Vicinoque auris fontis inita sono est.

Me marmor placidum, lassum me membra locique

Me blando somno tradidit alta quies.

Jamque oblitus eram molem curasque sopore,

Quum me forma subit conspiciui genii,

P r a e f a t i o.

Quum nihil aliud in animum initio induxissem, quam magnum pedestri oratione conscriptum fragmentum, quod in libris manuscriptis relictum et Dicacarchi Vitae Graeciae vindicari solitum fuit, de integro critice tractare et interpretari ac dissertatione praeterea de ejus auctoritate instructum edere, hoc tamen deinde consilium omisi atque adeo ita amplificavi, ut omnia librorum Dicacarcheorum fragmenta, quae aut jam ab aliis indicata essent aut mihi scriptores qui huc pertinere viderentur perlegenti occurrissent, componere et illius viri memoria dignissimi studia et literas adumbrare conarer. Hanc autem meam qualiscunque est operam eo commodiorem multis fore suspicabar, quod, quum virorum doctorum animos ad hunc philosophum recentissimo tempore adversos esse intellexissem, ejus cognoscendi et rite judicandi initium et primum fundamentum fragmentorum ejus collectio esse videbatur quam fieri potest accuratissima. Ejusmodi vero libro adhuc caremus, quoniam fere omnes eruditi homines, qui priori tempore de Dicacarcho egerunt, tria Dicacarchiana fragmenta in codicibus superstidia, quorum sinceritatem valde dubiam esse demonstrabimus, considerare et tractare satis duxerunt. Una tantum fragmentorum sarrago absoluta est, sed ea apud nos Germanos plane ignota, ab Italo quodam hoc titulo instituta: „i Frammenti di Diccarco da Messina — dall' avvocato D. Celidonio Errante. Palermo. 1822. 2 voll. 8.vo“ quae quidem, quantum ex speciminibus a Gailio inde repetitis colligere licet, haud magni aestimanda esse videtur. Alia fragmentorum editio ab Augusto

verum sit recto iudicio indagavisse opiner, ut nemo me melius sentiat, quam procul a fine proposito aberraverim. Voluissem libris me manuscriptis uti potuisse, sed unus de cujus salute et sede compertum est, *Monacensis*, qui *J. G. Hervuorti* olim fuerat et cum bibliotheca Augustana Monachiam translatus est, recentissimo tempore bis collatus est, primum a Werfero in Marxii usum et secundum a Spengelio pro Buttmanno, neque esse adhuc intellexi, quod de diligentia earum collationum dubitemus. Quo loco et quo statu ceteri quibus Hoeschelius usus est codices *Casauboni* et *Palatini* hodie versentur, ignoro neque ad comperiendum animum magnopere adverti, quum omnes illos libros ex uno fonte emanasse cum Buttmanno et aliis viris doctis consentirem. Eo plus adjumenti ab aliis codicibus, quorum nullam dum notitiam habemus, expectari poterat. Duo Dicaearchica fragmenta, alterum prosaicum Vitae Gracciae, alterum ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος inscriptum quanquam ex majori tantum parte, primus *Matthaeus Budaeus* Italiam peragrans anno 1589 in codice quodam reperit *Henricoque Stephano* commisit, qui cum Casauboni notis 1590. edidit, quae editio in thesauri antiquitatum Graecarum Gronoviani tomo XI deinde an. 1609 recusa est. Non ita multo post *Hoeschelius* libris quos dixi utens manuscriptis et reliquam inde anagraphes de Creta et Cycladibus Sporadibusque insulis partem subjungens in lucem emisit Augustis Vindelicorum. 1600. Multo tempore interjecto *Hudsonus* in geographorum suorum Graecorum minorum volumine altero repetiit 1703, accedente, quod e codice *Gudiano* descriptum *Fabricius* transmiserat, anagraphes *Pelii* fragmento. Denuo deinde in *Zosimadum geographorum collectione Vindobonensi* excusa sunt, primis hujus saeculi annis (1806) sine ulla fere sana crisi instituta. Omnium postea optime *Meierus Marxius* in recensendis illis fragmentis versatus est, in tertio *Creuzeri meletematum* volumine Lips. 1819 exhibens. Eodem anno *Guil. Manz* editionem Dicaearchicorum, quae ab *Holstenio* quondam apparata, immatura autem ejus morte retardata fuerat, suis curis absolutam edidit. Tribus annis praeterlapsis *Celidonio* librum supra allegatum et anno 1828

Caput primum.

Dicaearchi imago adumbratur philosophi et scriptoris. ❁

Sicut omnes fere philosophi peripatetici, ita inprimis Dicaearchus magna ingenii facultate et insigni iudicii acumine, quo res a se tractatas quasvis perspexit et illustravit, praeditus fuisse videtur. Etiam si enim quas de summis rerum principiis habuit sententiae et universa ejus quam nos dicimus speculativa philosophia, quantum quidem de ea nobis compertum est, haud magna laude afficiendae esse videntur, e contraria adeo parte Dicaearchus ob apertos quosdam errores et ob rudem qua praeter corporum materiem nihil agnovisse putatur opinionem vituperandus est aut deplorandus: praestantiam tamen ejus philosophiae, simulatque ad usum vitae revocabatur, perspicua ejus et sincera vivendi praecepta necnon quae de rebus ad literas pertinentibus rectissime protulit ejusque doctrinam rerum varietate excellentissimam admiremur necesse est. Philosophus, ut a summa literarum sicut poëtae ab Jove deorum principe exordiar, Dicaearchus minus de finibus rerum recte et accurate cogitando, quam sententiis excelluisse videtur bene firmatis et egregie expositis, si quid ratione et via inquirendum erat, quod ad civitatem vel omnino ad vitam publicam, quam plurimi aestimavisse a Cicerone refertur, pertineret. Animum humanum singulari plane modo arbitratus est per se ipsum omni substantia exemptum esse nihilque

conabatur. Quo hoc quoque pertinet, quod philosophandi studium ab ambulando per porticum, sicut publicorum munerum administrationem a declamando et tumultuando in comitiorum suggestis immunia esse existimavit. Ex vitæ praeceptis quae praeclarissima edidisse putandus est hoc unum nobis relictum est, quod bonorum amicitiam, omnium autem hominum favorem conciliandum esse docebat. Quum veram eruditionem animique cultum intimo animo amplecteretur, in sacerdotum praecipue fraudes ac singulari quidem conscripto libello invectus esse videtur, quanquam duobus divinationis generibus locum concedendum esse arbitratus est, alteri quod per somnum, alteri quod deorum dono et inspirando confieret. Luxuria autem et morum corruptione, qua sua ipsius aetas laborabat, magnopere offensus compluribus locis istam impugnavit istiusque ex adverso, vetustissimum generis humani statum laudibus extulit, illum dico vetustissimum, quo secundum famam apud populum Graecum celebratam et a plurimis poëtis delineatam Saturnus summum imperium tenuerat, neque mente divina eum contemplari et egregie describere nesciit. Genus humanum non aliquo tempore creatum fuisse, sed nulla non aetate exstitisse statuit. Quod ad rerum civilium cognitionem, Dicaearcho singularis plane fuit sententia, qua eam reipublicae conditionem pro optima et felicissima praedicabat, quae ex tribus illis monarchiae, aristocratiae et democratiae principiis recta ratione temperata esset. Qua quidem in sententia aliquot philosophi Pythagorei, quamquam fortasse non tanta cum perspicuitate et accuratione, eum praeiverant, secuti autem sunt, ut videtur, Polybius et Cicero, quamvis etiam hic posterior ubi suam hac de re opinionem exponit Dicaearchi auctoritatem non attulerit. Egregium autem illius rei publicae formae exemplar si Spartam consideravit et descripsit, non aliud hac re significaturus fuisse videtur, quam omnium quae constitutae exstarent civitatum Spartanam ad eam conditionem, quam praestantissimam animo finxerat, proxime accedere; neque ideo gravia quae-

locutus est, quos nonnisi homines civili prudentia morumque integritate insignes considerandos esse docuit, qua in sententia idem iterum Cicero eum secutus est.

His vero cum studiis, quibus philosophos philosophiaeque historiam indagavit, universa ejus opera, quam rebus historicis dedit, arctissime conjuncta est. Qua in re quamquam ubique principes rerum causas atque nervos persequi conatus fuisse videtur, chronologicas tamen inquisitiones Dicaearchus non plane neglexit, eaque ratione inprimis fragmentum de Sesonchosidis aetate relictum est. In historicis quoque studiis Dicaearchum magno cum mentis acumine versatum esse quum ex universa hujus viri indole et ratione colligere, tum inprimis ejus fragmentum huc allegare possumus, quo de defectu et exilitate testimoniorum historicorum questus esse videtur. Quam autem maxime ad cultus progressum et ad institutorum morumque diversitatem respexisse atque ita inter alia usum belli gerendi apud Macedones et Persas discrepantem commonstrasse efficitur. Quum Graeciae et Aegypti historiam perscrutaretur, sententiam informavit a plurimis scriptoribus Graecis differentem ac recentiorum denique temporum quaestionibus confirmatam, atque vitam Graecam ab Aegyptiis receptam fuisse neque contrariam rationem locum habuisse statuit. Etiam rerum suo ipsius tempore gestarum rationem habuit, earum inprimis quas Alexander Magnus perpetraverat: cujus aut vitam et ingenium singulari libro exposuisse aut solenne et memorabile festum ab illo institutum breviori dissertatione descripsisse conjiciendus est. Omnium autem maxime egregia ratio fuisse videtur, qua vitae Graecae imaginem animo concepit conceptamque literis mandavit et singulas ejus vitae partes secundum locorum, civilium institutorum, religionis fideique, artium literarumque culturae, morum et consuetudinum diversitatem vividissimis et distinctissimis coloribus depinxit; in eoque genere Dicaearchus eo admirabilior apparet, quod ne magnus Aris-

praeterea quae memoria dignissima erant de regione montium, de soli eorum natura, de consitione et cetera huc pertinentia adjunxit. Accuratam deinde poëtarum Graecorum notitiam prae se fert eamque maximam, id quod ex universa Graecorum institutionis ratione repetendum est, carminum Homericorum, quorum locos allegavit et ubi de singularum lectionum praestantia cogitavisse et disputavisse videtur. Nec non Hesiodum bene noverat ex ejusque carminibus locum in describendo felicissimo generis humani statu advocavit et explicuit. Maximam autem, id quod sine musicae consideratione fieri non potuit, poëtarum lyricorum et imprimis, ut ex fragmentis perspicuum est, Alcaeï habuit rationem, cujus in carmina commentarium composuit, in eoque praeter alias res de moribus symposiacis, quae in re nonnulla illustrando apta ex Sicilia patria afferre potuit, satis accurate exposuit. Scolia, singulare poëseos genus, quo ille Alcaeus quam maxime excelluit, idem contemplatus et eorum notionem et eorum nominis ortum rectissime explicuisse videtur. Recentissimo quoque tempore Dicaearchi hac de re sententia a compluribus viris doctis, imprimis Ilgenio, quam maxime approbata est, sicut nonnullae aliae ejus opiniones, verbi causa de cyclico choro per Arionem constituto, etiam jam in antiquitate consensum insignium virorum conciliaverunt. Ceterum et ipsis poëtis dramaticis et praecipue rebus didascalicis ad eos pertinentibus operam navavit et aliquot Dicaearchi observationes, quae plurimi aestimantur, de fabulis Sophoclis, Euripidis et Aristophanis nobis superstites sunt.

Dicendi genere hic vir doctrinae varietate et mentis acumine insignis excellentissimo usus fuisse ex Ciceronis de eo laudibus colligi potest ac concise et accurate tamen simul et diligenter scripsisse et delineasse et, id quod ex nonnullis locis repetere licet, quaedam ironiae et acerbitalis condimenta in usum vocavisse videtur. Singularem aliam rationem, quae ejus propria fuisse ex quodam rhe-

Caput alterum.

Veterum de Dicaearche judicia.

Magna Dicaearchi eruditio neque minus diligens ejus et accurata inquirendi ratio jam ab ipsis veteribus pro eo ac debuit plurimi aestimata est, atque ejus opera multis de rebus in usum vocata et pro auctoritate allata sunt. Varro et Plinius doctissimum dicunt, Porphyrius ob densam et exactam simul orationem praedicat eumque accuratioribus qui de Pythagorae vita exposuerint scriptoribus adnumerat, Plutarchus non sine laude juxta Aristotelem, Theophrastum, Heraclidem et Hieronymum collocat, Strabo juxta Eudoxum et Democritum ponit, Martianus Capella fecundum appellat et scholia Aristophanea eodem loco cum Hellanico et Aristotele recensent. Omnium autem maxime Ciceronis attentionem excitavit, qui magnum et copiosum peripateticum ¹⁾ et magnum et mirabilem hominem dicit. Etiam suas delicias nuncupat, insigni ad docendum copia instructum pronunciat ²⁾ et ad ejus scripta juxta Platonem, Xenocratem, Aristotelem et Theophrastum perlegenda Atticum amicissimum admonet, qui licet non omni ratione eum comprobaverit magnam tamen familiaritatem cum eo contraxisse videtur. Librum quoque Dicaearchi de interitu hominum Cicero aliquo loco eruditum et luculentum praedicavit et universos ejus libros maximo studio lectitavit multasque ibi sententias, quamquam non semper auctoris nomine prolato, secutus est. ³⁾ Aliquot ejus libri posterioribus scriptoribus exemplarium instar obversati fuisse videntur, sicut ejus Vitam

bantur per Graeciam olim vulgato, sicut etiam de saltatione pilari et de diversis symposiacis ritibus ab Athenaeo citatus est. His autem de ritibus etiam in scholiis Aristophaneis commemoratus est, quae eadem ejus sententiam de scoliis memoriae produnt, quam sententiam prae aliis Artemo quidam et Plutarchus approbaverunt et complures lexicographi et scholiastae Platonici et Luciani exscripsere. De saltationis porro genere, quod Deli usitatum et *γεράνιον* nomine praeditum fuit, Plutarchus Dicaearchum allegavit. Ea autem Dicaearchi sententia, quam Aristoteles quoque habuisse refertur et qua Arionem cyclicum chorum instituisse existimavit, a plurimis veterum scriptorum, ut videtur, collaudata et saepius commemorata est. Argumenta fabularum Sophoclis et Euripidis Sextus Empiricus indicavit a Dicaearcho composita, aliasque quasdam et de rebus dramaticis universis et de nonnullis Sophoclis, Euripidis et Aristophanis fabulis observationes et earum Argumenta et Plutarchus exhibent. Complures deinde ejus animadversiones de Pythagorae vita, de Platonis adolescentis literarum studiis primisque ejus scriptis et aliquot discipulis, sicut de septem quos dixerunt sapientium momento et viris hunc in numerum referendis a Diogene Laërtio, Porphyrio et Gellio prolatae et partim a Porphyrio et Cicerone, quamquam hoc auctoritatem non nominante, comprobatae sunt. In iis autem, quae de reipublicae forma universa et de civitatibus nonnullis singulis exposuerat, Polybii consensum et Ciceronis admirationem accepit, atque civitatis forma ex tribus summis principiis temperata, ut Osannus cum magna veri specie suspicatus est, ab eo *γένος δικαιοκρατικόν* nominatum est. Librum de civitate Spartana etiam diu post ejus mortem Sparta quotannis publice recitatum fuisse jam alibi adnotatum est. In eo, quod philosophum rebus publicis interesse debere existimavit, Cicero assentientem, Atticus autem, quamquam alias Dicaearchum plurimi fecit, dissentientem habuit sententiam. Explicatio nominum *πάτρα*, *φρατρία* et *φυλή* aliquam saltem partem a Stephano Byzantino ser-

Caput tertium.

Dicaearchi vita.

Dicaearchus Messanae, Siciliae urbe, ¹⁾ natus et Phidiae ejusdam filius fuisse certo Suidae testimonio proditus est ²⁾. Aetas qua vixerit a plerisque quidem ³⁾ circa Olympiadem CXV collocata est, sed accuratiores termini, quibus eam circumscribere idque haud temere possimus, et a Dodwello magna cum doctrina frustra quaesiti sunt ⁴⁾ et in summa testimoniorum penuria certo erui vix unquam poterunt. ⁵⁾ Eam tamen quaestionem non plane neglecturi primum quaerimus, num in ipsis scriptoris fragmentis aliquot loci repariantur, qui ad aevum ejus certius definiendum valeant. Dicaearchi liber *περὶ τῆς ἐν Ἰλίῳ θυσίας* commemoratus ex eoque locus de Alexandri Magni *παιδευαστρία* allegatus est. Iam si praestantissimus Macedonum rex solenne apud Trojam sacrificium non ante Olympiadis CX finem instituisse atque Dicaearchus idem illud in singulari suo quem modo allegavi libro exposuisse magna cum veri specie efficitur, temporis simul inde terminus nobis comparatus est, quem vita ejus excessisse necessario conjicienda est. Neque non ex magno Vitae Graeciae fragmento, si quidem excerptorem res in genuino Dicaearchi opere proditas servavisse credimus, pauca afferre licet, sicut Thebas indicari ab Alexandro eversas easque per Cassandrum restitutas et Demetriadem urbem commemorari a Demetrio tandem Poliorceta conditam. Quodsi illi rei gestae Olympiadis CXVI annus primus, huic vero urbis aedificationi ad minimum Olympiadis CXXI

Hand multo certior quam de aetate quaestio de locis est in quibus potissimum Dicaearchus vitam degerit. Athenis eum commoratum fuisse jam ideo statuendum est, quod Aristotelis discipulus fuisse relatus est, neque praeterea hac in re negligendum est, quod descriptionis Athenarum vestigia, quae in magno fragmento relictæ sunt, credere nos jubent, Dicaearchi de hac urbe expositionem, quam aliquanto praeclariorem fuisse Ciceronis laudes docent, nonnisi a teste oculato proficisci potuisse.⁸⁾ Tanagrae eum versatum fuisse ex fragmenti prosaici loco repetimus nec non magna cum veri specie omnes eos locos quos descripsit ipsum adiisse conjicimus. Quod Pelium sicut omnino Graeciae montes emensus est, certa adest Plinii auctoritas, neque minus de Dicaearchi in Peloponneso commoratione Ciceronis testimonium. Inprimis Spartae aliquamdiu egisse ipsoque in loco reipublicae Spartanæ conditionem et formam cognovisse conjecerim, quam literis deinde tam egregie mandasse narratur, ut liber hac de re conscriptus publica recitatione dignus judicaretur.⁹⁾ Ex studiis denique suis geographicis operibusque, quorum passim mentio fit, huc pertinentibus, si veterum rationem terrarum cognitiones sibi comparandi consideramus, Dicaearchus efficiendus est itinera per Graeciam et quae accessu faciliores erant alias terras instituisse: septentrionales enim regiones eum non vidisse Strabo disertis verbis prodidit. Dicaearchum publico munere aliquo in loco functum esse nusquam memoriae mandatum est, quanquam, quum vitam in civilibus rebus occupatam plurimi fecisse referatur, ipsum ab ejusmodi curis alienum fuisse haud veri simile est.¹⁰⁾

1) Hagerum in palæstra geographica t. II, p. 423. Messanam Peloponnesi patriam nostri Dicaearchi statuentem idque ex Ciceronis potissimum loco epp. ad Att. VI, 2, ubi in Peloponneso vixisse memoratur, repetentem neque Fabricius in bibl. Gr. t. III, p. 486 secutus est et Buttmannus diserto Suidæ loco refutavit. Qua in re etiam accuratius dijudicanda idem vir doctissimus rectissime animadvertit, quod Dicaearchum insignem linguae et morum Siculorum notitiam habuisse ex aliquot fragmentis cognosceremus: quod quidem momen-

ibi habitum finxerit), intellexit, quam contra interpretationem alius Ciceronis locus quaestt. Tusc. I, 31, ubi haec habes: „quod Mitylenis sermo habetur“ apertissime pugnare videtur.

10) Buttmannus iterum justo plura suspicatus est, si Dicaearchum magna in rebus publicis auctoritate usum fuisse praedicavit. Hocce enim neque ex Suidae loco, ubi liber de Spartanorum republica per multum temporis publice recitatus fuisse refertur, neque ex Pliniano, ubi *regum cura* montes permensus fuisse dicitur, jure repetere licet.

dubio tenet locum et etiamsi summa rerum consideratione, quoniam corporum materiae momentum justo potius concessit, minus excellit, omnia tamen ejus scripta, quantum quidem etiamnunc colligere possumus, laudabile studium testantur, quod historico - criticum dixeris ¹²⁾ quodque, etiamsi non semper ad principes rerum causas descendit, in sola tamen usus superficie minime omnium versatur. Dicendi quoque genus ob perspicuitatem ac venustatem laudibus idque inprimis a Cicerone ¹³⁾ affectum est, qui quidem, quamvis eum philosophum magni faciat, ¹⁴⁾ nonnunquam tamen eo ita usus fuisse videtur, ut pro auctore non citaverit. ¹⁵⁾ In magno quoque prosaico fragmento aliquot exstant loci, qui philosophicam scriptoris mentem palam testantur, sicut in Athenarum descriptione *ἐορταὶ — ψυχῆς ἀπάται καὶ ἀνάπανσις*, in Tanagraeorum moribus *ἀπεστι γὰρ — πονηρίαν* et, ubi de Chalcidensibus sermo est, *δουλεύοντες — προσπίπτοντα*. Animis denique hominum perspicendiis moribusque et ingenio exponendis, sicut illius iterum fragmenti nonnulli loci docent, praestantissimus ea-que in re, quod jam Marxius animadvertit, Theophrasto condiscipulo similis fuisse videtur.

1) Cic. ep. ad Att. XIII, 32 „περὶ ψυχῆς utrosque velim mittas.“ Plutarch. adv. Colot. ed. Reisk. t. X, p. 586 sq. καὶ πρῶτόν γε τὴν ἐπιμέλειαν καὶ πολυμάθειαν τοῦ φιλοσόφου σκεψώμεθα, ὅτι τούτοις τοῖς δόγμασι Πλάτωνος ἐπηκολουθήκασιν Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης καὶ Θεόφραστος καὶ πάντες οἱ περιπατητικοί. ποῦ γὰρ ἂν τῆς ἀοικήτου τὸ βιβλίον ἔγραφεν, ἵνα ταῦτα συντιθεὶς τὰ ἐγκλήματα μὴ τοῖς ἐκείνων συντάγμασιν ἐντύχῃ; μὴδ' ἀναλύβῃς εἰς χεῖρας Ἀριστοτέλους τὰ περὶ οὐρανοῦ καὶ τὰ περὶ ψυχῆς, Θεοφράστου δὲ τὰ πρὸς τοὺς φυσικοὺς, Ἡρακλείτου δὲ τὸν Ζωροάστειν, τὸ περὶ τῶν ἐν αἵθου, τὸ περὶ τῶν φυσικῶς ἀπορουμένων, Δικαιάρχου δὲ τὰ περὶ ψυχῆς, ἐν οἷς πρὸς τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα τῶν φυσικῶν ὑπεναντιούμενοι τῷ Πλάτωνι καὶ μαχόμενοι διατελοῦσι.

2) Id ex duobus his Ciceronianis locis satis patet Diaput. Tusc. I, 10. „in eo sermone quem Corinthi habitum tribus libris exponit“ I, 31. „tres libros scripsit, qui Lesbiaci vocantur, quod Mitylenis sermo habetur.“ Dialogi autem quam in his libris adhibuit forma singularis plane et a primo Aristotele in usum vocata fuisse videtur cf. Goerenz ad Cic. de fin. bonn. et mall. p. XV sq. Ceterum etiam

erat animi quid aut qualis esset intelligentia, nullum omnino animum esse dixerunt“ et imprimis dispuť. Tusc. I, c. 10 „Dicaearchus autem in eo sermone, quem Corinthi habitum tribus libris exponit, doctorum hominum disputantium primo libro multos loquentes facit; duobus Pherecraten quendam Phthiotam senem, quem ait a Deucalione ortum, disserentem inducit, nihil esse omnino animum et hoc esse nomen totum inane, frustra que animalia et animantes appellari; neque in homine inesse animum vel animam nec in bestia; vimque omnem eam, qua vel agamus quid vel sentiamus, in omnibus corporibus vivis aequabiliter esse fusam, nec separabilem a corpore esse, quippe quae nulla sit nec sit quidquam, nisi corpus unum et simplex, ita figuratum, ut temperatione naturae vigeat et sentiat.“ Si Tennemannus l. l. hunc Ciceronis locum cum Stobaei loco statim exscribendo confert et, utroque inter se collato, Ciceronem Dicaearchi sententiam non recte exposuisse videri contendit, viro doctissimo hac in re assentiri equidem nequeo, quum Ciceronis expositio neutiquam impediatur, quominus opinionem Dicaearcho a Stobaeo aliisque vindicatam, qua animus quatuor elementorum harmonia praedicatur, simul accipiamus. Contra apud Stobaeum locum de Dicaearchi super anima sententiis legimus, qui sine illo Ciceroniano intelligi penitus non posset: ex Iamblichō enim haec a Stobaeo afferuntur Ecl. ed. Heeren t. I, p. 870

τινὲς μὲν τῶν Ἀριστοτελικῶν αἰθέριον σῶμα τὴν ψυχὴν τίθενται· ἕτεροι δὲ τελειότητα αὐτὴν ἀφορίζονται, κατ’ οὐσίαν τοῦ θεοῦ σώματος· ἢ ἐντελέχειαν καλεῖ Ἀριστοτέλης, ὥσπερ δὴ ἐν ἐνδοῖς Θεόφραστος, ἢ τὸ ἀπογεννώμενον ὑπὸ τῶν θειοτέρων γενῶν ὄλων, ὥσπερ ἂν τις νεωτερίσειεν ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς, ἢ τὸ συγκεκραμένον τοῖς σώμασιν, ὥσπερ οἱ Στωϊκοὶ λέγουσι· ἢ τὸ τῇ φύσει συμμεμιγμένον, ἢ τὸ τοῦ σώματος ὄν, ὥσπερ τὸ ἐμψυχοῦσθαι· αὐτῇ δὲ μὴ παρὸν τῇ ψυχῇ ὥσπερ ὑπάρχον; οἷα δὲ λέγεται περὶ ψυχῆς παρὰ Δικαιάρχῳ τῷ Μεσσηνίῳ, ubi postrema verba sic translata habes: „alii quod naturae conjunctum est aut a corpore non separabile, cui insit vis vitalis, non tamen ita ut per se in anima subsistat; qualis est Dicaearchi Messenii sententia.“ Hunc locum Heerenius ex parte mutilatum esse jure arbitratur: recte quidem, si cum Ciceronis verbis „ita figuratum ut temperatione naturae vigeat et sentiat“ collocentur, se habere ἢ τὸ τῇ φύσει συμμεμιγμένον, in verbis autem ἢ τὸ τοῦ σώματος, si Cicero conferatur „nec separabilem a corpore esse“ dicens, ἀχώριστον intercalandum esse videri. In verbis autem quae jam sequerentur et quae ejusmodi sensum continuisse viderentur, ut τὸ ἐμψυχοῦσθαι in corpore situm esset, in animo autem utpote aliquid proprium et singulare (ὑπάρχον) non inesset, lacunam haud facile explendam correctionemque pro certa eam solam statuendam esse con-

cero alio loco libros Lesbiacos eoque ipso titulo commemoraret, con-
jicere liceret *de interitu hominum* nonnisi aliam librorum Lesbiaco-
rum vel saltem alicujus eorum partis inscriptionem fuisse. Illi autem
sunt: Cic. de off. II, 5. „Est Dicaearchi liber de interitu hominum,
peripatetici magni et copiosi, qui, collectis ceteris causis, eluvionis,
pestilentiae, vastitatis, belluarum etiam repentinae multitudinis (qua-
rum impetu docet quaedam hominum genera esse consumpta) — haec
inprimis verba Dicaearchum de mortis hominum genere ex professo et
separatim egisse demonstrant, — deinde comparat, quanto plures de-
leti sunt homines hominum impetu, id est bellis aut seditionibus,
quam omni reliqua calamitate.“ Consol. ad Tull. ed. Bip. t. IX, p. 351.
„Meritoque Dicaearchus in eo libro, quem de hominis interitu lucu-
lento et eruditum conscripsit, nihil habere dubitationis putavit,
quin multo plures extincti sint homines ipsa hominum saevitia et
acerbitate, quam omni reliquo genere calamitatis.“ Huc autem, nisi
cui forte ad alterutrum *περὶ ψυχῆς* scriptum referre libet, Censorinum
quoque respexisse putaverim de die natal. c. 4: „Alii semper homines
fuisse nec nunquam (ita pro vulgato *unquam* legendum videtur) ex
hominibus natos, atque eorum generi caput (*exordium*, quod adjici
solet, pro glossa habeo) nullum exstitisse arbitrati sunt; alii vero
fuisse tempus cum homines non essent et his ortum aliquando princi-
piumque natura tributum. Sed prior illa sententia, qua semper hu-
manum genus fuisse creditur, auctores habet Pythagoram Samium et
Ocellum Lucanum et Archytam Tarentinum omnesque adeo Pythago-
reos. Sed et Plato Atheniensis et Xenocrates et Dicaearchus itemque
antiquae Academiae philosophi non aliud videntur opinati.“

8) Dicaearchi liber de divinatione, *περὶ μαντικῆς*, de qua inter
alias etiam *Philochorus* scripserat cf. Athen. XIV, p. 648. d, his ve-
terum locis significatus est Cic. de divin. I, 3. „Reliqui vero omnes
— divinationem probaverunt, sed non uno modo. Nam cum Socrates
— comprobaret, Dicaearchus peripateticus cetera divinationis genera
sustulit, somniorum et furoris reliquit.“ 50. „Nec vero unquam ani-
mus hominis naturaliter divinat, nisi cum ita solutus est et vacuus,
ut ei plane nihil sit cum corpore; quod aut vatibus contingit aut
dormientibus. Itaque ea duo genera a Dicaearcho probantur et, ut
dixi, a Cratippo nostro.“ II, 51. „At nostra interest scire, quae
ventura sint. Magnus Dicaearchi liber est, nescire ea melius esse
quam scire.“ (Plutarch) placit. philos. V, a. Ἀριστοτέλης καὶ Δι-
καεάρχος τὴν κατ' ἐνθουσιασμόν μόνον παρσιδάγουσι καὶ τοὺς ὀνείρους,
ἀθάνατον μὲν εἶναι οὐ νομίζοντες τὴν ψυχὴν, θεοῦ δὲ τινος μετέχει αὐ-
τὴν. Philosophicum quoque Dicaearchi opus Ciceronis ep. ad Att.

14) Cic. ad Att. II, 12. „Dicaearchum recte amas: luculentus homo est et civis haud paulo melior, quam isti nostri ἀδισταρχοι.“ VI, 2 „hominis non nequam, sed etiam tuo iudicio probati Dicaearchi.“ Tusc. disput. I, 31 „deliciae meae Dicaearchus“ 18. „Dicaearchum cum Aristoxeno, doctos sane homines“ de off. II, 5. „Dicaearchi, peripatetici magni et copiosi“ de fin. bon. et mal. IV, 28. „Quam illorum tristitiam atque asperitatem fugiens Panaetius nec acerbiter sententiarum nec disserendi spinas probavit, fuitque in altero genere mitior, in altero illustrior; semperque habuit in ore Platonem, Aristotelem, Xenocratem, Theophrastum, Dicaearchum, ut ipsius scripta declarant: quos quidem tibi studiose et diligenter tractandos magnopere censeo.“ Ceterum etiam Suidas philosophum praedicat neque non Strabo talem existimat cf. I, p. 1. 14. II, p. 277.

15) Cicero Dicaearchi scriptis usus fuisse jam ideo colligi potest, quod singulari eorum studio operam dedit eorumque compluria eo potissimum tempore acquisivit, quo in componendis libellis ipse occupabatur. Neque solum Cicero, ut supra vidimus, in relatione nonnullarum rerum, quibus geographica quaedam expositio et narratio de Pythagorae morte addi potest, Dicaearchum secutus, sed etiam formam ejus imitatus est cf. ad Att. XIII, 30 „volo aliquem — πολιτικὸν σύλλογον, more Dicaearchi.“

de Spartanorum republica habere potuisse videatur. Sed Dicaearchi opus, ex quo ille locus repetitus est, disertis simul verbis indicatum et *Tripoliticus* nominatum est, ⁷⁾ idemque eodem quoque titulo a Cicerone semel memoratum. ⁸⁾ *Τριπολιτικός* vocabulum variis praeditum esse potest significationibus; proxima tamen ea explicatio esse videtur, qua ejusmodi opus ita inscriptum cogitetur, in quo tres civitates tractatae fuerint. Deinde quum complures philosophici libri iique dialogi, sicut Platonis et Antisthenis, ⁹⁾ titulo *πολιτικοί* ex antiquitate nobis restent vel inde tamen de iis referatur, conjicere possunt ac potuerunt vocem *τριπολιτικός* fortiore tantum vim habere quam *πολιτικός* simplicem. ¹⁰⁾ Fuerunt quoque, qui *Τριπολιτικόν* de vetere Doriensium tripoli egisse ex eoque nomen traxisse existimarent. Denique vix ullum antiquitatis opus perditum esse crediderim, de quo magis diversae et partim audaciores magisque mirae conjecturae prolatae fuerint, quam de Dicaearchi Tripolitico, donec recentissimo tandem tempore *Osiannus* unam rectissimam de hoc libro sententiam formasse videtur, cujus de eo expositionem, si priorum virorum doctorum opiniones brevi indicavero, hoc loco propositurus sum, quoniam meliora et acutiora me expromere posse penitus despero. ¹¹⁾ *Dalecampius* ¹²⁾ in Tripolitico vitam trium civitatum descriptam fuisse suspicatus cautissime tamen, quae istae fuissent, in medio reliquit. ¹³⁾ *Dodwellus* ¹⁴⁾ Tripoliticum tripolis Doricae expositionem fuisse conjecit, quam contra sententiam non tantum argumentum de phidiis fragmenti, quantum id potissimum pugnat, quod *Stephanus Byzantinus* ¹⁵⁾ distinctis verbis Dicaearchum non tres, sed quatuor metropoles Doricas statuuisse dicit. ¹⁶⁾ *Semlerus* ¹⁷⁾ ratione loci Ciceroniani habita ¹⁸⁾ Tripolitica descriptionem civitatum Pellenes, Corinthi et Athenarum continuasse credidit, quam contra conjecturam apertissime facit, quod Cicero in literis posteriore tempore scriptis se Tripoliticum non invenire pronuntiat ¹⁹⁾ et quod illo Ciceronis loco, ut *Passovius* rectissime animadvertit, duo singu-

Athenis et Spartae conviciatus esset, ²⁷⁾ eo etiam odiosiores redderet. ²⁸⁾ Scripto autem, quod Anaximenes Theopompi nomine evulgasset, titulum *Τριχάρανον* sive *Τριπολιτικόν* fuisse. Contra istum deinde librum Dicaearchum et Theopompo et illis civitatibus patrocinatorum librum edidisse, quem ex usu in ejusmodi rebus literariis saepius obtinente eodem titulo *Τριπολιτικόν* inscripsisset. ²⁹⁾ Hanc Passovii sententiam acutissimam esse confiteamur neque cum rebus quae referuntur externis pugnare credamus neque eo rejiciamus, quod severum quod de Thebanis in magno prosaico fragmento profertur judicium et nonnulla quae in Athenarum descriptione ibidem exponuntur inimicum potius Dicaearchi adversus Athenienses et Thebanos animum quam amicum testari videantur; ³⁰⁾ sed eam nihilo minus, sicut aliam quamvis, si ex adverso Osannianae collocabitur, missam faciemus. *Osannus* a Photii loco proficiscitur, ³¹⁾ ubi cujusdam *Petri* ³²⁾ de civili ratione opus memoratur eaque ejus sententia proponitur, qua ea reipublicae forma optima praedicatur, quae ex tribus temperata sit monarchiae, aristocratiae et democratiae principiis. Hoc civitatis genus, quod Cicero quoque omnium optimum arbitratus est, ³³⁾ eo loco *γένος Δικαιαρχικόν* nuncupatur, quod nomen a Dicaearcho ejus generis potissimo auctore ac laudatore tractum esse *Osannus* merito existimavit. ³⁴⁾ Hanc autem suam sententiam, quam jam aliquot Pythagorei ante eum quamquam minus perspicue enuntiassent, Dicaearchum in Tripolitico ³⁵⁾ atque ita quidem exposuisse videri, ut non ex ratione solum firmaret, sed etiam, quemadmodum omnia ad usum revocasset, exemplis illustraret inter eaque inprimis rempublicam Spartanam memoraret et recenseret. ³⁶⁾ Ita factum esse, ut phiditia in Tripolitico tam accurate describerentur, quoniam ea descriptio caput *πολιτείας Σπαρτιατῶν* sive, quod idem esset, partis quam nos diceremus practicae in Tripolitico effecisset. ³⁷⁾ Denique *Osannus* Ciceronem Tripolitico ab Attico ideo petisse non sine magna veri specie conjicit, ut in componendo libro de gloria eo uteretur. ³⁸⁾

rep. p. LXXVII protulit, initio hujus operis Ciceroniani illam Dicaearchi sententiam ejusque de rebus civilibus studia et scripta exposita fuisse, aliquam habet veri speciem. Denique ex Ciceronis ad Atticum epistolis hic locus afferendus est II, 12 „Dicaearchum recte amas. Luculentus homo est et civis haud paulo melior, quam isti nostri ἀδικαρχοί“, ubi elegantem verbi lusum animadvertas quaeso, quum illud vocabulum idem quod ἀδικαρχεῖοι a ratione et studiis Dicaearchi alieni significet et eundem simul sensum quem ἄδικοι ἄρχοντες habeat.

4) Quod ad rerum civilium studia Dicaearchi, paulo infra nonnulla adjiciendi erit locus ibique demonstrare conabimur Dicaearchum ad magistri exemplar πολιτείας composuisse. Rem autem publicam imprimis Spartanam singulari consideratione dignam habitam fuisse, commemoratio horum antiquitatis de ea librorum doceat: ante omnia *Aristoteles* in suis politiis, *Aristocles Λακωνίων πολιτεία* (ἐν τῇ προτέρῃ) *Ath.* IV, 140. b, *Critias Λακεδαιμονίων πολιτεία* *Ath.* XI, 463. e. f. 483. b. 486. e, quanquam haecce fortasse pars tantum universarum ejus πολιτειῶν exstitit cf. *Ath.* XIV, 663. a. XII, 527. a. b., *Dioscorides πολιτεία Λακεδαιμονίων* *Ath.* IV, 140. b. f, item *Molpis* *Ath.* I. c. 140. a. 141. d. et *Persaeus* ibid. *Diog. Laërt.* VII, 36, *Hippasus Λακωνίων πολιτεία* in quinque libris *Diog. Laërt.* VIII, 84. *Ath.* I, 14. d. e, *Polycrates Λακωνικά* *Ath.* IV, 139. b, *Proxenus Λακωνικῆς πολιτείας β'* *Athen.* VI, 627. c., *Sphaerus Λακωνικὴ πολιτεία* (tertius liber citatur) *Athen.* IV, 141. b.

5) Secundum *Vossium* de historr. Gr. p. 46 et *Fabricium* l. c. *πολιτεία Σπαρτιατῶν* singulare opus effecerat, nec minus ex *Corayi* sententia, quanquam ex hujus opinione nonnisi initio, quum postea cum Corinthi et Athenarum rebus publicis in unum Tripoliticum coaluisse conjiciat. Recentiores partem aut Tripolitici aut Vitae Graeciae consideraverunt.

6) *Athen.* IV, p. 141. περὶ δὲ τοῦ τῶν φιδοτῶν δειπνοῦ Δικαίαρχος τάδε ιστορεῖ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Τριπολιτικῇ· τὸ δειπνον πρῶτον μὲν ἐκάστῃ χωρὶς παρατιθέμενον καὶ πρὸς ἕτερον κοινωνίαν οὐδεμίαν ἔχον. εἰτα μᾶζαν μὲν ὄσῃ ἂν ἕκαστος ἢ βουλόμενος· καὶ πικρὴν πάλιν ὅταν ἢ θυμὸς ἐκάστῃ κώθων παρακείμενός ἐστιν. ὄψον δὲ ταῦτόν αἰεὶ ποτε πᾶσι ἐστιν, ὅσον κρείας ἐφθόγῃ ἐνίοτε δ' οὐδ' ὅ τι μὲν οὖν πλήν ὄψον τι μικρόν ἔχον σταθμὸν ὡς τέταρτον μῆκος μάλιστα· καὶ παρὰ τοῦτο ἕτερον οὐδὲν πλήν ὃ γὰρ ἀπὸ τούτων ζωμὸς ἱκανὸς ὢν παρὰ πᾶν τὸ δειπνον ἅπαντας αὐτοὺς παραπέμπει· καὶν ἄρα ἐλάα τις ἢ τυρὸς ἢ σῦκον. ἄλλὰ καὶ τι λάβρῳ ἐπιδόσιμον ἰχθὺν ἢ λαγὼν ἢ φάτταν ἢ τι τοιοῦτον, εἴτ' ὁξὺς ἢ θῆ δειπνηκόσιν ὕστερα περιφέρεται ταῦτα τὰ ἐπαίικλα καλούμενα. Συμφέρι δ' ἱκανὸς εἰς τὸ φιδοτικὸν ὑλφέντων μὲν ὡς τρεῖς

est κατὰ μῆνα. — Utrum *phiditia*, quod conviviorum genus per conviviarum societates ex quinis denis *συσκήνοις* compositas etiam magnam conjunctionum civilium gravitatem in rebus publicis habuit cf. *Herm. antiq. Gr.* p. 58, a parcendo *φείδομαι* nomen repetierint an idem quod *φιλτία*, convivia amore innitentia, cf. *δάκρυ* et lacryma, meditari et *μελετῶν*, significaverint, hoc quidem loco non discerno, imprimis quum ipsi veteres scriptores de explicando eo vocabulo dubitarent cf. *Meurs. miscell. Lacon.* I, c. 9—11. Supra equidem formam secutus sum *φιδίτια* eandem plane cum *φιλτία* considerans, jamque nihil aliud adjicio, quam ad Laconica imprimis Cretica *sysilia* comparisonis causa advocanda esse cf. *Ath. IV*, 143 sqq. *Hoeck Cret.* p. III, p. 100 sqq. *O. Mueller Dor.* II, 201 sqq. De mensuris autem ad *phiditia* collationibus adnoto, quod *Plutarchus vit. Lyc.* c. 12 singulos convivas farris medimnum, octonos vini choas, quinas casei minas, binas flicum minas et dimidiam atque aliquantum pecuniae ad comparanda obsonia conferre debuisse tradidit. Ceterum de *phiditiis* cf. *Athenaeum* l. l. exponere ita pergentem: *Σφαῖρος δ' ἐν τρίτῳ Λακωνικῆς πολιτείας γράφει· φέρουσι δὲ καὶ ἐπάϊκλα αὐτοὶ οἱ φιδίται· καὶ τῶν μὲν ἄγρευομένων ὑφ' αὐτῶν ἐνότι οἱ πολλοί· οὐ μὲν ἄλλ' οἱ γε πλούσιοι καὶ ἄρτον καὶ ὦν ἂν ὦρα ἐκ τῶν ἄγρῶν ὅσον εἰς αὐτὴν τὴν συνουσίαν· νομίζοντες καὶ τὸ πλεόντα τῶν ἱκανῶν παρασκευάζειν περιττὸν εἶναι, μὴ μέλλοντά γε προσφέρεισθαι. Μόλπις δὲ φησι· μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον εἴωθεν αἰεὶ τι παρὰ τινος κομίζεσθαι, ἐνότι δὲ καὶ παρὰ πλειόπων, παρ' αὐτοῖς κατ' οἶκον ἡρτυμένη ματτύη, ὃ καλοῦσιν ἐπάϊκλον. τῶν δὲ κομιζομένων οὐδεὶς οὐθὲν ἀγοράσας εἴωθε φέρειν· οὔτε γὰρ ἡδονῆς, οὐδ' ἁκρασίας γαστρὸς οὐτεκεν κομίζουσιν, ἀλλὰ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς ἀπόδειξιν τῆς κατὰ τὴν θῆραν ποιούμενοι. πολλοὶ δὲ καὶ ποίμνια αὐτῶν τρέφοντες ἀφθόως μεταδιδόασιν τῶν ἐκγόνων. ἔστι δὲ ἡ ματτύη· φᾶτται, χῆνες, τρυγόνες, κίχλαι, κόσσυφοι, λαγὼί, ἄρνες, ἱριφοί. οἱ δὲ μάγειροι σημαίνουσι τοὺς αἰεὶ τι κομίζοντας εἰς μέσον, ἵνα πάντες ἴδωσι τὴν τῆς θῆρας φιλοπονίαν καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐκτένειαν. Δημήτριος δ' ὁ Σκήψιος ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Τρωϊκοῦ διακόσμου „τὴν τῶν Καρνείων φησὶν ἱερτὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις μύμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα μὲν τῷ ἀριθμῷ· σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι· καὶ ἐννέα καθ' ἑκάστον ἄνδρες δειπνοῦσι, πάντα τε ἀπὸ προστάγματος κηρύσσεται. ἔχει τε ἑκάστη σκιάς φρατρείας τρεῖς καὶ γίνεταί ἡ τῶν Καρνείων ἱερτὴ ἐπὶ ἡμέρας ἐννέα. τὴν δὲ τῆς διαίτης τῆς τοιαύτης σκληρότητα ὑστερον καταλύσαντες οἱ Λάκωνες ἐξώκειλαν εἰς τρυφήν. De loco autem, ubi *phiditia* agebantur, cf. *Paus. VII*, 1. καὶ ἦν καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι αὐτῷ (Tisameno) τάφος ἔνθα τὰ δεῖπνα Λακεδαιμονίοις ἐστὶ τὰ φιδίτια καλούμενα. III, 11. ἔστι δὲ καὶ Ἑρμῆς ἀγοραῖος Διόνυσον φέρων παῖδα καὶ τὰ*

inter tripolin Homericam antiquam et posteriorem Doricam distinxisse, sed quae hac de re disputavit vereor ne acutiora sint quam veriora. Praeterea iterum quaeritur, cur ejusmodi liber *τριπολιτικός* neque vero *τριπολις* inscriptus fuerit, quemadmodum Philochori *τετράπολις*, partem ut videtur ejus Attidis cf. Phot. v. *Τριανίδα γῆν*, memoratam reperimus, pro quo titulo num etiam *τετραπολιτικός* inveniatur magnopere dubito.

17) Miscell. lectt. fasc. II, p. 27.

18) Epp. ad Att. II, 2.

19) Statuere non possumus ejusmodi opus, quod *Τριπολιτικός* inscriptum fuerit, ita institutum fuisse, ut singulae cujusque civitatis descriptio per se corpus efficeret et singula ederetur. Istud autem ut statuamus, Ciceronem tamen ignorasse non credemus, illas Corinthiorum, Atheniensium et Pellenaeorum *πολιτείας* etiam in uno Tripolitici libro conjunctas fuisse vel Ciceronem ejus rei in epist. ad Att. XIII, 32 plane immemorem exstitisse. Majori etiam jure cogitare liceret Dicaearchum bis illas *πολιτείας*, primum in suis *πολιτείαις* vel suo *Ἑλλάδος βίῳ* et deinde communi consideratione conjunctas in Tripolitico tractavisse.

20) Eandem sententiam Wielandus ad Cíc. epistt. t. V, p. 446 amplexus est.

21) cf. Fabric. bibl. Gr. t. III, p. 489 ed. Harl.

22) Symbol. ad Schneid. lex. p. 94.

23) Prolegg. ad Strab. p. 31 sqq.

24) cf. inprimis pag. 60.

25) Ind. lectt. in univers. lit. Vratisl. instit. 1829. 4.

26) Qua in re frans eo magis succedere potuit, quod Theopompus ipse scriptor acerrimus exstitisse proditur cf. Cíc. ad Att. II, 6 „itaque ἀνέκδοτα, quae tibi uni legamus, Theopompino genere aut etiam asperiore multo pangentur“ Ceterum nescio, num Cicero eo loco de Tricarano Theopompi nomine vulgato cogitaverit.

27) Loci veterum huc pertinentes a Passovio indicati sunt Athen. VI, p. 254. b. Demetr. de eloc. p. 251 et praeterea citati Fr. Koch. prolegg. ad Theop. p. 30. J. Aschbach diss. de Theop. p. 22 sq.

28) Quod Anaximeni ita ex voto cesserat, ut posteriores adeo scriptores Theopompum Tricarani sive Tripolitici auctorem haberent cf. Luc. Pseudol. 29, quum alii de ejus libelli scriptore certam sententiam enuntiare non auderent, ut Aristides Rom. t. I, p. 211 ed. Jebb. ὁ θαυμαστόν ἐκείνον τὸν Τρικάρανον ποιήσας et Josephus contr. Ap. I, 24. t. II, p. 459 ed. Haverc. ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας (οὐ γὰρ δὴ Θεόπομπος ἐστίν, ὥς τινες οἴονται) καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν διέ-

33) Cic. de rep. I, 29: „itaque quartum quoddam genus rei-publicae maxime probandum esse sentio, quod est ex his, quae prima dixi, moderatum et permixtum tribus“ II, 39: „primum enim numero definieram genera civitatum tria probabilia; pernicioſa autem tribus illis totidem contraria; nullumque ex eis unum esse optimum; sed id praestare singulis, quod e tribus primis esset modice temperatum.“

34) Majus quoque illud γένος Δικαιοκρατικόν ad nostrum Dicaearchum retulit, ita tamen ut falsissime de πρακτικῇ βίῃ a Dicaearchō plurimi facto cogitaret. Hanc autem suam sententiam Dicaearchum in una suarum πολιτειῶν exposuisse credidit. Sed hac in re non sermo est de rei publicae forma, sed tantummodo quaeritur, utrum philosophus in contemplatione tantum rerum versari an etiam negotiis publicis vitaeque communi strenue interesse debeat. Neque quisquam denique erit, qui δικαιοκρατικόν a δίκαιος et ἄρχων eo loco repetendum censeat, quoniam justitia cuilibet civitatis formae subesse debet cf. Cic. de rep. II, 44 „sine summa justitia rem publicam geri nullo modo posse.“

35) Archytæ fragm. apud Stob. serm. 141. φανὲ δὲ ἐγὼ πᾶσαν κοινωνίαν ἐξ ἄρχοντος καὶ ἀρχομένου συνεστῆμεν καὶ τρίτον νόμον. νόμος δὲ ὁ μὲν ἔμψυχος βασιλεὺς· ὁ δὲ ἄψυχος γράμμα, πρῶτος ὢν ὁ νόμος. τούτων γὰρ ὁ μὲν βασιλεὺς νόμιμος· ὁ δ' ἄρχων ἀκόλουθος, ὁ δ' ἀρχόμενος ἐλεύθερος· ἃ δ' ὅλα κοινωνία εὐδαίμων. καὶ τούτων παραβάσει (Osannus collatis Aristot. Polit. IV, 6 init. et Ethic. ad Nicom. VIII, 12 παρεκβάσει legendum conjecit) μὲν βασιλεὺς τύραννος, ὁ δ' ἄρχων ἀνακόλουθος, ὁ δ' ἀρχόμενος δοῦλος, ἃ δ' ὅλα κοινωνία κακοδαίμων. συνειροῦνται γὰρ ταὶ πράξεις ἐκ τοῦ ἀρχεῖν καὶ τοῦ ἀρχεῖσθαι καὶ τρίτον ἐκ τοῦ κρατεῖν. τὸ μὲν οὖν ἀρχεῖν τῷ πλείσσοτος οἰκῆον, τὸ δ' ἀρχεῖσθαι τῷ χερήσοτος, τὸ δὲ κρατεῖν ἁμφοτέρων. ἀρχεῖ μὲν γὰρ τὸ λόγον ἔχον τῆς ψυχῆς, ἀρχεται δὲ τὸ ἄλογον, κρατοῦντι δὲ τῶν παθίων ἁμφοτέρω. γίνεται γὰρ ἐκ τῆς ἑκατέρων συναρμογῆς ἀρετή. αὐτὰ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀδονῶν καὶ ἀπὸ τῶν λυπῶν ἐς ἀρεμίαν καὶ ἀπάθειαν ἁπάγει ψυχάν. Hic quoque Archytæ locus est: δεῖ δὲ τὸν νόμον τὸν κάρηονα καὶ τὰν πόλιν ἐκ πασῶν σύνθετον εἶναι τῶν ἄλλων πολιτειῶν· καὶ ἔχειν τὴν δημοκρατίαν, ἔχειν τὴν ὀλιγαρχίαν, ἔχειν τὴν βασιλείαν καὶ ἀριστοκρατίαν. ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ· τοὶ μὲν γὰρ βασιλεῖς τῆς μοναρχίας· τοὶ δὲ γέροντες τῆς ἀριστοκρατίας· τοὶ δ' ἔφοροι τῆς ὀλιγαρχίας· ἱππαγρέται δὲ καὶ κόροι τῆς δημοκρατίας. δεῖ τὸν νόμον μὴ μόνον ἀγαθὸν καὶ καλὸν ἤμεν, ἀλλὰ καὶ ἀντιπεπονθέναι τοῖς αὐτοῦ μετέσσειν. οὗτος γὰρ ἰσχυρὸς καὶ βέβαιος· τὸ δ' ἀντιπεπονθέναι λέγω αὐτῷ καὶ μῶρην καὶ ἀρχεῖσθαι τὰν αὐτὰν ἀρχάν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ εὐνομωτάτῃ Λακεδαιμονίᾳ. τοῖς μὲν γὰρ βασιλεῦσιν οἱ

jicit, ut in componendo aliquo libro uteretur. Ciceronem autem eum librum, quem tunc in manibus haberet, dialogi forma conscribere eumque dialogum decem legatis Romanis, qui in Achajam ad rerum statum componendum missi fuissent, demandare in animo habuisse. Librum autem illum *de gloria* fuisse videri: a) omnium enim Ciceronis scriptorum nullum et secundum argumentum et secundum tempus melius convenire, quam de gloria, quod anno 710 ab urb. cond. absolutum fuisset cf. Orell. fragmm. Cic. 487. b) Conjici posse, in Tripolitico de civitatum origine sermonem fuisse, ejusdemque argumenti fragmentum ex Ciceronis libro primo de gloria superesse cf. Orell. fragmm. 488. c) fragmentum ex libro de gloria: „*statuerunt aeneam leaenam*“ ad Laidis sepulchrum Corinthi exstructum idque leaena et ariete celeberrimum referendum esse eaque verba ab uno decem legatorum pronuntiata fuisse videri. d) in secundi libri fragmento: „in Tusculanum mihi nuntiabantur gladiatorii sibi“ rem quae anno 709 gesta esset respici, eandem quam Cicero etiam ep. ad Att. XIII, 37 memoraret: „de gladiatoribus, de ceteris, quae scribis ἀνεμοφόρητα, facies me quotidie certiore.“ e) Verbis ad Att. XIII, 32: „videbis igitur, si poteris, ceteros, ut possimus πομπῆσαι καὶ τοῖς προσώποις“ operis de gloria rationem habitam esse et πομπῆσαι verbo ejus titulum jocosae significatum.

modo idem XII, 541. e. Diodorum ἐν τοῖς περὶ βιβλιο-
θήκης, ²⁾ Alexandrum Myndium IX, 388. d. ἐν δευτέρῳ
περὶ τῆς τῶν πτηνῶν ἱστορίας, Antiphontem XIV, 650. e.
ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν aliosque similiter affert. Majorem
etiam Clearchi ex Cyprio insula Solensis opus praestat simi-
litudinem, quod Athenaeus VI, 235 aliisque locis genuino
ejus titulo βίοι, VIII, 344. c. autem et IX, 390. e. minus
accurate verbis ἐν τοῖς περὶ βίων significavit. Hos vero
ipsos Clearchi βίους, inprimis quum idem peripateticus
fuerit, si cum βίοις Dicaearchi compararemus, conjicere
nobis fortasse liberet hunc in suo hocce opere similiter
atque illum de vitarum generibus singulorum populorum
et hominum, praesertim de eorum corruptione per sum-
tum et luxuriam egisse et philosophicas considerationes
et adhortationes ad redeundum in priorem simplicitatem
simul adjunxisse. ³⁾ Sed et ea quae [sine ullo dubio et
ea quae perquam probabiliter ad Dicaearchi βίους re-
ferantur ejusmodi sunt, ut conjecturam nobis imperent,
qua Dicaearchum de vitis, de rationibus philosophicis et
de scriptis philosophorum Graecorum eo in opere expo-
suisse statuamus. Accedit, quod in eodem literarum ge-
nere alios quoque peripateticos versari videmus: ita Di-
caearchi aequalem Aristoxenum, musicum celeberrimum, in
libro qui inscriptus fuit βίοι ἀνδρῶν de vita Pythagorae, ⁴⁾
Archytæ, Socratis, Platonis aliorumque disseruisse novimus
cf. Diog. Laërt. I, 11. V, 1. et idem vel simile argumentum
βίοι Satyri peripatetici cf. Ath. VI, 250. f. XIII, 556. a.
564. a., ⁵⁾ quorum epitomen quidam Heraclides fecerat cf.
Diog. Laërt. VIII, 1. IX, 5, habuisse videntur. Pariter
Dioclis βίοι τῶν φιλοσόφων memorantur cf. Diog. Laërt.
II, 6, neque non βίους Antigoni Carystii cf. Athen. IV,
102. e. VIII, 345. d. X, 419. e. 437. e. XIII, 563. e. 565. d.
603. e. 607. e. Diog. Laërt. III, 39. IV, 3. ⁶⁾ et Timothei
Atheniensis cf. Diog. Laërt. IV, 1. V, 1. ⁷⁾ VII. 1, 2. in-
primis vel separatim philosophos respexisse crediderim.
Philosophi quoque eorumque vitae et sententiae magnum

qui Pythagoram, dum res novae per Cylonem fierent, in Delo apud Pherecydem Syrium magistrum morbo affectum fuisse eamque curavisse tradiderunt.¹⁷⁾ Nec minus probabile est, quod in his nostris *βίοις* Dicaearchus de magna auctoritate, quam Pythagoras Crotone sibi conciliaverat,¹⁸⁾ verba fecit ibidemque, quanquam fabuloso fere modo,¹⁹⁾ Pythagoram mortuum primum Pyrandri,²⁰⁾ deinde Callicleae et denique venustae meretricis specie, cui Alce nomen fuisset, resurrexisse narravit.²¹⁾ Quandam quoque Dicaearchi sententiam²²⁾ ad Platonem, ut videtur, referendam hoc in opere locum habuisse crediderim.²³⁾ Num autem his in vitis, ut Menagius ad Diog. Laërt III, 4, locorum Plutarchi *περὶ τοῦ εἰ τοῦ ἐν Ἀελφοῖς* ed. Reisk. t. VII, p. 510 et non posse suaviter vivi sec. Epicur. p. 1095 ratione habita, statuendum conjecit cf. etiam Jons. de scriptt. hist. phil. p. 105, etiam de Homero et Euripide egerit, dubito et Dicaearchi fragmenta ad hos, sicut ad alios poëtas pertinentia aliis plane libris accensere paulo infra ce-sabor. De dispositione quidem, expositione, ambitu et ceteris *Βίων* rationibus jam plane nihil certe constitui potest; sed ne unum quidem testimonium adest, quod nobis persuadeat, ut Dicaearchum eo in opere non de philosophis solum, sed etiam de poëtis, oratoribus aliisque literatorum generibus egisse conjiciamus. Nihil denique dubitationis habet, quin *βίοι* Dicaearchi in complures libros descripti fuerint; quam autem in dividendo secutus fuerit rationem, divinari non jam potest, quoniam nonnisi primi libri disertam mentionem reperimus.

Attamen silentio non praetereunda est conjectura, ad quam proferendam quispiam facile adducatur. Quum enim in Dicaearchi Vitis de Pythagora copiose expositum fuisse videatur et quum Dicaearchus eo loco quo *Βίοι* ejus diserte nominantur haud accuratius designetur, suspicari fortasse libet hos *Βίους* non Peripatetici, sed Pythagarei potius celebris Dicaearchi Tarentini opus fuisse, quem Iamblichus²⁴⁾ memoravit et Reinesius in Ciceronis et Plutarchi

quam inest, quod ad singulare Dicaearchi quod de Homero egerit scriptum statuendum commoveat. Eam quidem in conjecturam, quod Messenius noster Dicaearchus in critice constituendis et interpretandis carminibus Homericis non solum per occasionem versatus fuerit, sed etiam singularem de Homero librum composuerit, aliorum ratio Peripateticorum, inprimis Aristotelis ipsius, Heraclidis Pontici et Chamaeleontis ³⁶⁾ afferri posset. Plutarcheus quoque exstat locus, ³⁷⁾ qui ad eam suspicionem confirmandam adhiberi sine ulla dubitatione queat. Ita autem statuentibus Dicaearchi notitiam de saltatione *διὰ τῆς σφαίρας* ad commentarium ejus de Homero referre nobis liceret. ³⁸⁾ Pro certo denique hac in re equidem nihil dijudicaverim atque eorum potius sententiam amplector virorum doctorum, qui Dicaearchum aliquot suorum scriptorum locis occasione oblata de locis Homericis nec non de Hesiodeis ³⁹⁾ exposuisse existimant.

Dicaearchi *περὶ Ἀλκαίου* liber, quantum quidem ex fragmentis inde conservatis colligere licet, criticus et exegeticus ad hujus lyrici poëtae carmina commentarius fuisse videtur. Eam enim sententiam, qua Dicaearchus hoc in libro de literaria tantum et aesthetica Alcae auctoritate et vita egerit isque nonnisi *Βίω* particula fuerit, ut Fabricius bibl. Gr. t. III, p. 486 suspicatus est, jam singulare fragmentorum infra proponendorum argumentum penitus dissuadet. Praeterea ejusmodi libri satis multi, qui partim sine dubio partim perquam probabiliter scriptorum commentarii fuerunt, eodem plane modo inscripti vel citati saltem sunt, ut commentarii ad Homerum, ⁴⁰⁾ ad Ionem elegicum, ⁴¹⁾ ad Nicandri Theriaca, ad Eratosthenis Hermen, ⁴²⁾ ad Aeschylum tragicum, ⁴³⁾ Epicharmum, Menandrum et Antiphanem comicos, ⁴⁴⁾ Sophronem mimographum, ⁴⁵⁾ Archilochum et Hipponactem *ἰαμβοποιούς*, ⁴⁶⁾ Alcmanem, Anacreontem, Pindarum, Sapphonem, Simonidem, Stesichorum ⁴⁷⁾ lyricos inter eosque ad ipsum eundem Alcaeum. ⁴⁸⁾ Quam nostram sententiam, si Vossium de hist. Gr. I, p. 47,

exegeticum solum, sed etiam criticum fuisse, ex Athen. III, p. 85 ⁴¹⁾ apparet.

Locus Plutarchi Dicaearchum de Euripide scripsisse disertis verbis monet. ⁴²⁾ Quod utrum in singulari libro eoque de illo tragico poëta separatim exponente — cui quidem sententiae ille locus maxime propitius esse videtur — an in ampliori opere, quod aut totum aut saltem in partibus ei rei recipiendae et disserendae aptum esset, factum fuerit, nunc ipsum in medio relinquimus. ⁴³⁾ In argumento quidem Euripidis Medae ⁴⁴⁾ Dicaearchus definite enuntiatur in *αὐτῆς Graeciae Vita* docuisse, Euripidem Medeam ad Neophronis ⁴⁵⁾ exemplar institutam exsecutum fuisse. Sed haec opinio, in cuius gratiam loco citato Aristotelis quoque auctoritas allata est quaeque a Naekio — quo id fiat jure pluribus inquirere huc non attinet ⁴⁶⁾ — mira dicitur, in *Βίῳ τῆς Ἑλλάδος* aptissimo sententiarum connexu nonnisi obiter explicata nihilque aliud quam accuratioris expositionis alio loco factae summa fuisse potuit, ne Euripidis scholasten in afferendo scripti Dicaearchei titulo ⁴⁷⁾ errare potuisse animadvertam. Quod in majori prosaico fragmento ad *Βίον τῆς Ἑλλάδος* pertinente Euripidis locus allegatus est idque memoriter fieri videtur, ad summum Dicaearchum testatur eum poëtam accurate cognitum habuisse neque tamen singulari studio vel conscribendi de eo consilio amplexum fuisse, et ad nostram igitur quaestionem minoris est momenti. Nec magis necesse est statuamus Dicaearchum de duobus Euripidis trimetris in singulari de hoc tragico libello neque vero in alio aliquo opere *ὡς ἐν παρόδῳ* disputasse. ⁴⁸⁾ Singularem tamen a Dicaearcho de Euripide vel de tragicis saltem eorumque fabulis libram compositum fuisse, Sexti Empirici ⁴⁹⁾ locus indicare videtur, ex quo Dicaearchum tragoediarum ⁵⁰⁾ Euripidis et Sophoclis *ὑποθέσεις* conscripsisse ⁵¹⁾ comperimus, h. e., ut Naekius rectissime animadvertit, ⁵²⁾ argumenti expositiones cum historica relatione de tempore et modo, quo fabulae doctae fuerant, conjunctas. In hypothsesibus fabularum Sophoclis

ut videtur, arte musica occupatum fuisse, ex loco Plutarchi supra exscripto ⁷⁹⁾ et ex fragmento *Βίου τῆς Ἑλλάδος* superstite ⁸⁰⁾ pro satis certo repetere debemus. Dicendi quoque rationes, quae ex arte musica sumtae in compluribus ejus fragmentis reperiuntur, ⁸¹⁾ quod minimum est Dicaearchum eam cognitam habuisse testantur. Sed disertis plane verbis Dicaearchi *περὶ μουσικῆς* opus commemoratum ex eoque locus propositus est de usu antiquitus tradito per recitationem in conviviis ramum laureum vel myrteum manu tenendi. ⁸²⁾ Qua tamen in re conjici posset, eaque Naekii et, ut videtur, etiam Osanni fuit sententia, ⁸³⁾ *περὶ μουσικῆς* universam tantum significationem eamque nonnisi a scriptore, qui in citando festinasset et in angustum coëgisset, profectam esse pro *περὶ μουσικῶν ἀγώνων*, et Luciani scholiastes afferri posset, qui, ubi Dicaearchi relationem modo cum aliis scriptoribus ad verba consentaneo proponit, ab iis eo differt, quod, quum illi ἐν τῷ *περὶ μουσικῶν ἀγώνων* citaverint, ipse ἐν τῷ *περὶ μουσικῆς* allegavit. ⁸⁴⁾ Jonsius quidem eam repugnantiam de medio tollere ita conatus est, ut *περὶ μουσικῆς* pro titulo totius operis, *περὶ μουσικῶν ἀγώνων* autem pro inscriptione capiti vel parti ejus operis attributa consideraret. ⁸⁵⁾ Quae suspicio a veri specie plane aliena esse mihi videtur, nec de Luciani scholiaste dubitaverim, quin ejus citandi ratio non minus quam id, quod pro *τρία γένη ῥόδων* quod ceteri scriptores exhibent *δύο γένη ῥόδων* substituit, levissimae festinationi vitio vertendum sit. ⁸⁶⁾ Num eadem autem ratio in scholio ad Aristophanem infra exhibito statuenda sit, magnopere quaeritur: fieri enim potest, ut universum ibi Dicaearchi de musica opus allegatum sit, et fac adeo tractatus *περὶ μουσικῶν ἀγώνων* intelligi debeat, *περὶ μουσικῆς* tamen quod citatur inde fortasse repetendum est, quod universus ejusmodi Dicaearchi de musica liber revera existeret. Quod tale vero scriptum composuisset, cum literarum studiis aliorum Peripateticorum egregie conveniret, eaque ratione Dicaearchus cum Aristoxeno, Heraclide Pontico ⁸⁷⁾ aliisque com-

relationes, de nomine *scoliorum* ¹⁰¹) agunt, de *choris cyclis* ab *Arione* institutis, ¹⁰²) de more in *Panathenaeorum* festis olim obtinente, quo etiam feminae aetate majores ramos gestaverint ¹⁰³) et de rhapsodica carminum piacularium recitatione Olympiae habita. ¹⁰⁴) Quae denique ratio inter hunc *περὶ ἀγώνων* librum et *Βίον τῆς Ἑλλάδος* intercesserit et num omnino aliqua ratio inter duo haec scripta obtinuerit, dijudicare non ausim; ¹⁰⁵) Naekii, Osanni et Buttmanni conjecturam, ¹⁰⁶) qua *περὶ ἀγώνων* liber pars illius operis fuerit, ¹⁰⁷) a veri quidem specie non alienam existimo, sed non approbaverim, antequam locus repertus fuerit, qui et titulo *περὶ μουσικῶν ἀγώνων* vel etiam *περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων* etc. et inscriptione *Βίου* laudetur.

1) ad Cic. ep. ad Att. XIII, 39.

2) Quo loco mutandum aliquid esse persuadere mihi nequeo, et Schweighauserum quoque, qui ad contextum ἐν τοῖς βιβλιοθήκης vel ἐν τῇ αἰ βιβλιοθήκης legendum proposuerat, in indice deinde codicum lectioni patrocinantem video.

3) Etiamsi dicendi genus hujus Clearchi, sicut Schweighauserus ad Athenaeum contendit, exquisitum atque affectatum potius fuerit, cum eo tamen doctissimo viro mihi plane non convenit, quod Clearchum absurdissimum scriptorem fuisse existimavit. Consideratis potius Clearchi quae supersunt fragmentis Clearchum mihi persuadeo in memorato opere summum consilium sibi proposuisse, a morum corruptela suo ipsius aevo obtinente ad integritatem et simplicitatem priorum temporum revocandi, quod quidem cum rationibus Peripateticorum quam maxime congruum est usum vitae semper respicientium. Praeter varias enim de luxuria et voluptatibus diversarum gentium, ut Medorum, Scytharum, Sicularum, Tarentinorum, Milesiorum singulorumque hominum, ut Darii Codomanni, Cantibaridis Persae, Phalaridis et Dionysii tyrannorum, de helluationibus Anaxarchi eudaemonistae et de magnifico Parrhasii pictoris habitu notitias a luxuria discrete dehortantem deprehendimus: εὐλαβητέον οὖν τὴν καλουμένην τρυφήν οὕσαν τῶν βίων ἀνατροπὴν, ἀπάντων τε ὀλέθριον (δεῖ) ἡγεῖσθαι τὴν ὕβριν. Quo etiam pertinet, quod suorum aequalium vivendi rationem ex adverso priorum temporum considerat, quod de octogenaria aetate quam Gorgias Leontinus temperantia sua adeptus fuerit verba facit et quod de κοσμοσανδάλους a Lacedaemoniis receptis disserit,

in latius pateat, in fragmentorum Hermippi collectione a Losynskio edita Bonnae 1832. 8. confirmatam video, quanquam hic operis Hermippi literarum historiam spectantis principem titulum non βλοι,

περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμβάντων ipsumque opus in quinque libros: 1) περὶ τῶν ἐπὶ σοφῶν 2) περὶ τῶν νομοθετῶν 3) βλοι τῶν φιλοσόφων 4) περὶ τῶν διακρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων 5) βλοι τῶν φητό-

dispositum fuisse arbitratus est. Multo majori cum veri specie verus, ubi memoratam fragmentorum editionem recenset cf. Jahn. emend. 1836. XVII, 2, p. 159 sqq., summam operis Hermippi descriptionem βλοι fuisse censet idque in tres hos libros, quorum singulorum quoque rationem et institutionem monstrare studet, distribuit: 1) περὶ τῶν ἐπὶ σοφῶν 2) περὶ τῶν νομοθετῶν 3) περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμβάντων.

Librum vero περὶ τῶν διακρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων Prellerus Hermippo Berytio adscribendum judicavit. Quod ultimam illorum βλοι partem, compluria ejus capita et alterum librum, quantum ex relictis fragmentis colligere liceret, de philosophis, alterum de oratoribus et rhetoribus fuisse probabiliter existimavit.

Huic deinde capiti quae de Isocrate ejusque discipulis exposita sunt inserit eamque particulam, quae περὶ Ἰσοκράτους α' citatur, de Isocrate, eam vero quae περὶ Ἰσοκράτους β' memoratur, de ejus discipulis egisse statuit. Quae opinio inprimis ideo probanda apparet, quod Harpocration de Isaeo, omnium Isocraticorum primo, s. v. Hermippum ἐν τῷ περὶ Ἰσοκράτους β' allegavit. Similis denique ratio in libris περὶ Πυθαγόρου α' et β', sicut περὶ Ἀριστοτέλους α' et β' observari creditur.

10) Quae quidem Prellerus l. c. contra hanc sententiam monuit inprimis ex inimica quae inter Peripateticos et Isocraticos intercedit ratione repetiit, mihi persuadere non potuerunt. Ne ad discessionem Hieronymi, quod ex arbitrio rejicere non debemus, testimonium adducam, totum literarum genus, in quo Hermippus versatus est, ad hanc sententiam firmare videtur.

11) l. l. εἰς δ' οὗ καὶ παλαιῶσαι φασὶν αὐτὸν Ἰσθμοῖ, καθὰ καὶ Πλάτωνος ἐν πρώτῳ περὶ βίων, καὶ γραφικῆς ἐπιμεληθῆναι καὶ ποιήματα ποιῆσαι, πρῶτον μὲν διθυράμβους, ἔπειτα καὶ μέλη καὶ τραγῳδίας. Quod operam, quam Plato picturae dedisse h. l. refertur, Ritterus hist. l. t. II, p. 153 ejus studii paucissima in operibus ejus vestigia miri mythosque raro imaginem perspicuam et claram praeberent advertit.

12) Diog. Laërt. III, 25. λόγον δὲ πρῶτον γράψαι αὐτὸν τὸν Φαίωνα καὶ γὰρ ἔχει μειρακιώδεις τὸ πρόβλημα· Δικαίταρχος δὲ καὶ τὸν τῆς γραφῆς ὅλον ἐπιμέμφεται ὡς φορτικόν. Qua de re Dicacarus

15) Δικαίλαρχος δὲ τέσσαρας — ita Diog. Laërt. I, 41 — ὁμολογούμενους ἡμῖν παραδίδωσι, Θαλῆν, Βίαντα, Πιπτακόν, Σόλωνα· ἄλλους δὲ ὀνομάζει ἕξ, ὧν ἐκλέξασθαι τρεῖς, Ἀριστόδημον, Πάμφιλον, Χέλωνα Λακεδαιμόνιον, Κλειόβουλον, Ἀνάχαρσιν, Περσάνδρον. Hanc Dicaearchi relationem multo acutiorem esse patet, quam aliorum scriptorum eadem de re, veluti Hermippi, qui septendecim viros enumerat et alios ex his alios septem eligere adnotat. Quod ad discrepantes autem universorum veterum sententias de viris in numerum septem sapientum referendis cf. Wagner l. l. p. 29 sq.

16) Diog. Laërt. VIII, 40. φησὶ δὲ Δικαίλαρχος τὸν Πυθαγόραν ἀποθανεῖν καταφυγόντα εἰς τὸ ἐν Μεταποντίῳ ἱερὸν τῶν Μουσῶν, τετταράκοντα ἡμέρας ἀσπότησάντα. Animadvertendum est, quod etiam Cicero de finn. l. V prooem. hunc eundem mortis modum de Pythagora prodidit nec minus Porphyrius vit. Pyth. eandem de Pythagorae morte sententiam amplecti videtur ἐν δὲ τῇ περὶ Μεταπόντιον καὶ Πυθαγόραν αὐτὸν λέγουσι τελευτῆσαι, καταφυγόντα ἐπὶ τὸ Μουσῶν ἱερὸν, σπάνει τῶν ἀναγκαίων μ' ἡμέρας διαμείναντα, quanquam idem etiam aliam narrationem de Pythagora mortuo proponit loco ob conjunctionis anacoluthiam memorabili οἱ δὲ φασὶν ὅτι τοῦ πυρὸς τιμομένου τὴν οἴκησιν ἐν ᾗ συντελεγμένοι ἐτύγχανον, θέντες (pro quo θέντας legendum esse crediderim) αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ τοὺς ἐταίρους δόδον παρέχειν τῷ διδασκάλῳ, γοφεύοντας τὸ πῦρ τοῖς σφετέροις σώμασι. διεκπεσόντα δ' ἐκ τοῦ πυρὸς Πυθαγόραν διὰ τὴν ἐρημίαν τῶν συνηθῶν ἀθυμήσαντα ἑαυτὸν τοῦ βίου ἔσχατον.

17) Porphyrium vit. Pyth. p. 88 Dicaearchum sequi perspicuum est, quoniam Dicaearchum et accuratiores scriptores ita referre proficitur; Iamblichus contra vit. Pyth. modo narrat cum contraria sententia consentaneo πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον διδάσκαλον αὐτοῦ γεγόμενον ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰς Δῆλον ἐκομίσθη νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετῇ γεγόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριώσεως πάθει καὶ κηδεύων αὐτὸν (legendum videtur κηδεύων et deinde post αὐτὸν commate interpungendum) παρέμεινέ τε ἄχρις τῆς τελευτῆς αὐτοῦ καὶ τὴν ὅσIAN ἀνεπλήρωσε περὶ τὸν αὐτοῦ καθηγεμόνα. οὕτω περὶ πολλοῦ τὴν περὶ τὸν διδάσκαλον ἐποιεῖτο σπουδὴν. Porphyrius autem l. c., causis seditionis Cyloniae contra Pythagoram expositis, ita pergit: τούντεῦθεν δ' οἱ μὲν φασὶ ὅτι (quod delendum fortasse videatur) τῶν ἐταίρων τοῦ Πυθαγόρου συνηγμένων ἐν τῇ Μίλωνος οἰκίᾳ τοῦ ἀθλητοῦ παρὰ τὴν Πυθαγόρου ἀποδημίαν (ὡς γὰρ Φερεκύδην τὸν Σύριον αὐτοῦ διδάσκαλον γεγόμενον εἰς Δῆλον ἐπεπόρευτο νοσοκομήσων αὐτὸν περιπετῇ γεγόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριώσεως πάθει καὶ κηδεύων) πάντας πανταχῇ ἐνέπρησαν αὐτοῦ τε καὶ κατέλευσαν, δύο ἐκφυγόντων ἐκ τῆς πυρᾶς, Ἀρχίππου τε καὶ Λύ-

tiae. 1834. 4. Denique quod Dicaearchus ista fabulosa memoriae prodidit, cum praecipuo Peripateticorum studio congruum est de factis et visis singularibus et miris referendi, quod eo tantum consilio factum fuisse crediderim, ut superstitione sublata aequales ad sanio-rem rationem instituerent cf. etiam Strab. I, p. 61. προστιθείας δὲ καὶ τὰς ἐν τῶν μεταστάσεων μεταβολὰς ἐμπλύνει τὴν ἀθauμασίαν ἡμῖν κατασκευάζων ἰσχυρόντες, ἣν ὕμνῃ Δημόκριτος καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι πάντες· παράκει-ται γὰρ τῷ ἀθαμβῇ καὶ ἀταράχῃ καὶ ἀνεκπλήκτῃ. Ita Heraclidis quo-que Pontici, ejusdem Peripatetici, narratio a Diogene Laërtio VIII, 1, 4 servata est, secundum quam Pythagoras primum Aethalides ex-stitit et Mercurii filius habitus fuerit, qui ei omnia praeter immor-talitatem condonasset, deinde Euphorbi persona surrexit isque a Menelao vulneratus fuerit, postea autem in Hermotimum, ex hoc in Pyrrhum Delium et inde in Pythagoram transierit. Posteriores vero constat miras istas narrationes ex Peripateticorum operibus excerptas singularibus in libris composuisse cf. quae Aristoteli adscribuntur θαυ-μάσια ἀκούσματα, Antigoni Carystii ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγή (ne-que magis quam Aristotelem θαυμασιῶν ἀκουσμάτων Antigoni hujus libri auctorem fuisse censuerim) et quod Apollonii Dyscoli nomine exstat ἱστοριῶν θαυμασιῶν βιβλίον sive περὶ κατεφυσμένης ἱστορίας. Haec porro ratione commemorantur Polemo περὶ θαυμασιῶν Athen. XII, 552. b., Myrsilus ἱστορικὰ παράδοξα Athen. XIII, 610. a., Trophilus Stob. serm. 98, Alexander θαυμασιῶν συναγωγή. Phot. bibl. ed. Bekk. t. I, p. 145. cod. 188. ἀνεγνώσθη Ἀλεξάνδρου θαυμασιῶν συναγωγή· λέγει μὲν ἐν τῷ βιβλίῳ πολλὰ τερατώδη καὶ ἄπιστα, πλὴν ἄλλους τῶν οὐκ ὁρατῶν εἰσαγεῖ ταῦτα προῖστορήσαντας. Cf. eundem Photium t. I, p. 103, ubi Sopatri ἐκλογαὶ διάφοροι disseruntur. Quo in opere epi-tomae continebantur cujusdam θαυμάτων συναγωγῆς, συμμικτῶν Ari-στοxeni ὑπομνημάτων et dramaticae Rufi historiae: οἷς παράδοξά τε καὶ ἐπίθαινα μάλιστα ἔνεστιν εὐρεῖν κ. τ. λ.

20) Idem fortasse fuit cum Pyrrhandro ab Athenaeo XIV, p. 634. d. commemorato.

21) Gell. noct. Att. IV, 11: „Pythagoram vero ipsum sicuti ce-lebre est Euphorbum primo se fuisse dictitasse: ita haec remotiora sunt his, quae Clearchus et Dicaearchus memoriae tradiderunt, fuisse eum postea Pyrandrum, deinde Callicleam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce“ Clearchi quoque hanc no-titiam in ipsius Βίῳ locum habuisse credo.

22) Plutarch. in problemate πῶς Ἰλάτων ἔλεγε τὸν θεὸν αἰεὶ γεω-μετρῶν; ed. Reisk. t. VIII, p. 869. ἐλέγχει γὰρ Ἰδοκας αὐτὸν ἀπο-δεικνύοντα μὴ θεοῖς οὖσαν, ἀλλ' ἡμῖν ἀναγκαίαν τὴν γεωμετρίαν. οὐ γὰρ

23) In nostro opere, ibi nimirum ubi de philosopho Graeco in Italia docente sermo fuerit (de Xenophane?), hunc quoque Dicaearchi locum comprehensum fuisse crediderim cf. Demetr. Phaler. περὶ ἑρμηνείας p. 185. ed. Gale: οἷον ὡς Δικαίαρχος, Ἐν Ἑλίῃ, φησὶ, τῆς Ἰταλίας πρᾶσβύτατον (pro quo Buttmannus falsissime πρᾶσβυτάτην) ἤδη τὴν ἡλικίαν ὄντα. τῶν γὰρ πόλεων ἀμφοτέρων αἱ ἀποπλήξεις μετροειδές τι ἔχουσι. ὑπὸ δὲ τοῦ εἰρημοῦ καὶ τῆς συναφείας κλέπτεται μὲν τὸ μετρίον, ἡδονὴ δ' οὐκ ὀλίγη ἔπεται.

24) Vit. Pyth. c. 36 τῶν δὲ συμπάντων Πυθαγορείων τοὺς μὲν ἀγνώτας τε καὶ ἀνωγύμους τινὰς πολλοὺς εἰκὸς γεγονέναι· τῶν δὲ γνωριζομένων ἐκ τῶν ταῦτα ἐνόμαται· Φιλόλαος — Δικαίαρχος.

25) Pro Nearchō omnium eodum auctoritate firmato. Cic. de senect. c. 12 „Haec cum C. Pontio Samnite, patre ejus, a quo Caudino proelio Sp. Postumius, T. Veturius consules superati sunt, locutam Archytam Nearchus Tarentinus, hospes noster, qui in amicitia populi Romani permanserat, se a majoribus natu accepisse dicebat, quum quidem ei sermone interfuisset, Plato Atheniensis: quem Tarentum venisse L. Camillo, Appio Claudio consulibus reperio.“ Plutarch. vit. Cat. maj. c. 2. Φαβίου δὲ Πλάτωνα τὴν Ταραντίνων πόλιν ἐλόντας ἔλαχε μὲν ὁ Κάτων στρατιώμενος ὑπ' αὐτῷ, κομιδῇ μεράκιον ὢν. Νεάρχῳ δὲ τινι τῶν Πυθαγορικῶν ἐν τῷ χρησάμενος ἰσπούδασι τῶν λόγων μεταλαβὼν, ἀκούσας δὲ ταῦτα θαλεγομένου τοῦ ἀνδρός, οἷς κέχρηται καὶ Πλάτων, τὴν μὲν ἡδονὴν ἀποκαλῶν μέγιστον κακοῦ δέλειον, συμφορὰν δὲ τῇ ψυχῇ τὸ σῶμα πρῶτην, λύσει δὲ καὶ καθαρμόν, οἷς μάλιστα χωρεῖ καὶ ἀρίστην αὐτῇ τῶν περὶ τὸ σῶμα παθημάτων λογισμοῖς, ἔτι μᾶλλον ἡγάπησε τὸ λιτὸν καὶ τὴν ἐγκράτειαν. Nearchum Pythagoreum ex tertio ante Christum natum saeculo hoc loco a Plutarcho Pythagoricum appellari, cum discrimine quod a Porphyrio vit. Pyth. ed. Holsten. p. 44 inter Πυθαγορικούς, Πυθαγοραίους et Πυθαγοριστάς statuitur quodque in Photii bibl. ed. Bekk. t. II, p. 438 affirmatur (Πυθαγορικοὶ οἱ οὖν αὐτῷ, οἱ τούτων μαθηταὶ Πυθαγόρειοι, οἱ δὲ ἄλλως ἔκωθεν ζηλωταὶ Πυθαγορισταί) non congruit neque magis Gell. quadrat noct. Att. IV, 11 „Xenophilus Pythagoricus familiaris Aristoxeni.“ Illud igitur discrimen, quod initio locum habuit, temporis cursu non jam vel non jam ubique et semper observatum esse videtur cf. Schoell. hist. lit. Gr. t. I, p. 435.

26) Dioclem Pythagoreum, cujus Diogenes Laërtius VIII, 1, 24 mentionem fecit, huc non refero, quoniam cum Diocle, cujus βίος τῶν φιλοσόφων memorantur, eundem fuisse non arbitror.

27) Quae in re id quoque magnopere respiciendum existimaverim, quod etiam in Dicaearchi opere Pythagorei non infimum locum te-

allegavit cf. Meineke quaestt. scen. I, p. 25. 27 et Alcaicum lyricum cum comico commutavit cf. Meinek. quaestt. scen. II, p. 54 etc.

31) Polyb. XVII, 10. παρὰ δὲ τῶν Αἰτωλῶν ἐπρέσβευον Ἀλέξανδρος Ἰσκιος, Δαμόκριτος Καλυδώνιος, Δικαιάρχος Τριχωνιεύς κ. τ. λ. XVIII, 37. Δικαιάρχῳ δὲ καὶ στρέβλας καὶ μάστιγας προσαγαγὼν οὕτως αὐτὸν ἐκασέ-
λετο, λαβὼν παρ' αὐτοῦ δίκην καθήκουσαν καὶ κοινὴν ὑπὲρ πάντων τῶν Ἑλλήνων. Ὁ γὰρ Δικαιάρχος οὗτος ἦν, ὃν Φίλιππος, ὅτε προέθετο παραπονδεῖν τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ τὰς ἐφ' Ἑλλησπόντου πόλεις, ἀπέδειξε τοῦ στόλου παντὸς ἡγεμόνα καὶ τῆς ὅλης πράξεως προστάτην. ὃς ἐπὶ πρόδηλον ἀσέβειαν ἐκπεμπόμενος οὐχ οἶον ἄτοπὸν τι πράσσειν ἐνόμιζεν, ἀλλὰ τῇ τῆς ὑπονομίας ὑπερβολῇ καὶ τοὺς θεοὺς ὑπέλαβε καταπλήξεσθαι καὶ τοὺς ἀνθρώπους. οὐ γὰρ ὀρμίσσει τὰς ναῦς, δύο κατεσκευάζει βωμοὺς τὸν μὲν Ἀσιβείας, τὸν δὲ Παρανομίας καὶ ἐπὶ τούτοις ἴθυσ καὶ τούτους προσεκύνει καθάπερ ἀνὲρ δαίμονας. Διὸ καὶ δοκεῖ μοι τυχεῖν τῆς ἀρμοζού-
σης δίκης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων· παρὰ φύσιν γὰρ ἐνστησά-
μενος τὸν αὐτοῦ βίον εἰκότως παρὰ φύσιν καὶ τῆς εἰμαρμένης ἔτυχε. XX, 10 (Manius loquitur) τοιγαροῦν πρῶτον μὲν δεήσει μηδένα διαβαίνειν ὕμῶν εἰς τὴν Ἀσίαν, μήτε κατ' ἰδίαν, μήτε μετὰ κοινοῦ δόγματος· δεύ-
τερον Δικαιάρχον ἔκδοτον δοῦναι κ. τ. λ. XXII, 14. ἐπεὶ δ' ἀπὸ μὲν τῆς Ἀσίας πλείσαντες Θόας καὶ Δικαιάρχος κ. τ. λ. Liv. XXXV, 12 „Damocritus ad Nabin, Nicander ad Philippum, Dicaearchus frater praetoris ad Antiochum est missus. — Alia Dicaearchus Antiocho: et omnium primum, praedam de Philippo Romanorum esse dicere, victo-
riam Aetolorum et aditum in Graeciam Romanis nullos alios quam Aetolos dedisse; et ad vincendum vires eosdem praeuisse. Deinde quantas peditum equitumque copias praebitori Antiocho ad bellum essent; quae loca terrestribus copiis, quos portus maritimis.“ Diod. Sic. t. II, ed. Wessel. p. 572. ὅτι Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Δικαιάρχον τὸν Αἰτωλὸν ἄνδρα τολμηρὸν πείσας πειρατεύειν ἔδωκεν αὐτῷ πᾶς εἰκοσι· προσέταξεν δὲ τὰς μὲν νήσους φορολογεῖν, τοῖς δὲ Κρησὶ παραβηθεῖν ἐν τῇ πρὸς Ῥοδίους πολέμῳ. αὐτὸς δὲ κατὰ τὰς ἐντολὰς τοὺς μὲν ἐμπόρους ἐλήστευε, τὰς δὲ νήσους λεηλατῶν ἀργύριον εἰσπράτ-
τετο. Buttmannus l. c. p. 3 palam fallitur Dicaearchum Aetolum et Dicaearchum Trichoniensem apud Polybium iudicans pro diversis.

32) Phot. bibl. ed. Bekk. t. I, p. 149. e libr. Ptolemaei Hephaestionis: καὶ ἡ τρυῖς ἐρίφους ἐσθίουσα καθ' ἡμέραν Ἑλένη ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Δικαιάρχου τοῦ Τελεσίου ἀδελφῆ.

33) de pronomine ed. Bekk. p. 320. φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρισταρχὸν ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου παραδέξασθαι.

34) Aliter quidem, simplicissimam interpretationem sequens, Buttmanni verba intelligere nequeo neque Osannum aliter intellexisse video.

videtur. Illa autem ipsa saltatio aut antiquissimam originem habuisse aut ab Homero ex sua ipsius aetate ad priorem accommodata, neuti-
quam vero a Nausicaa inventa fuisse conjiciatur.

34) Cf., quem hac ratione imprimis Osannus respexit, Porphyrii locum *περὶ ἀποχ. τ. ἐμψύχων* IV, §. 2.

35) Megacrides, idem ut videtur qui Athen. X, p. 419. a. libra-
riorum errore Megacles nominatus auctorque libri *περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν*
citatus est, *περὶ Ὀμήρου* Athen. XII, c. 6. p. 513. b. cf. Schol. Venet.
ad Il. π, 140 *Μεγακλειδῆς ἐν δευτέρῳ περὶ Ὀμήρου* (ita enim cum
Schweighaensero pro vulgato *ἐν δευτέρῳ Ὀμήρου* legendum crediderim)
προοικονομεῖσθαι φησιν Ὀμηρον τὴν ὀπλοποιῖαν.

36) Baton Sinopensis *περὶ Ἰωῆος τοῦ ποιητοῦ* cf. Athen. X, 436. f.
Osann. Beitr. z. gr. u. r. Lit. I, p. 69.

37) Diphilus Laodicensis *περὶ τῶν Νικάνδρου Θηριακῶν* Athen.
VII, 314. d.; Timarchus *ἐν τετάρτῳ περὶ τοῦ Ἑρατοσθένους Ἑρμοῦ*
Athen. XI, 501. e.

38) Chamaeleon *περὶ Αἰσχύλου* Athen. I, 21. e. 22. a. IX, 375. f.
X, 428. f. Quanquam num hunc librum pro commentario habere
debeam, aliquantopere dubius sum.

39) Apollodorus *περὶ Ἐπιχάρμου* Ath. XIV, 648. d. e., Asclepia-
des Myrleanus *περὶ Κρατίδου* Ath. XI, 501. e., Lynceus *περὶ Μενάν-
δρου* Ath. VI, 242. b., Dorotheus Ascalonites *περὶ Ἀντιφάνους* Ath.
XIV, 662. f. Hoc postremo loco quod praeterea commemoratur καὶ
περὶ τῆς παρὰ τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς ματτύης, nihil aliud fuisse vide-
tur quam excursus toti libro adnexus vel, quam de aliquo loco co-
mici a se explicandi Dorotheus fecerat, digressio. Idem fortasse ju-
diciū proferendum est de ejusdem Dorothei, qui indicatur, libello
conscripto de *κλίσιον* in Odysseae ω, 208 cf. Wolf. prolegg. in Hom.
p. CXCIIL.

40) Apollodorus Atheniensis *περὶ Σώφρονος* Athen. III, 89. a.
VII, 281. e. 309. c. d. *ἐν τῇ δ' περὶ Σώφρονος* Schol. ad Arist. Vesp.
545. Cf. etiam quae hoc loco proferuntur καὶ ὅτι τὸ ποτήριον μιστὸν
παλιν ἀνεπλήρουν, sicut Schol. ad Hom. Il. ε, 576. δύναται δὲ εἶναι
τρία ἡμισβόλια, ὥς ἐν τοῖς *περὶ Σώφρονος Ἀπολλόδωρος*. ἐκ τῶν *Διογε-
νιστοῦ* τῆς ἐπιτομῆς (verba aliter collocanda videntur) *Ἑλληνικῶν ὀνο-
μάτων*.

41) Apollonius Rhodius *περὶ Ἀρχιλόχου* Athen. X, 451. d. Her-
mippus Smyrnaeus *περὶ Ἰκπώνακτος* Ath. VII, 327. b. c. Hunc Her-
mippum cum Callimachi discipulo supra memorato eundem fuisse non
certum, quanquam a veri specie non alienum est. Pro certissimo
tamen plurimi virorum doctorum statuunt, ut Schweighaenserus ad

parte adhibitus fuerit), ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφύρειν
 βια καλούμενα. εἴτα κύλικες αἱ πρὸς τὸ πρᾶγμα χρήσιμαί μά-
 δοκοῦσαι κατεσκευάζοντο, καλούμεναι κοτταβίδες. πρὸς δὲ τού-
 τεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς· ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τοῦ κοτ-
 τος, ἐξ ἀποστήματος ἴσου καὶ τόπων ὁμοίων ἀγωνίζοντο περὶ
 οὗ γὰρ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπόν, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῶν. Ἰδεῖ γὰρ εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἱερίσαντα καὶ τῇ
 ἱερίσαντα (pro quo, ut Osannus cf. Beitr. etc. t. I, p. 109 sqq.,
 verso cottabo exponit, recte adnotat, ἀπαγκυλώσαντα vel
 e ex usu magis vulgato foret) ὑγρῶς ἀφείναι τὴν λάταγα·
 ἵαλουν τὸ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρόν· ὥστε ἔνιοι μείζον
 ἐ τῇ καλῶς κοτταβίζειν τῶν ἐπὶ τῇ εὐ (quam particulam in-
 cum Osanno non dubitavi) ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων.
 , p. 667. b. — ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐ-
 πειν τὸν κότταβον, ὥς Δικαιαρχὸς φησιν.

ν τελλίαν λεγομένην ἴσως δηλοῖ, ἣν Ῥωμαῖοι μέτρον ὀνομά-
 ονεύων δ' αὐτῆς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῇ περὶ τῆς
 Σκυτάλης συγγράμματι ὁμοίως φησὶν εἶναι τὰς λεπάδας ταῖς
 τελλίαις. Καλλίας δ' ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῇ περὶ τῆς παρ'
 ἁδος παρὰ τῇ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ῥῥήν, ἥς ἡ ἀρχή· πέτρας
 θαλάσσης τέκνον· ἥς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι· ἐκ λεπάδων χαύνοις
 κλασσία λεπάς. ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπάς χέλυς·
 ἐκ εὐ Δικαιαρχὸν ἐκδεχόμενον λέγειν τὰς λεπάδας· τὰ παιδύρια
 εἰς τὸ στόμα λάβωσιν, αὐλεῖν ἐν ταύταις καὶ παίζειν, καθά-
 ῥ ἡμῖν τὰ σπερμολόγια τῶν παιδαρίων ταῖς καλουμέναις τελλί-
 d ad finem odæ Alcaeï, ubi Casaubonus ἐκ λυπύων δ'
 ἑνας ἃ θαλασσία λεπάς vel ἱάλνοις ὃ θαλασσία λεπάς suspi-
 Schweighaeuserus ἐκ λεπάδων χαυνοῖ φρένας ἃ θαλασσία
 - χαυνοῖς φρένας ὃ θαλασσία λεπάς emendandum conjecit,
 criticus lectionem genuinam restituat opto itaque copiam
 eat de Aristophanis et Dicaearchi sententiis dijudicandi.
 erum in Jahnii ephemerr. l. c. auxilium attulisse video.
 ique dissertatio supra memorata nec non Aristophanea,
 quoque mentio facta est, eodem modo considerata vide-
 orothei scripta in nota 44 tractata.

n posse suav. viv. sec. Epic. l. c. εἰ μηδὲν ἄλλο, γράφειν
 ν καὶ περὶ Εὐριπίδου, ὥς Ἀριστοτέλης καὶ Ἡρακλείδης καὶ
 Alium quo singularis Dicaearchi de Euripide liber indi-
 i ignoro nec multo minus alibi ejusmodi scripti titulum
 reperio. Qui quidem περὶ Εὐριπίδου fuisse potuit ipsum-
 m cf. supra περὶ Ἀλκαίου criticum et exegeticum ad Euri-

σκευάσεως, quum vulgata lectio γυναιοφρόνως διασκευάσας, quam Buttmannus quoque secutus est, ineptissima esse mihi videatur. In editione Romana prolatum fuit παναιόφρονος διασκευάσας, Dicaearcho et Aristotele non memoratis. Beckius ex vulgata effecit ὁ Σικυνώνης Νεόφρων et Matthiaeus legendum proposuit τὸ δράμα δοκῶ ὑποβάλλεσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως. Elmsleji equidem lectione comprobata ὑποβαλέσθαι sensu medii pro sibi vindicasse accipio, quod quidem, si cum Gailio παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως tueremur, etiam passivo sensu per ὑποβληθῆναι explicare possemus cf. Herod. IV, 84. Plat. Phaedr. 244. c. Theaet. 165. b. Ita saltem Euripides plagiatus crimine absolveretur idque tantummodo contenderetur, quod Medea, quae Euripidi adscriberetur, Neophronis esset eaue, submota tandem Euripidis Medea, inter hujus tragici fabulas recepta fuisset: quod ita fieri potuisse perspicuum est et revera etiam ita factum esset, nisi Euripidis Medea, ut Welckerus cf. ejus recensionem Ariadnes Gruppii in Diar. Antiq. stud. 1834. nro. 79 recte exponit, celeberrima et splendidissima fuisset. Quae quum ita sint, ista opinio ex hacce loci explicatione repetita etiam multo magis mira appareat necesse est, quam ea Dicaearchi sententia, quae Elmsleji lectione efficitur. Num autem ea, quae verba exscripta sequuntur μέμφομαι δὲ αὐτῇ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπαινεύσῃ τῷ Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί et etiam haec ἐπαινέται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν καὶ ἐπιτεργασία μὴδ' ἐν πάσαισι καὶ ταῖς ἐξῆς, ut Buttmannus statuit, ad singularem Dicaearchi et Aristotelis sententiam referenda sint, dubito; satis potius universam iis significatam esse credo sententiam, quam Aristotelem quoque et Dicaearchum habere potuisse non nego.

55) Fragmenta Medae Neophronis videas apud Schol. ad Eur. Medeam vs. 674. 1354. Stobaeum ecl. ed. Schow. p. 378, uti locus inde repetitus loco Medae Euripideae excipitur. Ille autem non inelegantissimus sane hicce est: εἰεν. τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς Πρὸς ἢ ἑαμαρτεῖν καὶ τὰ προσφιλέστατα Ἐχθιστα θείσθαι. ποῖ ποτ' ἐξῆς τάλας; Κάτισχε λῆμα καὶ μένος θεοστυγές. Καὶ πρὸς τί ταῦτα δύραμαι, ψυχὴν ἐμὴν Ὀρῶσ' ἱερήμον καὶ παρημελημένην Πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥμισυ, μαλθακοὶ δὲ δὴ τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά; Οὐ μὴ προδώσεις, θυμέ, σπαντὸν ἐν κακοῖς; Οἴμοι, δίδονται. παῖδες ἐκτὸς ὀμμάτων Ἀπέλθου. ἤδη γὰρ με φοινία μέγαν Δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χεῖρες, χεῖρες Πρὸς ὅλον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα. φεῦ Τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόρον βραχεῖ Διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ. (Pro ἢ legendumne est ἢ?)

56) Aliis omnino poetis Euripidem usum non esse, demonstrare

universum eundem quoque dialogi in dramatis Atticis esse constat, et ob nostri loci sensum pro medio cum activa significatione, neque vero pro passivo interpretandum et ad εἶναι ex πλουτοῦντι praecedente vocabulo πλούσιος mente supplendum est, nisi forte pro εἶναι cum aliqua audacia palaeographica πλουτεῖν in texta substituere libet. In Musgravii editione Euripidis t. II, p. 489. fragmm. incert. nr. 134 pro εἶναι legitur αἰτεῖν amboque versus ita translati sunt: „nolo diviti donum dare pauper ipse, ne vel stolidum putes, vel donando mendicare videar.“ Ceterum loco supra exscripto Messenium Dicaearchum intelligendum esse jam ideo minime dubito, quod accuratior significatio non addita est. Quo tamen in opere Peripateticus de ratione versuum allegatorum disputaverit, ne conjici quidem potest; vario id sententiarum connexu fieri poterat neque ullo modo cum Naekio statuamus necesse est Dicaearchum, ubi de Euripide apud Archelaum commorato verba fecisset, illos versus attulisse. Ex hac nimirum Naekii sententia, quam tamen ipse non utpote unam rectissimam proposuit, simplissimum foret de singulari Dicaearchi libro cogitare super Euripide vel saltem super tragicis scripto, quanquam etiam digressionem statuere licet in alio Dicaearchi opere occasione oblata factam eique fortasse similem, quae apud Pausaniam I, c. 2. reperitur. Qui quidem locus simul de illius tragici apud Archelaum commoratione, ad quam Crateri amore commotus erat, conferri potest cum fragmento ex Hermesianactis Leontio apud Athen. XIII, 598. d. e. Schol. ad Arist. Ran. vs. 85. Moschopul. σύνοψ. τοῦ βίου τοῦ Εὐριπίδ. Thomae Magistr. σύνοψ. τ. β. τ. Εὐρ. etc. Etiam ex Agatharchide περὶ τῆς ἰουδαίας θαλάσσης apud Photium bibl. II, p. 444. b. 29 amicitiae ratio inter Euripidem et Archelaum intercessisse colligi potest.

59) Adv. mathematic. III, p. 84, ubi de vocabuli ὑπόθεσις significationibus sermo est, τανῦν δὲ ἀπαρκέσει τριχῶς λέγεσθαι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον, ἡ δραματικὴ περιπέτεια· καθὼ καὶ τραγικὴν καὶ κωμικὴν ὑπόθεσιν εἶναι λέγομεν καὶ Δικαιάρχου τινὰς ὑποθέσεις τῶν Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους μύθων, οὐκ ἄλλο τι καλοῦντες ὑπόθεσιν ἢ τὴν τοῦ δράματος περιπέτειαν. Quo loco τινὰς duobus modis explicari potest, aut ita ut idem quod *quasdam* significet, quatenus de opere Dicaearchi non ubique noto sermo fiat, aut ut, quemadmodum prae ceteris Osannus statuit, idem sit quod *nonnullas*, unde Dicaearchus nonnullarum tantum illius utriusque poëtae tragoediarum earumque, ut Osannus conjiciebat, praeclarissimarum et gravissimarum caute electarum argumenta composuisse efficeretur. Priorem vero equidem amplector sententiam, quum pro posteriori ὑποθέσεις τινῶν Εὐρ. κ. Σοφ. μύθ. dici maluissem, idque tantum adjicio, quod nostra tota inquirendi

63) Argum. Soph. Ai. Δικαλαρχος δὲ Αἰάντες θάνατον ἐπιγράφει, ἐν ταῖς διδασκαλαῖς φιλῶς Αἰας ἀναγράφεται.

64) Argum. Soph. Oed. Tyr. διὰ τί τύραννος ἐπιγράφεται; ὁ τύραννος Οἰδίπους ἐπὶ διακρίσει θαιέρου ἐπιγράφεται. χαριέντως δὲ τύραννος ἵκαντες αὐτὸν ἐπέγραφον ὥς ἔχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καλπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὡς φησι Δικαλαρχος. Hanc secundum relationem Sophocles in certamine quod cum Oedipode tyranno inierat tragico a Philocle, qui cum aliqua sua tragoedia in medium processerat, victus est: id enim loco inesse non videtur, quod Philocles idem Oedipodem eumque tyrannum composuerit, qui praeclearior Oedipode Sophoclis fuerit et eodem cum hoc tempore actus sit. Causam vero a scholiaste indicatam, ob quam Sophoclis Oedipus ab omnibus libenter tyrannus inscriptus fuerit, in nulla re nisi in verbi lusu positam esse patet.

65) In scholio ad Arst. Avv. vs. 284 duo hujus nominis tragici referuntur et Grodeckius quoque init. hist. lit. I, p. 164 duos poëtas tragicos Philocles statuit.

66) Sophoclis quoque locus in majori prosaico Blou fragmento et memoriter quidem, ut videtur, a Dicaearcho allegatus est.

67) Quod Euripidis ibi nomen nomen Sophoclis antecedit, aut casu ut ob ordinem literarum alphabeticum factum esse potuit; quamquam tiam ideo ita positum fuisse conjicere possumus, quod viri quorum mentionem statim faciam Euripidem Sophocli praeferendum existimaerint. Quam ad rem celeberrimum quod Socrates de Euripide prolatum iudicium conferatur et Lyncei epistola ad Posidippum comicum scripta apud Athenaeum XIV, p. 652. d. ἐν τοῖς τραγικοῖς πάθειν Εὐριπίδην νομίζω Σοφοκλέους οὐδὲν διαφέρειν.

68) Ita, quem in eandem conjecturam Osannus attulit, Heraclides Ponticus περὶ τῶν παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ tribus in libris cf. biog. Laërt. V, 6, 87 et Duris Samius, Theophrasti discipulus, περὶ Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους cf. Ath. IV, 184. d.

69) Buttmannus quoque l. l. p. 39 „quumque Sexti Empirici veris, inquit, etiam alii quidam poëtae non excludantur.“

70) Argum. Rann. ed. Invernizz. τὸ δὲ δράμα τῶν εὖ καὶ φιλοπόνως ποιομένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου, τοῦ μετὰ Ἀντιγόῃ, διὰ Φιλωνίου εἰς Αἴθαια· πρῶτος ἦν· δεύτερος Φρύνιχος Μούσαις, Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν, καθ' ἣν παλάττει τοὺς ἐντίμους τοῖς ἀτίμοις καὶ τοὺς πολέτας τοῖς φυγάσιν, ὥστε αἱ ἀνεδιδάχθη, ὡς φησι Δικαλαρχος.

71) Vit. Aeschyl. ap. Robert. p. 11. τὸν τρίτον ὑποκριτὴν αὐτὸς Aeschylus) ἐξεῦρεν· ὡς δὲ Δικαλαρχος ὁ Μισσηνίος, Σοφοκλῆς.

κωμῳδίας cf. Appollodor. apud Diog. Laërt. IV, 23, Lycophronis περὶ κωμῳδίας cf. Ath. VII, 278. b. XI, 485. d. XIII, 555. a., Carystii Pergameni περὶ διδασκαλιῶν cf. Athen. VI, 235. e., Eratosthenis περὶ κωμῳδιῶν cf. Schol. ad Rann. vs. 1060 sive περὶ κωμῳδίας cf. Athen. XI, p. 501. d., Callimachi πλῖναξ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκαλιῶν cf. Meinek. quaestt. scen. spec. III, p. 4, Nestoris Tarsensis θεατρικὰ ὑπομνήματα cf. Athen. IX, 403. e., Jubae θεατρικὴ ἱστορία cf. Athen. IV, 175. d. e. 177. a. 182. e. 183. c. Praeter alios etiam Harmodius ἐν τοῖς κωμῳδουμένοις cf. Schol. ad Arist. Vespp. 1277. et Aristoteles ἐν τοῖς κωμικοῖς cf. Erotian. gloss. Hippocrat. p. 177. citantur.

77) Hunc quidem veri simillimum esse locus Plutareheus perspicue docet. Naekius tamen, qui sicut Meinek. quoque cf. quaestt. scen. spec. III, p. 2. omnia Dicaearchi relata didascalica ejus tractatui περὶ μουσικῶν ἀγώνων vindicavit, pro ea sententia, qua Dicaearchus didascalias non composuerit vel eo saltem titulo non ediderit, Casaubonum affert Athenaei locum VI, p. 235 commentantem. Sed ne Casaubonum moneram plane non definite dicere „ex hypothesis autem Aiaceis Lorarii utrumque colligas, et scripsisse aliquid in hoc genere Dicaearchum, et Διδασκαλλίας tamen scripto suo nomen non fecisse“ idem doctissimus vir etiam paulo infra comparandus erat, ubi didascalias, quae sine auctoris nomine citantur, posteriorum grammaticorum, ut Aristarchi, Cratetis et aliorum didascalias intelligendas esse rectissime exposuit. Quid igitur ex argumento Aiaceis Sophoclei supra exscripto contra sententiam efficitur, Dicaearchum didascalicum suum opus Διδασκαλλίας inscripsisse?

78) Jonsius de scr. h. ph. I, 16, 1 et 3 omnes quas modo exhibui Dicaearchi relationes operi περὶ μουσικῶν ἀγώνων vel περὶ μουσικῆς potius, cujus caput περὶ μουσικῶν ἀγώνων fuisse putabat, accensuit.

79) ed. Reisk. t. X, p. 508. cf. praecipue verba καὶ τὰ δι' αὐλῶν προβλήματα καὶ ῥυθμῶν καὶ ἀρμονιῶν.

80) Athen. XIV, p. 636. c. ἦν γὰρ δὴ τινα, καὶ χωρὶς τῶν ἐμφυσμένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων, ἕτερα ψόφου μόνον παρασκευαστικά, καθάπερ τὰ κρέμβαλα. περὶ ὧν φησι Δικαλαρχος ἐν τοῖς περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου, ἐπιχωριάσαι φάσκων ποτὲ καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσορχίσθαι τε καὶ προσάδειν ταῖς γυναιξὶν ὄργανά τινα ποιῶν, ὧν ὅτε τις ἄπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ποιῶν λιγυρὸν ψόφον. δηλοῦσθαι δ' ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ῥσματι, αὐτὸ ἐστὶν ἀρχή· Ἀρτεμι σοὶ μὲ τι φρήν ἐφίμερον ὕμνον ἔκωι τε ὅθιεν ἄδῃ τις ἀλλὰ χρυσοφανία κρέμβαλα χαλκοπύρραι χερσίν. De crotalis hoc loco memoratis (Castagnetten) eorumque usu in festis

anam ejus praevidisse suspicor eaque in re, quanquam hanc auctoritatem non maximi facio, Celidonium assentientem habeo. Quod tamen ejusmodi nihil loco Porphyriano legitur, rem minime mutat, quoniam omnem et integram Dicaearchi ea de re expositionem non jam superstitem habemus. Loci denique veterum, ex quibus etiam Graeci dextras et sinistras tibias cognitae habuisse efficiantur, nunc ipsam mihi non praesto sunt; Thierschium tamen vers. Pind. t. I, p. 55 hoc tacite statuentem video, quum ita disserat: „wurden zwei Flöten von demselben Manne geblasen, so waren beide um einen Achtklang verschieben; die zur linken Hand ging in dem tiefen, die zur rechten in dem höheren Diapason.“ Ceterum *ἰσοὶ αὐλολ* commemorati sunt Plutarch. non poss. suav. etc. De dextris autem et sinistris Romanorum tibiis cf. Ald. Manut. de tиб. vett. in Graevii thesauro t. VI, p. 1209. Wolf. de canticc. p. 6. Salmas. ad. scr. r. Agr. II, p. 825 sqq. etc.

82) Schol. ad Arist. Nuh. 1354. *Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς· ἐπεὶ δὲ κοινόν τι πάθος αἰεὶ φαίνεται συνακολουθεῖν τοῖς διερχομένοις, εἴτε μετὰ μέλους, εἴτε ἄνευ μέλους, ἔχοντά τι τῇ χειρὶ ποιῆσθαι τὴν ἀφήγησιν. οὗ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινας παραδόσεις αἰῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαβόντες ᾄδουσιν.*

83) cf. Naek. l. c. Osannus saltem jam de Soph. Ai. p. 118 not. *περὶ μουσικῆς* et *περὶ μουσικῶν ἀγώνων* pro uno eodemque libro existimavit. Fabricius contra bibl. Gr. l. c., scholion modo exscriptum et Plutarchi locum respiciens, *περὶ μουσικῆς* singulare opus arbitratus est.

84) Vol. III, p. 292. ed. Bip. Cf. Naek. in append. Mus. Rhen. l. c. p. 166 et paulo infra singulos ipsos locos.

85) de script. hist. phil. I, 16.

86) Naekius demonstrat, quomodo hic scholiastes, quum apud auctores quibus utebatur numerum diversorum generum carminum convivalium ternum indicatum, corruptela autem lectionis nonnisi duo verbis descripta reperisset, pro tribus deinde generibus tantummodo duo recensuerit itaque pro *τρεῖς* satis temere *δύο* substituerit.

87) Heraclides Ponticus *περὶ μουσικῆς* in tribus quod minimum est libris cf. Athen. X, 455. d. XIV, 624. c. sqq. Qualem vero gravitatem universa musica apud philosophos Graecos habuerit, etiam ex Quinct. inst. orat. I, c. 8 colligi potest.

88) Secundum Vossium de hist. Gr. I, 47 Dicaearchi *περὶ μουσικῆς* opus etiam a Fabio (Quinctiliano) commemoratum est. In ejusmodi autem librum ea quoque Dicaearchi relatio, quae de Telene tibicine superstes est, relegari posset, quam Ruhnkenius ep. crit. I, p. 119, Meinekius quaestt. scenic. sp. III, p. 2 necnon Naekius

x Apollodori libro contra eum scripto, πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιτολὴν ἀντιγραφῇ, notitia de musicis instrumentis proposita est.

92) De saltationis imprimis generibus statim commemorandis Naenius animadvertit, quantopere Graeci ad artem et ad artis certationem omnia excoluerint.

93) Hunc Naekius quoque et Osannus, sicut qui Museum Rhenum l. c. recensuit, quanquam hic aliis in rebus ad Dicaearchum pertinentibus ab illis magnopere dissentit, libri titulum fuisse statuunt.

94) Callimachi περὶ ἀγώνων cf. Harpocr. v. Ἀτακτα, Theodori Hieropolitani περὶ ἀγώνων cf. Athen. X, p. 412. e. 413. b., Philochori περὶ τῶν Ἀθηναίων ἀγώνων cf. Siebelis de Philochoro p. 85, Chariclis περὶ τοῦ ἀστικού ἀγῶνος (h. e. de τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ex adverso ὡς ἐν ἁγρῷ sive Ἀθηναίων) cf. Ath. VIII, 350. c. (quod eo loco ἐν ᾧ πρῶτον citatur, conjicere inde liceat, de primo tantum libro magis universi operis περὶ ἀγώνων ejusque capite super Dionysiis sermonem esse), Protagoridæ Cyziceni περὶ Λαφνικῶν ἀγώνων cf. Ath. IV, 150 c, sive, quod ex Schweighaeuseri judicio idem est, περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ ἀνηγούρων Ath. IV, 176. a. 183. f. Conferas etiam quae allegantur Euphorionis περὶ Ἰσθμίων Athen. IV, 182. e. 183. f. XIV, 633. a. f., Georgi (vel rectius, ut videtur, Gorgonis) περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυνσιῶν cf. Ath. XV, 696. f. 697. a, Philomnesti περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων cf. Athen. III, 74 sqq., Hellanici Καρνεονίκαί cf. Athen. XIV, 635. e. et Eratosthenis Ὀλυμπιονίκαί cf. Diog. Laërt. VIII, 51. Athen. IV, 154. a.

95) De hac saltatione, quae etiam nunc nomine *Candiote* exerceri dicitur cf. Guys voyag. lit. de la Grèce l. XIII. Le Roy les ruines le plus beaux monumens de la Grèce 2. ed. pl. X, p. 22 et quae antiquum suum nomen a similitudine motuum cum volatu vel etiam cum figura gruum traxisse videtur, Plutarchus agit vit. Thes. c. 21. ἡ δὲ Κρήτης ἀποπλέων εἰς Δῆλον κατέσχε καὶ τῷ θεῷ θύσας καὶ ἀναθίς τὸ Ἀφροδίσιον, ὃ παρὰ τῆς Ἀριώδνης ἔλαβεν, ἐχόρευσε μετὰ τῶν ἡθίων χορείαν, ἣν ἐτι νῦν ἐπιτελεῖν Δηλίους λέγουσι, μέλημα τῶν ἐν τῇ Λαβυρίνθῃ περιόδων καὶ διεξόδων, ἐν τινι ῥυθμῷ περιελλέει καὶ ἀνελλείει ἔχοντι γιγνομένην. καλεῖται δὲ τὸ γένος τοῦτο τῆς χορείας ὑπὸ Δηλίων γέρας, ὡς ἱστορεῖ Δικαλαρχος.

96) cf. supra not. 6.; adjicere tantum liceat, quod Dicaearchus omnino ritus et consuetudines Sicyoniorum magnopere respexisse videtur, cf. etiam Blou fragmentum, ubi mulieres Thebanae in sua se gerendi ratione Sicyoniis simillimae esse referuntur. Cum pilae denique illa saltatione etiam pugna per pilam instituta conferri potest,

sus λόγος intelligendum eosque libros, ratione Suidae Dicaearchum ῥήτορα appellantis habita, pro orationibus considerandos esse credit. Quam sententiam jam Fabricius impugnavit, qui l. c. libros quos dixi non magis quam Κορινθιακόν et Λεσβιακόν orationes, sed eodem modo dialogos potius fuisse suspicatus est. Naekius, quem Osannus deinde secutus est, ad Παναθηναϊκός et Ὀλυμπικός cf. exempli causa Thuc. I, 6 ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἁγῶνι, vocabulum ἁγῶν mente supplevit. Quae hi viri doctissimi pro sua sententia attulerunt argumenta ea inprimis re adjuvari censeo, quod quae istis titulis servatae sunt expositiones minime aptae esse apparent, locum in aliqua oratione sibi vindicando. Fieri vero quoque potest, ut quispiam ad illas inscriptiones βλος nomen mente adjiciendum esse et Dicaearchi eam descriptionem vitae Olympicae et Panathenaicae fuisse conjiciat. Ceterum eo loco, ubi ex vulgata quidem lectione de Dicaearchi Olympico verba fiunt, suspicari fortasse liceret, ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ verba, ad quae ἁγῶνι vel θειάτρῳ cogitando addas, priori olim loco sedem habuisse, per Ὀλυμπίῳσι autem verbum mota eo irrepsisse, ubi nunc reperiuntur, ita ut opus, in quo Dicaearchus illa exposuerat, plane non nominatum fuisset. Quoniam denique dubitari nequit, quin Ὀλυμπικός titulus libri vel capitis potius fuerit, etiam locus Ciceronianus silentio non praetereundus est, qui, si obiter consideratur (id quod ipsi Osanno acciderat) nos facile commoveat, ut λόγος pro supplemento ad Ὀλυμπικός veri simillimo habeamus. Hicce autem locus, quo Cicero de scripto sibi elaborando disserit cf. ad Att. XIII, 6. 32. 33, est ad Att. XIII, 30: „volo aliquem Olympiae aut ubi visum, πολιτικὸν σύλλογον, more Dicaearchi, familiaris tui.“ Quem ad locum inter alios Ernestius adnotat, Ciceronem in libro conscribendo praesertim Ὀλυμπικόν Dicaearchi exemplar sibi proposuisse, quanquam ea ratione etiam Corinthiaco et libris Lesbiacis, quos a sermonis loco nomen traxisse supra vidimus, non exclusis. Sed de his duobus tantum scriptis — alios enim Dicaearchi libros eodem modo institutos ignoramus — ex Osanni sententia cogitandum est iisque vir doctissimus Ciceronem quod ad formam in componendo libro de gloria usum fuisse conjicit. Ut ad illum denique Ciceronis locum revertar, animadvertendum est quod disertis ibi verbis dicitur *Olympiae aut ubi visum* et quod *more Dicaearchi* verba ad proximum tantum πολιτικὸν σύλλογον ejusque quidem formam referenda sunt.

101) Quod Dicaearchus de scoliis commentatus est, cum studiis ejus, quibus Alcaeam poetam eo in genere excellentissimum amplexus est, jam supra collocavimus cf. Ath. XV, 694. a. διὰ τε τὴν ἀρχαίω-
της καὶ ἀφελείας τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς

γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλῖνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἐξῆς, μυρρίνας ἔχοντες ἢ δάφνας, ἥδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σχολιά ἐγένετο διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν κλινῶν ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνιῶν οὐσῶν. καὶ τούτῳ καὶ τὰς ἐπ' αὐτὰς κατακλίσεις παραβύστους γίνεσθαι οὐ διὰ τὴν μελοποιίαν οὖν, διὰ δὲ τὴν μυρρίνης σχολιὰν διάδοσιν, ταύτη καὶ τὰς ῥῶδας σχολιάς καλεῖσθαι et in Luciani scholio l. c., nisi quod h. L. Dicaearchus ἐν τῇ περὶ μουσικῆς citatur et pro τρία, ut supra vidimus, δύο γένη ῥῶδων legitur. Eadem porro apud Suidam t. III, p. 334 et Photium Lex. ed. Herm. p. 386 (utroque tamen hoc loco post κλινῶν vocabulum σχολιάν deest) obvia sunt. Comparandi denique causa hos praeterea duos locos adscribo: Athen. XV, p. 694. σχολιά δὲ καλοῦνται οὐ κατὰ τὸν τῆς μελοποιίας τρόπον, ὅστις [αὖ] (Schweighaeuseri correctionem ὅτι non necessariam habeo) σχολιὸς ἦν· λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σχολιά· ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων, ὥς φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρησέως, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ἁδόμενα· ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὴ πάντας ἁδεῖν τόμος ἦν· τὸ δὲ δεύτερον, ὃ δὴ πάντες μὲν ἥδον οὐ μὴν ἅμα γε ἀλλὰ κατὰ τινα περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς· τρίτον δέ, οὐ μετεῖχον οὐκέτι πάντες, ἀλλ' οἱ συνετοὶ δοκοῦντες εἶναι μόνοι καὶ καθ' ὅντινα οὖν τόπον τύχοιεν ὅτις (ita secundum similem Schweighaeuseri emendationem pro vulgata καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ κ. τ. λ. legendum credidi)· διόπερ ὡς ἀταξίαν τινὰ μόνον παρὰ τᾶλλα ἔχον, τὸ μήθ' ἅμα μήθ' ἐξῆς γιγνόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχεν εἶναι σχολιὸν ἐκλήθη· τὸ δὲ τοιοῦτον ἦδετο ὁπότε τὰ κοινὰ καὶ πᾶσιν ἀναγκαῖα τέλος λάβοιεν· τηρικαῦτα γὰρ ἤδη τῶν σοφῶν ἕκαστον ἔδῃν τινα καλὴν εἰς μέσον ἡξίου προσφέρειν. καλὴν δὲ ταύτην ἐνόμιζον τὴν παραίνεσιν τέ τινα καὶ γνώμην ἔχειν δοκοῦσαν χρησίμην τε εἰς τὸν βίον et Plutarch. Quaestt. Symposs. I, p. 615 ed Reisk. t. VIII, p. 429 sq. ὦ ἄνθρωπε, τί ταῦτα πρὸς Διόνυσον; ἅδει μὲν γὰρ ἴσως τὰ καλούμενα σχολιά κρατῆρος ἐν μέσῳ προκειμένου καὶ στεφάνων διανεμομένων, οὓς ὁ θεὸς ἐλευθερῶν ἡμῶς ἐπιτίθῃσιν, οὐ καλὸν δὲ οὐδὲ συμποτικόν. ἐπεὶ τοὶ καὶ τὰ σχολιά φασιν οὐ γένος ἁσμάτων εἶναι πεποιημένων ἀσαφῶς, ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν ἥδον ῥῶδην τοῦ θεοῦ κοινῶς ἅπαντες μιᾷ φωνῇ παιανίζοντες, δευτέραν δ' ἐφεξῆς ἑκάστῳ μυρρίνης παραδιδομένης, ἣν ἄσακον (?) αἶμαι διὰ τὸ ἅδειν τὸν δεξιόμενον ἐκάλουν. ἐπὶ δὲ τούτῳ λύρας περιφερομένης ὁ μὲν πεπαιδευμένος ἐλάμβανε καὶ ἥδεν ἁρμοζόμενος, τῶν δ' ἀμούσων οὐ προσιεμένων, σχολιὸν ὠνομάσθη τὸ μὴ κοινὸν αὐτοῦ μηδὲ ῥῥίδιον. ἄλλοι δὲ φασί, τὴν μυρρίνην οὐ καθ' ἐξῆς βαδίζειν, ἀλλὰ καθ' ἑκάστιον ἐπὶ κλίνην διαφέρεισθαι. τὸν γὰρ πρῶτον ἄσαντα τῇ πρώτῃ τῆς δευτέρας κλίνης ἀποστέλλειν, ἐκεῖνον δὲ τῇ πρώτῃ τῆς τρίτης, ἔτα τὸν δεύτερον ὁμοίως τῇ δευτέρῃ. καὶ (διὰ) τὸ ποικίλον καὶ πολυκαμπές (ὡς ἔοικε) τῆς περιόδου σχολιὸν ὠνομάσθη.

103) Schol. ad Arist. Vesp. 564. ὁ μέντοι Δικαίαρχος ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ οὐκ οἶδα ἔξοτου ποτὶ καὶ ταῖς γραῖς ἐν τοῖς Παναθηναίοις ὑπελήψε θαλλοφορεῖν. Ξενοφῶντος μὲν ἐν τῷ συμποσίῳ, Φιλοχόρου δὲ ἐν τῇ δευτέρῃ, ὅς γε καὶ τὸν καταϊδόντα τὸ ἔθος Ἐριχθόνιον συνίστησι. μνημονύει τοῦ ἔθους Κρατῖνος μὲν ἐν Δηλιάσι, Φερικράτης δ' ἐν Ἐπιλήσμοσι. Quem sententiarum connexum verba Ξενοφῶντος — συνίστησι cum antecedentibus habeant, nondum mente assecutus sum; haecce tamen suspicabar. Unus scholiastes Dicaearchum statuuisse refert, in Panathenaeis olim etiam feminas vetulas ramos gestasse, et se nescire addit, qua auctoritate motus Dicaearchus ita tradiderit: ita enim verba ἐξ ὅτου explicari possent, quum contra in vulgari scribendi ratione ἔξοτου de significato tempore plane incerto cogitandum sit. Alius scholiastes eandem vel similem relationem in Xenophontis Symposio et in Philochori Atthide repererat aut saltem se reperisse crediderat ac Dicaearchi igitur opinionem horum virorum auctoritate niti adnotavit. Ita Ξενοφῶντος et Φιλοχόρου ad ὅτου grammaticè referendum esset. Sed non negligendam est, quod in Xenophontis Symposio de feminis ramos gerentibus nihil memoratum est cf. IV, 17. τεκμήριον δ' θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνῇ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτιοῦντος πάσῃ τῇ ἡλικίᾳ τοῦ κύλλους. Nostram denique Dicaearchi narrationem etiam C. O. Muellerus cf. Beil. üb. die erhab. Bildwerk. in den Metop. u. am Fries. d. Parthen. zu Stuarts u. Revetts Alterth. v. Ath. Deutsch. Bearb. t. II, p. 679. respexit.

104) Athen. XV, p. 620. ὅτι δ' ἐκαλοῦντο οἱ φαψφοὶ καὶ Ὀμηριοί, Ἀριστοκλῆς εἴρηκεν ἐν τῷ περὶ χορῶν. τοὺς δὲ τῶν Ὀμηριοτὰς ὀνομαζομένους πρῶτος εἰς τὰ θέατρα περὶ γὰρ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς. Χαμπεύων δ' ἐν τῷ περὶ Σιτησιχόρου καὶ μελωδηθῆναι φησιν οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου, ἔτι δὲ Μιμνέρμου καὶ Φαυλίδου. Κλέαρχος δ' ἐν τῷ προτέρῳ περὶ γρίφων τὰ Ἀρχιλόχου, φησιν, ὁ Σιμωνίδης ὁ Ζακύνθιος ἐν τοῖς θεάτροις ἐπὶ δόφρου καθήμενος ἔφαψφει. Λυσανίας δ' ἐν τῷ πρώτῳ περὶ λαμβοποιῶν Μνασίωνα τὸν φαψφὸν λέγει ἐν ταῖς διέξεσι τῶν Σιμωνίδου τινὰς λάμβων ὑποκρίνεσθαι. τοὺς δ' Ἐμπεδοκλέους καθαρμούς ἐφαψφώθηεν Ὀλυμπιάσι Κλειμένης δ' φαψφός, ὡς φησι Δικαίαρχος ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ. Ἰάσων δ' ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, φησιν, ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ ὑποκρίσασθαι Ἠγησίαν τὸν κωμωδὸν τὰ Ἡροδότου (Ἡσιόδου?), Ἐρμόφαντον δὲ τὰ Ὀμήρου.

105) Librum περὶ ἀγώνων Vitae Graeciae partem non fuisse, idque ipsum omnino opus imaginem universam vitae Graeciae non continuisse, censor musei Rhenani inde potissimum efficere conatur, quod ne Aristoteles quidem tale opus componere potuerit et singula cultus

Caput septimum.

Vita Graeciae a Dicaearcho conscripta.

Quantum ex iis quae ad Dicaearchi *Βίον τῆς Ἑλλάδος* certo referenda sunt fragmentis effici potest, hoc in opere de antiquissimo statu quum universi generis humani tum praesertim populi Graeci, de historicis rebus et ad Graeciam et ad alias terras pertinentibus, et conjunctim cum historia de chronologicis rationibus, de geographicis Graeciae proportionibus, de artibus et literis et de moribus et ritibus Graecorum sermo fuerat. ¹⁾ Quod in libris manuscriptis superstes est majus fragmentum, quod viri docti per multum temporis — quo id jure fecerint hoc loco non accuratius demonstretur — Vitae Dicaearcheae partem consideraverunt, nobis quod minimum est concedit, ut Dicaearchum in hoc opere descriptionem Graeciae vel magnae saltem ejus partis proposuisse colligamus. Ad aliquam igitur eamque fortasse haud exiguam *Βίον* partem Groddeckii conjectura accommodari recte poterit, Dicaearchum Graecorum instituta et mores specie itinerarii exsecutum fuisse. Qua in sententia etiam Hieronymi loco adv. Jovin. l. II. confirmamur, ubi nostrum opus verbis „in libris antiquitatum et descriptione Graeciae“ designatum est. ²⁾ Sine ullo deinde dubio hoc idem Dicaearchi opus apud Varronem significatum est de re rustica I, 2 ita proferentem „auctore doctissimo homine Dicaearcho, qui Graeciae vitam qualis fuerit ab initio nobis ita ostendit etc.“ necnon apud Porphyrium *περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων* IV, 2 ratio *Βίον*

populorum Graecorum capita *Bíov* efficere studuerunt, ejusmodi est, ut, si accuratius consideratur et cum aliis locis Ciceronianis comparatur, ad statuendum nos commoveat, de nostro *Bίω* ibi penitus non cogitari. ⁷⁾ Ille vero est: „*Πελληναίων* in manibus tenebam; et hercule magnum acervum Dicaearchi mihi ante pedes extruxeram. O magnum hominem et a quo multo plura didiceris quam de Procilio. *Κορινθίων* et *Ἀθηναίων* puto me Romae habere. Mihi crede, lege sis haec otio, mirabilis vir est. *Ἡρώδης* si homo esset, eum potius legeret quam unam litteram scriberet.“ Ante omnia considerare hic debemus, Ciceronem de magno scriptorum Dicaearchorum acervo, ⁸⁾ quem ante suos pedes extruxisset, verba facere eamque relationem, etiamsi quandam Ciceronis exaggerationem agnosceremus, cum Porphyrio *Bíov* Dicaearchi compactam et accuratam simul rerum Graecarum expositionem continuisse memorante haud congruam esse. A veri deinde specie plane alienum est Ciceronem, simulatque ad *Bíov* perlegendum accessisset, singulas ejus partes alias alibi sparsas habuisse, omnisque illa conjectura, qua singula *Bíov* capita etiam ut singuli libri separatim exstiterint, nihil nisi conjectura est. ⁹⁾ Neque porro certum est, quod supplementum ad genitivos *Πελληναίων*, *Κορινθίων*, ¹⁰⁾ *Ἀθηναίων* ¹¹⁾ mente adjiciendum sit; de *βίος* quidem cogitari posset, ¹²⁾ sed majorem veri speciem *πολιτεία* sibi vindicat, quod Osannus quoque et Naekius, ita tamen ut has *πολιτείας* pro *Bíov* partibus haberent, statuerunt. Sed hae quominus *πολιτεῖαι* ad Dicaearchi *Bíov* referatur, alius Ciceronis locus ad Att. XIII, 39 cf. supra ex lectione quidem et interpretatione ejus maxime probabili, quod etiam Naekius bene perspexit, impedimento est. Praeterea in illo Ciceronis loco supra exscripto ne minimum quidem indicium inest, quod quae ibi memorantur scripta *Bíov* vel alius omnino operis Dicaearchi partes fuerint. Attamen hoc veri simillimum est et Dicaearchus de civitatibus Graecis earumque formis opus composuisse, cujus partes illae *πολιτεῖαι* fuerint, satis pro-

ratione, qua in re Osannus primus rectam viam demonstravit, considerandus est et Buttmanni suspicio, qua pro Pellenaes populo minimi momenti Thebani substituerentur, ita nimirum ut pro *Πελληναίων* corrigeretur *Παλληναίων* ac Thebani hoc cognomento ob rudes et feros suos mores praediti esse cogitarentur, neque per se probabilis est et ab Osanno pro eo ac meruit jam refutata est. Neque igitur illas *Κορινθίων*, *Ἀθηναίων*, *Πελληναίων πολιτείας* Vitae Graeciae capita fuisse credimus, neque, ut jam supra monuimus, librum Dicaearchi *περὶ ἀγώνων* ejusque, ut videtur, capita *περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων*, *Ὀλυμπικός*, *Παναθηναϊκός* pro ejus partibus considerare volumus. Eodem autem jure, quo Hemsterhusius ad Lucian. diall. mortt. vol. II. ed. Bip. III, p. 410 adeo *κατάβασιν εἰς Τροφωνίου*, de quo libello infra accuratius agetur, ob locum inde apud Athenaeum XIII, 594. f. superstitem de vivendi ratione Graecorum exponentem *Βίου* particulam fuisse censuit, etiam alia Dicaearchi scripta velut *περὶ τῆς ἐν Ἰλίῳ θυσίας* eidem operi vindicare possemus. Sed neque hanc neque illas quae etiam multo probabiliiores sunt conjecturas accuratius tractaturi sumus, non quod de multifario *Βίου* argumento dubitemus, sed quod ne unum quidem adhuc invenimus locum, qui et universo Vitae titulo, et singulari simul inscriptione citaretur.¹⁰⁾

Jam vero in *Βίῳ* vitam Graecam secundum diversissimas ejus rationes descriptam fuisse credimus, sed brevi certe et compacto modo, ut non solum Porphyrius disertis verbis monuit, sed etiam ex Suidae loco *Βίου* ex tribus tantum libris constitisse referentis magna cum veri specie efficitur. Quo cum Suidae indicio id quoque congruum est, quod ex nullis aliis libris quam ex tribus, primo, secundo et tertio fragmenta exhibita sunt. Quod ex illa autem *Βίου* amplitudine inprimisque ea ex re, quod librum *περὶ ἀγώνων* et *πολιτείας* in se contineret, Naekius explicare studuit quod Suidae locus in enumerandis Dicaearchi scriptis haud plenus est, idque vitium ita de medio sublaturus fuit,

denique quae Dicaearchi nomine superstitia et nonnisi probabiliter ad *Bíov* referenda sunt collocabo. Quod ad postremi generis fragmenta, ratio quam institui eo minus temeraria esse apparebit, si argumentum eorum considerabitur idque inprimis respicietur, quod *Bíos* praecipuum Dicaearchi opus exstitit et quod, si hic scriptor in univ-
ersum citatur, de illo opere cogitare quam maxime pronum est.

Antequam autem ad ipsa fragmenta exhibenda accedamus, sententias Osanni, Naekii, Marxii et Buttmanni de dispositione et expositione *Bíov* secundum singulos libros verbo tangamus necesse est. Primam ejus rei mentionem Marxius fecit, accuratiorem deinde ejus expositionem Buttmanno et prae omnibus Naekio debemus, quae eadem nonnullis tamen rationibus immutata ab Osanno ita indicata est. Primum librum historiam Graeciae continuisse conjiciunt ut partem in totum opus introducentem, eique universas geographici argumenti expositiones, sicut de ratione inter Graeciam et ceteram terram intercedente, adjunctas fuisse. In secundo deinde libro descriptionem civitatum Graecarum, quales auctoris aetate exstitissent, comprehensam fuisse in eoque singulas πολιτείας ratione quam investigare non jam liceret observata se deinceps excepisse. Tertium vero librum vitam domesticam Graecorum cum theatro omnibusque rebus ad id pertinentibus, ludis publicis religionisque cultu descripsisse et in singularia iterum capita singularibus titulis praedita divisum fuisse. Contra hanc opinionem, quae eadem universa omnium quos dixi virorum doctorum sententia est, pauca tantummodo monere hoc loco juvat. Veri quidem simile est, quae Dicaearchus de antiquiori historia Graeca exposuit quaeque apud Porphyrium et Varronem reperiuntur, in primo libro locum habuisse, eaque cum conjectura etiam ea, quae ex Dicaearchi *Bíov* de tetrapoli Dorica apud Stephanum Byzantinum referuntur, optime congruunt. Sed ex eodem praeterea primo libro expositio de Chaldaeis, sicut etiam relatio de Sesonchoside simulque definitio chronologica allegatur. Ex secundo porro libro

agam, omnino sufficit fragmenta *B'iov* quae relictæ sunt ordine quem jam supra indicavi exhibere.

I. Fragmenta *B'iov*, quae cum certo simul indicio libri, quo pertinuerunt, proferuntur: 1) ex primo libro: a) Dicaearchus, quum Homerus tantummodo tripolin Doricam memorasset, tetrapolin Doricam statuit.²⁰⁾ b) Dicaearchus Ninum cognominem sibi urbem Niniven (Ninum) condidisse prodidit. Quartum decimum ab hoc regem, nomine Chaldaicum, celeberrimam urbem Babylonem ad Euphratem auxisse et ornasse omnesque quos dicerent Chaldaeos ibi congregavisse. Ne minimam quidem investigare potui causam, qua commoti cum Naekio dubitemus, num haec omnia ex Dicaearcho repetita sint.²¹⁾ c) chronologica de tempore expositio, quo Sesonchosis, rex Aegypti, vixerit.²²⁾ 2) in secundo libro Dicaearchus, id quod ad rectissimam sententiam pertinet, qua culturam Graecam ab Aegyptiis neque versa vice receptam esse cogitamus cf. O. Mueller Orchom. et Miny. p. 94 sqq., Sesonchosidem vitae Graecae rationem habuisse et a Graecis leges repetiisse retulit, ita imprimis ut quisque patris negotia retinere deberet, et equitationem praeterea invenisse.²³⁾ 3) ex tertio libro Dicaearchi fragmentum superest,²⁴⁾ quo Philippus, Macedonum rex, nullas pellices in bellum secum duxisse, Darius vero cum trecentis quinquaginta mulieribus in bellum, in quo summum rerum discrimen subiit, profectus esse traditur.

II. *B'iov* fragmenta, libro quo pertinuerunt non indicato, quorum de sede in opere olim occupata maxime variae conjecturae pari veri similitudine proferri poterunt. Ea tamen quae statim exhibebo fragmenta vix alium locum habuisse crediderim quam eum, quo Dicaearchus de antiquissimo populi Graeci vel etiam universi generis humani statu disseruerit, in primo igitur ut perquam probabile est *B'iov* libro. Huc autem referenda sunt: 1) quae de felici antiquissimorum hominum conditione monuit.²⁵⁾ 2) quae de crotalis exposuit, jam supra in capite sexto exhibita. 3) quae de Euripidis Medea judicavit jam alibi prolata

L. c. paulo infra libris plurimis hoc opus constituisse referentem, eamque opinionem, qua *Blos* Theophrasto dedicatus fuisset, a Rittershusio quoque ad Porphyrr. vit. Pyth. p. 151 de *Blo* secundum ipsius sententiam partim senariis iambicis partim pedestri oratione conscripto enuntiatam, improbabilem plane esse.

2) Verbis enim „descriptione Graeciae“ novum et a libris antiquitatum diversum opus, veluti ratione fragmenti (Dicaearchi) versibus confecti habita ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος, quemadmodum inter alios Celidonio et Osannus statuerunt, significatum non esse jam inde patet, quod ante *descriptione* vocabulum praepositio in non repetita est. Namque eam grammaticarum Latinarum regulam — etiamsi in libris manuscriptis et adhuc etiam in editionibus scriptorum classicorum ea de re non plenus consensus reperitur — rectissimam esse duxerim, secundum quam, ubi res non plane diversae vel pro diversis saltem non consideratae juxta se collocentur, praepositionem semel poni sufficiat, contraria autem ratione ea repetenda sit. Ad linguam quoque Graecam ea observatio pertinet, eamque ob causam Schweighauserus ad Athenaei verba XI, 482. d. Ἐπιπρος ἐν Ὀμοιοις ἢ ἐν Ὀβελιαφόροις rectissime adnotavit Athenaeum in medio reliquisse, utrum quae citantur ex comoedia Ὀμοιοι an ex comoedia Ὀβελιαφόροι repetita essent: si enim diversae tantum unius fabulae inscriptiones significarentur, dici suffecisse ἐν Ὀμοιοις ἢ Ὀβελιαφόροις. Ut ad illum vero Hieronymi locum redeam, Buttmanno concedendum est verba quae ibi usurpantur eundem sensum continere ac si dictum fuisset: „in libris antiquitatum et descriptionis Graeciae.“

3) Simulac de institutione operis in singulis ejus partibus conjecturas proferre libuerit, Marxii suspicio, Dicaearchum in primo *Blo* libro pristinum Graeciae statum et in secundo sui temporis conditionem descripsisse, eodem jure tolerari potest quo ceterorum virorum doctorum ea de re sententiae, neque Naekii improbabilem plane existimantis conjecturae, qua introductio in *Blo* in brevi universae antiquae historiae conspectu et in geographica rationis inter Graeciam et ceteram terram expositione constiterit, admodum contraria est.

4) Suid. t. II, p. 91. Ἰάσων Μενεκράτους, Νυσαεὺς ἐκ πατρός, ἀπὸ δὲ μητρὸς Ῥόδιος· φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ θυγατρίδους καὶ διαδόχος τῆς ἐν Ῥόδῳ διατριβῆς Ποσειδωνίου τοῦ φιλοσόφου. ἔγραψε βλους ἐνδόξων καὶ φιλοσόφων διαδοχὰς καὶ βλον Ἑλλάδος ἐν βιβλίοις δ'. κατὰ τινὰς (ita enim interpungendum est) οὗτος ἔγραψε καὶ περὶ Ῥόδου. Steph. Byz. v. Ἀλεξανδρεία — Ἰάσων δὲ ὁ τὸν βλον τῆς Ἑλλάδος γράψας ἐν τέσσαρσι βιβλίοις. Fortasse etiam quae Iasonis nomine memoratur περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν dissertatio cf. Athen. XIV, 620. d. nihil nisi partem

9) Ea de re jam supra nonnulla monui; quod ad rationem autem pertinet in antiquitate usitatam singulos libros inter se connectendi vel etiam a se dissolvendi, Buttmannus l. c. Cicerone ad Att. XVI, 6. XIII, 21 allegato de ea disseruit.

10) Osannum erravisse perspicuum est, Corinthiacum Dicaearchi ab ejus πολιτεία Κορινθίων non diversum fuisse existimantem.

11) Quae in fragmento ex libris manuscriptis edito adhuc superest descriptionem Athenarum pro ea Ἀθηναίων πολιτεία, quam Cicero tantis laudibus affectit, haberi plane non posse jam Osannus et Naekius existimaverunt.

12) Hocce Marxius mente supplendum esse statuit.

13) Schoellius contra hist. lit. Gr. t. III, p. 315 πολιτείας ad Βίον referre videtur, quoniam eum statisticum ac partim quidem historico — geographicum, partim politico — ethicum fuisse arbitratur.

14) Buttmannus, sicut Osannus quoque et Naekius, in hoc uno Βίῳ et vitam et formas singularum civitatum Graecarum expositas fuisse suspicatur. Inter opus autem Dicaearchi atque Aristotelis πολιτείας id discriminis intercessisse conjicit, quod in illo formae civitatum non neglectae quidem fuerint, summa tamen ratio vitae habitata sit; in Aristotelis autem libro etiam vita enarrata, sed formae potissimum civitatum tractatae fuerint. Quatenus vero Buttmanni sententia ab Osanni, Marxii et Naekii rationibus discrepet, statim infra exponendi erit locus.

15) Naekius pro parte Βίον, Osannus multo majori cum veri specie pro eo Tripolitici capite, quod in usu versaretur, habuit.

16) Argumentationem, qua Buttmannus, quod in Βίῳ nonnulla musica, agonistica et dramatica locum habuerunt, omnia deinde ejus generis fragmenta Dicaearchiae Βίῳ adscribenda esse censuit, ipse Osannus, quanquam ceteroquin universam Naekii sententiam amplectitur, haud approbavit.

17) De Aristotele quidem demonstrari non poterit, quod Buttmannus eum aliosque peripateticos tot et tantas res uno opere complexos fuisse statuit.

18) Ciceronis verba de finn. bonorr. et malorr. V, 4 „omnium lere civitatum non Graeciae solum, sed etiam barbariae ab Aristotele mores, instituta, disciplinas; a Theophrasto etiam leges novimus“ ad politias tantum Stagiritae referenda iisque minime omnium imaginem vitae Graecae universae significatam esse crediderim.

19) Naekius ipse fieri non jam posse confitetur, ut de dispositione, expositione et ambitu totius operis perspicua sententia efficiatur.

τοῦτομα Χαλδαῖον εἶναι λέγουσι, ὃν φασὶ καὶ Βαβυλῶνα τὴν ὀνομαστοτάτην πόλιν περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κατασκευάσαι, ἅπαντας εἰς ταῦτὸ συναγαγόντα τοὺς καλουμένους Χαλδαίους. In verbis quae sequuntur dubium est an idem Dicaearchus respiciatur: λέγεται καὶ Χαλδαία χώρα. εἰσὶ δὲ καὶ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς· Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύρων ἔθνος. Quam supra exhibui codicum lectionem ἐν πρώτῳ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βλου non est quod cum Salmasii correctione ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἑλλάδος βιβλῶ (βιβλίου enim typographicum tantum vitium est) commutemus, praesertim quum princeps operis titulus neque περὶ τῆς Ἑλλάδος neque περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βλου, sed βλος τῆς Ἑλλάδος fuisse appareat. Nec magis intelligo, quam ob causam pro τούτῳ cum Nevio (Neue) et Buttmanno, qui ei assensus est, τούτων exhibeamus: τούτῳ enim ad regem alius regni, qui in praecedentibus a Dicaearcho memoratus fuerit, referendum esse existimo. Grammatica autem ejus vocabuli conjungendi ratio duplex concessa esse mihi videtur, aut ea nimirum, ut cum solis verbis *διάφορον γένόμενον*, *aemulum factum*, componatur aut ita ut ad *συνοικίαι* cum in sensum referatur: „Ninum cum hoc Niniven condidisse.“ Posteriores modum si sequimur, *διάφορον γένόμενον* aut retineri et per *excellentem* explicari aut facili mutatione *διαφόρῳ γενομένῳ* inde effici idque (*excellenti*) ad regem ante memoratum referri potest. Hic tamen qui fuerit, non jam investigare licuerit; ex Dicaearchi relatione regem Babyloniae eum fuisse con-jicere possumus cf. Beck Anleit. z. Kenntn. d. Welt- und Völkergesch. t. I, p. 60. Tertia interpretatio in Berkeliana Stephani Byzantini editione reperitur, qua *γένόμενον* in eundem sensum cum *γεννηθέντα* accipitur: „huius autem intelligentia et potentia praestantem *genitum* etc.“ Ceterum Ninum cognominem sibi urbem condidisse, ex Strabonis quoque l. II, p. 84. XVI, 737 apparet. Quae in postremis loci verbis grammatica ratione obtinet deformitas ita quidem facile de medio tolleretur, ut ὃν ante φασὶ deleceremus; sed verba omnino Dicaearchi per Stephanum compilatorem ea excerptem in pejus im-mutata esse videntur. *κατασκευάσαι* ad urbem tantummodo auctam et ornatam referri posset, cf. Beck l. l., nisi contra eam explicationem Eustathii locus ad Dionys. perieg. vs. 767 facere videretur Χαλδαῖοι ἀγθέντες ἀπὸ τινος Χαλδαίου, ὃν φασὶ τέταρτον ἐπὶ δέκα (verba ἡγουν *τεσσαρεσκαιδέκατον*, quae pro glossemate accipienda esse prima species docet, Buttmannus recipere non debuit) βασιλέα μετὰ Νῖνον γένόμενον τὴν Βαβυλῶνα οἰκίσαι καὶ τοὺς συναχθέντας καλέσαι ἀφ' ἑαυτοῦ Χαλδαίους. λέγονται μέντοι παρὰ τινων καὶ οἱ περὶ Κολχίδα Χάλδοι Χαλδαῖοι τρισυλλάβως κατὰ Δικαίαρχον. Nam ea quoque relatio, qua Chaldi a

διοχλῆμα ἐνταύθια λς' (in codicis Parisini scholio sine dubio lacuna est). καὶ νόμους δὲ λέγει Δικαίαρχος αὐτὸν τεθεσθῆναι, μηδὲνα ἐκλείπειν τὴν πατρῴαν τέχνην· τοῦτο γὰρ ᾗτε ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας. καὶ πρῶτον δὲ εὐρημέναι ἔκπων (ita enim pro ἔκπων legendum videtur) ἐπιβαλνῆναι ἄνθρωπον. ἄλλοι δὲ ταῦτα εἰς Ὡρον ἀναφέρουσι. καὶ τοῦτο δὲ φησιν Δικαίαρχος ἐν β', Ἑλληνικοῦ βίου Σισώστριδι μεμνημέναι. Postrema verba ita intelligenda esse videntur: „et hac ratione Dicaearchus secundo libro dicit Sesostridem vitae Graecae curam habuisse“ nisi forte eum qui codicem Parisinum confecit verba in Stephani codice καὶ Ἑλληνικοῦ βίου falso intellexisse et pro titulo operis allegati accepiisse statuimus. Minus recta Buttmanni interpretatio apparet: „et hoc quoque narrat Dicaearchus in libro secundo, Sesostridem curam habuisse Graeciae vitae“ quia quod additum est hoc omnino claudicat et quia scriptor, si ad sequentia respexisset, pro τοῦτο sine dubio τόδε rectius posuisset. Buttmannus quidem, cf. quae de lacunoso codicis Parisini habitu supra monui, codicis Parisini auctorem ex Stephaniano excerpisse statuit, sed in neutro genuinum scholiasten superesse arbitratur et in libro Stephaniano imprimis eo offenditur, quod inter verba ὁ μὲν Ἀπολλώνιος κ. τ. λ. et φησὶ δὲ Δικαίαρχος nulla sensus relatio intercedat. Eo vero loco μὲν et δὲ sibi invicem respondeat necesse est? Equidem μὲν hoc loco tantummodo restringendi vi praeditum et per δὲ progressum ad aliquod novi significatum esse censeo. Quae tamen idem vir doctissimus de computatione secundum Olympiades exposuit, rectissime se habent, quod Timaeus ista primus usus fuisse dicitur; accuratorem tamen discriminis rationem habere debuit, quod obtinet, si prima Olympias nonnisi chronologicus terminus eodem modo quo Troja eversa, Heraclidarum reditus, Persarum bella etc. consideratur et si singulae Olympiades, velut octogesima, nonagesima etc. per singulos suos annos memorantur. Idem porro Buttmannus fieri vix potuisse opinatur, ut Dicaearchus de eadem re duobus diversis locis verba fecerit eamque ob causam scholiasten erravisse conjicit, cui rei ut succurrat haec omnia ad primum βίου librum relaturus est. Sed hoc ex solo Buttmanni arbitrio factum est isque ipse, non scholastes erravit: in primo enim libro illa magis universa expositio chronologica et in secundo singularis de vita Graeca a Sesonchoside in Aegypto recepta relatio comprehensa fuit. Etiam Naekius, Sesostridis tamen, inquit, etiam secundo libro mentionem fecit. In posteriori vero illa re tradenda Dicaearchum crediderim demonstraturum fuisse, quantopere peregrini vitam Graecam respexissent, neque contraria ratione cum Buttinanno statuerim significare voluisse, quantum vita Graeca peregrinis debuisset, quae quidem plurimorum scriptorum

τώματα, ὧν διὰ παντὸς ἐκείνοι καθαρὰ τὰ σώματα ἐφύλαττον. οὔτε γὰρ τὴν τῆς φύσεως ἰσχυροτέραν τροφήν, ἀλλ' ἥς ἡ φύσις ἰσχυροτέρα, προσ-
φέροντο, οὔτε τὴν πλείω τῆς μετρίας διὰ τὴν ἐτοιμότητα (quod negativo
sensu accipiendum est), ἀλλ' ὥς τὰ πολλὰ τὴν ἐλάττω τῆς ἰκανῆς διὰ
τὴν σπάνιν. ἄλλα μὲν οὐδὲ πόλεμοι αὐτοῖς ἦσαν οὐδὲ στάσεις πρὸς ἀλλή-
λους. ἄθλον γὰρ οὐδὲν ἀξιόλογον ἐν τῷ μέσῳ προκείμενον ὑπῆρχεν, ὑπερ-
ῶτον τις ἂν διαφορὰν τοσαύτην ἐνιστήσατο. ὥστε τὸ κεφάλαιον εἶναι τοῦ
βίου συνέβαινε σχολήν, ῥαθυμίαν ἀπὸ τῶν ὑναγκαλίων, ὑγίαν, εἰρήνην,
φίλειαν. τοῖς δὲ ὑστέροις ἐφικμένοις μεγάλων καὶ πολλοῖς περιπίπτουσι κα-
κοῖς ποθεινὸς εἰκότως ἐκεῖνος ὁ βίος ἐγίγνετο. δηλοῖ δὲ τὸ λιτὸν τῶν πρῶ-
των καὶ αὐτοσχέδιον τῆς τροφῆς τὸ μεθύτερον ῥηθὲν ἄλις δρυός, τοῦ
μεταβάλλοντος πρῶτου, οἷα εἰκός, τοῦτο (ita enim pro eo quod Butt-
mannus exhibet τούτου legendum videtur) φθειγξαμένου. ὕστερον δὲ νο-
μαδικὸς εἰσῆλθεν βίος, καθ' ὃν περιττοτέραν ἤδη κτήσιν προσπεριβά-
λοντο καὶ ζῶων ἦσαντο· κατανοήσαντες ὅτι τὰ μὲν ἄσινῃ ἐτύγγανεν ὄντα,
τὰ δὲ κακοῦργα καὶ χαλεπὰ· καὶ οὕτω δὴ τὰ μὲν ἐτιθάσσευσαν, τοῖς δὲ
ἐπέθεντο. καὶ ἅμα ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ συνεισῆλθεν πόλεμος. καὶ ταῦτά φησιν
(Dicaearchus) οὐχ ἡμεῖς, ἀλλ' οἱ τὰ παλαιὰ (ita pro τὰ πολλὰ legen-
dum est) ἱστορίᾳ διεξιόντες εἰρήκασιν. ἤδη γὰρ ἀξιόλογα κτήματα (aut
hoc loco aut post ὑπάρχοντα intercalandum esse videtur α) ἦν ὑπάρ-
χοντα οἱ μὲν ἐπὶ τὸ παρελθεῖν φιλοτιμίαν ἐποιούντο, ἁθροίζόμενοι τε
καὶ παρακαλοῦντες ἀλλήλους, οἱ δ' ἐπὶ τὸ διαφυλάξει· προϊόντος δὲ κατὰ
μικρὸν οὕτω τοῦ χρόνου, κατανοοῦντες αἰὲ τῶν χρησίων εἶναι δοκούντων,
εἰς τὸ τρίτον τε καὶ γεωργικὸν ἐνέπισον εἶδος. ταυτὶ μὲν Δικαιάρχου τὰ
παλαιὰ τῶν Ἑλληνικῶν διεξιόντος μακάριον τε τὸν βίον ἀφηγουμένου τῶν
παλαιοτάτων, ὃν οὐχ ἦττον τῶν ἄλλων καὶ ἡ ἀποχὴ τῶν ἐμψύχων συνε-
κλήρου. διὸ πόλεμος οὐχ ἦν ὡς ἂν ἀδικίας ἐξεληλαμένης. συνεισῆλθε δὲ
ὕστερον καὶ πόλεμος καὶ εἰς ἀλλήλους πλεονεξία ἅμα τῇ τῶν ζῶων ἀδικίᾳ·
ὃ καὶ θαυμαστὸν τῶν τολμησάντων τὴν ἀποχὴν τῶν ζῶων ἀδικίας μητέρα
ἔπειν, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πείρας ἅμα τῷ φόνῳ αὐτῶν τρυφήν τε καὶ
πόλεμον καὶ ἀδικίαν συνεισελθεῖν μηνυούσης. — παριστάντας in codice
Lipsiensi deest; super lineam autem a vetere manu scriptum est πα-
ραστάντας. Ceterum παρίστημι h. l. proferendi, proponendi sensum
habet, sicut etiam Athen. XI, 463. c. XV, p. 694. — Versus ex He-
siodi *Œg.* κ. ἡμ. vs. 116 sqq. a Porphyrio etiam in tertio libro p. 292
exscripti sunt, quanquam cum hac ibi lectione καρπὸν γὰρ σφίσιν
ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα, porro a Platone *Polit.* p. 537 sq., a Diodoro
V, 66 et ab Eusebio *praep. Ev.* p. 587. a. Ad sensum, similis locus
Homericus est *Odys.* IX, 109. ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα
φύονται, quem Diodorus Siculus V, 2 allegavit, et Virg. *Georg.* I, 127
ipsaque tellus Omnia liberius nullo poscente ferebat — Ob ἐξηγού-

temporibus alimento Dodwellus itt. t. II, p. 38 haecce memoriae prodidit. Has glandes ilicis (apud Italos licino) vel quercus, quae per omnem annum viridis maneret, fructus intelligendos esse cf. Plin. h. n. VII, 56. Scythas secundum Ol. Magn. Goth. bell. 12, c. 6. panem ex glandibus fecisse et Arcades, id quod satis notum est, in oraculo Delphico apud Herodotum ἄνδρας βαλανηφάγους nominari. Glandes autem, quas Arcades comedissent, ex Pausaniae relatione ad singulare quercuum genus, nomine φηγόν pertinuisse. Secundum Virgilium glandes Epirotarum et secundum Strabonem Iberorum cibum fuisse; sicut etiam Swinburnii aetate glandem praecipuam alimenti partem vulgo in Hispania praebuisse. Interdum tamen etiam βαλάνους Graecorum et Romanorum glandes nuces castaneas intelligendas esse et secundum Gronovium a Diphilo castaneas βαλάνους Σαρδιανούς nominari. In Italiae septentrione pauperiores homines fere solis castaneis vesci et in civitate ecclesiastica Romana in agro Segniensi adeo equos et sucs iis ali solere. Pausaniae denique quem allegavi locum adscribo VIII, 1. καὶ δὴ καὶ τῶν φύλλων τὰ ἔτι χλωρὰ καὶ πόας τε καὶ ῥίζας οὐδὲ ἰδωδίσμους, ἀλλὰ ὀλεθροῦς ἐνίας σιτουμένους τοὺς ἀνθρώπους τούτων μὲν ἔπαυσεν ὁ Πελαγός· ὁ δὲ τὸν καρπὸν τῶν δρυῶν οὔτε πιπασῶν, ἀλλὰ τὴς βαλάνους τῆς φηγοῦ τροφήν ἐξεῦρεν εἶναι. παρέμεινεν τε ἐνίοις ἕως τοσοῦτον ἀπὸ Πελαγοῦ τούτου ἡ δαίτα, ὥς καὶ τὴν Πυθίαν, ἥτις Λακεδαιμονίοις γῆς τῆς Ἀρκάδων ἀπηγόρευσεν ἄπτεσθαι, καὶ τὰδε ἡκεῖν τὰ ἔπη· πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν, οἳ σ' ἀποκλύσουσιν· ἐγὼ δέ τοι οὔτε μεγαλῶ. — Reiskius et Rhoerius ἄ ante οἳ μὲν intercalandum censuerunt. — Pro vulgato τὰ πολλά eo minus equidem τὰ παλαιά rescribere dubitavi, quod hoc etiam in codice Lipsiensi et Murmanniano reperitur. — Quod Rhoerius ad τῶν χρησέων genitivum τε aut mente aut scribendo addi debere censuit, neutrius equidem rationis, quoniam καταροῦντες praecedit, necessitatem intelligo. Nec magis approbo, quod idem vir doctissimus pro μακάριον τε legendum censuit μακάριον γε. — Pro ἀφηγουμένου in codice Lipsiensi ἀφηγουμένη exstat, Rhoerius ἀφηγούμενα conjecit, sed lectio vulgata optimo jure retineri posse mihi videtur. — Ratione nostri loci Dicaearchei apud Porphyrium habita, cujus dicendi rationem Buttmannus, quanquam usque ad ἐνέπρεσον εἶδος tantummodo neque igitur plenum proposuit, elegantissimam jure praedicavit, Prellerus in citata recensione opinionem dicit apud Graecos ab antiquis inde temporibus vulgatam et per Dicaearchi Vitam in historiam Graecam receptam de prima ruditis aetate et de genere humano per agriculturam et institutiones agrarias altero aevo erudito et excullo. Si Buttmannus denique locum Dicaearchicum initio in oratione obliqua

statuit, ad locum tamen Varronis ipsum critice constituendum vel explicandum fere nihil contulit. Ceterum ei loco gravi tantum medicina succurri posse videtur eoque respectu haecce profero: „cum viverent homines ex illis rebus quae inviolata ultro ferret terra, e feris atque agrestibus, ut ex arboribus ac virgultis decerpando glandem, arbutum, mora pomaque colligerent ad usum; ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam (sive) ex animalibus, quum propter eandem utilitatem quae possent silvestria deprehenderent ac concluderent et mansuescerent (hoc activo sensu accipiendum est). In quibus primum non sine causa putant oves assumptas esse (ita pro et lego) propter placiditatem: maxime enim hae natura quietae et aptissimae ad vitam hominum, ad cibum (enim delendum esse videtur) lacte (quae antiqua forma pro lac est) et caseum (adhibitum pro glossemate verbi attulerunt considerari possit) et ad corporis vestitum pelles attulerunt.“

Hic denique Hieronymi adv. Jovin. IX, p. 230 ed. Reat. locus hucce pertinet: „Dicaearchus in libris antiquitatum et descriptione Graeciae refert sub Saturno, cum omnia humus funderet, nullum comedisse carnem, sed universos vixisse frugibus et pomis, quae sponte terra gignebat.“ Quem locum Hieronymum ex Porphyrio excerpisse vel saltem excerpisse Holstenius suspicatus est. — Censorini vero locum de die nat. c. 4 ad philosophicum potius Dicaearchi opus respicere videri jam alibi exposui. Ceterum a Plutarcho quoque veteres relati sunt aetatem sub Saturno pro felicissimo Graeciae tempore habuisse cf. Aristid. c. 24 „ὥς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸν ἐπὶ Κρόνου βίον, οὕτως οἱ σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐπ’ Ἀριστείδου φόρον εὐπορίαν τινὰ τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζοντες ὕμνου καὶ μάλιστα μετ’ οὐ πολὺν χρόνον διαπλασιασθέντος, εἴτ’ αὖθις τριπλασιασθέντος.

26) Zenob. proverb. cent. 5, 23. Δικαιάρχος φησιν ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἑλλάδος (Bion his verbis significatum esse dubitare non licet), ἐν τοῖς δειπνοῖς μὴ εἶναι σύνθετες τοῖς ἀρχαίοις διανέμειν μερίδας· διὰ δὲ προφάσεις τινὰς ἐνδεστέρων γεγομένων τῶν ἐδεσμάτων κρατῆσαι τὸ ἔθος τῶν μερίδων καὶ διὰ τοῦτο τὴν παροιμίαν εἰρησθαι. τῶν γὰρ ἐδεσμάτων πλεονῶν καὶ μὴ κατὰ μέρος τιθεμένων τὸ πρότερον οἱ δυνατώτεροι τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενῶν ἤρπαζον καὶ συνέβαινε τούτους ἀποπνίγασθαι μὴ δυνάμενους (ita etiam Aldina; quod Buttmannus exhibet δυνάμενοι defendi quidem posset utpote constructio κατὰ τὸ σημαινόμενον, ita ut συνέβαινε τοίτους ἀποπνίγασθαι per οὗτοι ἀπεπνίγοντο explicaretur, sed illud praeferendum est) ἑαυτοῖς βοηθεῖν. διὰ τοῦτο οὖν ὁ μερισμὸς ἐπεροήθη. In Aldina editione praeterea haec verba leguntur: τῶν δυνατωτέρων ἄρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεστέρων καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκείνων

XV, 701. c. ἐν τῷ προτέρῳ περὶ παροιμιῶν, Aristotelis παροιμίας cf. Diog. Laërt. V, 26 παροιμίαι α', quod aut de uno libro aut ita explicari potest, ut primus tantum liber in publicum editus fuerit vel etiam ceteri perierint, nisi forte παροιμίαι α scribe et de mille proverbiiis cogitare libet cf Pseudodidym. ad Odys. X, 19. Athen. II, 60. d. e, quem locum Dalecampius falsissime intellexit, Casaubonus vero et postea Schweighaeuserus (quanquam versio adhuc falsa est) recte explicuerunt Κηφισόδωρος — ἐπιτιμᾷ τῷ φιλοσόφῳ, ὥς οὐ ποιῶσάν τι λόγου ἄξιον τὰς παροιμίας ἀθροῖσαι, Ἀντιφάνους ὅλον ποιήσαντος δρᾶμα τὸ ἐπιγραφόμενον Παροιμίαι, et ita etiam Aristidem ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν Athen. XIV, p. 641. a. Quibus ex operibus et similibus postero tempore proverbiorum collectiones ortae sunt, sicut Zenodoti sive Zenobii cf. Schol. ad Arist. Nub. 133. Suid. v. Ζηνόβ., Diogeniani, incerti auctoris, secundum Erasmus Plutarchi, Georgii Cyprii et Michaëlis Apostolii, et inedita, insuper quaedam in codice Parisino nro. 1773. Aliquanto prioribus collectoribus etiam Theaetetus et Chrysippus adnumerandi sunt.

27) Plutarch. Agesil. c. 19. ἐπεὶ δὲ ἀπενόστησεν οἴκαδε, προσφιλῆς μὲν ἦν εὐθύς τοῖς πολίταις καὶ περίβλεπτος ἀπὸ τοῦ βίου καὶ τῆς διαίτης. οὐ γὰρ ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν στρατηγῶν καινὸς ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῆς Εἰνῆς καὶ κεκινημένος ὑπ' ἄλλοτρίων ἐθῶν καὶ δυσκολαίων πρὸς τὰ οἴκοι καὶ ζυγομαχῶν, ἀλλὰ ὁμοίως τοῖς μηδεπώποτε τὸν Εὐρώταν διαβεβηκόσι τὰ παρόντα τιμῶν καὶ στέργων οὐ δεῖπνον ἥλλαξεν, οὐ λουτρόν, οὐ θεραπείαν γυναικός, οὐχ ὅπλων κόσμον, οὐκ οἰκίας κατασκευὴν, ἀλλὰ καὶ τὰς θύρας (οὐκ intercalandum videtur) ἀφῆκεν, οὕτως οὕσας σφόδρα παλαιάς, ὥς δοκεῖν εἶναι ταύτας ἐκεῖνας ἃς ἐπέθηκεν Ἀριστόδημος. καὶ πρὸ πάντων φησὶν ὁ Ξενοφῶν οὐδέν τι σεμνότερον εἶναι τῆς ἐκείνου θυγατρὸς ἢ τῶν ἄλλων. Κάναθρα καὶ καλοῦσιν εἰδῶλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγέλαφων (ita pro vulgato τραγηλάφων exhibeo), ἐν οἷς (ita pro ἐν αἷς legendum est) κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Ὁ μὲν οὖν Ξενοφῶν ὄνομα τῆς Ἀγησιλάου θυγατρὸς οὐ γέγραφε· καὶ ὁ Δικαιάρχος ἐπηγανάκτησεν, ὥς μήτε τὴν Ἀγησιλάου θυγατέρα μήτε τὴν Ἐπαμινώνδου μητέρα ἔτι γιγνωσκόντων (ita Corayus eumque secutus Naekius pro lectione vulgata ἐπιγιγνωσκόντων) ἡμῶν. ἡμεῖς δὲ εὗρομεν ἐν ταῖς Λακωνικαῖς ἀναγραφαῖς ὀνομαζομένην γυναῖκα μὲν Ἀγησιλάου Κλεόραν, θυγατέρα δὲ Ἀπώλλαν καὶ Προλύτην.

28) Plutarch. Thes. ed. Francofurt. t. I, p. 15. φράζει δὲ αὐτοῖς Ἀκάδημος, ἡσθημένος ᾧ δὴ τινι τρόπῳ τὴν ἐν Ἀφίδναις κρήνην αὐτῆς. ὅθεν ἐκείνῳ τε τιμαὶ ζῶντι παρὰ τῶν Τυνδαριδῶν ἐγένοντο καὶ πολλάκις ὑπερον ἐμβalόντες εἰς τὴν Ἀττικὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ πᾶσαν ὁμοῦ τὴν χώραν τέμνοντες τῆς Ἀκαδημίας ἀπέιχοντο διὰ τὸν Ἀκάδημον. ὁ δὲ

per gracilis vel etiam longis tibiis commentatur, quod *σχίλα* significet ligna fissa, quae solent esse gracilia. Quam interpretationem Sylburgius secutus est, quum Salmasius ad Tertull. de pallio p. 372 de illo vocabulo ita disseruerit: „*σχίλας* est quadrati et compacti corporis. Nam *σχίλα* est corpus ipsum vel corporis truncus. *κορμίας* eodem appellarunt. *κορμός* idem quod *σχίλα*.“ Passovius in lexico *σχίλας* per *τετανός* illustravit idque ipsum cum significationibus *extensus*, *expansus* allegavit. Ceterum etiam Clearchus peripateticus secundum Lycophronis scholiasten de Hercule egerat et triplicem distinxerat Briarei filium, *Tyrium* et *Graecum*.

30) Phlegont. Trall. opuscc. Gr. et Latine ed. Franz, emend. per Bastium. Halae 1822. p. 54 sqq. De mirabilibus ιστορεῖ δὲ καὶ Ἡολόδος καὶ Δικαίαρχος καὶ Κλείταρχος καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίαν τάδε. Τειρεσίαν τὸν Εὐμάρου ἐν Ἀρκαδίᾳ ἄνδρα ὄντα ἐν τῷ ὄντα τῷ ἐν Κυλλήνῃ ὄφεις ἰδόντα ὀχεύοντας τρώσαι τὸν ἕτερον καὶ παραχρῆμα μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν. γενέσθαι γὰρ ἐξ ἀνδρὸς γυναῖκα καὶ μιχθῆναι ἀνδρὶ. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ χρήσαντος, ὡς, ἐὰν τηρήσας ὀχεύοντας ὁμοίως τρώσῃ τὸν ἕνα, ἔσται οἷος ἦν, παραφυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα καὶ οὕτως κομίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος Ἥρας καὶ φαιμένου, ἐν ταῖς συνουσίαις πλεονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῆς τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς καὶ τῆς Ἥρας φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξαι αὐτοῖς μεταπεμψαμένοις ἐρέσθαι τὸν Τειρεσίαν, διὰ τὸ τῶν τρόπων ἀμφοτέρων πειρᾶσθαι, τὸν δὲ ἐρωτώμενον ἀποφῆναι, διότι μοιρῶν δέκα τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἑννέα. τὴν δὲ Ἥραν ὀργισθεῖσαν κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ποιῆσαι τυφλόν, τὸν δὲ Δία δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντι-
~~αν~~ καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεὰς ἑπτὰ. Fabricius, qui eundem hunc locum cognitum habebat, ad scriptum περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως retulit.

31) Quod etiam Osannus Bίω accensuit scholion ad Il. ζ, vs. 396 ed. Imm. Bekk. t. I, p. 195 hocce est. ὑπὸ Πλάκῳ] Γράνικος, οἱ δὲ Ἀτράμους, Πελασγὸς τὸ γένος, ἀφίκετό ποτε ὑπὸ τὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ Ἰδην καὶ πόλιν κτίσας ἐκεῖσε ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν Ἀδραμύτιον. γυνήσας δὲ θυγατέρα Θήβην τῷ ὀνόματι παρὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ γάμου ἔθετο γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ταύτης γάμον τῷ ἀριστεύσαντι. Ἡρακλῆς δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ φανείς ἔλαβε τὴν Θήβην γυναῖκα καὶ κτίσας πόλιν ὑπὸ τὸ Πλάκιον καλούμενον ὄρος τῆς Κιλικίας (al. cod. Λυκίας) Πλακίαν Θήβην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἐκάλεσεν. ἡ ιστορία παρὰ Δικαίᾳρχῳ — Ἀδράμυστις ὁ Πελασγὸς ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἰδην τὴν ἐν Κιλικίᾳ (al. cod. Λυκίᾳ) κτίζει πόλιν Ἀδραμύστειαν καλουμένην. ἔχων δὲ θυγατέρα Θήβην ἑπαθλον δρόμου αὐτὴν ὤρισε τῷ βουλομένῳ. Ἡρακλῆς δὲ ταύτην

ἀνομάσθησαν ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γενομένης (Wachsmuthius dubitat, num' haec verba critice sana sint). ἑκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φύλον ἔλεγεν εἶναι — οἱ οἰκήτορες πατέριοι, quae tamen postrema verba non jam Dicaearchi, sed Stephani esse Buttmannus recte adnotavit. Wachsmuthius Dicaearchum conjunctiones minus historica ratione, quanquam historiam ea in re respexisset, quam philosophica considerasse et summas earum causas investigasse et κοινωνίας radices a familia usque ad civitatem persecutum esse statuit per tres gradus, quorum primus fuisset simplicissima ratio ἡ κατὰ μόνας, conjugium, coll. Aristot. Polit. I, 1, 4. 6, alter ratio inter parentes et liberos coll. Cic. de off I, 17, ubi his in verbis Dicaearchus fortasse obversatus esset: „prima autem societas in ipso conjugio est, proxima in liberis.“ In secundo denique gradu summum societatis principium religionem fuisse animadvertit.

videtur ἡρᾶσθαι, atque illa in hoc suo usu nonnullis quoque aliis locis confirmari potest cf. Suid. v. Κρατῖνος· φιλοπότης καὶ παιδικῶν ἡττημένος.

2) Alexandrum ejusmodi sacrificium solenne inprimis in Achillis honorem instituisse, historica ratione confirmatum est, cf. Supplem. Q. Curt. I. II, c. 9. Jam Fabricius nostrum Dicaearchi scriptum ad illud pertinuisse suspicatus est.

3) Ita libri historici, quos Chares et Aristobulus de Alexandro composuerant αἱ περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίαι, ab Athenaeo compluribus locis simplicissime tantum ἱστορίαι allegantur cf. X, 434. d. Sainte-Croix exam. crit. p. 42 sq., neque non Polycleti ἱστορίαι, ex quibus Athenaeus XIII, 539. a locum de Alexandro proposuit, de solo fortasse Alexandro ejusque tempore egerunt.

4) Quemadmodum qui simpliciter nominantur Amyntae σταθμοί cf. Athen. X, 442. b. XII, 514. f. 529. e ad stationes ab Alexandro in sua expeditione decursas et Androstenis παράπλους τῆς Ἰνδικῆς ad hanc navigationem ab Alexandro institutam pertinuerunt.

5) Quam singulare argumentum multorum scriptorum temporis Aristotelici fuerit, infra accuratius demonstrabitur; nunc ipsum sufficiat Jasonis librum περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν et Ephippi Olynthii περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφαιστῖωνος ταφῆς cf. Athen. III, 120. e. IV, 146. c. (hic pro ταφῆς etiam μεταλλαγῆς legitur) X, 434. a. XII, 537. d. e. 538. a. similitudinis causa allegasse. Quod ad Jasonis scriptum, jam supra nonnisi partem Βίου istius significari conjeci, quanquam in ipso titulo dubium est, utrum περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν de Alexandri templis an de Alexandri solennibus sacrificiis interpretandum sit. Posteriores tamen rationem equidem praetulerim, quanquam argumentum loci ex illo scripto superstitis neutram valde adjuvat cf. Athen. XIV, 620. d. Aliquot denique comparisonis causa scripta de sacrificiis, ritibus sacris, festis etc. commemoro: Sosibii περὶ θυσῶν (τῶν ἐν Λακεδαιμονί) cf. Athen. XV, 674. a. 678. b., Cratetis ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσῶν cf. Schol. ad Equitt. 739, Georgi sive Gorgonis περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσῶν cf. Athen. XIV, 663. a., Ammonii περὶ βωμῶν καὶ θυσῶν cf. Athen. XI, 476, Nicomachi περὶ ἱερῶν Αἰγυπτίων (primum librum) cf. Athen. XI, 478. a.

τῆς Ἑλλάδος universi magis generis fuisse et statisticum potius atque archaeologicum appellandum esse vidimus, περίοδος τῆς γῆς fuisse videtur, ex quo tamen opere, ita ut diserta ejus mentio fiat, una tantum relatio proposita est, quam secundum relationem Nilus ex oceano Atlantico in interiorem terram refruere statuitur. ⁹) Hoc igitur ad opus ea omnia Dicaearchi geographica referimus, quae sine inscriptione superstitia neque vero ejus generis sunt, ut alii geographico Dicaearchi operi, καταμετρήσσει τῶν ὁρῶν, adscribi posse putentur. Ea quoque ejus, qui Museum Rhenum l. c. recensuit, sententia est, quum contraria ex parte Naekius ea de re certum judicium non protulisset et nonnulla geographica Βίω, cujus partem non sine causa geographicam significaverat, vindicare maluisset, sicut Heerenius quoque de fontt. geogr. Strab. I, p. 9 ubicunque Strabo Dicaearchum commemoraret ejus Βίον respici opinatus est. Sed etiamsi quasdam geographicas relationes, ut de Elidis oraculo et de Theba Hypoplacia, Βίω aptissime vindicari concedimus, sicut inde etiam cum diserta tituli commemoratione quae aliquam saltem partem geographicae sunt expositiones de tetrapoli Dorica et de Chaldaeis superstites sunt; has tamen quas jam exhibituri sumus singulares observationes vix in alio opere locum habuisse credimus, quam in eo quod ex professo geographicum fuerit, et quum praeter περίοδον τῆς γῆς ejusmodi aliud opus non cognitum habeamus, ad hunc librum haecce omnia allegamus: a) Dicaearchus terram globosam esse statuit. ⁹) b) terra habitabilis dimidio longior quam latior est. ¹⁰) c) terram per lineam cum aequatore ἐκ παραλλήλου currentem eamque per Herculis columnas, Sardiniam, Siciliam, Peloponnesum, Cariam, Lyciam, Pamphyliam, Ciliciam super Taurum ad Imaum ducentem ¹¹) in duas dimidias partes divisit. Ab hac inde linea et a locis ibi positis situm reliquorum locorum definire vel etiam, si Ucerti aliorumque conjecturas sequi libet, eos locos, distantiarum viarumque directionis in itineribus indicatae ratione habita, in suas tabulas

per *gracilis* vel etiam *longis sibiis* commentatur, quod *σχίλα* significet ligna fissa, quae solent esse gracilia. Quam interpretationem Sylburgius secutus est, quum Salmasius ad Tertull. de pallio p. 372 de illo vocabulo ita disseruerit: „*σχίλας* est quadrati et compacti corporis. Nam *σχίλα* est corpus ipsum vel corporis truncus. *κορμίας* eodem appellarunt. *κορμός* idem quod *σχίλα*.“ Passovius in lexico *σχίλας* per *τετανός* illustravit idque ipsum cum significationibus *extensus*, *expansus* allegavit. Ceterum etiam Clearchus peripateticus secundum Lycophronis scholiasten de Hercule egerat et triplicem distinxerat *Briarei* filium, *Tyrium* et *Graecum*.

30) Phlegont. Trall. opuscc. Gr. et Latine ed. Franz, emend. per Bastium. Halae 1822. p. 54 sqq. De mirabilibus ιστορεῖ δὲ καὶ Ἡολόδος καὶ Δικαίταρχος καὶ Κλείταρχος καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίλου τάδε. Τειρεσίαν τὸν Εὐμάρους ἐν Ἀρκαδίᾳ ἄνδρα ὄντα ἐν τῷ ὄντα τῷ ἐν Κυλλήνῃ ὄφεις ἰδόντα ὀχεύοντας τρώσαι τὸν ἕτερον καὶ παραχρῆμα μεταβαλεῖν τὴν ἰδίαν. γενέσθαι γὰρ ἐξ ἀνδρὸς γυναῖκα καὶ μυχθῆναι ἀνδρὶ. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ χρησάντος, ὥς, ἐὰν τηρήσας ὀχεύοντας ὁμοίως τρώσῃ τὸν ἕνα, ἔσται οἷος ἦν, παραφυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα καὶ οὕτως κομίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος Ἥρας καὶ φαμένου, ἐν ταῖς συνοσίαις πλεονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῆς τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς καὶ τῆς Ἥρας φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξαι αὐτοῖς μεταπεμψαμένοις ἐρέσθαι τὸν Τειρεσίαν, διὰ τὸ τῶν τρόπων ἀμφοτέρων πειρᾶσθαι, τὸν δὲ ἐρωτῶμενον ἀποφῆναι, διότι μοιρῶν δέκα τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. τὴν δὲ Ἥραν ὀργισθεῖσαν κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ποιῆσαι τυφλόν, τὸν δὲ Δία δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεᾷς ἑπτὰ. Fabricius, qui eundem hunc locum cognitum habebat, ad scriptum περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως retulit.

31) Quod etiam Osannus Bίφ accensuit scholion ad Il. ζ, vs. 396 ed. Imm. Bekk. t. I, p. 195 hocce est. ὑπὸ Πλάκῳ] Γράνικος, οἱ δὲ Ἀτράμους, Πελασγὸς τὸ γένος, ἀφίκετό ποτε ὑπὸ τὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ Ἰδην καὶ πόλιν κτίσας ἐκεῖσε ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν Ἀδραμύττιον. γενήσας δὲ θυγατέρα Θήβην τῷ ὀνόματι παρὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ γάμου ἰθὺς γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ταύτης γάμον τῷ ἀριστεύσαντι. Ἡρακλῆς δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ φανείς ἔλαβε τὴν Θήβην γυναῖκα καὶ κτίσας πόλιν ὑπὸ τὸ Πλάκιον καλούμενον ὄρος τῆς Κιλικίας (al. cod. Λυκίας) Πλάκιαν Θήβην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἐκάλεσεν. ἡ ιστορία παρὰ Δικαίταρχον — Ἀδράμυστις ὁ Πελασγὸς ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἰδην τὴν ἐν Κιλικίᾳ (al. cod. Λυκίᾳ) κτίζει πόλιν Ἀδραμύστειαν καλουμένην. ἔχων δὲ θυγατέρα Θήβην ἑπαθλον δρόμου αὐτὴν ὥρισε τῷ βουλομένῳ. Ἡρακλῆς δὲ ταύτην

fuisse dubitare non possumus cf. Siebenk. ad Strab. t. VII, p. 465. 494; sed cur illo in titulo de ejusmodi mutatione cogitandum sit, ne minima quidem investigari potest causa, inprimis quum plurimi qui memorantur horographi recentissimo tempore non jam pro *ὁρογράφους*, sed pro *ὠρογράφους* potius, annalium scriptoribus, merito habeantur.²¹⁾

1) Haec deinde accuratius indicabo, de Elidis oraculo dico et de Theba Hypoplacia.

2) De tetrapoli Dorica et de Chaldaeis.

3) cf. initium Agathemeris geographiae de Hecataeo Milesio: *ἀντὶ πολυπλανῆς*.

4) cf. de Tanagra quae in magno fragmento proferuntur: *ἤκιστα ἐν ταύτῃ τῇ πόλει κατενόησα*.

5) I, p. 1. καὶ Δημόκριτος δὲ καὶ Εὐδοξος καὶ Δικαιάρχος καὶ Ἐφορος καὶ ἄλλοι πλείους. II, p. 104. τοὺς μὲν ἀρχαίους ἔβαν φησί, τοὺς δ' ἱκεῖνους ἐλέγχοντας ἐξετάζειν Δικαιαρχόν τε καὶ Ἐρατοσθένη τὸν τελευταῖον πραγματευσάμενον περὶ τῆς γεωγραφίας. Etiam I. III, p. 170. Dicaearchus cum Eratosthene et Polybio collocatur.

6) Ep. ad Att. II, 4. „De geographia dabo operam, ut tibi satisfaciam; sed nihil certi polliceor: magnum opus est; sed tamen, ut iubes, curabo, ut hujus peregrinationis aliquod tibi opus exstet.“

6. „Quod tibi superioribus literis promiseram, fore, ut opus exstaret hujus peregrinationis, nihil jam magnopere confirmo. Sic enim sum complexus otium, ut ab eo divelli non queam — A scribendo prorsus abhorret animus. Etenim *γεωγραφικά*, quae constitueram, magnum opus est: ita valde Eratosthenes, quem mihi proposueram, a Serapione et ab Hipparcho reprehenditur. Quid censes, si Tyrannio accesserit? Et hercule sunt res difficiles ad explicandum et *ὁμοειδεῖς* nec tam possunt *ἀνθηρογραφεῖσθαι* quam videbantur: et, quod caput est, mihi quaevis satis justa causa cessandi est“ 7. „de geographia etiam atque etiam deliberabimus.“

7) cf. Cic. ad Att. VI, 2 de maritimo urbium Graecarum situ.

8) Locus, qui huc pertinet et ab Osanno primo respectus est, Laurentii Lydi de menss. p. 114. ed. Roeth. hic est *ἀλλὰ καὶ Δικαιάρχος ἐν περιόδῳ γῆς ἐκ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης τὸν Νεῖλον ἀναχεῖσθαι βούλεται*. Ceterum similis fuit Euthymenis Massiliensis observatio cf. meam dissert. de Pythea p. 7. not. 6.

9) Plin. h. n. II, c. 65, qui locus critica ratione difficillimus est et ob aliud Dicaearchi opus infra respiciendum statim omnis proponitur „Globum tamen (terram) efflci mirum est in tanta planitie maria

est, sibi non repugnat, si cum Aristotele magistro cf. de coelo II, c. 14 omnem terram globosam esse statuit.

11) Agathemer. geogr. init. Δικαίαρχος δὲ ὀρίζει τὴν γῆν οὐχ ὕδα-
σιν, ἀλλὰ τομῇ εὐθείᾳ ἀκράτῳ, ἀπὸ στηλῶν διὰ Σαρδούς, Σικέλλας,
Πελοποννήσου (Ἰωνίας, quod hoc loco antea legebatur et quod secun-
dum Gronovium in codicibus quoque deest, Ukertus merito omisit),
Καρίας, Λυκίας, Παμφυλίας, Κιλικίας καὶ Ταύρου ἐξῆς ἕως Ἰμαίου ὄρους
τῶν τοίνυν τόπων τὸν μὲν βόρειον, τὸν δὲ νότιον ὀνομάζει. Ceterum
Vossius recte conjicit eique Ukertus assentitur, Hipparchum contra
Eratosthenem orientales Tauri partes magis septentrionem versus et
Indiam non tantopere ad meridiem extendentem Dicæarchi sententias
defendere. Idem vero ille Eratosthenes terram diaphragmate in duas
partes, alteram septentrionalem, meridionalem alteram, diviserat cf.
Strab. l. II, p. 67. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῶν γεωγραφικῶν καθιστάμενος τὸν
τῆς οἰκουμένης πίνακα γραμμῇ τινι διαίρει δίχα, ἀπὸ δύσεως ἐπ' ἀνα-
τολὴν παραλλήλῳ τῇ ἰσημερινῇ γραμμῇ κ. τ. λ.

12) Strab l. II, p. 104 sqq. Πολύβιος δὲ τὴν Εὐρώπην χωρογε-
γῶν τοὺς μὲν ἀρχαίους ἔαν φησί, τοὺς δ' ἐκείνους ἐλέγχοντας ἐξετάζειν
Δικαίαρχόν τε καὶ Ἐρατοσθένη τὸν τελευταῖον πραγματευσάμενον περὶ
τῆς γεωγραφίας καὶ Πυθέαν, ὅφ' οὗ παρακρουσθῆναι πολλοὺς κ. τ. λ.
φησὶ δ' οὖν ὁ Πολύβιος ἄπιστον καὶ αὐτὸ τοῦτο, πῶς ἰδιώτῃ ἀνθρώπῳ
καὶ πένητι τοσαῦτα διαστήματα πλωτὰ καὶ πορευτὰ γένοιτο; τὸν δ' Ἐρα-
τοσθένη διαπορήσαντα εἰ χρεὶ πιστεύειν τούτοις ὅμως περὶ τε τῆς Βρε-
τανικῆς πεπιστευκέναι καὶ τῶν κατὰ Γάδειρα καὶ τὴν Ἰβηρίαν· πολὺ δὲ
φραὶ βέλτιον τῷ Μεσσηνίῳ πιστεύειν ἢ τούτῳ. ὁ μέντοι γε εἰς μίαν χώ-
ραν τὴν Παγχαίαν λέγει πλεῦσαι· ὁ δὲ καὶ μέχρι τῶν τοῦ κόσμου περά-
των κατωπτευκέναι τὴν προσάρκτιον Εὐρώπην πᾶσαν, ἣν οὐδ' ἂν τῷ
Ἑρμῇ πιστεύσαι τις λέγοντι. Ἐρατοσθένη δὲ τὸν μὲν Εὐήμερον Βεργαῖον
καλεῖν, Πυθέα δὲ πιστεύειν καὶ ταῦτα δὲ μηδὲ Δικαίάρχου πιστεύσαντος.
τὸ μὲν οὖν μηδὲ Δικαίάρχου πιστεύσαντος γελοῖον· ὥσπερ ἐκείνῳ χρεὶ-
σθαι κανόνι προσῆκον, καθ' οὗ τοσούτους ἐλέγχους αὐτὸς προφέρεται.
Ἐρατοσθένους δὲ εἴρηται ἢ περὶ τὰ ἐσπέρια καὶ τὰ ἀρκτικά τῆς Εὐρώπης
ἄγνοια. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν καὶ Δικαίάρχῳ συγγνώμη τοῖς μὴ κατιδοῦσι τοὺς
τόπους ἐκείνους. Πολύβιῳ δὲ καὶ Ποσειδωνίῳ τίς ἂν συγγνώμη; ἀλλὰ
μὴν Πολύβιός γέ ἐστιν ὁ λαοδογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις, ἃς ποιοῦνται
(ita cum Dutheilio et Grosskurdio pro vulgata ποιεῖται legendum est)
περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς τόποις διαστημάτων καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, ἀλλ'
οὐδ' ἐν οἷς ἐκείνους ἐλέγχει καθαρεύων. τοῦ γοῦν Δικαίάρχου μυρίους
μὲν εἰπόντος τοὺς ἐπὶ στήλας ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου σταδίους, πλείους
δὲ τούτων τοὺς ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν μέχρι τοῦ μυχοῦ· τοῦ δ' ἐπὶ στήλας
τὸ μέχρι τοῦ πορθμοῦ τρισχιλλούς ἀποδόντος, ὥς γίνεσθαι τὸ λοιπὸν

conjectura de medio sublaturus fuit) ἀλλ', ὡς φίλος Πολύβιος, φαίη τις εἶναι, ὥσπερ τούτου τοῦ ψεύσματος ἐναργῆ παρίσται τὸν ἑλεγχον ἢ πείρα ἐξ αὐτῶν εἶρηκας αὐτός, εἰς μὲν Λευκάδα ἐκ Πελοποννήσου ἑπτακοσίους, ἐντεῦθεν δὲ τοὺς ἴσους εἰς Κέρκυραν καὶ πάλιν ἐντεῦθεν εἰς τὰ Κεραύνια τοὺς ἴσους καὶ ἐν δεξιᾷ εἰς τὴν Ἰαπυγίαν, ἀπὸ δὲ τῶν Κεραυνίων τὴν Ἰλλυρικὴν παραλλαν σταδίων ἑξακισχιλίων ἑκατὸν πενήκοντα· οὕτως καθεῖνα ψεύσματα ἐστὶν ἀμφοτέρω καὶ ὁ Δικαίταρχος εἶπε, τὸ ἀπὸ πορθμοῦ ἐπὶ στήλας εἶναι σταδίων ἑπτακισχιλίων καὶ ὁ σὺ δοκεῖς ἀποδείξαι· ὁμολογοῦσι γὰρ οἱ πλεῖστοι λέγοντες τὸ διὰ πελάγους μυρίων εἶναι καὶ δισχιλίων· συμφωνεῖ δὲ τοῦτο καὶ τῇ ἀποφάσει τῇ περὶ τοῦ μήκους τῆς οἰκουμένης· μάλιστα γὰρ εἶναι φασὶ μυριάδων ἑπτὰ· τούτου δὲ τὸ ἐσπέρειον τμήμα τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰσσηικοῦ κόλπου μέχρι τῶν ἄκρων τῆς Ἰβηρίας, ὅπερ δυσμικτώτατά ἐστι (Corayus ita et Grosskurdus pro δυσμικτώτερα), μικρὸν ἀπολείπειν τῶν τρισμυρίων. συντιθέασι δ' οὕτως· ἀπὸ μὲν τοῦ Ἰσσηικοῦ κόλπου μέχρι τῆς Ῥοδίας πεντακισχιλίους· ἐνθεν δ' ἐπὶ Σαλμώνιον τῆς Κρήτης ὅπερ ἐστὶ τὸ ἑξῶν ἄκρον χιλίους· αὐτῆς δὲ τῆς Κρήτης μήκος πλείους ἢ δισχιλίους ἐπὶ Κριῶν μετώπου· ἐντεῦθεν δ' ἐπὶ Παχύνον τῆς Σικελίας τετρακισχιλίους καὶ πεντακοσίους καὶ ἀπὸ Παχύνου ἐπὶ πορθμὸν πλείους ἢ χιλίους· εἶτα τὸ διάστημα τὸ ἐπὶ στήλας ἀπὸ πορθμοῦ μυρίους δισχιλίους (ita Grosskurdus cum versionis Gallicae auctoribus), ἀπὸ στήλων δὲ ἐπὶ τὰ τελευταῖα τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ἰβηρίας περὶ τρισχιλίους (Si singulorum numerorum additione summa tricies mille stadiorum non accurate efficitur, haec aestimatio adnotanda est obiter tantum facta esse, quoniam dicitur μικρὸν ἀπολείπειν τῶν τρισμυρίων. Deinde animadvertendum est, quod altero loco proferitur πλείους ἢ δισχιλίους, altero πλείους ἢ χιλίους et quod, si quis error irrepsisset, hicce non in verbis μυρίους δισχιλίους statuendus esset, quae quidem verba cum antecedentibus illis μυρίων εἶναι καὶ δισχιλίων consentanea sunt). καὶ ἡ κατάθετος δὲ οὐ καλῶς εἰληπταί· εἴπερ ἡ μὲν Ναρβὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραλλήλου ἵδρυται σχεδὸν τι τῷ διὰ Μασσαρίας, αὕτη δὲ τῷ διὰ Βυζαντίου, καθάπερ καὶ Ἰππάρχος περὶ θάλασσαν· ἡ δὲ διὰ τοῦ πελάγους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ διὰ πορθμοῦ καὶ τῆς Ῥοδίας· ἀπὸ δὲ τῆς Ῥοδίας εἰς Βυζάντιον, ὥς εἶναι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μεσημβρινοῦ κειμένων ἀμφοῖν, περὶ πεντακισχιλίους, ὥς εἰρήκασι, σταδίους· τοσοῦτοι γὰρ εἶεν καὶ οἱ τῆς εἰρημένης καθέτου. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ μέγιστον διάστημα τοῦ πελάγους τούτου τὸ ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Λιβύην πεντακισχιλίων ποὺ σταδίων λέγουσιν ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ Γαλατικοῦ (Hylander Ἀδριατικοῦ) κόλπου, δοκεῖ μοι πεπλανημένως λέγεσθαι τοῦτο, ἢ πολὺ τὴν Λιβύην κατὰ τοῦτο τὸ μέρος προσνεύειν ἐπὶ τὴν ἄρκτον καὶ συνάπτειν τῷ διὰ τῶν στήλων παραλλήλῳ. καὶ τοῦτο οὐκ εὖ λέγεται, τὸ πλησίον τῆς Σαρδῶνος τὴν λεχθεῖσαν κατάθετον (κάθετον in editione Tauchnitziana vitium typographicum

ignorantia ejus regionum septentrionem et occidentem versus sitarum adnotavit cum Ukerto cf. II, 2, 40 repetere possumus, sicut cum eodem doctissimo viro I, 1, p. 114 orbem terrarum ab eo talem depictum esse putamus, qualem veteres post Alexandri expeditiones cogitarent. Qua in re si Ukertus ad Strab. XV, p. 690 provocavit, eo tamen loco non crediderim virum doctum pro Δημάχου legendum conjecisse Δικαλαρχος: ita enim Strab. II. p. 69 impedimento esset δυοῖν ἀντιμετρικοῦντων αὐτῷ Δημῶχου τε καὶ Μεγασθένους, οἳ καθ' οὓς μὲν τόπους δισχυρίων εἶναι σταδίων τὸ διάστημα φασὶ τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν θαλάττης, καθ' οὓς δὲ καὶ τρισχυρίων. Illo autem Strabonis loco haec leguntur: Μεγασθένους δὲ καὶ Δημῶχου μετριάσαντων μᾶλλον ὑπὲρ γὰρ δισχυρίους τιθέασιν σταδίους, τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον. Δημάχος δ' ὑπὲρ τοὺς τρισχυρίους κατ' ἑνὸς τόπους. Anagraphe denique verba initio prolata φανερῶς ἐκείνων ὁμολόγως τε κειμένων ad tabulas geographicas, sicut Dodwellus statuit, non necessario referenda esse Buttmannus recte monuit.

17) Hanc rationem Dodwellus praeivit, quem Fabricius deinde, Schoellius cf. t. III, p. 137, Groddeckius l. l., Schirlitzius p. 79 et adeo Ukertus sequuntur cf. I, 1, p. 114, ubi Ciceronem et Atticum Dicearchas Graeciae tabulas, quod accuratissimae essent, plurimi fecisse dicit. Lelewelus quoque cf. Pytheas und die Geogr. sein. Zeit übers. von Hoffmann 1838 p. 43 geographicas Dicearchi tabulas pro re plane certa considerat.

18) Neque in universum pro scripto accipere licuerit. Multo etiam magis Ciceronem Dicearchi opus cogitare possemus ob perspicuitatem expositionis et elegantiam *tabulam pictam* appellasse. Ceterum Calidonio quoque Errante, licet universas geographicas Dicearchi tabulas exstitisse negaverit, Ciceroniano tamen loco de *tabulis Peloponnesi* cogitandum esse existimavit.

19) Ex Agathemeris quoque loco de tabulis Dicearchi nihil certi repeti potest. Ibi enim postquam Anaximander tabulam geographicam cf. Strab. I, p. 7 primus composuisse relatus est, quam Hecataeus deinde Milesius magnopere emendaverit, Hellanicus solam terrae descriptionem proposuisse (ἀπλάστως παρέδωκε τὴν ἱστορίαν) et periply et periodi Democriti, Endoxi aliorumque indicati sunt, ita pergitur: οἳ μὲν οὖν παλαιοὶ τὴν οἰκουμένην ἔγραφον στρογγύλην κ. τ. λ. Ex ἔγραφον autem verbo quod ad ea quae sequuntur πρῶτος δὲ Δημόκριτος συνᾶδεν κ. τ. λ. colligere non possumus hos quoque viros terrae imagines depinxisse.

20) cf. quem locum supra exscripsi Plin. h. n. II, 65. Quo loco si ad MCCL praeterea *nullia* mēte adderetur, immensa efficeretur

Σαυλων Athen. XII, p. 540. d. XIII, 572. f. *Artemon* ὥροι τῶν Κλα-
ζομενων Ael. de nat. anim. XII, 38. *Duris* ὥροι *Σαυλων* Ath. XV,
 696. e. *Heropythus* ὥροι *Κολοφωνων* Athen. VII, 297. e. *Creophylus*
 ὥροι *Ἐφριων* Ath. VIII, 361. e. *Malacus* *Σιφρων* ὥροι Athen. VI,
 267. a. Animadvss. Schweigh. t. II, p. 645 sqq., *Neanthes* ὥροι *Κυ-
 ζικηνων* Athen. IV, 175., *Theolytus* *Μηθυμναων* vel *Λισβλων* ὥροι
 Athen. XI, 470. b. Num in titulo libri, qui Socrati vindicatur, apud
 Athenaeum IX, p. 388. a. servato περὶ ὄρων (ὄρων? ὥρων?) καὶ τόπων
 καὶ πυρὸς καὶ λίθων legi praestet περὶ ἀέρων καὶ τόπ. κ. λ., non diju-
 dico. Cogitari quoque posset non Socrates, sed Hippocrates cum
 libro περὶ ἀέρων, ὑδάτων καὶ τόπων significatus esse.

arbitrabimur. ⁸) Si praeterea Dicaearchi auctoritatem de Trophonii oraculo nusquam aut a Strabone aut a Pausania allatam esse consideramus, titulum *περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως* suspicari fortasse libebit nonnisi figuratam dicendi rationem pro *περὶ τῆς τρυφῆς* fuisse. Quotopere autem universis Boeotis ventris studium, comissationes resque parasitica crimini data fuerint, constat Trophoniique antrum cum oraculo eo magis summa esse potuit libri de virtutibus istis Boeoticis disserentis idque non sine sale facientis, quo pluris Boeoti ipsi illud oraculum aestimarent. Accedit, quod, ut O. Muellerus recte animadvertit, Dicaearchus vero animi cultu inter Aristotelicos excelluisse et sacerdotes eorumque fraudes gravissimo odio persecutus esse videtur. Atticorum quoque poetarum comoedias Trophonii nomine inscriptas, ⁹) quae passim laudantur et idem istud argumentum de comissationibus et parasitis continuisse creduntur, ad illud oraculi numen referre liceat. Quam ad suspicionem adjuvandam etiamsi adnotari posset plurimas Atticorum comoedias ex rebus Boeoticis argumentum repetiisse, non maiorem tamen veri speciem habet quam si quis *Τροφώνιος* illarum comoediarum inscriptionem appellativi potius sensum, *bene alti*, habuisse conjiciat. Ceterum ex hoc libro duo tantum fragmenta nobis reliqua sunt ¹⁰) titulo diserte indicato et tertius superest locus, ¹¹) quem ad illum non improbabilius referre queamus. Hi denique loci ejusmodi sunt, ut etiam in libro singulari, qui ex professo de Trophonii oraculo ageret, in apto sententiarum connexu sedem habuisse cogitare possimus. ¹²) Ita quidem simplex tituli explicatio servaretur. Quanquam non a veri specie abhorret Dicaearchum statuere eo in libro magis de oraculo ejusque momento inprimis ut videtur fraudulento disputasse, quam antrum et ritus ibi usitatos, quae quidem magis nota fuisse crediderim, descripsisse. ¹³) Alterum autem fragmentorum quae supersunt de luxuria agit per mensas secundas effecta, ¹⁴) alterum de monumento, quod Harpalus Macedo Pythionicae meretrici constituerat. ¹⁵)

valde singularibus, ut περὶ μέθης cf. quae supra de Clearchi βίῳ monui, contra aequalium voluptates invectos esse constat.

9) Ex omnibus qui inde exhibiti sunt locis de Trophonii persona vel omnino de momento ejus vocabuli in comoediarum inscriptionem adhibiti definite nihil pronuntiari potest. Commemorantur autem Trophonius Alexidis cf. Athen. VI, 242. c. X, 417. e. Meinek. quaestt. scen. III, p. 35, Cephisodori cf. Ath. XII, 553. a. XV, 667. d. 689 f. Meinek. quaestt. scen. II, p. 74, Cratini cf. Athen. VIII. 325. e., qui quidem Trophonius alioqui Crateti falso adscribebatur cf. Meinek. quaestt. scen. I, p. 25. 28, Menandri cf. Athen. I, 9. c. III, 99. f. IV, 132 f. XII, 517. a.

10) Fabricii conjecturam, qua Dicaearchi de Tiresia expositio cf. Phleg. de mirabb. c. 4 hoc in libro comprehensa fuerit, jam supra parum probabilem judicavimus.

11) Omnis locus hic est Cic. ad Att. VI, 2: „Peloponnesias civitates omnes maritimas esse hominis non nequam, sed etiam tuo iudicio probati Dicaearchi tabulis (pro quo *fabulis* legendum supra coniecimus) credidi. Is multis nominibus in Trophoniana Chaeronis narratione Graecos in eo reprehendit, quod mare tam secuti sunt nec ullum in Peloponneso locum excipit. Cum mihi auctor placeret (etenim erat *ιστορικώτατος* et vixerat in Peloponneso), admirabar tamen; et vix accedens communicavi cum Dionysio. Atque is primo est commotus, deinde quod tum de isto Dicaearcho non minus bene existimabat quam tu de C. Vestorio, ego de M. Cluverio, non dubitabat quin ei crederemus. Arcadiae censebat esse Lepreon quoddam maritimum; Tenea autem et Aliphera et Tritia *κρίκτιστα* ei videbantur; idque τῶ τῶν νεῶν καταλόγῳ confirmabat, ubi mentio non fit istorum. Atque istum ego locum totidem verbis a Dicaearcho trans tuli.“ Locus autem ipse, ubi Cicero Dicaearchi sententiam secutus est, hic est de republ. II, 4. ed. Creuzer p. 209: „nam et ipsa Peloponnesus fere tota in mari est; nec praeter Phliasios (cf. illius epistolae haec verba: „Phliasios autem dici sciebam et ita fac ut habeas; nos quidem sic habemus. Sed primo me *ἀναλογία* deceperat, Φλιοῦς, Ὀποῦς, Σιποῦς quod Ὀπούντιοι, Σιπούντιοι; sed hoc continuo correxi) ulli sunt, quorum agri non contingant mare; et extra Peloponnesum Aenianes et Dores et Dolopes soli absunt a mari.“ Ceterum etiam ea verba, quae hunc locum proxime praecedunt, imprimis ob ea quae in nota 8 proposui adscribam: „multa etiam ad luxuriam invitamenta perniciose civitatibus suppeditantur mari, quae vel capiuntur, vel importantur; atque habet etiam amoenitas ipsa vel sumptuosas vel desidiosas illecebras multas cupiditatum. Et quod de

canti patrociner. — Post φήσεις Casaubonus τις adjecit, quod tamen, secundum posterioris quidem aetatis usum, eodem jure abesse potest. — Verba δεδογμένον κατασκευάσασθαι respiciens Casaubonus merito adnotavit, discrimen esse statuendum inter monumenta summa publico et decreto tantum publico facta, quum non licitum esset in republica Atheniensium sepulcra defunctorum ornare quantum aut heredis aut ipsius etiam defuncti ambitio postulasset. — ἐξετάζειν Schweighaeuserus hoc loco, nisi forte quid excidisset veluti καὶ μάθῃ, idem quod πυνθάνεσθαι significare censuit, facta inquisitione comperire, sciscitando cognoscere. Qua ratione cum ἱστορεῖν conferendum est, quod simillime apud Strabonem usurpatum est II, p. 303 ex lectione sola recta: παρὰ δὲ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἱστορῶν cf. dissert. de Pythea p. 117 sqq. Qui Athenaeum in epitomen redegit, ita habet: πολυτάλαντον μνημα κατασκεύασεν. περὶ οὗ Δικαλαρχὸς φησιν, ὡς ἰδὼν τις Μιλτιάδου φήσκειν ἢ Περικλέους ἢ Κίμωνος εἶναι. Ceterum de Pythionices praelectea monumento Athenaei loco Posidonius in sua historia, Theopompus in epistola ad Alexandrum et comoediarum loci, ut ex Philemonis Babylonio et Alexidis Lycisco allegati sunt. Denique de eo conferatur Plutarch. Phoc. c. 22. καὶ δὴ καὶ Πυθιονίκης τῆς ἐταίρας ἀποθανούσης, ἣν εἶχεν ὁ Ἀρπαλὸς ἱρῶν, καὶ θυγατρὸς πατὴρ ἐξ αὐτῆς γέγονε, μνημεῖον ἀπὸ χρημάτων πολλῶν ἐπιτελέσαι θελήσας προσέταξε τῷ Χαρικλεῖ τὴν ἐπιμέλειαν. οὖσαν δὲ τὴν ὑπουργίαν ταύτην ἄγεννῃ προσκατίσχυεν ὁ τάφος συντελεσθεὶς. διαμένει γὰρ ἔτι νῦν ἐν Ἐρμείῳ, ἣ βαδίζομεν ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσίνα, μηδὲν ἔχων τῶν τριάκοντα ταλάντων ἄξιον, ὅσα τῷ Ἀρπάλῳ λογισθῆναι φασὶν εἰς τὸ ἔργον ὑπὸ τοῦ Χαρικλέους et Pau. I, 37. μνημάτων δὲ (trans Cephissum), ἃ μάλιστα ἐς μέγεθος καὶ κόσμον ἤκει, τὸ μὲν ἄνδρός ἐστι Ροδίου μετοικήσαντος ἐς Ἀθήνας· τὸ δὲ Ἀρπαλὸς Μακεδῶν ἐποίησεν, ὃς Ἀλέξανδρον ἀποδράς ἐκ τῆς Ἀσίας διέβη πλοῖον ἐς τὴν Εὐρώπην, ἀφικόμενος δὲ παρ' Ἀθηναίους ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη, διαφθείρας δὲ χρήμασιν ἄλλους τε καὶ τοὺς Ἀλεξάνδρου φίλους ἀπείδρα. πρότερον δὲ γε Πυθιονίκην ἔγημε, γένος μὲν οὐκ οἶδα ὁπόθεν, καιροῦσαν δὲ ἐν τε Ἀθήναις καὶ ἐν Κορίνθῳ. ταύτης ἐς τοσοῦτον ἔρωτος προήλθεν, ὥς καὶ μνημα ἀποθανούσης ποιῆσαι, πάντων ὁπόσα Ἕλλησιν ἴστω ἀρχαῖα θέας μάλιστα ἄξιον.

τὴν ἀφήγησιν. οἱ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαβόντες ᾄδουσιν. cf. cap. VI, not. 82.

4) ex *Vita Graeciae primo libro*: ὃν φασὶ καὶ Βαβυλῶνα τὴν ὀνομαστοτάτην πόλιν περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κατασκευάσαι, ἅπαντας εἰς ταῦτό συναγαγόντα τοὺς καλουμένους Χαλδαίους. cf. cap. VII, not. 21.

5) ex *Vita Graeciae*, libro non indicato: αὐτόματα μὲν γὰρ πάντα ἐφύετο εἰκότως. οὐ γὰρ αὐτοὶ γε κατεσκεύαζον οὐθὲν διὰ τὸ μήπω τὴν γεωργίαν ἔχειν πω τέχνην, μήθ' ἑτέραν μηδεμίαν ἀπλῶς. τὸ δ' αὐτὸ καὶ τοῦ σχολῆν ἄγειν αἴτιον ἐγίγνετο αὐτοῖς καὶ τοῦ διάγειν ἄνευ πόνων καὶ μερίμνης, εἰ δέ (leg. vid. εἰ δὲ δὴ vel εἰ δὴ) τι τῶν γλαφυρωτάτων ἰατρῶν ἐπακολουθῆσαι δεῖ διανοία, καὶ τοῦ μὴ νοσεῖν. οὐθὲν γὰρ εἰς ὑγίειαν αὐτῶν μεῖζον παράγγελμα εὗροι τις ἂν ἢ τὸ μὴ ποιεῖν περιττώματα, ὧν διὰ παντός ἐκεῖνοι καθαρὰ τὰ σώματα ἐφύλαττον. οὔτε γὰρ τὴν τῆς φύσεως ἰσχυροτέραν τροφήν, ἀλλ' ἥς ἢ φύσις ἰσχυροτέρα, προσεφέροντο, οὔτε τὴν πλείω τῆς μετρίας διὰ τὴν ἐτοιμότητα (quod negativo sensu accipiendum est), ἀλλ' ὥς τὰ πολλὰ τὴν ἐλάττω τῆς ἱκανῆς διὰ τὴν σπάνιν. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ πόλεμοι αὐτοῖς ἦσαν οὐδὲ στάσεις πρὸς ἀλλήλους. ἄθλον γὰρ οὐδὲν ἀξιόλογον ἐν τῇ μέσῃ προκείμενον ὑπῆρχεν, ὑπὲρ ὅτου τις ἂν διαφορὰν τοσαύτην ἐνεστήσατο. ὥστε τὸ κεφάλαιον εἶναι τοῦ βίου συνέβαινε σχολήν, ῥαθυμίαν ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων, ὑγίειαν, εἰρήνην, φιλίαν. τοῖς δὲ ὑστέροις ἐφιεμένοις μεγάλων καὶ πολλοῖς περιπίπτουσι κακοῖς ποθεινὸς εἰκότως ἐκεῖνος ὁ βίος ἐγίγνετο. δηλοῖ δὲ τὸ λιτὸν τῶν πρώτων καὶ αὐτοσχέδιον τῆς τροφῆς τὸ μεθίστερον ῥηθὲν ἄλις δρυός, τοῦ μεταβάλλοντος πρώτον, οἷα εἰκός, τοῦτο (ita enim pro eo quod Buttmannus exhibet τούτου legendum videtur) φθεγξαμένου. ὑστερον ὁ νομαδικὸς εἰσῆλθεν βίος, καθ' ὃν περιττοτέραν ἤδη κτῆσιν προσπεριεβάλλοντο καὶ ζώων ἤψαντο· κατανοήσαντες ὅτι τὰ μὲν αἰσινῇ ἐτύγγανεν ὄντα, τὰ δὲ

εἰκός, ἢ Μιλτιάδου φήσεις σαφῶς ἡ Περικλέους ἡ Κίμωνος ἢ τινος ἑτέρου τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν εἶναι· μάλιστα μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως δημοσίᾳ κατεσκευασμένον· εἰ δὲ μή, δεδογμένον κατασκευάσασθαι. πάλιν δ' ὅταν ἐξετάσῃ Πυθιονίκης τῆς ἑταίρας, ἦν τινα χρὴ προσδοκίαν λαβεῖν αὐτόν; cf. cap. X. not. 15.

b) ubi titulus operis non indicatus est.

10) ἐν Ἑλέᾳ τῆς Ἰταλίας πρεσβύτατον (quo pro Buttmannus falsissime πρεσβυτάτην) ἤδη τὴν ἡλικίαν ὄντα. cf. cap. VI, not. 23.

11) ἐκλήθη δὲ πάτρα μὲν εἰς τὴν δευτέραν μετάβασιν ἐλθόντων ἢ κατὰ μόνας ἐκάστῳ πρότερον οὔσα συγγένεια, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύσαντος ἐν τῇ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν ἂν τρόπον Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας εἴποι τις ἂν. φατρίαν δὲ συνέβη λέγεσθαι καὶ φρατρίαν, ἐπειδὴ τινες εἰς ἑτέραν πάτραν ἐδίδοσαν θυγατέρας ἑαυτῶν (Pro φατρίαν hoc loco ante Buttmannum patrem πατρίαν et pro πάτραν in fine sententiae ante eundem φράτραν legebatur). οὐ γὰρ εἴ τι τῶν πατριωτικῶν ἱερῶν εἶχε κοινωνίαν ἢ δοθεῖσα, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ λαβόντος αὐτὴν συνετέλει πάτραν. ὥστε πρότερον πόθῳ τῆς συνόδου γιγνομένης ἀδελφαῖς σὺν ἀδελφοῖς, ἑτέρα τις ἱερῶν ἐτέθη κοινωνικὴ σύνοδος, ἣν δὴ φρατρίαν (ante Buttmannum patrem exhibebatur πατρίαν) ὠνόμαζον. καὶ πάλιν, ὥστε πάτρα μὲν ὄνπερ ἔπομεν ἐκ τῆς συγγενείας τρόπον ἐγένετο μάλιστα τῆς (antea τοῖς) γονέων σὺν τέκνοις καὶ τέκνων (olim τέκνα) σὺν γονεῦσι, φρατρία δὲ ἐκ τῆς τῶν ἀδελφῶν. φυλὴ δὲ καὶ φυλέται πρότερον (Wachsmuthius suspicatur πρῶτον) ὠνομάσθησαν ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γενομένης (Wachsmuthius dubitat, num haec verba critice sana sint). ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φύλον ἐλέγετο εἶναι. cf. cap. VII, not. 33.

ητος λιμός, λήθην εμποιοῦσα τῆς τῶν σίτων
 οσφορᾶς· ἐφόδια δὲ ἔχουσιν οὐδεμία τοι-
 τη πρὸς ἡδονήν. καὶ ἕτερα δὲ ἡ πόλις ἡδέα ἔχει
 πολλά. καὶ γὰρ αἱ σύνεγγυς αὐτῆς πόλεις
 οἰαστεία τῶν Ἀθηναίων εἰσὶν. ἀγαθοὶ δὲ οἱ
 τοικοῦντες αὐτὴν παντὶ τεχνίτῃ περιποιῆσαι
 ξαν μεγάλην ἐπὶ τοῖς ἐντυγχανομένοις ἐκ-
 λόντες τὰς εὐημερίας θαυμαστὸν πλινθίνων
 ἰων ἀνθρώπῳ διδασκάλιον. τῶν δὲ ἐνοικούντων
 μὲν αὐτῶν Ἀττικοί, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι. οἱ μὲν Ἀττικοὶ
 ριέργοι ταῖς λαλιαῖς, ὑπουλοὶ, συκοφαντώδεις, παρα-
 ρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μεγαλόψυχοι,
 ἰσοῖ τοῖς τρόποις, φίλας γνήσιοι φύλακες. διατρέ-
 νουσι δὲ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι, σείον-
 ς τοὺς παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν
 νων· οὓς ὅταν ὁ δῆμος λάβῃ, σκληραῖς περι-
 ἰλλεῖ ζημίαις. οἱ δὲ εἰλικρινεῖς Ἀθηναῖοι δριμεῖς
 ἴν τεχνῶν ἀκροαταὶ διὰ τὰς συνεχεῖς. τὸ καθόλου
 ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τε ἡδονὴν καὶ
 ἰου διόρθωσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσιν, το-
 οὔτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων
 αραλλάττει. φυλακτέον δ' ὥς ἐνι μάλιστα τὰς
 αῖρας, μὴ λάθῃ τις ἡδέως ἀπολόμενος. ὁ στί-
 ς *Λυσίππου*·

εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ.
 εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος·
 εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.
 αὕτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνὶς ἢ ῥόδοις δισσὴν
 εὐωδίαν ἔχουσα καὶ *ΑΜΑΛΗΔΙΑΝ*.
 τὰ γὰρ *ΑΛΙΕΙΤΑ* μεγάλην εἰς σχολὴν ἄγει,
 τὸ γὰρ ἄλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ.
 ὅταν δὲ τὴν λεύκην τις αὐτῶν πραέως
 ἄλιακὸν εἶναι στέφανον εἴπῃ, πνίγομαι
 οὔτως ἐπ' αὐτοῖς, ὥστε μᾶλλον ἂν θέλῃν
 ἀποκαρτερεῖν, ἢ ταῦτ' ἀκούων καρτερεῖν.
 τοιοῦτο τῶν ξένων τι καλεῖται σκότος.

προσπάθεια πρὸς κέρδος οὐ φύεται, χαλεπὸν παρὰ τούτοις ἐγγίνεσθαι πονηρίαν. ἐντεῦθεν εἰς Πλαταιὰς στάδια σ'. ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα· οὐ λίαν δὲ ἐπισφαλής. ἡ δὲ πόλις κατὰ τὸν κωμφιδιῶν ποιητὴν Ποσειδίππον

ναοὶ δύο εἰσὶ καὶ στοᾶ καὶ τοῦνομα

καὶ τὸ βαλανεῖον καὶ τὸ Σαράμβου κλέος·

τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις.

οἱ δὲ πολῖται οὐδὲν ἕτερον ἔχουσι λέγειν, ἡ ὅτι Ἀθηναίων εἰσὶν ἀποικοὶ καὶ ὅτι τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν παρ' αὐτοῖς ἡ μάχη ἐγένετο. εἰσὶ δὲ Ἀθηναῖοι Βοιωτοί. ἐντεῦθεν εἰς Θήβας στάδια π'. ὁδὸς λεία πᾶσα καὶ ἐπίπεδος. ἡ δὲ πόλις ἐν μέσῳ μὲν τῆς τῶν Βοιωτῶν κεῖται χώρας, τὴν περίμετρον ἔχουσα σταδίων σ'. πᾶσα δὲ ὁμαλή· στρογγύλη μὲν τῷ σχήματι, τῇ χρόᾳ δὲ μελάγγειος· ἀρχαία μὲν οὖσα, καινῶς δ' ἐρρύμοτομημένη διὰ τὸ τρεῖς ἤδη, ὥς φασιν αἱ ἱστορίαι, κατεσκάφθαι διὰ τὸ βάρος καὶ τὴν ὑπερηφανίαν τῶν κατοικούντων. καὶ ἵπποτρόφος δὲ ἀγαθὴ· κάθυδρος πᾶσα, χλωρὰ τε καὶ γεώλοφος· κηπεύματα ἔχουσα πλεῖστα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων. καὶ γὰρ ποταμοὶ ῥέουσι δι' αὐτῆς δύο τὸ ὑποκείμενον τῇ πόλει πεδῖον πᾶν ἀρδεύοντες. φέρεται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Καδμείας ὕδωρ ἀφανὲς διὰ σωλήνων ἀγόμενον ὑπὸ Κάδμου τὸ παλαιόν, ὥς λέγουσι, κατεσκευασμένον. ἡ μὲν οὖν πόλις τοιαύτη. οἱ δ' ἐνοικοῦντες μεγαλόψυχοι καὶ θαυμαστοὶ ταῖς κατὰ τὸν βίον εὐέλπισταῖς· θρασεῖς δὲ καὶ ὑβρίζουσι καὶ ὑπερήφανοι, πληκταί τε καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πάντα ξένον καὶ δημότην· κατανωτίζονται πάντῳ δικαίου· πρὸς τὰ ἀμφισβητούμενα τῶν συναλλαγμάτων οὐ λόγῳ συνιστάμενοι, τὴν δ' ἐκ τοῦ θράσους καὶ τῶν χειρῶν προσάγοντες βίαν· τὰ δὲ τοῖς ἀθληταῖς ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι γεγόμενα πρὸς αὐτοὺς βίαια εἰς τὴν δικαιολογίαν μεταφέροντες. διὸ καὶ αἱ δίκαι παρ' αὐτοῖς δι' ἐτῶν τούλά-

τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλεις ἀφ' Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη, τῆς Θετταλῶν οὐσα χώρας, ἀνάμεσον Φαρσάλου τε κειμένη καὶ τῆς τῶν Μελιταιέων πόλεως. Ἕλληνες μὲν γάρ εἰσι τῷ γένει καὶ ταῖς φωναῖς ἐλληνίζουσιν, ἀφ' Ἑλληνος· Ἀθηναῖοι δὲ οἱ τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντες Ἀττικοὶ μὲν εἰσι τῷ γένει, ταῖς δὲ διαλέκτοις ἀττικίζουσιν, ὥσπερ Δωριεῖς μὲν οἱ ἀπὸ Δώρου τῇ φωνῇ δωρίζουσιν· αἰολίζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Αἰόλου, ἰάζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου φύντες. ἡ οὖν Ἑλλάς ἐν Θετταλίᾳ ἦν, ὅτε ποτὲ ἦν, οὐκ ἐν τῇ Ἀττικῇ. ὁ γοῦν ποιητὴς φησι·

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί,
Μυρμιδόνας μὲν λέγων εἶναι τοὺς περὶ τὴν
Θετταλίας Φθίαν κατοικοῦντας, Ἕλληνας δὲ
τοὺς μικρῷ πρότερον ῥηθέντας, Ἀχαιοὺς δὲ
τοὺς καὶ νῦν ἔτι κατοικοῦντας Μελίταιάν τε
καὶ Λάρισσαν τὴν Κρεμαστὴν καλουμένην καὶ
Θήβας τὰς Ἀχαΐδας πρότερον Φυλάκην καλου-
μένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος ὁ στρατεύσας
εἰς Ἴλιον. ἔστιν οὖν ἡ Ἑλλάς ὑφ' Ἑλληνος οἰ-
κισθεῖσα πόλεις τε καὶ χώρα· μαρτυρεῖ δὲ καὶ
Εὐριπίδης·

Ἕλληνας γάρ, ὡς λέγουσι, γίγνεται Διός,
τοῦ δ' Αἰόλος παῖς· Αἰόλου δὲ Σίσυφος,
Ἀθάμας τε Κρηθεύς θ' ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
θεοῦ μανεῖς ἐρῶντε Σαλμωνεὺς φλόγα.

Ἑλλάς μὲν οὖν ἔστι, ὥσπερ μικρῷ πρότερον
εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλληνας ἐκτίσεν, ἀφ' οὗ τὸ
ἐλληνίζειν τὴν προσηγορίαν εἴληφεν· Ἕλληνες
δ' οἱ ἀφ' Ἑλληνος. οὗτοι δ' εἰσὶν Αἰόλος καὶ
Σίσυφος, ἔτι δὲ Ἀθάμας καὶ Σαλμωνεὺς καὶ οἱ
τούτων φύντες ἐκγονοί. ἡ δὲ καλουμένη νῦν Ἑλ-
λάς λέγεται μὲν, οὐ μὲντοι ἔστί· τὸ γὰρ ἐλληνί-
ζειν ἐγὼ φημι οὐκ ἐν τῷ διαλέγεσθαι ὀρθῶς,

oppidī speciem adhuc prae se ferebat, insequentī autem aevo, ut Strabonis, cf. IX, p. 305, parvus tantummodo viculus exstabat. Piraeum praeterea constat non ita raro ex adverso Athenarum urbis τοῦ ἄστεως collocari cf. Xenoph. Memorab. Socr. II, 7, 2: πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ — ὀλιγανθρωπία γὰρ ἐν τῷ ἄστει γέγονε Strab. IX, c. 1. ἡνίκα Σύλλας ἐκ πολιορκίας εἶλε καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἄστυ — Φυλὴ δέ, ὅθεν ἐπήγαγε τὸν δῆμον Θρασύβουλος εἰς Πειραιᾶ κάκειθεν εἰς ἄστυ. Posteriori igitur hac ratione ea via significaretur, de qua in Platonis convivio p. 171. b. verba sunt: πάντως ἡ ὁδὸς ἡ εἰς ἄστυ ἐπιτηδεῖα πορευομένοις κ. τ. λ., priori vero illa, de qua Marxius cum omnibus fere interpretibus solā cogitaverunt, ea intelligeretur via, quae a Strabone IX, p. 301 dicitur ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ, ab Herodoto quoque commemorata II, 7 ἡ ἐξ Ἀθηνέων ὁδὸς ἡ ἀπὸ τῶν δυνώδεκα θεῶν τοῦ βωμοῦ φέρουσα ἐς Πίσαν et ab eodem etiam VIII, 71 per τὴν Σκιρωνίδα ὁδὸν indicata. Utrum autem rectius sit, in conjectura positum relinquimus, majori etiam difficultate in eo nobis extricanda, quodnam subjectum ad ἐπεισιν mente adjiciendum sit. Editores quidem plurimi, id quod non ita multo post accuratius exposituri sumus, medelam conjectando afferre studuerunt: qua in re magnopere considerandum fuerat nobis hoc loco rem esse cum excerptore, non cum egregio illo philosopho, neque igitur cum legibus critices congruum esse ea frustula ad elegantis vel accurati tamen scriptoris normam emendare neque operae pretium. Stilum denique Dicaearchi atque cogitandi et describendi rationem magnopere dubito an ex paucis ejus veris fragmentis cognoscere accurate possimus. Subjectum cogitari potest τις vel ὁδοιπορῶν τις aut ab excerptore Dicaearchus ipse significatus est a Megarorum vel portus Piraei expositione ad Athenas accedens describendas (quam sententiam etiam Naekius probare videtur excerptoris vestigia se animadvertens in ipso fragmenti initio observare), quod enim aliquando in mente

ticulam δὲ post ὁδός ex Dicæarchi more, collata p. 122 ed. Gail. ἐντεῦθεν εἰς Τάναγραν στάδια λ'. ὁδὸς δι' ἐλαιοφύτου καὶ συνδένδρου χώρας, ejiciendam arbitratur et locum ita constituendum: ἐντεῦθεν εἰς τὸ Ἀθηναίων ἔπεςτιν (vel ὑπέστιν) ἄστν ὁδὸς ἡδεῖα κ. τ. λ. Pari modo p. 122 legi dicit: ἐντεῦθεν εἰς Ὠρωπὸν διὰ Δελφινίου καὶ τοῦ Ἀμφιαράου Διὸς ἱεροῦ ὁδός. Quod autem stadia hoc loco non indicata essent, inde explicari censuit, quod ea distantia inter Megara et Athenas in vulgus notissima esset. Buttmannus quo modo initium manifesto corruptum restitueret se nescire professus est. Sed ut summam nostrae sententiae de hoc loco repetamus, necessitatem conjiciendi nondam perspectam habemus causis moti supra commemoratis, etiamsi Osannum felicissime emendasse non infitiamur.

ἄστν de urbe infra sita et de arce πόλις atque veras vice usurpantur, Eustathio teste ad Il. ρ, vs. 144. Ubi πόλις de arce dicitur insignis legitur apud Thucydidem locus II, 15: καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτη κατοίκησιν καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπὸ Ἀθηναίων Πόλις, quem ad locum conferas Goellerum, necnon huc pertinet Plutarch. vit. Thes. c. 23. τὸ ἄστν τὴν τε πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε. Eustathio autem eodem auctore inter πόλις et ἄστν hoc quoque discriminis intercedebat, quod illud civitatem, hoc vero moenia significabat. Verum ἄστν etiam alia voce non addita de Athenarum urbe sicuti urbs nomen de Roma usitatum fuisse inter omnes satis constat, cf. ubi ad demonstrandam Athenarum originem Saiticam ille ἄστν vocabuli usus a quibusdam allatus fuisse commemoratur Diodor. I, 28: τοὺς Ἀθηναίους δὲ φασιν ἀποίκους εἶναι Σαῖτων τῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ πειρῶνται τῆς οἰκειότητος ταύτης φέρειν ἀποδείξεις· παρὰ μόνοις γὰρ τῶν Ἑλλήνων τὴν πόλιν ἄστν καλεῖσθαι μετενηγεμένης τῆς προσηγορίας ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀστεος. Ceterum Atheniensium ipsum ἄστν Strabo ita definiit IX, 1: τὸ δ' ἄστν αὐτὸ πέτρα ἐστὶν ἐν πεδίῳ περιοικουμένη

sine Athenas duxisse constat, cf. Pausan. I, 38. gratum conspectum praeuisse memoratur cf. Athen. XIII, p. 594, quo loco ipse Dicaearchus *περὶ τῆς καταβάσεως εἰς Τροφωνίου* de insigni Pythionices monumento a via sacra inde conspecto testis adductus est.

γεωργουμένη πᾶσα. Vulcanius (Bonaventure de Smet) quum non immerito dubitaret, an correcto scriptori *ὁδόν* ipsam *γεωργουμένην* dicere liceret, legendum esse coniecit: *διὰ γεωργουμένων πᾶσα* quam conjecturam qua de causa neque recipiendam neque omnino necessariam equidem existimem, post ea quae supra exposui, longa demonstratione indigere haud credo. Quod vero ad rei proditae veritatem, cf. Pausan. in Attic., Arist. Nub. v. 299 sqq. et eum ad locum schollasten: *λιπαρὰς Ἀθήνας οὐκ ἀπεικότως καλοῦσι. μάλιστα μὲν καὶ διὰ τὸ δόξαι πλουτεῖν τὴν πόλιν. ἔπειτα δέ ἐστι καὶ διὰ τὴν τῶν ἡμέρων τροφῶν εὗρεσιν, παρὰ οἷς ἔτι καὶ νῦν τὸ λιπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτὸν δείκνυται. ἄλλως „λιπαρὰν εὐθαλῇ τὴν πᾶσι κομῶσαν. Πίνδαρος· λιπαραὶ καὶ αἰοίδιμαι Ἑλλάδος ἔρεισμα κλεῖναι Ἀθάναι.* Scholia rectius Gaillo verba *λιπαρὰν χθόνα* nonnisi divitias urbis significari statuente; quanquam enim *χθόνα*, quum deinde adjungatur *εὐανδρον γᾶν κ. τ. λ.*, ab Aristophane loco lyrico et sublimi fere tragico, sicut saepissime apud tragicos poëtas, de ipsa urbe usurpatum esse crediderim, *λιπαρὰν* tamen praedicatum ampliori sensu cum Passovio intelligendum esse non dubito.

ξηρὰ πᾶσα, οὐκ εὐυδρος. Noli mirari quod *ξηρὰ* quod praecedit per *οὐκ εὐυδρος* etiam accuratius explicatur. Ejusmodi enim interpretamenta non solum a minoris ordinis auctoribus cf. paulo infra de Tanagraeis: *πάντες γεωργοί, οὐκ ἐργάται*, Menandr. de encom. p. 58. ἢ *ξηρὰ καὶ ἄνυδρος* sed vel ab optimis scriptoribus suis verbis apposita leguntur cf. quos Marxius laudat Ruhnk. ep. crit. p. 56. Heyne observ. Hom. t. V, 506. Reitz ad Lucian. t. VII, p. 371 Bip. *εὐυδρος* autem, vox optimae notae non tantum regionem significat praestanti aqua fruente, quantum

ed. Herm. ἀπὸ Ἰπποδάμου τοῦ Μιλησίου ἀρχιτέκτονος τοῦ τὸν Πειραιᾶ κατασκευάσαντος καὶ τὰς τῆς πόλεως ὁδοὺς cf. O. Mueller. Dor. II. p. 255.

διὰ τὴν ἀρχαιότητα. Athenae enim post Persarum excidium, ubi Thuoydide teste I, 89 οἰκίαι αἱ μὲν πολλαὶ ἐπεπτάκισαν, ὀλίγαι δὲ περιῆσαν, eadem iterum ἀταξία exstructae sunt, sicut Roma quoque a Gallis incensa. Ex navium autem catalogo cf. Hom. Il. II, 546 cum Marxio testimonium summae Athenarum antiquitatis repetere equidem noluerim.

ὀλίγαι δὲ χρήσιμαί. De parvo Atheniensium, qui prisco quidem tempore, obtinuit censu privato exiguis eorum domicilliis splendidis, autem aedificiis publicis cf. Boeckh Staatsh. I, 69 sq. 220 sq. Dodw. II, 1, 53 qui de domibus et vicis Athenarum idem quod hoc loco legitur Aristotele teste advocato Oecon. I. 2 adnotavit. χρήσιμαί autem, Stephano auctore, significatae sunt domus aut utiles aut commodae, quod utrumque latine vertendo: „usui commodae“ indicare studuit. Gallio quidem posterior interpretatio praeferenda esse visa est, etiamsi satis in propatulo est rectissimam esse quae in versione Stephaniana continetur.

ἀπιστηθεῖη emendatum a Stephano est pro vulgata quae fuerat lectione, eadem, teste Marxio vel adeo Werfero, in codice Monacensi exhibita: ἀποσθηθεῖη (dubitanter ab eodem propositum fuerat ἀπορηθεῖη), quae valde dubito an aptum praebeat sensum. Ad ἀπιστέω Marxius ex Thucydide I, 10 ἀπιστία contulit simili in re usurpatum. ἀπιστηθεῖη δ' ἂν ἐξαίφνης ὑπὸ τῶν ξένων θεωρουμένη passiva verborum conjunctione idem significat ac si dixisset scriptor: ἀπιστήσειαν δ' ἂν ἐξαίφνης οἱ ξένοι θεωροῦντες. Similem locum ex Herodoto IV. 45 Gallius attulit: ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς οὐδαμῶν φανερὴ ἐστὶ — εἰ περίρρητός ἐστιν. Similius etiam exemplum est in verbo πιστεύομαι passive ita usurpato cf. Phot. lex. p. 47 Ζώνυρος — Βαβυλῶνα εἶλεν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν γ' (c. 153 sqq.) πιστευθεὶς ἀποστάτης εἶναι et statim infra: καὶ πιστευ-

ναι, Διομήδης ἦν καὶ Ὀδυσσεύς, ὁ μὲν ἐν Δήμῳ τὸ Φιλοκτήτου τόξον, ὁ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀφαιρούμενος ἐξ Ἰλίου. Id. IX, 39 τὸ δὲ ὕψος ἐφαίνετο εἶναι σπιθαμῆς Menandr. rhet. de encom. p. 66. ποσότητα δέ, εἰ πολλὰ ταῦτα ἦν. cf. Fritsch de aoristo in programm. gymnas. Wetzlar. vera falsis mixta exhibente 1836. p. 5 sq. *) Alio sensu, nisi valde fallor, Marcius imperfectum ἦν pro ἐστὶ positum esse censuit, quem imperfecti usum loco praesentis apud scriptores et poëtas Atticos satis frequentem dicit, coll. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 329. Clark. et Heyn. ad Hom. Il. I, 37. Schaef. ad Bucol. p. 220. Quibus addi potest Heind. ad Horat. Sat. II, 6, 35 de imperfecto exponens praecipue in epistolis pro praesente usitato. Quum in imperfecto offenderetur Hemsterhusius et deinde Boissonadus ad Philostr. p. 662 conjecturam a Maltb. lex. Gr. prosod. 1093 probatam hancce proposuerunt: ᾠδεῖον, τῶν ἐν τῇ οἰκ. κάλλ., quae emendatio quum per se ipsa minime necessaria sit tum maximè eam ob causam, quod, ut Osannus recte adnotavit, odea in Graecia praesertim antiquiori Dicaearchi aetate perpauca erant, minus probabilis esse apparet. Illa autem in conjectura — id quod Gaillo scrupulum objecit eumque, quamvis casu quodam in verborum contextu lectionem vulgatam retinentem, movit ut verba ita disjungeret: ᾠδεῖον — κάλλιστον· θέατρον ἀξιόλογον κ. τ. λ. — nulli esset impedimento, si ᾠδεῖον cum θέατρον conjungeretur cf. Pans. I, 8 τοῦ θεάτρου δέ, ὃ καλοῦσιν ᾠδεῖον, ἀνδριάντες, Suid. referentem odeum Athenis veluti theatrum esse; a Pericle ad musicorum certamina constructum. Eadem ratione scholion ad Arist. Vesp. 1104 de odeo tradidit: τόπος ἐστὶ θεατροειδής. Odeum neque vero ut Sponius, Stuartus et alii, Bacchi theatrum, Dodwellus esse censuit id aedificium quod in angulo arcis meridiem spectante ex parte superstes est odeum nimirum ab Herode Attico in

*) Ceterum huc non referendus est Thucydidis locus I, 10 καὶ ὅτε μὲν Μυκήνας μικρὸν ἦν κ. τ. λ., a Goellero rectissime explicatus.

dem minus probabilem etiam alii secuti sunt interpungendo: ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη καλλιστον θέατρον· ἀξιόλογον, μέγα καὶ θαυμαστόν Ἀθηνᾶς ἱερόν κ. τ. λ. Marcius Hudsonum in distinguendis verbis secutus est atque in Zesimadum editione ita legendum videri adnotatur: ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη καλλιστον θέατρον, ἀξιόλογον, μέγα καὶ θαυμαστόν, modo cum lectione quae exstat vulgata plane congruo. Holstenius autem talem loco nostro attulit medelam: ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη θεάτρων, ἀξιολόγων ἅμα τε καὶ θαυμαστῶν, καλλιστον Ἀθηνᾶς ἱερόν, πολυτελές κ. τ. λ. Buttmannus denique Gaillium accurate secutus est.

Eundem urbis Athenarum atque arcis prospectum, qui Dicaearcho hunc locum conscribenti obversaretur, in vase prope Aulidem ad Euripum reperto et in parvo quodam numo descriptum esse Dodwellus narravit I, 2, p. 103 sq.

ἐν τῇ οἰκουμένη a Graecis nimirum ex vulgata ejus vocis significatione, quae posteriori demum tempore amplificata est cf. Wolf. Dem. Lept. p. 272.

μετά, quae vulgata est lectio, retineri fortasse potest adverbiali sensu accipiendum (neque alio interpretandum erit quod in Manzii editione exhibitum video μετά), sicuti Hom. II. II, 446 sq. 477 sq. XVIII, 514 sq. μέγα enim quod inde effluerunt post ἀξιόλογον claudicare quodammodo videtur, quanquam de μετά et μέγα in codicibus saepissime inter se commutatis non est quod amplius moneam cf. v. c. Strab. I, p. 46, ubi pro vulgato μετά κῶας ἀνήγαγεν loco Mimnermeo Brunckius Anal. I, p. 63. Append. ad Apoll. Rhod. I, 4. μέγα κῶας ἀνήγαγεν recte emendasse videtur. Aliter se habet apud Thucydidem I, 1 ubi μέγα vocabulo ἀξιόλογος, quippe quod majus aliquid significet, proxime praecedit.

ἀπόβιον ΑΠΟΒΙΟΝ in lexicis non reperitur neque ullam formationis aut significationis admittit explicationem. Conjicere licet πολυτελές ἀπὸ βίων i. e. magnificum ex redditibus vel ex iis quae ex vitae fulcris, facultatibus redun-

ὁ τῆς Πολιάδος proferentem et deinde Parthenonis mentionem facientem. Antiqui autem ejus templi Minervam Πολιάδα dictam fuisse, a Cecrope ibi ceu palladium et tutamen urbis collocatam. Ubi ignes quoque perpetuos (ἄσβεστος λύχνος) civitatis diurnitatem tuitos esse.

ὁ καλούμενος Παρθενών. Scribi fortasse placet ὁ καλούμενος Παρθ. ita ut ὁ ad Ἀθηνᾶς ἱερόν quod praecessit referendum sit: exemplis enim simillimis defendi illud potest, quod scriptor καλούμενος et ὑπερκείμενος jam ad Παρθενών neque ad ὁ vel quod idem est ad ἱερόν grammaticae retulit. Sed equidem dubitaverim, an Dicaearchus, quum sacrum Minervae commemoraverit, in libro suo de vita Graeciae solius Parthenonis mentionem fecerit neque simul templi Minervae Polladi sacri: quanquam in perspicuo est ejus descriptionem temporis iniquitate et quod ad nostrum attinet fragmentum excerptoris negligentia pressum datam esse.

ὑπερκείμενος τοῦ θεάτρου cf. Stuart et Revett Ath. Alterth. T. B. t. II, p. 44 sq.

Legendum videtur: Ὀλύμπιον ἡμιτελές μὲν [ὄν?] τὴν τῆς οἰκοδομίας ὑπογραφὴν, κατάπληξιν δ' ἔχον. Accusativus τὴν ὑπογραφὴν relationis est, qualem saepissime apud optimum quemque scriptorem Graecum legenti occurrere nemo est qui dubitet cf. exempli causa Strab. III, p. 154 ἀσπίδιον δ' αὐτοὺς δίπουν ἔχειν τὴν διάμετρον Lucian. Somn. 1. ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὦν. Quem quum aliquando aliter collocatum non satis rectum existimarent viri docti hoc in loco alii alia protulerunt. Stephanus emendandum esse censuit: κατάπληξιν δ' ἔχον εἰς τὴν τῆς οἰκοδομίας ὑπογραφὴν, Casaubonns conjecturam in Zosimadum editione probatam hancce protulit: καταπληκτικὴν δ' ἔχον τὴν τῆς οἰκοδομίας ὑπογραφὴν, Salmasius rescribendum esse ita suspicatus est exerc. Plin. p. 141. καταπλήξιμον s. καταπληκτικὴν δ' ἔχον. Elegantissima autem sine dubio est Jacobsii conjectura, in Boettgeri Amalthea II, p. 240 cf. ad Achill. Tat. p. 446 proposita atque ab Osanno collaudata: ἡμιτελές μὲν, κατάπληξιν δ'

ραιεὶ ὀπλῖται τὸν τε Ἀλεξακλέα ὃν ξυνέλαβον ἀφέντες καὶ τὸ τείχισμα καθελόντες ἐς τὸ πρὸς τῇ Μουνυχίᾳ Διονυσιακὸν (τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ) θέατρον ἐλθόντες καὶ θέμενοι τὰ ὄπλα ἐξεκκλησίασαν καὶ δόξαν αὐτοῖς εὐθὺς ἐχώρουν ἐς τὸ ἄστυ καὶ ἔθεντο αὐτοῦ ἐν τῷ Ἀνακείῳ τὰ ὄπλα. Xenoph. Hell. II, 4, 32. τὸ ἐν Πειραιεῖ θέατρον, a quorum scriptorum utroque nullum aliud commemoraretur theatrum Athenis exstructum. Praeterea ab Aeliano v. h. II, 13 Socratem dici ad theatrum nunquam venisse, nisi in Piraeo Euripides certaret καὶ Πειραιοὶ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῆει. Neque enim Euripidem in Piraeo certaturum fuisse Gailius credit neque eo Socratem iturum, si jam eo tempore in arcis meridie theatrum conditum fuisset. Dicaearchum autem h. l. atque Pausaniam, qui uterque post Alexandri Magni tempora florisset, theatrum juxta arcem praedicare. Cum Dicaearchi ejus descriptione Pollucem quoque convenire VIII, 10, §. 133 πνὺξ δὲ ἦν χωρίον πρὸς τὴν ἀκρόπολιν κατεσκευασμένον κατὰ τὴν παλαιὰν ἀπλότητα, οὐκ εἰς θεάτρον πολυπραγμοσύνην. Primum autem Athenienses, ἐκρίοις et agresti apparatu relictis, theatrum in Piraeo crexisse, ubi quae celebrarentur Anthesteria et Dionysia eadem fuissent. Quod vero posteriori aetate conditum fuisset theatrum non cum Stuarto juxta arcis aditum, sed ad meridiem interioris et orientem versus sitae partis in loco cavo collocandum fuisse. cf. Genelli d. Theater z. Athen p. 31 not. De Parthenone, qui alia voce non adjecta etiam ἐκατόμπεδος dicitur cf. Plutarch. Cat. maj. c. 5. ὁ δὲ τῶν Ἀθηναίων δῆμος οἰκοδομῶν τὸν Ἐκατόμπεδον ὅσας κατενόησεν ἡμιόνους μάλιστα τοῖς πόνοις ἰγκαρτερούσας ἀπέλυσεν ἐλευθέρως νέμεσθαι καὶ ἀφέτους, ὧν μίαν φασὶ καταβαίνουσαν ἀφ' ἐαυτῆς πρὸς τὰ ἔργα, τοῖς ἀνάγουσι τὰς ἀμάξας ὑποζυγίοις εἰς ἀκρόπολιν συμπαρατρέχειν καὶ προηγείσθαι, καθάπερ ἐγκλενομένην καὶ συνεξορμῶσαν· ἦν καὶ τρέφεσθαι δημοσίᾳ μέχρι τελευταῖης ἐψηφίσαντο. sicut de Minervae simulacro

Hellodorus quindecim libris de arce Athenarum confectis Polemo quatuor eadem de arce libris elaboratis et singulari libro de Parthenone Iotinus et Carpion egerant cf. ibid. Dodw. p. 164. Strab. IX, 306: ἐπὶ δὲ τῇ πέτρᾳ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν, ὃ τε ἀρχαῖος πρὸς τὴν τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεστος λύχνος· καὶ ὁ Παρθενών, ὃν ἐποίησεν Ἰκτῖνος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Φειδίου ἔργον ἐλεφάντινον ἢ Ἀθηνᾶ.

Olympium, cujus nominis variae, apud Graecos exstabant formae Ὀλυμπίειον cf. Phot. lex. ed. Herm. p. 241 καὶ τὸ ἱερόν Ὀλυμπιεῖον πεντασυλλάβως, ὡς Ἀσκληπιεῖον, Ἀριστοφάνης, Ὀλύμπιον, Ὀλυμπικόν cf. Grosskurd ad Strab. IX, p. 306, a pluribus inceptum et ab Hadriano demum perfectum esse videtur etiamsi Hesychius II, 747 accuratis verbis dicit: Ὀλύμπιον· τοῦτο αἰετὲς ἔμεινεν Ἀθήνησιν οἰκοδομούμενον· πολλάκις ἀρχὰς λαβὼν τῆς κατασκευῆς: conjici enim potest ea notula ex scriptore Hadriani aetate antiquiori repetita et a compilatore Hesychio ad temporum rationem non accommodata esse. A Thucydide memoratur II, 15: τὸ δὲ πρὸ τούτου ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα πόλις ἦν καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον· τεκμήριον δέ· τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει καὶ ἄλλων θεῶν ἐστὶ καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυνται, τό τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τὸ Πύθιον καὶ τὸ τῆς γῆς καὶ τὸ ἐν Αἰμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσιν. Suetonius antiquitus inchoatum dicit Octav. c. 60: „et cuncti simul aedem Jovis Olympii Athenis antiquitus inchoatam perficere communi sumtu destinaverunt Genioque ejus dedicare“ Pausanias I, 18 Deucalionem dici refert antiquum Jovis Olympii templum aedificasse, quocum marmor Parium a Siebeli allegatum plane congruit: Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἐφυγεν ἐκ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρὸς Κρανάον καὶ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου τὸ ἱερόν ἰδρύσατο. Maxima vero omnium cum laude ob Olympium splendide exstructum An-

aliorum interrupta opera finituras fuisse conjiciens non cogitasse videtur de operis adumbratione a Dicaearchō significata, quam sine dubio in extruendo et facillima quidem opera, quanquam non exiguo sumtu, posteriores sequerentur. In eo quoque vir doctissimus peccavit, quod loco Liviano Antiochum significari credidit. Quod autem Pisistratidae quoque in extruendo Olympio operam collocarunt, ejus rei testimonium ex Aristot. de rep. V, 11. pag. 407 repetiit καὶ τοῦ (de Pisistrato adjici poterat Vitruv. l. VII, prooem.) Ὀλυμπίου ἡ οἰκοδόμησις ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν, quo loco, Stephano judice, nullum indicium reperitur Olympium imperfectum mansisse; neque vero, ut equidem adjicio, absolutum fuisse. Dubitandum praeterea non esse Gaillius arbitratur, quin Dicaearchus quoque h. l. ad magna opera sub Pisistratarum imperio incepta respexerit. Ceterum illo in templo, quod decem columnarum fuisse traditur, hi artifices operam collocasse dicantur (Daedalus cf. Boeckh Staatsh. d. Ath. II, 263 Olympion, dessen erster Bau auf Dädalos zurückgeführt wurde, dessen prächtigere Erneuerung Pisistr. unternahm, ohne sie zu vollenden, und der unvollendet blieb, ja von Sulla seiner Zierden wieder beraubt wurde, bis Hadrian ihn wieder herstellte. Dicaearch. Aristot. Polit. V, 11. Paus. I, 18, 8. Plin. 36, 5. Plut. Sol. c. 32): Antistates, Callaeschus, Antimachides, Porinus et Cressutius aedifici, principes autem Antiochus Epiphanes, Persens, Augustus, Hadrianus cf. Dodw. I, 2, 217. et Osannum in Stuarti et Revetti Ath. Alt. t. II, 389 sqq.

Ἀκαδημία. Etym. M. p. 40 ex Orione refert abs quo Academia nomen acceperit aliis Hecademum esse aliis Academum. Dicaearchus autem ipse de Academia seu Echedemia ab Echemo nominata notitiam exhibuit cf. Plut. v. Thes. ed. Franc. t. I, p. 15. Etymologici loco ἀκαδήμιον profertur, quod Sylburgus adnotavit in ἀκαδημία commutandum esse coll. Schol. Arist. Nub. 1001. Menag. ad Diog. Laërt. p. 141, quanquam Suidas quoque I, 75 neutrum usurpari retulit. Quo loco idem Suidas Academiam προάστειον

De priori autem sententia Hieronymo quidem cum Porphyrio convenit; contra Pausanias Academiam ab urbe non remotam esse dicit Paus. I, 29, 2. ἐγγυτάτω δὲ (τῆς πόλεως) Ἀκαδημία, χωρίον ποτὲ ἀνδρὸς ἰδιώτου, γυμνάσιον δὲ ἐπ' ἐμοῦ. Qua de causa Meursius rescripsit Porphyrii loco πρὸ τοῦ ἀστεως, Roehrius vero πόρῳ sicuti etiam μακράν nihil nisi distantiam eamque vel brevem indicare ratus cf. Alb. ad Hesych. v. ἐκεῖ codicum lectionem tuitus est eique Menagius ad Diog. Laërt. I. I., praesertim οὐ μόνον et ἀλλὰ καὶ animadvertens, assensus est. Dodwellus quoque Academiam a Cimone consitam et exornatam sex tantum stadiis ab urbe abfuisse refert. I, 2, 245. Cio. de fin. V: „inde vario sermone sex illa a Dipylo (porta) stadia confecimus.“ Liv. XXXI (extra limes mille ferme passus, inAcademiae gymnasium ducens) Cf. Harpocrat., Charmi epigr. ap. Athen. XIII, p. 609. Strab. XIV, p. 678. Lessing. vit. Soph. Opp. t. XIX, p. 220.

Λύκειον. B. A. I, 277. γυμνάσιον ἦν Ἀθήνησιν ἀπὸ Λυκείου τινὸς Ἀπόλλωνος ὀνομασθέν, ἐν ᾧ καὶ τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις ἐποιοῦντο. Phot. p. 177 sq. Λύκειον. ἐν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων τὸ Λύκειον. ὁ Θεόπομπος μὲν Πεισιστράτου (ὑπὸ Πεισιστράτου? Πεισιστράτον? Πεισιστράτῳ?) ποιεῖσθαι φησὶν. Φιλόχορος δὲ ἐπιστατοῦντος Περικλέους γενέσθαι. ἐν τούτῳ τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις ἐποιοῦντο. Consentit Suid. t. II, p. 467. Idem Λύκειον, γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου πρὸ τοῦ πολέμου ἐγυμνάζοντο. πρὸ γὰρ τῶν ἐξόδων ἐξοπλίσεις τινὲς ἐγένοντο ἐν τῷ Λυκείῳ διὰ τὸ παράκεισθαι τῇ πόλει καὶ ἀποδείξει τῶν μάλα πολεμικῶν ἀνδρῶν. Quomodo in loco Hesych. ἐπιλύκειον ἀρχεῖον τοῦ πολεμάρχου Ἀθήνησιν I, 1865. rescribendum sit, nescio. Legendumne ἐπὶ Λύκειον? an ἐπὶ Λύκῳ? an Ἐπιλύκειον?

Κυνόσαργες. B. A. I, 274. γυμνάσιόν τι Ἀθήνησι καλούμενον, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο καὶ οἱ νόθοι ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους ἀστοί. Phot. lex. p. 138 Κυνόσαργες ἐν τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους

Haec enim interpretatio, qua eo tempore quo Dicaearchus Athenas adiret illa loca gramine tecta fuisse cogitemus, utpote satis neglecta, exigua utitur veri specie. Quod ad splendida aedificia Athenarum nostro loco recensita, conferri potest Ciceronis quoque locus de rep. III, 32: „Et rectissime quidem judicas: quae enim fuit tum Atheniensium res, quum post magnum illud Peloponnesiacum bellum triginta viri illi urbi injustissime praefuerunt? num aut vetus gloria civitatis aut species praeclara oppidi aut theatrum, gymnasia, porticus, aut propylaea nobilia aut arx aut admiranda opera Phidiae aut Piraeus ille magnificus rem publicam efficiebat?“

Sequentia verba Gronovius ita disposuit: *ἐορταὶ παντοδαπαί, φιλοσόφων παντοδαπῶν ψυχῆς κ. τ. λ.*, Casaubonus locum talem exhibuit: *ἐορταὶ παντοδαπαί, ψυχῆς ἀπάται καὶ ἀνάπauσις, φιλοσόφων παντοδαπῶν σχολαὶ πολλαί, θεαὶ συνεχεῖς*, Holstenius hanc secutus est distinctionem: *ἐορτ. παντ. φιλ. παντ., σχολαὶ πολλαί, θεαὶ συνεχεῖς, ψυχῆς ἀπ. καὶ ἀνάπauσις*. In Zosi-madum editione ut in Manziana quoque ita legitur: *ἐορτ. παντ. φιλ. παντ., ψυχῆς ἀπάται καὶ ἀνάπauσις. σχολαὶ πολλαί, θεαὶ συνεχεῖς*. Marcius pro *ἀνάπauσις* quae codicum lectio est *ἀναπαύσεις* rescripsit, sine causa satis idonea, et Periclis verba apud Thucydidem II, 38 haecce contulit *τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα*. Item Naekius recipiendum esse censet pluralem, quippe quem Dicaearchus infra iterum usurpaverit. Ceterum Marcius vulgatam verborum distinctionem secutus *ἐορτάς* etiam philosophis nonnunquam tribui Valckenarii ad Theocriti Adoniasus adnotatione effecit. Marxium Gai-lus eo in loco exhibendo plane secutus est lineolas tamen interponens nonnullas quibus aliquid excidisse indicaret. Buttmannus quoque *ἀναπαύσεις* in textum recepit. Verba autem *σχολαὶ πολλαί, θεαὶ συνεχεῖς* etiam Naekius a philosophorum mentione plane segreganda esse arbitratur.

ἀπάται καὶ ἀνάπauσις cum *ψυχῆς* arcte conjun-

ἀτίμητα de pretiosis qui aestimari recte vix possunt fructibus, quam ad rationem H. Stephanus ἀτίμητος φίλος ex epistolis Phalarideis et ex Livio *inaestimabilis* allegavit. Nos simili modo: *unschätzbar*. Contrarium Marzio teste apud Philostratum exstat Her. p. 661: ἄτιμα καὶ κοινά, quo quidem loco Gailio iudice non de vilibus, sed de obviis et in promptu positis fructibus cogitandum est, vel ut accuratius dicam pro quibus pretium solvi non solet ii fructus intelliguntur. Quod vero ad σπανιώτερα pertinet comparativum Gailius, recte ita explicuit ut significaret quod aliquanto rarius vel nimis rarum existit: Stephanus enim rem quacum compararetur immerito desiderabat. — Apud Athen. III, 75. Lyncei epistolae allegantur quibus Athenarum fructus cum Rhodiaceis conferuntur: σύγκρισιν ποιούμενος τῶν Ἀθήνησι γινομένων καλλίστων πρὸς τὰ Ῥοδιακά. Plato quoque in Critia τὸ εὐκαρπον Atticae p. 111. a. τὸ γὰρ νῦν αὐτῆς λείψανον ἐνάμιλλόν ἐστι πρὸς ἡντινοῦν, τῷ πάμφορον εὐκαρπὸν τε εἶναι, καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν εἰβότον praedicat, Demosthenes Philipp. IV τὴν εὐετηρίαν memorat τὴν κατὰ τὴν ἀγοράν, idem in λόγῳ quem vulgo adscribunt ἐπιταφίῳ omnium regionum primam Atticam tradit fruges protulisse Menand. de encom. p. 60. εἰ δὲ τὸ μεσαίτατον, ὃ δὴ περὶ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος λέγουσιν, ὅτι περὶ αὐτὴν ἡ πᾶσα γῆ κυκλεῖται καὶ ὅτι ὡραία καὶ εὐκρατος. p. 100. ταῖς δὲ μεγίσταις, ὡς περὶ Ἀθηναίων, ὅτι σῖτον αὐτοῖς ἐδωρήσαντο (οἱ θεοί) cf. Anon. scr. de vit. Pyth. apud Phot. p. 289.

μικρῷ δὲ σπανιώτερα. Ab interpretibus allati sunt Xenophon Athenienses frumenti inopia laboraturos esse dicens, nisi aliunde sibi compararent τοὺς τε μὲν ναύτας τρέφειν πότερον ἡμᾶς ἱκανωτέρους εἰκός ἐστι, τοὺς δι' ἀφθονίαν καὶ ἄλλοσε σῖτον ἐκπέμποντας ἢ Ἀθηναίους τοὺς μηδ' αὐτοῖς ἱκανὸν ἔχοντας, ἂν μὴ πρίωνται et M. Antoninus de vita sua l. V, 7 mentionem faciens precum Atheniensium: ὕσον, ὕσον, ὦ φίλε Ζεῦ, κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν παδίων cf. Procl. in Timaeum.

XV, p. 694. b. notam attulisse ad Diog. Epist. 7. Marcius post *σπανιώτερα* quaedam de servili hospitem Athenis versantium conditione, de qua Xenophon quoque de rep. Ath. faceret verba, excidisse (id quod ut Stephanus recte adnotavit jam ex adversativa particula *ἀλλά* colligere possumus) suspicatus *) connexum sententiarum talem fere fuisse cogitavit: „Fructus eximii sunt vixque *pretio emendi*. Maxime hoc hospitibus incommodum quibus ad conficienda negotia necessitas est imposita Athenis diu commorandi. Haec vero commoratio apta explendis cujusque cupiditatibus oblivionem servituti obducit.“ Quem in sensum ita scribit: *ἀλλ' ἡ ταῖς τῶν ξένων ἐκάστοις συνοικουμέναις ἐπιθυμίαις εὐάρμοστος διατριβὴ — ἐργάζεται. ἔστι δὲ ταῖς μὲν θέαις καὶ σχολαῖς — ἐμποιοῦσαι τῆς τῶν σίτων προσφορᾶς, ejecta quae ex inferiori linea huc irrepserit voce πόλις. Gallius quoque eam vocem pro glossemate ad τοιαύτη adscripto habitam uncis inclusit, eam autem ob rem ab Osanno impugnatus est, quippe qui per οὐδεμία τοιαύτη indicari dicat πόλις in praecedentibus antea lectum fuisse, idemque deinde Buttmannus judicavit. Cui quidem rei Marcius ita succurrit, ut verba infra sequentia alio ordine distincta exhiberet. Jacobsius autem ad Achill. Tat. p. 756 pro ἡ πόλις scribendum conjecit καὶ πομπαῖς, ita ut locus talis prodiret: *ἔστι δὲ ταῖς μὲν θέαις καὶ πομπαῖς καὶ σχολαῖς κ. τ. λ.* Sed ut illuc redeam, unde abii, Marcius *συνοικούμεναι ἐπιθυμίαι* eas interpretatur cupiditates, quibus quis obnoxius teneatur. *Συνοικεῖν* quidem *κακῶ* et similia reperiuntur neque dubitandum est quin pari*

*) Stephanus quoque ante eum locum nonnulla desiderari et orationem *ἀπροσδιόνυσον* esse censuit, in qua de oblivione servitutis sermo fieret, nisi antea ea de servitute verba facta essent. Ceterum toti loco eum sensum inesse credidit: plebeculam prae voluptate quam asserant res spectatu dignae famem suam non sentire et cibi etiam oblivisci; at iis qui habent unde ad vitam necessaria comparent nullam cum hac posse conferri urbem, quod ad delectationem attineat.

πονηροῦ καὶ Θουκυδίῃς, τοῖς δὲ κωμικοῖς ὁμοῦ τι πᾶσι διατριβὴν ἄει σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν. Zonar. lex. p. 515 ἡ σχολή per διατριβή explicatur et Strabonis loco supra allegato XIV, 5 σχολή et διατριβή inter se arcte conjunguntur. Multa hoc in loco aliquando conjiciebam de gravi excerptoris parum cogitans depravatione. Quorum unum tamen alterum non prorsus indignum fortasse existimabitur, quod hoc loco exhibeatur. ἀλλ' ἡ πόλις, ταῖς ἐπιθυμίαις εὐάρμοστος, διατριβῇ περισπῶσα τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ ἀρέσκον, τῶν ξένων ἐκάστοις λήθην τῆς δουλείας ἐργάζεται. Videbatur enim συνοικουμένη vocis εὐάρμοστος esse glossema aut verbis τῶν ξένων ἐκάστοις suo loco motis adscripta fuisse grammaticè explicandis. — ἀλλ' ἡ πόλις συνοικουμένη ταῖς ἐπιθυμίαις, εὐάρμοστος διατριβῇ | τῶν ξένων ἐκάστοις | περισπῶσα τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ ἀρέσκον | τῶν ξένων ἐκάστοις | λήθην τῆς δουλείας ἐργάζεται — ἀλλ' ἡ πόλις συνοικουμένη ταῖς ἐπιθυμίαις, εὐάρμοστος διατριβῇ (ή), τῶν μὲν ξένων ἐκάστοις περισπῶσα τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ ἀρέσκον λήθην τῆς δουλείας ἐργάζεται, τοῖς δὲ δημότικοις ἐστὶν ἀνεπαίσθητος λιμός, ταῖς θείαις καὶ σχολαῖς λήθην ἐμποιοῦσα τῆς τῶν σίτων προσφορᾶς — ἀλλ' ἡ πόλις συνοικουμένη ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν μὲν ξένων ἐκάστοις εὐάρμοστός ἐστι διατριβή, ἡ περισπῶσα τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ ἀρέσκον λήθην τῆς δουλείας ἐργάζεται. τοῖς δὲ δημοτικοῖς ἀνεπαίσθητος λιμός, ταῖς θείαις καὶ σχολαῖς λήθην ἐμποιοῦσα τῆς τῶν σίτων προσφορᾶς. ἐφόδια δὲ ἔχουσιν οὐδεμία τοιαύτη πρὸς ἡδονήν.

περισπῶσα detrahens, devertens cf. Lob. Phryn. p. 415, Suid. t. III, p. 95 περισπᾶν per ἐξαπατᾶν et τὸ μετὰ βίας ἀφαιρεῖσθαι τι explicantem. Quem vero ibi locum Suidas ex Sophoclis Electra 732 affert eo non jam περισπᾶ, sed παρασπᾶ nunc legitur. Verum similis ejus verbi usus apud Polybium est l. I, c. 26 ἣν δὲ τοῖς Ῥωμαίοις πρόθεσις ἐς Λιβύην πλεῖν καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν. cf. Hesych. II, p. 924. 935. Gailius ex eodem

τοῖς χοροῖς εἰσιούσιν ἐνέχεον πίνειν καὶ διηγωνισμένοις ὅτ' ἐξεπορεύοντο ἐνέχεον πίνειν καὶ διηγωνισμένοις ὅτ' ἐξεπορεύοντο ἐνέχεον πάλιν· μαρτυρεῖν δὲ τούτοις καὶ Φερεκράτη τὸν κωμικόν, ὅτι μέχρι τῆς καθ' ἑαυτὸν ἡλικίας οὐκ ἀσίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας) ex Athenaeo p. 464. F. ed. Cas. efficit Athenienses non jejunos spectacula adire solitos fuisse, acuta est ea observatio et ad sensum nostri loci valde accommodata!!

De philosophorum conviviiis cf. Aelian. II, 15. Plutarch. de exilio; de festorum multitudine et civibus iis delectantibus quam Naekius allegavit. Maximi Tyrii dissertationem III extr. Xenophon de rep. Ath. 3. 8. cf. Boeckh. Staatsh. d. Ath. I, p. 225 testatur Athenienses duplo plures festos dies habuisse quam fastos, cui rei simile aliquid de Tarentinis Strabo VI, p. 429 tradidisse memoratur. Aristoph. Nub. 309: *ἵνα Μυστοδόκος δόμος Ἐν τελευταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται Οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα Ναοί θ' ὑπερφεῖς καὶ ἀγάλματα Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται Εὐστέφανοί τε θεῶν θυσῖαι θαλῖαι τε Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις Ἡρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις Εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα Καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.* Apud Platonem de legg. II, 1, p. 653 Atheniensis ita loquitur: *θεοὶ δὲ οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος ἀναπαύλας τε αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβὰς καὶ Μούσας Ἀπόλλωνά τε.* Comparari etiam accuratius nostro cum loco possunt Thucydides in Periclis oratione II, 28: *καὶ μὴν καὶ τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα, ἀγῶσι μὲν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήττει· ἐπεισέρχεται δὲ διὰ μέγεθος τῆς πόλεως ἐκ πάσης γῆς τὰ πάντα καὶ ξυμβαίνει ἡμῖν μηδὲν οἰκειότερα τῇ ἀπολούσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι ἢ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, atque Strabo X, p. 467: ἢ τε γὰρ ἀνεσις (ἐορταστική nimirum) τὸν νοῦν ἀπάγει ἀπὸ τῶν ἀνθρωπικῶν ἀσχολημάτων.*

11', ἔφη, πρῶτον μὲν τοῖς κεκορεσμένοις μήτε προσφέ-
οις μήτε ὑπομιμνήσκοις, ὥς ἂν τῆς πλησμονῆς παυσά-
θῃσι πάλιν δέωνται.

ἐφόδια δὲ ἔχουσιν οὐδεμία τοιαύτη πρὸς
δονήν. Eum locum Marxius haud ineleganter ita resti-
uit: καὶ ἑτέραί τις πόλεις ἡδέα ἔχει καὶ πολλά· ἐφόδια
ἔχουσιν οὐδεμία τοιαῦτα πρὸς ἡδονήν. Jacobsius au-
tem ad Achill. Tat. p. 447 conjectura succurrere studuit
acce: ἐφόδια δὲ ἔχει, ὅσα οὐδεμία τις ἄλλη πρὸς ἡδο-
νήν. At ante omnia in excerptore emendandi necessitas
omprobanda est. ἐφόδια idem initio quod ἡῖα cf. Hom.
. XIII, 103. Od. V, 266. 368. Nic. Alex. 412; quem in
ensum Hesychius ἡῖώμεθα pro ἐπισεσιτίσμεθα usurpatum
annotavit. Significabat igitur viaticum, etiam de exercitu,
sicuti Dem. Olynth. 3, p. 34 R.; deinde autem omnibus de
rebus ad aliquam rem perficiendam aptis in usu erat cf.
Aerod. IV, 203. VI, 70. Etym. M. p. 620 πορεῖον τὸ δι-
μενον τοῖς πρεσβευταῖς περὶ τοῦ πορευθῆναι εἰς τὴν
εσβείαν, ὥσπερ ἐφόδιον. Etym. Gud. p. 225. ἐφόδια
κρίνοντα ἀναλώματα τῆς ὁδοῦ. Suid. t. I, p. 924.
ἴδια τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα. ἐφό-
δια παιδείας ὁ πλοῦτος. Zonar. p. 932. Phot. lex. p. 38.
Initiam autem Athenis multum posse Xenophon de rep.
Ath. testatur, de Atheniensium item, deliciis, epulis,
basibus, lavacris verba faciens. Item Thucydides primos
eorum Athenienses memorat ad delicatius vivendi genus
transisse l. I, 6: ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τὸν τε
ἐν κατέθεντο καὶ ἀνειμένη τῇ διαίτῃ εἰς τὸ τρυφερώ-
μετέστησαν. Athenas enim varia luxuriae genera ex
Cypro, Aegypto, Lydia, Ponto, Peloponneso aliis-
que propter maritimum earum imperium comportata
Boeckh. Staatsh. t. I, p. 51.

ἡ ἑτέρα δὲ Hudsonus exhibuit διή.

ἡ καὶ πολλά. Ex vulgata dicendi ratione ex-
tur πολλά καὶ ἡδέα, quod nostro loco quod aliter

τείρη ἐν Σταγείρῃ. Marcius pro ἐντυγχανομένοις quae est codicum lectio proposuit εὐ τυγχανομένοις, de reliquis autem verbis quid statuendum esset nescire se confessus est. Suspicitur quidem ἐκβαλόντες τὰς εὐημερίας significare posse: „iis (artificibus) festos et hilares dies benigna manu attribuentes“ et in postremis denique verbis adjici posse credidit: ὥστε ἡ πόλις εἶναι (τὴν πόλιν;) hunc in sensum: „urbem esse adeo refertam statutis et signis, ut sit homini admirabile διδασκάλιον animalium e lapide factorum.“ Creuzerus Ein' alt-athen. Gefäss mit Malerei und Inschrift. Leipz. u. Darmst. 1832 p. 11 Athenienses artem figlinam maxime coluisse inde probari dicit, quod ejusmodi opera publice collocarentur populo et peregrinis congregatis diebus festis contemplanda. Samum quoque et alias Jonum urbes patriam aemulatas esse refert in efformandis ejusmodi operibus figulinis, collatis Paciaudi monum. Pelop. II, p. 40 sqq. Arist. ἐκκλ. 535. 987 (— οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυνθον — τὸν τῶν γραφέων ἀριστον. γρ. β. οὗτος δ' ἐστι τις; νεαν. ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύνθους) Meurs. Ceram. gem. c. 25. Welck. Prometh. p. 121. Mueller in Ephemer. Vienn. 1827. 38. p. 271. D'Agincourt recueil des fragmens de sculpture antique en terre cuite. Panofka rech. sur les noms des vases p. 34. Gerhard rapporto Volcente in Annali di corrisp. Archeol. III, p. 212. Gailius τοῖς ἐντυγχανομένοις neutrum genus habendum et pro διδασκάλιον fortasse διδασκαλεῖον Astio ad Plat. de legg. allato rescribendum esse ratus omnem locum ironiam et satyricum scribendi genus redolere existimat. „Neminem enim fugere, Athenienses totum diem in foro et in locis publicis degere solitos fuisse cf. Arist. Equit. 1260 ἐν τὰγορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην cum scholio, Nub. 913 etc. Huc fortasse respicientem Dicaearchum Athenarum incolas bonos dicere, apud quos artifices omnis generis gloriam facile assequerentur, dummodo otiosis aliquid novi offerretur, eosque mox δοριμεῖς τῶν τεχνῶν ἀχροατάς appellare. Adjicere Athenienses serenas dici horas consumentes praebere derisorias

interpretandam, allato Budaeo in comment. p. 1073: „ἐπι-
 τυγχανόμενον πρᾶγμα dicitur τὸ κατορθούμενον et quod
 successit et ex animi sententia evenit, hoc est ὁ ἐπιτυχῶς
 ἀποβαίνει“ et Josepho in altero contra Apionem: καλῆς οὖν
 αὐτῷ προαιρέσεως καὶ πράξεων μεγάλων ἐπιτυγχανομέ-
 νων εἰκότως ἐνόμιζον ἡγεμόνα τε καὶ σύμβουλον θεῖον
 ἔχειν. — Paciaudi monum. Pelop. t. II, p. 41 sq. hunc lo-
 cum ita rescribendum esse existimavit: ἀγαθοὶ δὲ κατοι-
 κοῦντες — ἐπὶ τοῖς ἐντυγχανομένοις, προβαλόντες τῆς
 εὐημερίας θαυμαστὸν πλινθίνων ζώων καὶ ἀνθρώπων
 διδασκάλιον, et ita vertendum: „His vero qui eam habi-
 tant id bene evenit, ut omnibus suis artificibus (figulinis)
 magnam laudem ab adventantibus comparent, quum laeto
 die in publicum efferunt admiranda animalium et hominum
 exemplaria argillacea excellentissima.“ Qua in conjectura
 Osannus, ubi recensuit editionem Buttm. l. l., τῆς εὐημερίας
 intelligendum esse existimavit non de festo die, sed de se-
 reno coelo et eam in sententiam corrigenda esse, quae
 Creuzerus l. l. de publica operum figlinorum elatione certis
 diebus festis solita exposuisset, nisi aliis ex locis demon-
 strari possent. Pro καὶ ἀνθρώπων autem, cujus notio
 etiam in ζώων inesse videretur, ἀνθρώπων retinendum esse
 arbitratus προβαλόντες quod ad sensum recte se habere
 iudicavit, quamquam vulgatam ἐκβαλόντες verbi ἐκτιθέναι
 significatione defendere liceret. Simili ratione apud Poly-
 bium dici ἐκβάλλειν δόγμα, in publicum edere, apud quem
 eundem XXX, 7, 6 λόγον ἐν τῷ (ἀλλ’ οὔτε λόγον ἐν τῷ
 μέσῳ τοιοῦτον ἐξέβαλον) μέσῳ ἐκβάλλειν legeretur. Bek-
 ker deinde conjectura plane rejecta Osannus hunc in mo-
 dum locum emendari posse suspicatur: ἀγαθοὶ δὲ περι-
 ποιῆσαι δόξαν μεγάλην εἰσὶ, τοῖς ἐντυγχάνουσι(ν) (obvius,
 obvius cuique, ut in inser. cf. Syll. p. 163. 234) ἐκβαλόντες
 τῆς εὐημερίας θαυμαστὸν πλινθίνων ζώων ἀνθρώπων
 διδασκάλιον. Quod si quis in dativo duplici, τοῖς ἐντυγ-
 χάνουσι et ἀνθρώπων offenderetur, Paciaudi lectionem (καὶ
 ἀνθρώπων) non prohibuit quominus adscisceremus. Quod

ἐκβαλόντες. Graeci dicunt ἔπος ἐκβάλλειν, δά-
να ἐκβάλλειν. Significat quoque interdum rejicere, ita-
ie de fabulis reperitur recensitis. Ceterum fortasse non
ane negligendum emendaturo hunc locum illud est, quod
codice Monacensi ἐκβαλῶντες exhibetur.

εὐημερία de Astydamante fabulam feliciter docente
Phot. p. 372; apud eundem p. 431 de die opportuno
festivo ἐπὶ τινος εὐημερίας συγχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ
εὐαιδέως ὃ θέλει αἰτήσασθαι. De felicitate Plut. cons.
Apoll. ed. R. t. VI, p. 396. cf. Wyttenb. ad Plut. de
contem. prof. in virt. t. VI, 1, p. 570. Cf. Suid. I, 888
ibi ad εὐημερεῖν Hyperides citatur). Hesych. I, p. 1502.
89 (εὐκλήρια per εὐημερία illustratur) p. 1490 (εὐη-
μερία per θεοσημία explicatur). Athen. XIV, p. 632. XIII,
14 (de victoria usurpatum) Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγω-
ῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερῆκει,
νεῖν μέλλοντος παρ' αὐτῇ καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος
ἐν Γνάθαιναν προαναλῶσαι.

ὀλόμενε παίδων, ἔφη, ποῖον εἴρηκας λόγον
εἰ οἱ καθ' ἡμᾶς δὲ τέλος ποιοῦνται τῆς τέχνης τὴν παρὰ
τοῖς θεάτροις εὐημερίαν. Plut. Alcib. 16 (εὐημερεῖν de fe-
lici orationis successu) ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ μισάνθρωπος
εὐημερήσαντα τὸν Ἀλκιβιάδην καὶ προπεμπόμενον ἀπὸ
τοῦ ἱερὸς ἐκκλησίας ἐπιφανῶς οὐ παρῆλθεν κ. τ. λ. Aristid. 3
(de infelicitate). Bekk. Anecd. I, p. 38. 89.
Seph. thes. I, 1461. Principio autem idem quod εὐδία
significabat. Cf. denique Phot. p. 28. Cic. ad Att. V, 21:
sed nullo nostro εὐημερήματι.

πλίνθινά ζῶα tropico fortasse sensu interpretanda
ut cf. Hesych. II, p. 981 πλινθεύεται, ἐξαπατᾶται· ἐπὶ
παισθημάτων. Phot. πλινθεύεται ἐξαπατᾶται· ἀπὸ τῆς
παισθησίας τοῦ πηλοῦ. Etym. M. et Suid. v. ἐπλινθεύ-
ησαν.

διδασκάλιον. Non plane adversor Gailio διδασκα-
λίον conjicienti etiamsi de sensu singularum hujus loci
certum non satis certus sum. διδασκαλεῖον est ludus

tus Atticis cum Atheniensibus aliquid commune
 utrisque peculiare adnotavit, impudentiam illis,
 iam et garrulitatem: τί λέγεις σύ; τοὺς μὲν
 ἐπὶ ἀναιδείᾳ διέβαλλον, τοὺς δὲ Ἀθηναίους
 καὶ τῷ δραστικοῦς εἶναι (καὶ τῷ ἱκανοῦς
). Holstenius Atticos populum atque omnes vul-
 enses vero optimates intelligendos esse censuit,
 um numero multi quoque natura quidem ex
 i, non plebeja tamen praediti indole compre-
 ent, collato Xenophontis de republica Athenien-
 Praeterea conferens Cic. de orat. II. *Romanos*
romanenses (seu Romanesios). Marxius, quan-
 scriptores inter generosos et abjectos Athenae-
 aepe distinguerent, sicuti ab Athenaeo fieret
 τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέν τε (Sophocles
 Opp. t. XIX, p. 212. Thudichum. vers. Soph.
) καὶ ἐπρησεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι. τὰ μέν-
 α οὔτε σοφὸς οὔτε ῥεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἂν
 χρηστῶν Ἀθηναίων, non meminit tamen, ubi
 n et Atticorum nomine inter se discernerentur.
 dem viros Ἀθηναίους dici refert, feminas au-
 s, non Ἀθηναίας, teste advocato Megaclide.
 I, p. 70 Megaclidem tradit ἐν τοῖς περὶ Ὀμή-
 re feminas eam ob causam Atticas appellatas
 dehonestaretur virgo ἄγαμος ipsius nomine ad
 inslato. Eadem fere in scholio ad Arist. Av.
 r: τί οὐκ Ἀθηναίαν. ὅτι τὴν θεὸν οὕτως
 ηναίαν. διὸ καὶ τὴν πολίτιν οὐκ Ἀθηναίαν,
 τὴν ὁμωνυμίαν, ἀλλ' ἀστήν. φαίνονται μέντοι
 λῆτιν Ἀθηναίαν λέγοντες πανταχοῦ (videtur
 legendum esse). Neque Suidas tamen neglexit,
 iores quidem scriptores etiam Ἀθηναία voca-
 feminis Atticis usurpaverint, ut Pherecrates
 Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις,
 n Tereo: γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε καὶ ἀγαθήν
 scribendum esse videtur pro καὶ ἀγαθήν, licet

sum legi ita posse locum: τῶν δὲ ἐνοικούντων αὐτῶν οἱ μὲν Ἀττικοί — καὶ γὰρ αἱ σύνεγγυς αὐτῆς πόλεις προάστεια τῶν Ἀθηναίων εἰσὶν — οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, illo tempore quo adhuc studebam excerpta Dicaearchiana ad normam accurati scriptoris revocare. Suspicionem denique possemus eum locum ad Atticae universae descriptionem pertinuisse et capitis ea de provincia extremum fuisse.

περίεργος qui in aliquo labore multum studii et diligentiae collocat vel etiam nimium accurationis ei adhibet. Neque raro significat eum qui quae ad ipsum plane non attinent aliena curat vel tractat cf. Plat. Apol. Socr. c. 3: Σωκράτης ἀδικεῖ καὶ περιεργάζεται ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια κ. τ. λ. Plutarch. de discr. adul. et amic.: τὸ δὲ τοῦ κόλακος ἔργον οὐδὲν ἔχει δίκαιον — ἀλλ' — καὶ σύντασιν προσώπου ποιοῦσαν ἔμφασιν καὶ δόκησιν ἐπιπόνου χρείας καὶ κατεσπυσμένης ὥσπερ ζωγράφημα περίεργον ἀναιδέσι φαρμάκοις καὶ κεκλασμέναις στολίσι καὶ ῥυτίσι καὶ γωνίαις ἐναργείας φαντασίαν ἐπαγόμενον cf. Theophr. Char. XIII περ. περιεργ. Periz. ad Ael. v. h. II, 44. cf. Bekk. Anecd. I, 216. ἄτακτοι, οἱ περίεργοι καὶ παρὰ τὸ προσῆκόν τι ποιοῦντες. Qua ratione cum μάταιος collocatur Xenoph. Memorab. I, 3, 1. τοὺς δὲ ἄλλως πως ποιοῦντας περιέργους καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι. Hoc autem loco περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, quae quidem verba arcte inter se conjungenda sunt, homines sine dubio notantur in garriendo nimium operae collocantes. Ceterum iis de verbis Stephanus multus est explicandis, ταῖς λαλιαῖς existimans aut sermones lequacibus convenientes aut loquacitatem ipsam significari. Illam in rationem Plutarchum attulit λόγον κενὸν καὶ φλυαρώδη per λαλιάν ἄτακτον deinde et φλυαρίαν interpretantem, huc vero Aristophanem facere adnotavit λαλιάν et στωμυλίαν conjungentem. Praeterea conferendam esse censet proverbialem dicendi rationem Ἀττικὸς μυκτῆρ. Priorem autem Stephani explicationem eam potissimum ob causam equidem prae-tulerim, quod λαλιά vox legitur plurali numero prolata,

Demosth. περ. σταφ. p. 327 — οὐδέ γ' ἡσυχίαν ἄγειν ἀδικον καὶ ὑπουργον, ὃ σὺ ποιεῖς πολλάκις. **Plutarch. de audiend. poët. ed. Reisk. t. VI, p. 63** καὶ νοσώδη μὲν ἄνθρωπον καὶ ὑπουργον (*Xyl. suspectae valetudinis. Melius Wyttenb. intus purulentum*) ὡς ἀτερπὲς θέαμα φεύγομεν. **Apud Porphyrium de antro Nymphorum c. 34. ex Ruhnkenii conjectura** τὰ ὑπουλα pro ἐπίβουλα legendum esse videtur: βουλεύεσθαι μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καθεζόμενον σὺν αὐτῇ ὑπὸ πυθμένα ἐλαίας, ὅπως τὰ ἐπίβουλα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τέμῃ πάντα καὶ περικόψῃ. **Cic. ep. ad Att. X, 11:** interim venit Philotimus et mihi a te literas reddidit: quibus quae de fratre meo scribis, sunt ea quidem parum firma, sed habent nihil ὑπουργον, nihil fallax, nihil non flexibile ad bonitatem, nihil quod non quo velis uno sermone possis perducere." **Schol. ad Nub. 1124.** αἰγυπτιάζειν, τὰ ὑπουλα πράττειν. **Etym. M. p. 711** — ὑπουλα γόνατα καὶ ὑπουργον πόδα καὶ ὑπουργον χεῖρα καὶ σῶμα τὸ φλεγμαινον διὰ τινος πληγᾶς καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν. **Consentiunt Etym. Gud. p. 545 et Suidas t. III, p. 563** qui praeterea affert ὑπουλα ἔλκη et Cratinum allegat. **Hesych. II, p. 1477** ὑπουλος, ὑποπτος, δούλιος, ὑποκριτής, ὀλέθριος, ἀσυμφανής. ὑπουλα δὲ λέγεται ταμὴ φανερά τῷ ὀφθαλμῷ ἔλκη. **A. Bekk. I, 68. Phot. p. 173.** λυκοφιλίως, ὑπόπτως, ὑπούλως. οὕτως **Μένανδρος. p. 462. Zonar. p. 510 v. διλόγους p. 646. v. εἰρωνεύεται. p. 1769. 1786. Wyttenb. ad Plut. Mor. I, p. 292. II, p. 169.**

συκοφαντώδεις. Sycophantae ex scriptoribus Atticis, imprimis oratoribus et poëtis comicis, satis noti sunt. Quanquam diversae ejus vocabuli etymologiae a veteribus traditae sunt, plurimorum tamen ex sententia nomen initio de iis hominibus, quibus cura imposita fuit ne fici ex Attica efferrentur providendi, valuisse refertur cf. Istri testimonium ex Atticis apud Athen. XIII, p. 74. ibidemque: Ἀλεξίς δ' ἐν ποιητῇ φησὶν· ὁ συκοφάντης (ea ratione comparandum foret cum παρασιτος, quod vocabulum et ipsum prin-

παρατηρηταί observatores. Verbum unde descendit παρατηρέω infra legitur, μετ' οὐ πολὺ παρατηρηθεὶς eo quo de Thebanorum more sermo est lites dijudicandi.

τῶν ξενικῶν βίων. βίοι significare hoc loco videtur endi rationem, pluralis autem eam ob causam positus e, quod de multis peregrinis atque etiam de diversis re generibus cogitatur. De vitae vero genere Strabo quoque plurali usus est l. III, p. 155. ὁμοειδεῖς γὰρ ἀπάν-
ν οἱ βίοι. Etiam in nostro fragmento infra de Tanagraeis is numero plurali usurpatum est: τοῖς βίοις λιτοί. Ste-
mus παρ. τ. ξ. β. vertit *exploratores* vitae peregrinorum,
ad cum sycophantia bene congruat: peregrinos enim ur-
institutis non assuetos saepe aliquid commisisse, quod
sycophantis indicandi daret occasionem. Haec quidem recte
nuit, pro *exploratores* autem vocabulo maluerim *observa-*
is usurpatum fuisse, quippe quod cum tecta quadam spe-
tione quae in παρατηρητής inesse videtur melius con-
it.

μεγαλόψυχοι, magnanimi: hoc enim loco in bonam
m sine dubio accipiendum est, sicuti infra quoque de
Thebanorum usurpatum; praecedenti vero loco οἱ δ'
ῶντες μεγαλόψυχοι καὶ θαυμαστοὶ ταῖς κατὰ τὸν
ὑελπιστίαις non dubitandum est quin malo intelligen-
t sensu. Ita apud Platonem quoque seu quicumque
is dialogi auctor Alcib. II legitur p. 140, d. οὕτω
καὶ τὴν ἀφροσύνην διειληφότες εἰσὶ καὶ τοὺς
ἴστον μέρος αὐτῆς ἔχοντας μαινομένους καλοῦ-
ὺς δ' ὀλίγον ἔλαττον ἡλιθίους τε καὶ ἐμβροντή-
δὲ ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι βουλόμενοι κατο-
οὶ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις. Conferri
l. de conj. Catil. c. 5: *vastus animus immoderata,*
i, nimis alta semper cupiebat. Stephanus ab
n scriptoribus Atheniensibus accuratis verbis non
orat μεγαλοψυχίαν, sed talia referri quae eam
apud Heracl. Pont.: καὶ ἡ Ἀθηναίων πόλις,
, μεγίστη τε ἦν καὶ μεγαλοψυχοτάτους ἐτρέφεν

vertit *rabulae*, causidicis Latinorum *rabulis* allatis cf. Cressol. theatr. sophist. p. 156. A. Boeckh l. l. p. 424. Hudsonus Theophrasti char. η allegavit, ubi haec leguntur verba: ἡ δὲ λογοποιῖα ἐστὶ σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων, ὧν βούλεται ὁ λογοποιῶν. Holstenius λογογράφος per σοφιστῆς interpretatus est Suida teste allato: ἀπατῶν παρὰ τὸ σοφίζεσθαι, ὃ ἐστὶ λόγοις ἀπατᾶν.

σειόντες verberantes, percutientes, tropico interpretandum sensu. Apud posteriores scriptores ut verbum συκοφαντεῖν de accusatione falsa vel maligna legitur contra aliquem instituenda, qui malarum artium metu litem solvere plerumque cogebatur. Conjuncta reperiuntur σεῖειν et συκοφαντεῖν apud Aristophanem et Antiphanem, cf. Phot. p. 373 σεῖσαι τὸ συκοφαντῆσαι ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρουα σειόντων. Τηλεκλείδης Ἀμφικτυόσιν· ἀλλ' ὥς πάντων δε τῶν λῶστοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσαντες παύσασθαι δικῶν ἀλληλοφάγων. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· ἐσειον, ἔτουν χρήματ', ἠπεῖλουν, ἐσυκοφάντουν πάλιν. Eadem apud Suidam leguntur t. III, p. 305, nisi quod priori poetæ comici loco ἄλλων πάντων δέ exhibetur, pro quo sine dubio ἄλλων δὲ πάντων rescribendum est. Aristophanis vero verba Kuesterus recte monuit ita restituenda esse: — ἠπεῖλουν, πάλιν Ἐσυκοφάντουν. Praeterea cf. Luc. Evang. III, 14 μηδένα διασεῖσητε μηδὲ συκοφαντήσητε. Hesych. I, 1257. II, 1163. 1165. διασεῖεν. Schol. ad Equitt. 66. 166. 259. 326. concutere, calumnia afficere. Ultimo loco: τοὺς καρπίμους, τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων διασεῖεις, τοὺς πλουσίους καὶ εὐποροῦντας. D. Heins. exerc. 5. p. 125. Vales. in Harpocr. v. ἀνασεῖσας. Stephanus nostrum ad locum Dicaearchianum σεῖειν, si pro συκοφαντεῖν positum testimoniis probari non posset, per ἀνασεῖειν explicari posse credidit, ad res novas sollicitare. Rectius idem doctissimus vir metaphoram ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρουα σειόντων ita illustravit, ut, quemadmodum arbori quoties succuteretur aliqua fructuum pars decideret, sic illi qui a sycophantis exagitarentur non solerent sine aliqua bonorum suorum jactura

gice explicata est in Etym. M. p. 370 atque ita exposita; ἔστι γὰρ ὁ ἔχων λαμπρὰν καὶ καθαρὰν τὴν ψυχὴν. Quocum Etym. Gud. p. 166 plane convenit, praeterquam quod in εἰλικρινῆς -ός -ή -ῶς plurima inter se mire confusa sunt. Cf. Suid. t. II, p. 24. εἰλικρινὲς τὸ καθαρόν καὶ ἀμιγὲς ἑτέρου. Hesych. I, p. 1107. εἰλικρινές, καθαρόν, ἄδολον, ἀληθές, φανερόν. Ut ad locum vero Dicaearchicum redeam, Stephanum de εἰλικρινεῖς Gailius vana exposuisse existimat; sed quum Stephanus non aliud quam οἱ δὲ εἰλικρινεῖς Ἀθηναῖοι idem valere censeat ac si dixisset scriptor: ἐκεῖνοι δὲ οἱ εἰλικρινεῖς Ἀθηναῖοι, Atticis antea generali Ἀθηναίων nomine comprehensis, cf. Strab. IX, c. 1 ἀλλ' Ἀθηναίους καλῶν τοὺς ἐν τῇ Ἀττικῇ πάντας κ. τ. λ., quanquam ii non fuerint Athenienses εἰλικρινεῖς i. e. sinceri s. puri Athenienses vel puri puti Athenienses: equidem plane nescio an haec ita sint absurda.

ἀπλοὶ τοῖς τρόποις. Apud Ciceronem simplex homo est purus, candidus atque sincerus et simplicitatis amicus. Similis significationis est quod apud Martialem legitur: „simplicibus dilectus ab annis.“

παρεπιδημέω in verbo magna vis inesse mihi videtur in παρὰ praepositione, ab editoribus et interpretibus fere praetermissa. Significantur enim peregrini Athenis ita versantes, ut μετοίκια vel cetera sua officia negligant. Quam in rem conferri poterit Athen. XIII, 44. p. 581: Καὶ (Machon) Γναθαινίου τῆσδὲ γε, τῆς θυγατρὶδὲς αὐτῆς, τάδε ἀναγράφει· εἰς τὰς Ἀθήνας παρεπιδημήσας ξένος Σατράπης πάνυ γέρων ὦν ἐνενήκονθ' ὡς ἑταῶν, Κρονίοις ἀπιοῦσαν εἶδε τὴν Γναθαῖνιον Μετὰ τῆς Γναθαίνης ἐξ Ἀφροδισίου τινός. Τό τ' εἶδος αὐτῆς τοὺς ῥυθμούς τε καταμαθὼν Ἐπυνθάνετο μίσθωμα πράσσειται πόσον Τῆς νυκτός;

δριμεῖς. Hesych. t. I, p. 1034. δριμεῖα μάχη· ἐν-θερμος καὶ ἐνεργός. δριμύ, ὀξύ, σφοδρόν, θερμόν, ταχύ, δριμύς, ὀξύς, στυπτικός. Suid. t. I, p. 628. δριμέα, τὰ δριμύτατα. καὶ δριμεῖα, ἡ δριμυτάτη. Mira est ejus vo-

corrupta fuisse pro eo quod antea fuisset *διὰ τοῦ συνεχοῦς*, ita ut adverbialis notio efficeretur *συνεχωῶς*. Quem in modum verbi causa apud Thucydidem I, 14 *διὰ πάσης* legitur. Stephanus aliquod deesse substantivum existimavit in eundemque sensum alius aliquis vir doctus, quem Rittershusius ad Porphy. vit. Pyth. 18. deinde secutus est, vel *σχολάς* vel *ὁμιλίας* vel *ἀσκήσεις* intelligendum esse mente suspicatus est. In Zosimadum editione hoc de loco ita exponitur: *ἀναπληρωτέον ἔοικε τὸ χωρίον, προστιθεμένου τοῦ θέας ἢ σχολάς ἢ ἀσκήσεις ἢ ἄλλον τοῦ παραπλησίου τούτοις*. Casaubonus *θέας*, Gronovius autem *στοάς* addendum esse censuit, quippe in quibus omnis artificii experimenta patuissent, picturae, statuae etc. (sed tunc aptius futurum fuisse mihi videtur *διὰ τὰς συχνὰς στοάς*). Hoeschelius ea verba *διὰ τὰς συνεχεῖς*, quum a libro manuscripto abessent, asterisco notavit. Quum igitur in l. ms. absint ea verba, eo magis prona est conjectura, qua verba *διὰ τὰς συνεχεῖς* ut videtur *θέας* ex praecedentibus ad hunc locum explicandi causa adscripta fuisse conjiciamus. Marcius ex praecedentibus verbis *τέχνας* fortasse mente repeti posse coniecit. Jacobsii conjectura ad Ach. Tat. p. 503 prolata haecce est elegantissima: *δριμεῖς τῶν τεχνῶν ἐρασταὶ διὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις*, cujus tamen emendationis de necessitate Osannus merito dubitavit. Buttmannus denique rationem quae certa esset aegre inveniri posse statuit.

Locus omnis a Gailio ita versus est: „ex incolis alii sunt Attici, alii Athenienses. Attici quidem curiose loquaces, vafri, sycophantae, exploratores vitae peregrinorum: Athenienses vero magnanimi, simplices moribus, amicitiae sinceri cultores. Quidam autem rabulae per urbem discurrunt, mendaciis exagitantes *hospites* et peregrinos divitiores. Quos simulac populusprehendit, gravi multa opprimit. Sed puri puti Athenienses acres artium auditores propter (spectaculorum) frequentiam.“

τὸ χαθόλου κ.τ.λ. Locus ab Hemsterhusio laudatus est ad Luc. Nigr. p. 246 Bip., illustratus uberrime a Creu-

τὰς ἑταίρας. Meretricum multitudo Athenis longe maxima fuit, ex Isocrate urbem ipsam cum meretrice comparante, Aeliano, Athenaeo cf. v. c. XIII, p. 583, et aliis auctoribus satis nota. Singularibus libris de Athenarum meretricibus quae in *Χρείαις* quoque Machonis amplum locum habuerunt Apollodorus, Aristophanes, Ammonius, Antiphanes (Callistratus XIII, 591. d) et Gorgias Atheniensis egisse memorati sunt, cf. Athen. XIII, p. 567. a. Apollod. bibl. ed. Heyne t. I, p. 451. Quorum Aristophanes Byzantius centum triginta quinque meretrices enumerasse relatus est, Apollodorus etiam plures commemorasse cf. Athen. XIII, p. 583. d. Jons. script. hist. phil. I. 6. p. 34. Quae iidem *ἑταιρογράφοι* de meretricum cognominibus exposuerunt, inprimis apud Athenaeum conservata, eorum nonnulla exscribere hocce loco non alienum est. Phanostraten Apollodorus tradidit *Φθειροπύλην* cognominatam fuisse, *ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς πύλης ἐστῶσα ἐφθειρίζετο*, Etym. M. p. 714. Athen. XIII, 586. Harpocrat. Phot. p. 467, Stagonium et Anthin sorores *Ἀφύας* vocatas esse, *ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λεπταὶ οὔσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον* cf. Athen. l. l., Phrynorum vero meretricum alteram appellatam esse *κλαυσιγέλωτα*, alteram *σαπέρδιον* cf. Athen. XIII, 591. c. Idem Apollodorus ex Harpocratonis testimonio Nannium Capram dictam esse retulit, quam eandem Antiphanes minor *προσκήνιον* nuncupatam esse prodidit Photio auctore p. 210. *διὰ τὸ ἐξωθεν δοκεῖν εὐμορφότεραν εἶναι*.

ὁ στίχος Δυσίππου. Stephanus Dicaearchum dicit non alia utentem praefatione testes comicos ita citare solere, dicentem tantummodo *οἱ στίχοι* vel *ὁ στίχος*. Rectissime contra Buttmannus: „sic nullus scriptor locos ex aliis scriptoribus laudare solitus est. Hoc compilatorem redolet.“ Stephanus et in schediasm. VI, 17 et in thes. Gronov. vol. XI *οἱ στίχοι* exhibuit, quam lectionem Marxius, Graevio quoque auctore, ut ex more Dicaearchi, in contextum recepit. Eandem Buttmannus comprobavit. Singularis vero *ὁ στίχος* in editionibus Hudsoni, Holstenii et Zosimadum legitur pro-

susplicatur atque adeo dubitari posse conjicit, num in Di-
cearchi opere extiterint. Quanquam enim veri simile esset
eos versus ejusdem esse Lysippi, minime tamen inde con-
sequi statuit, ut hunc ad locum adscripti fuissent, sed quod
utrique a Lysippo confecti fuissent eam ob causam a quodam
librario fortasse inter se conjunctos fuisse. Etiam Osannus
tres priores a versibus qui sequuntur omnino segregandos
esse existimavit, sed num hi quoque versus Lysippo adscri-
bendi essent, in dubio reliquit. Quam eandem jam Hudso-
nus protulerat sententiam, posteriores versus item arbitra-
tus loco suo dimotos neque ad Athenas, sed ad Rhodum
referendos esse. Stephanus non aliud quam cogitari posse
statuit eundem comicum scripsisse atque illis subjunxisse.
Buttmannus inde quoque apparere censuit tres illos versus
a sequentibus plane sejungendos esse, quod in his esset di-
versum dicendi genus: cujus quidem rationem me nondum
percepisse confiteor. Ceterum excerpto factum esse sta-
tuit, ut inter se conjungerentur. Stephanus priores tres
versus ita vertit: „tu truncus es, si non Athenas videris,
Si visae Athenae non inescant, asinus es; Si non grave has
relinquere, es cantherius.“ Rittershusius l. l. hunc in mo-
dum: Si nunquam Athenae sunt tibi visae, truncus es, Sin
visa ea urbs te haud cepit, asinus es morus. Visam relin-
quis curriculo? mihi mulus es.“

στέλεχος vocabulum cum στελεός, στελεόν cognatum
candicem, truncum significat. Etym. M. p. 658 v. στέλεχος.
εἰ μὲν ὁ κορμὸς ἦγουν ἡ ῥίζα, παρὰ τὸ τέλος ἔχειν ἢ
παρὰ τὸ στερεόν· εἰ δὲ οἱ ἄνω τῆς κορυφῆς κλάδοι,
παρὰ τὸ εἰς τέλος ἔχουσθαι. p. 618. πολυστέλεχος ὁ πο-
λύπρεμος· ἀπὸ τοῦ στέλεχος. Etym. Gud. p. 510 eadem
exhibet quae in priori Etymologici Magni loco leguntur,
nisi quod sub finem haec adjiciuntur: τοῦτ' ἔχειν ἔχουσθαι
Hesych. II, 1263 στελέχια, πρέμνα, alio loco: πρέμνα
τα ἰσχυρὰ στελέχη τῶν καταβλαστημάτων. στέλεχος,
κορμὸς ξύλου, κλάδος, cujus postremae vocis loco Hein-
sius κανλός legendum esse conjecit. Sed cf. Zonar. p. 1676

clitellarium significari censuit, quanquam is κανθήλιος potius diceretur quam κανθήλιον, quod clitellum innueret, ita ut mendii oriri posset suspicio. In textis editionis Manzianae et Zosimadaeae legitur κανθήλιον, quanquam in hac adnotatum est: γραπτέον ἴσως κανθήλιος. Marcius κανθήλιον vulgo legi memorat quod clitellam significet, quum κανθήλιος Suida teste ὄνος μέγας indicetur coll. Fisch. ad Plat. Symp. c. 87. Schaef. ad Lamb. Bos. de ellips. p. 253. Gallius κανθήλιος jam ab Hudsono conjiciendo prolatum exhibuit collat. Arist. Vesp. v. 170. μὰ τὸν Δι' οὐ δῆτ', ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις (?). κανθήλιος a κάνθων repetendum est vocabulum et cum κάνθαρος cognatum, κάνθων vero magnum significat asinum atque κάνθαρος Zonarae lexico p. 73 per μέγας illustratur, abs qua significatione locus Aristophaneus Pac. v. 119 plane alienus est: αἶρ' αἶρε μάζαν ὡς τάχιστα κανθάρω. Quanquam etiam antecedentibus verbis nescio an ea explicatio recta existimanda sit: Αἵτναῖοι κάνθαροι, οἱ μεγάλοι, pocula Aetnaea, magna. Κανθήλιος autem asinus magnus est, onerarius, Latinis cantherius dictus cf. Xenoph. Cyrop. VII, 5, 6. Memorab. IV, 4, 6. Plat. Sympos. p. 221. c. ὄνους γὰρ κανθηλίους λέγει καὶ χαλκέας τινὰς κ. τ. λ. Gorg. p. 299. b., tropico autem deinde sensu stultum quoque vel brutum significat. Cf. Schol. ad locum Platonis adscripta: κανθηλίους τοὺς βραδεῖς νοῆσαι ἢ ἀφυεῖς· ἀπὸ Κάνθωνος ὃς ἐστὶν ὄνος εἰρημένοι· ὃς πάλιν ἀπὸ τῶν κανθηλίων, τῶν ἐπιτιθεμένων αὐτῷ ἐπιχαμπῶν ξύλων, τουτέστι σαγμάτων, ὀνομάζεται οὕτως. Schol. ad Arist. Vesp. v. 170 κανθηλίοις, ὄνοις μεγάλοις. κανθίς, ὀνίσκη, ὄνος. κανθήλια — καὶ τὰ σάγματα τῶν ὄνων καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λόγινα πλέγματα. Schol. ad Ann. 1563 — ὡς Ἑρμιππος ἐν Ἀρτοπώλῳ· ἐνέβαινε σιγῇ Πείσανδρος μέγας αὐτὸς ὥσπερ Διονυσίοισιν οὐπὶ τῶν ξύλων, ἐλαιᾶς ἔρεισιν ὄνον κανθήλιον. Suid. t. II, p. 238. κανθήλιος, βραδὺς νοῆσαι ἢ ἀφυῆς ἢ ὄνος μέγας. Ξενοφῶν λέγει· ἐν Βαβυλῶνι οἱ φοίνικες οὐ μείον ἢ

nec non tamen ita, ut de peregrinorum et imprimis Rhodiorum contemptu Athenis obtinente verba interjicerentur. Quam ad sententiam reliquorum versuum argumento multo magis crediderim virum doctissimum adductum esse, quam facilitate ῥόδοις vocabuli in primo versu cum *Podiois* commutandi. Quanquam Stephanus ridiculum esse existimaverat, si cui ῥόδοις vox suspecta ansam praeberet de Rhodiis vel de Rhodo cogitandi. Ceterum Buttmannus, qui eandem cum Hermanno habet sententiam de Rhodio quodam his versibus verba faciente, illam conjecturam minime necessariam arbitratur, quod celebre Solis festum commemoratum Rhodium quendam loqui satis accurate significet. Etiam si vero luce clarius apparet de Rhodiorum Solis cultu, qui ceteris Graecis fortasse nimis videretur, sermonem esse eamque ob causam iis irrideri, in eam tamen potius decedo sententiam, qua Atheniensem vel alium quendam Graecum Rhodi com-morantem istud Solis majus studium sale perfricare cogitamus. Pro certissimo enim statuendum esse videtur hosce quos illustramus versus forte fortuna hunc in locum reliquiarum Dicaearchianarum immigrasse, ita ut nobis nulla necessitas imposita esse appareat de Athenarum urbe cogitandi. Cujus sententiae de veritate Naekius atque Osannus mihi satis persuaserunt, quanquam alter alteram in ipso versu constituendo secutus est rationem. Namque Naekius quae viri docti de omni hoc loco exposuissent eorum nihil sibi plane placere professus versum primum talem exhibuit: αὕτη πόλις ἔσθ' Ἑλληνίς ἢ ῥόδων δίχην, sequenti autem versu, sicuti antiquiores quoque, quantum equidem scio, praeter Stephanum omnes editores, ἔχουσα in medium protulit. Per αὕτη vocabulum Rhodum significari statuit, quod nomen etiam per ῥόδων respiceretur. Quanquam vero ἢ ῥόδοις ἴσην Εὐωδίαν explicari atque optime defendi posset et simplicior verborum existeret conjunctio quam Homericum quod suspicione non careret κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, cf. Hom. II. ρ, 51., simpliciore tamen et elegantiore Naekius censuit scripturam vulgatae lectioni ἢ ῥόδοις

καὶ ἄμ' scribendam esse existimavit χάμ'. Quem deinde Naekius secutus est, ad ἀηδίαν comprobandum ejusque significationem demonstrandam allato Posidippi fragmento item in reliquiis Dicaearchianis superstitite hocce: τί προσδια-
τρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασι Τὴν εὐτραπέλιαν εἰς
ἀηδίαν ἄγεις; Quod autem ad comparisonem cum rosae
factam, idem doctissimus vir proverbium nostrum, quo nul-
lam esse sine spinis rosam significamus, allegavit quanquam
his versibus majorem injucundi, quod cum suavitate junctum
esset, quam jucundi rationem haberi rectissime adnotavit.
Neque tamen praetermisit, quod apud veteres scriptores
rosae spinarum mentio non frequentissima fieret ad inju-
cundi aliquid significandum, accuratissime animadvertere.
Sed non plane alienos ab illa cogitandi ratione scriptores
classicos exstitisse aliquot locis comprobavit allatis, quorum
non inelegantissimus hicce ex Claudiano est XIV, 7: Non
quisquam fruitur veris odoribus, Hyblaeos latebris nec spo-
liat favos, Si fronti caveat, si timeat rubos. Armat spina
rosas, mella tegunt apes." Ex nostra denique lingua rimam
hancce attulit satis antiquam: „Daß man der Dornen acht,
Daß haben die Rosen gemacht; sind aber die Rosen gefallen,
aus dem Dornstrauch macht sich niemand etwas mehr." Butt-
mannus quoque χάμ' ἀηδίαν pro vera emendatione haben-
dum esse existimans καὶ ἄμ' ἀηδίαν scribi posse suspi-
catus est, quod nihilo minus per synizesin non secus pro-
nuntiandum esset atque χάμ' ἀηδίαν. Qua de ratione
Osannus haud immerito dubitavit, χάμ' ἀηδίαν neque vero
ut a ceteris factum esset χάμ' ἀηδίαν exhibendum esse
arbitratus.

v. 8. Vulgata exstiterat lectio: τὰ γὰρ ΑΛΙΕΙΤΑ
μεγάλην εἰς σχολὴν ἄγει, quam enim sententiam de versu,
ita ut ἄγει defuisset, olim manco Naekius proposuerat,
postea immutavit quum Stephanum et Hudsonum haud ali-
ter atque supra factum est versum exhibere et ἄγει in edi-
tione Marxii omissum nonnisi typographorum vitio adscri-
bendum esse videret. H. Stephanus pro ἀλιεῖτα et ἀλιαχον

sed etiam de suavitate, qua Rhodi versantes fruere-
 verba fierent. Quanquam enim cogitari posset, jucunda
 praecedentibus verbis exposita aut a poëta silentio praeter-
 missa fuisse, quippe qui satis cognita judicaret atque prin-
 cipi consilio moveretur Rhodo irridendi: concedendum tamen
 sine dubio existimavit, multo elegantiore evasurum esse
 locum ratione jucunditatis quoque aliqua habita. *Τὰ μεγάλ'*
 autem, quod jam a Graevio quamvis in verborum conjun-
 ctione explicatu difficillima propositum fuisse vidimus, eam
 ob causam Naekius statuit in *μεγάλην* abiisse, quod apo-
 strophus non observaretur aut quod ex *ἁλεια* τὰ factum
 fuisset *αλεια*, ita ut simplicius esse videretur adjectivum
 ad *σχολήν* quod sequeretur grammaticae accommodare. Ce-
 terum Casaubonum de nostro omni loco universam senten-
 tiam satis rectam habuisse confessus est quum rescribendum
 versum ita proponeret: *τὰ γὰρ Ἀλειαί μ' εἰς μεγάλην*
σχολήν ἄγει, quem in sensum Hudsonus quoque sermone
 latino reddidit. Rectissime idem Naekius Rhodios hoc loco
 propterea irrideri statuit, quod nimio Solis colendi studio
 ducti quaecunque obvia essent a sole repeterent atque voce
ἁλιαχόν vel simili modo appellarent. Qua in re etiam Do-
 rismum animadvertendum esse, *ἁλεια*, media forma inter
 vulgarem *ἡλεια* et Rhodiacam *ἁλεια* prolata et *ἁλιαχόν*
 bis deinceps usurpato: cui simile illud fore Naekius cen-
 suit, si quis vernacula lingua vel ejus quadam potius dia-
 lecto proferret: *Ἐννε, ἑννίγ. Ἀλεια* autem sive
Ἀλεια, quomodo plurimos viros doctos emendasse adno-
 tavimus, satis comprobata esse dicit locis Athenaei l. XIII,
 p. 561. e., Aristidis Rhod. vol. I, ed. Dind. p. 808 et Eu-
 stathii in Odyss. VI, 266. p. 1562. Quod ad dicendi ratio-
 nem attinet *εἰς σχολήν ἄγειν*, conferenda *εἰς δάκρυα ἄγειν*,
εἰς ἐλπίδα ἄγειν et similia proposuit. *σχολή* vero rectis-
 sime monuit ab ipso Dicaearcho in eundem sensum usurpa-
 tum esse, quo Lysippus ea voce usus esset: significari enim
 diem festum, festum, sicut apud Aristophanem quoque fieret
Thesmoph. v. 377 ἐκκλησίαν ποιεῖν ἔωθεν τῇ μέσῃ Τῶν

Buttmannas scriptori in oratione pedestri pergenti reddendum esse suspicatus est, maximam habuit rationem, elegantissimam quidem Naekii praedicavit emendationem et particularum γάρ et δέ distributione egregie firmatam, sed quanquam nunc ipsum retinuit τὰ μεγάλ' an satis recte se haberet dubitavit. Equidem in Naekii emendatione versus et explicatione acquiescendum plane esse existimans ad σχολήν illustrandum Photii locum adjicio p. 414. οὐχὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν οὐδὲ αὐτῇ ἢ ἐν λόγοις καὶ διατριβῇ, ἀλλὰ ἦν οἱ πολλοὶ ἀκύρωως καλοῦσιν εὐκαιρίαν. τὸ δὲ εὐκαιρεῖν βάρβαρον. ἀλλ' ἀντὶ μὲν τούτου σχολήν ἄγειν λέγουσιν. ἢ δὲ κ. τ. λ. et Etymologici Magni in nonnullis haud congruum p. 671: οὐχ ὁ τόπος — εὐμουσία καὶ διατριβή — τὸ δὲ εὐκαιρεῖν βάρβαρον· ἀντὶ δὲ τοῦ σχολήν ἄγειν λέγουσιν Ἀττικοὶ σχολάζειν. De Halis denique Rhodiorum locus Athenaei supra citatus hic est: Θεσπιεῖς τε τὰ Ἐρωτίδια τιμῶσιν, καθάπερ Ἀθήναια Ἀθηναῖοι καὶ Ὀλύμπια Ἡλεῖοι, Ρόδιοί τε τὰ Ἀλεια (edd. Ἀλια), quem ad locum Dalecampius ἄλια ad ἄλς retulerat, quoniam Rhodii maris imperio aliquando potiti fuissent, Casaubonus contra ab ἄλιος recte repetiit, cujus cultum apud Rhodios insignem extitisse prodidit, collat. Strab. l. XIV et Aristide Rhod., Rhodum vocante τὴν ἱερὰν τοῦ ἡλίου πόλιν. Eustathius ad Odysseam templum apud Rhodios scribit Soli sacrum fuisse, Ἀλειον s. Ἀλίειον vocatum. Zonar. p. 181. ἄλειον, τὸ τοῦ ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ροδίους.

v. 4. Stephanus hunc versum talem exhibuit: τὸ δ' Ἀλιαχὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ, quanquam pro ἔτος legi fortasse posse ἔθος suspicatus est. Hudsonus quoque ἔτος protulisse memoratus est, Holstenius ἔπος induxisse atque Manzium in editione Holsteniana: τὸ δὲ ἄλιαχὸν ἔθος με μαίνεσθαι ποιεῖ recepisse video. Hermannus lectionem Stephani retinens Rhodium queri existimavit, quod Rhodii Athenis commorantes etiam ob dialectum, quam Athenienses imitarentur, salibus perstringerentur. Sed hoc

spectaverim genitivum *αἰλίου* positum fuisse. Cetera accurate firmata sunt. Quod enim pro *ἔδος* auribus librarii facillime *ἔτος* excipi potuisse atque *ἔδος* statuem eamque potissimum, quae magno fundamento niteretur, significare dicit, quam rectissime habet. Ad colossus autem Rhodium illud egregie quadravisse testatur libro de Midiae inscriptione citato III append. p. 71. Suae deinde conjecturae etiam majorem veri speciem accedere censuit, si Lysippus hos versus tum conscripsisse statueretur, quum colossus vixdum perfectus fuisset vel in eo erigendo cf. Phil. Byz. de sept. orb. mir. 4. occupati essent Rhodii. Quod ut accurate comprobari posset, aetatem Lysippi certo efficiendam esse adnotavit. Meinekium quaest. scen. II, 50, quo Lysippus vixisset tempus ex Athenaei loco definiisse l. VIII, p. 344: *Λάμπωνα δὲ τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις κωμωδοῦσι Καλλίας Πεδήταις καὶ Λύσιππος Βάχχαις*. Unde Meinekium effecisse, Lysippum Calliae aequalem fuisse, poëtae veteri comoediae adscribendi et ante Olympiadem XCIII collocandi. Quod contra argumentum Osannus rectissime monuit fieri quoque potuisse, ut poëta Calliae superstes Lamponis mentionem faceret, ita ut inde, sicut omnino, nullum de Lysippi aetate quod certum esset testimonium exstaret. Neque a veri specie longe discessurum esse arbitratus est, si quis comicum poëtam cum Lysippo Arcade, qui in monumento choragico Attico Olympiadis CXXVII auctor cyclici chori nuncuparetur coll. Tayl. ad marm. Sandv. p. 70. Boeckh Corp. inscr. nr. 226. t. I, p. 349, eundem fuisse suspicaretur. Animadvertens autem deinde perquam dubium esse, an posteriores quoque novem versus Lysippo adscribendi atque an iidem a Dicaearcho ipso allati essent, de incertitudine temporis, quo colossus Rhodius erectus fuisset, nec non de Dicaearchi aetate exposuit. Vulgarem enim sententiam, ex qua Chares Lindius artifex post laborem duodecim annorum Olympiadis CXXV primo anno opus suum perfecit, cum Polybio, quo auctore priori paulo aetate absolutum fuerit, non congruam esse dicit, quamvis

αέως denique recte se habere, vel adverso Photii praetexto apud Lob. Phryn. p. 404, Naekius bene monuit. Buttmannus contra *πραέως* edidit.

v. 6. Quod ad sensum huius et sequentis versus, in editione Manziana hic Alexidis comici poetae locus ex Athenaeo allatus est l. VI, p. 224 f.: τοὺς δ' ἰχθυοπώλους τοὺς κιστ' ἀπολουμένους Ἐπὰν ἴδω κάτω βλέποντας, τὰς ὀφρῦς ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι et x deinde: ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Naekius ex Aristophanis fabulis nonnullos allegavit locos n. v. 11. μηδ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι; Διόν. μὴ δῆθ', τεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω ἔξεμεῖν. Acharn. 15. τῆτες ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδών. Equit. 175. εὐδαινῆσω δ', εἰ διαστραφήσομαι. Ex nostra denique didici ratione haecce adscripsit: „ich wurde schwach, der Schlag rührte mich, die Augen vergingen mir, ich verdrehte die Augen.“

v. 7. ἐπ' αὐτοῖς. Graevius legi voluit ἐπ' αὐτῶν. Aldonius ἐπ' αὐτούς proposuit ἐπὶ particulam significandi contra accipiens et Isocratis verba conferens haecce: τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσχεῖν.

v. 8. ἀποκαρτερεῖν. Cujus vocabuli loco Marxius ἀποθανεῖν causa satis justa ἀποθανεῖν legendum esse conjecit, sed ob metricam rationem ferri non posse in propatulo. Ad sensum enim quod attinet parum differre apparet ἀποθανεῖν ab ἀποκαρτερεῖν et simili ratione usurpatum apud Athenaeum XII, p. 518 de Sybarita super Sparthorum victu verba faciente: τὸν ἀνανδρότατον μᾶλλον ἐλέσθαι ἀποθανεῖν ἢ τοιοῦτον βίον ζῶντα καρτερεῖν. ἀποκαρτερεῖν optime se habet ab Hermanno, Naekio, Buttmanno, atque Osanno et, quod equidem sciam, ab antiquioribus quoque editoribus et interpretibus comprobatum.

Herod. loc.: ἐκείνη δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν παίδων ὁμοίαις φοραῖς εἴτε ἐκοῦσα εἴτε κελευσθεῖσα ἀπεκαρτέρησε. Lucian. μακρόβιοι §. 19. φῦμα δὲ ἔσχον ἐπὶ τοῦ χείλους.

Post Athenarum descriptionem ante eum locum, quem accuratius jamjam examinaturi sumus, non pauca in his operis Dicaearchiani reliquiis excidisse Stephanus suspicatus est eamque in sententiam nescire nos adnotavit, unde ea via, de qua proximis in verbis disseritur, Oropum ducere cogitanda esset. Quod ut statuere possumus, ita neutiquam necessario conjiciendum esse censuerim: illa enim via non minus ab Athenarum inde urbe attollebatur quam ab alio quovis Atticae loco, sicut intervallum quoque quod commemoratum est prope diurnum de Athenis cogitari minime omnium vetat. Ceterum ego quoque ab ea opinione non longe abhorreo, qua in ipso olim Dicaearchi opere genuino post Athenas expositas etiam de aliis Atticae oppidis sermonem fuisse statuamus.

p. 142. διὰ ΔΑΦΝΙΔΟΝ. H. Stephanus, quanquam Δαφνοῦς et Δάφνη urbium nomina satis nota essent, διὰ Δαφνοῦντος tamen vel Δάφνης restitui posse atque omnino, quem ad modum locus sanandus esset, compertum se habere negavit: Δελφίνιον autem litus prope Oropum vix videri huc pertinere. Casaubonus, quum ceteris hujus loci verbis medelam afferre studeret, ipsum tamen istud vocabulum intactum reliquit. Vossius contra cf. adnot. ad Mel. p. 151 Δαφνοῖδων vel δαφνοειδῶν rescribendum, reliqua vero non mutanda esse arbitratus est. Similem in sensum Pollux olim ad Eustath. in Homer. t. II, p. 534 διὰ Δαφνίδος emendandum esse suspicatus est eundemque vicum in Strabonis locum l. IX, p. 399 conjectura intulit. Quo quidem Strabonis loco quanquam minime dubitaverim quin ex codicum et inscriptionis auctoritate Psaphis retinendum sit cf. Tschucke ad eum locum et Grosskurd in Strabonis versione t. II, p. 138, Stuart et Revett Ath. Alterth. Deutsch. Bearb. t. II, p. 254., nostro tamen Dicaearchico loco διὰ Ψαφίδος seu, ut Salmasius ad Solinum p. 146 legendum proposuit, διὰ Ψωφίδος obtrudendum esse haud crediderim, quum quod ad palaeographicam rationem justo longius recedat. Marcius Δελφινίου restituendum esse censuit,

in locum vocabuli θεοῦ immigrasse cogitemus. De ipso autem illo sacro vel oraculo, quod Suida teste t. I, p. 140 communi dialecto Ἀμφιαρεῖον, ab Atticis vero, nisi forte Ἀμφιάρειον scribendum esse censemus, Ἀμφιάρειων dicebatur, conferas Strabonem l. IX, p. 399. εἴτα Ψαφίς ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα δὲ πού καὶ τὸ Ἀμφιάρειόν ἐστι τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρειων, ὥς φησι Σοφοκλῆς, ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις. Αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ — Paus. I, 34. ἀπέχει δὲ δώδεκα τῆς πόλεως (Ογορί) σταδίους μάλιστα ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου. λέγεται δὲ Ἀμφιαράῳ φεύγοντι ἐκ Θηβῶν διαστῆναι τὴν γῆν καὶ ὡς αὐτὸν ὁμοῦ καὶ τὸ ἄρμα ὑπεδέξατο· πλὴν οὐ ταύτῃ συμβῆναι φασιν, ἀλλὰ ἐστὶν ἐκ Θηβῶν ἰοῦσιν ἐς Χαλκίδα Ἄρμα καλούμενον. Θεὸν δὲ Ἀμφιάραιον πρῶτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν, ὕστερον δὲ καὶ οἱ πάντες Ἕλληνες ἡγῆνται. καταλέξαι δὲ καὶ ἄλλους ἔχω γενομένους τότε ἀνθρώπους, οἱ θεῶν Ἕλλησι τιμὰς ἔχουσι, τοῖς δὲ καὶ ἀνάκεινται πόλεις, Ἐλεοῦς ἐν Χερρόρονήσῳ Πρωτεσιλάῳ, Λεβάδεια Βοιωτῶν Τροφωνίῳ· καὶ Ὠρωπίοις ναὸς τε ἐστὶν Ἀμφιαράου καὶ ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. παρέχεται δὲ ὁ βωμὸς μέρη — ἐστὶ δὲ Ὠρωπίοις πηγὴ πλησίον τοῦ ναοῦ, ἣν Ἀμφιαράου καλοῦσιν — δοκῶ δ' Ἀμφιάραιον ὄνειράτων διακρίσει μάλιστα προσκεῖσθαι· δῆλον δέ, ἡνίκα ἐνομίσθη θεὸς δι' ὄνειράτων μαντικὴν καταστησάμενος — προεξεργασμένων δὲ τούτων, κριὸν θύσαντες καὶ τὸ δέρμα ὑποστρωσάμενοι καθεύδουσιν ἀναμένοντες δῆλωσην ὀνείρατος. IX, 19. ἐξῆς δὲ πόλεων ἐρείπιά ἐστιν Ἄρματος καὶ Μυκαλησσοῦ. καὶ τῇ μὲν τὸ ὄνομα ἐγένετο ἀφανισθέντος, ὡς οἱ Ταναγραῖοί φασιν, ἐνταῦθα Ἀμφιαράῳ τοῦ Ἄρματος καὶ οὐχ ὅπου λέγουσιν οἱ Θηβαῖοι. Philostrati locum citatum ὡς μαντεύοιτο ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ἀληθεύοι σοφὸς ἐν πανσόφοις — γράφει δὲ καὶ τὸν Ὠρωπὸν νεανίαν ἐν γλαυκοῖς γυναίκοις· τὰ δὲ ἐστὶ Θάλατται. γράφει καὶ τὸ φροντιστήριον τοῦ Ἀμφιάρειου, ῥῆγμα ἱερὸν καὶ θειῶδες. αὐτοῦ καὶ ἀλήθεια λευχει-

de meo aliquid adjiciam, adest corrigendi necessitas, et vulgatam plerique editores, Zosimades, Manzius, Marxius, Gailius et Buttmannus retinuerunt. Quorum Marxius *ἐλευθέρω* a Wassio ad Thuc. II, 97 defendi et idem significare dicit, quod *εὐζώνω* sive, ut scholion Thucydideum proferat, *ἀνδρὶ εὐσταλεῖ καὶ κούφῳ καὶ μηδὲν ἔχοντι ἐμποδίζον*. Quem in sensum Gailius quoque vertit: *viro expedito*, neque aliter Buttmannus, quanquam eam vocabuli *ἐλεύθερος* significationem, alio verbo non addito, miram esse professus est. Hanc vero viri docti sententiam, etiamsi *ἐλεύθερος* per se solum reperiatur, minime omnium amplector; nostro autem praeterea loco vocabulo *βαδίζοντι* accuratissime illustratur satiss arcte appposito. *ἐλεύθερος* enim vocabulum, quod a verbo *ἀνθυποτάκτω* *ΕΛΕΥΘΩ* repetendum esse in aperto est quamque in rationem Zonaras p. 682 rectissime explicuit *ἀπὸ τοῦ ἐλεύθειν ὅπου ἐρᾷ* (quanquam cavendum nobis est credamus istud posterius *ἐρᾷ* in ipsa formatione *ἐλεύθερος* inesse) viatorem significat nostro loco neque graviore vestimento neque ulla alia re, quominus iter celeri pede carpat, impeditum. Eandem in rationem *εὐζωνος* alioquin usurpatur, sicuti Thucydidis loco ex Marxio supra allegato: *ὁδῷ δὲ τὰ ξυντομώτατα ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἰστρον ἀνὴρ εὐζωνος ἐνδεκαταῖος τελεῖ*. Zonarae autem locum I, 762 huc non advoco, quippe quo, quum aliquando cogitassem *οὐκ* ante *ἐλεύθερος* delendum idque ipsum de amiculo bene commodo intelligendum esse, persuasum mihi nunc sit *οὐκ ἐλεύθερος* de vestimento servis usitato proferri: *ἐξωμῖς, χιτῶν εὐτελὴς καὶ οὐκ ἐλεύθερος, οὐκ ἐπισκεπάζων τοὺς βραχίονας*, cf. Gell. noct. Att. VII, 12. Xenoph. Memor. II, 7, 5. *καὶ χιτωνίσκοι καὶ χλαμύδες καὶ ἐξωμίδες*. Jacobsius denique ad citatum Philostrati locum pro *ἐλευθέρω* fortasse *ἐλευθέρως* legendum esse pronuntiavit.

πρόσαντα, codicum scripturam, Stephanus *ἀναντα* conferens et *κάταντα* retinuit. In editionibus Manzii, Zosimadum, Marxii, Gailii et Buttmanni item exhibetur, quorum

exhibuit huncce: ἐντεῦθεν εἰς Ὀρωπὸν διὰ Δελφινίου καὶ τοῦ Ἀμφιαράου ἱεροῦ ἐλευθέρῳ βαδίζοντι σχεδὸν ἡμέρας προσαντῆς. Amphiarai sacrum, Pausania teste I, 34, Oropo duodecim stadiis distabat; quod quum in ipso Atticae et Boeotiae confinio conditum fuisse videatur, Manzius Oropum a finibus Atticae duodecim stadiorum intervallo abfuisse recte inde effecit. Muellerus Orchom. et Miny. p. 486 discer- nit inter quatuor Amphiarai sacra, quorum unum prope Thebas situm erat, alterum ἄρμα erat Ἀμφιαράου, tertium nostrum et quartum denique locus Atticus ἄρμα in Parnethe.

πολυπλήθεια utpote ἀττικώτερον, id quod de multis ejusmodi compositis nominibus, quorum forma com- munis in ἰα terminatur, praedicari potest, eo magis reci- piendum esse censui, quod haec et proxima verba, sicut externa quoque typorum forma indicavi, ex genuino opere Dicaearchi fere integra repetita esse non dubito. In Ety- mologico quidem Magno p. 189 et p. 581 non mirandum est, quod communis terminatio prolata est ἵνα διὰ τὴν πολυπληθίαν τῶν ἐνοικούντων εἰργοῖντο τοῦ κακουργεῖν (loco ut videtur posterioris scriptoris) — ἦτοι πολυπλη- θίας χάριν, nostro autem loco in omnibus praeter Manzia- nam editionibus πολυπλήθεια exhibitum est.

κόπος de lassitudine usurpatum inde repetendum est, quod Graeci eundem in sensum de membris caesis loquun- tur cf. v. c. Anytes fragmentum in Antholog. Planud. 228 ἔειν' ὑπὸ τὰν πέτραν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαισον. Quod ad sensum hujus Dicaearchi loci, Marxius similia in descriptione τῶν Τεμπῶν apud Aelianum v. h. III, 1 le- genti occurrere adnotavit.

Pro τῶν Ὀρωπῶν, quod in editionibus Manzii et Zosimadum adhuc exhibetur, jam Stephanus τῶν Ὀρωπίων in medium merito protulit: fieri enim plane non potest, ut ejusmodi ignorantiae hominem fingamus excerptorem, qui a vocabulo Ὀρωπός gentile nomen Ὀρωπός — fac enim Ὀρωπεύς obversatum fuerit, desiderabatur Ὀρωπέων — mira novitate repetierit. Confirmatur τῶν Ὀρωπίων, ut

καὶ Ὠρώπιοι, ἐνδείαν τοῦ σ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράτ-
τουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι
ποιῆαι. Etiamnunc aliquot Oropi rudera conspiciuntur,
marmorum fragmenta et arcis moenium fundamenta et vicus
qui in oppidi locum successit Ropo appellatur cf. Dodw.
t. II, 1, 255. Antiquissimis quidem, quorum ad nos hac
in re notitia perlata est, temporibus, primo bello Persico
Oropum Atheniensium fuisse Herodotus accuratis verbis do-
cet VI, 100 προσεδέετό τε ἀπαλλάσσεσθαι σφεας ἐς
τὴν σφετέρην, ἵνα μὴ προσαπόλωνται. οἱ δὲ Ἀθη-
ναῖοι ταῦτα Αἰσχίνῃ συμβουλεύσαντι πείθονται· καὶ οὗ-
τοι μὲν διαβάντες ἐς Ὠρωπὸν ἔσωζον σφέας αὐτούς.
Num enim Graea, quod oppidum Homer. II. β, 498 inter
Boeotica commemoratum est, cum Aristotele cf. Eustath.
ad I. I. pro Oropo accipienda sit *) et, sicut viri docti
inde effecerunt, apud Thucydidem I. II, c. 23 agri Oropio-
rum, quem ipsi Atheniensibus concesserant, nomen Γραική
neque vero quod vulgo legitur Πειραιή **) statuendum
sit cf. O. Mueller Orchom. p. 212. 492 ***), aequae incer-
tum est atque tempus, quo Oropus — quam Meierus ab
initio Boeotorum fuisse non solum ex Pausaniae testimonio
I, 34 Βοιωτίαν τὸ ἐξ ἀρχῆς οὔσαν sed etiam ob majorem
qui olim fuit Boeotiae ambitum, contraria a Dodwello de

*) Pausan. IX, 20 Tanagram narrat a Poemandri conditoris uxore
nominatam fuisse, postea autem, quum illa consenesceret, ab
Γραῖα nomen accepisse itaque apud Homerum commemorari et
aliquo demum tempore interjecto pristinum nomen recepisse.

**) Piraceum conferas non de solo Athenarum portu usurpatum
Thuc. VIII, 10. Xenoph. Ages. 2, 18. Hellen. IV, p. 305.
Strab. XII, p. 547. Steph. Byz. s. v. (Piraeus Corinthius utrum
in sinu Crissaeo an in Saronico collocandus sit, dubitari potest.
Duplex fortasse extitit, antiquior in Saronico, in Crissaeo sinu
recentior) et tantum non appellativum fortasse nomen, cum
πέραν adverbio cf. Strab. I, p. 59 vel cum περαιόω collocandum.

***) Ceterum hic doctissimus vir Graeam inter Tanagram et Oropum
exadversus Eretriae sitam fuisse conjicit.

opum iterum
 nem quo in
 ate constitui
 randa est cf.
 nem Oropio-
 m Athenien-
 lidiae conj-
 ertiae tertio
 is item Eu-
 stis Oropum
 pro exercitu
 e aggredien-
 lum simulan-
 l. VII, 4, 1.
 Demosth. de
 B. L. §. 62.
 In iudicium
 e Oropi pos-

de Thebanis committendi aut quod Thebanos tantopere
 ipsum ingratos ante complures annos beneficiis cumu-
 : qua in causa celeberrima Callistrati oratione, qua
 Athenes adolescens ad oratoriam artem amplectendam
 notus est cf. Libanii vita Demosth. initio, Suid. t. II,
 39, coram iudicio non sine successu admodum felici
 nna est. Accusaverat inprimis Philostratus Coloneus
 Demosth. in Mid. 535. §. 64. Quae quidem ut pro plane
 is et indubitatis venire nequeunt, ita magnam veri spe-
 m habent a Meisero egregie exposita, viro doctissimo
 istrati orationem patrocinantis, non accusantis fuisse ex
 tarchi, Gellii et Marcellini verbis ἀγωνίζεσθαι τὴν
 περὶ Ὀρωποῦ κρίσιν μέλλοντος, τὴν περὶ Ὀρω-
 οῦ δίκην dicentem, causam perorantem et ex Xeno-
 nensis loco VI, 2, 39 τὸ προσελέσθαι καλεῦσαι ἑαυτῶ
 Καλλίστρατόν τε τὸν δημηγόρον οὐ μάλα ἐπιτήδειον
 στα καὶ Χαβρίαν efficiente et quod ad Demosthenis ora-
 tionem audientis aetatem Hermippi testimonium apud Gellium

miensem Ol. 114, 3 cum Antipatro initam factum esse probabiliter conficitur: Dodwello enim hac in re minus accurate eloquuto nemo assentietur. Tum anno Olympiadis centesimae quintae decimae tertio Oropiis conditio libertatis illa, ut videtur, pace comparata Polysperchontis decreto confirmata est cf. quae hac de re apud Diodorum Siculum XVIII, 56 leguntur verba: *Ἀθηναίοις δ' εἶναι τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, Ὠρωπὸν δὲ Ὠρωπίους ἔχειν καθάπερ νῦν.* Olympiadis vero centesimae septimae decimae anno primo Cassander oppugnando cepit, sed a Polemone Antigoni duce inde expulsus est, qui Boeotis deinde reddidit cf. Diod. Sic. XVIII, 18. XIX, 77 sqq. Ita sub Demetrio quoque Poliorcete Oropus cum Amphiareo Boetorum, erat cf. Diog. Laërt. II, 142 ubi ex Hermippi testimonio Menedemus narratur ex Amphiarai sacro decedere jussus esse *δόγματι κοινῷ τῶν Βοιωτῶν.* Reliquum quod superest temporis quum ad nostri loci explicationem minime pertineat silentio praetermittimus sub imperatoribus Romanis Atticae adscriptam fuisse adjicientes cf. Plin. h. n. IV, 11. Pausan. I, 34. VII, 11, 4. *ὁ μὲν δὴ τὰ ἐντεταλμένα ἐποίει, Ἀθηναίων δὲ ὁ δῆμος ἀνάγκη πλέον ἢ ἐχουσίως διαρπάζουσιν Ὠρωπὸν ὑπήκοόν σφισιν οὔσαν.* Sed his omnibus quae secundum doctissimorum virorum sententias quam brevissime exposita sunt magnam veri speciem habentibus, quum tempus quo Dicaearchus egregium de Graeciae vita opus composuerit certo definiri nequeat, quamquam Dodwelli rationes ei conficiendo spatium ab Olympiadis centesimae sextae decimae anno primo usque ad Olympiadem centesimam vicesimam tertiam tribuentis non omni probabilitate destitutae sunt: fieri vix potest, ut nostro de loco critice constituendo accurate decernamus. Accedit, quod ut in sexcentis aliis nostri fragmenti locis ita hic quoque excerptoris potius quam philosophi reliquias deprehendimus: quam ob causam quae vulgata est lectio *οἰκία Θηβῶν* a Zosimadibus exhibita, ex sententiarum connexu evulsa et aut de domo Thebarum, ita ut Oropi exiguitas cum

βολέων restituere licet: μετάβολος enim et μεταβολεύς
 a μεταβάλλεσθαι cf. Xenoph. ἀπομν. I. III, 7 ἢ τοὺς
 ἐμπόρους ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους. Bekk.
 Anecd. I, 51 repetita quum principi sensu merces merci-
 bus commutantem significarent, eandem deinde cum κάπηλος
 habuerunt notionem de homine merces a mercatore, ἐμπόρῳ,
 emente cf. Boeckh Staatsk. d. Ath. I, 326 not. 60 de discri-
 mine ἐμπόρων et καπήλων et minores per portiones ve-
 numdante cf. Demosth. ap. Eustath. ad II. p. 480. Etym. M.
 p. 352. p. 444 v. κάπηλος p. 588 v. παλιγκάπηλος (cf.
 Aristoph. Plut. vs. 1156). Schol. ad Plut. 1156. πέντε δὲ
 εἰσιν αἱ διαφοραὶ τῶν πωλούντων, αὐτοπώλης, κάπη-
 λος, ἔμπορος, παλιγκάπηλος, μεταβολεύς — μεταβολεύς
 ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ οἱ νῦν λεγόμενοι
 κάπηλοι· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ συνεχὲς μεταβάλλειν. Etym.
 Gud. p. 389. Suid. t. II, p. 538. Hesych. t. II, p. 580
 (p. 1444 ὑδραλῆς, μετάβολος?) Phot. lex. p. 98. 192.
 Zonar. p. 169 v. ἀνδροκάπηλος (leg. ἀνδραποδοκάπη-
 λος?) p. 1341. Quae, Hudsono teste, aliquando Casaubono
 in mente fuisse dicitur necnon Marxio et Gailio aliqua ex
 parte arrisit conjectura μετᾱλλων, de metallis ex Euboea
 adversa advectis intelligenda, minus probabilis esse apparet
 eadem maxime de causa, qua vulgatam supra impugnavi
 lectionem. ἐργασία autem et quod statim excipit πλεονεξία
 quod nulla verborum grammatica conjunctione inter se et
 cum praecedentibus et subsequētibz continentur, inde
 explicandum, quod excerptor quae Dicaearchus accuratius
 exposuisset brevissimis tantum lineamentis enotata protulit,
 stylo plane pessumdato, ut Buttmannus quoque omnium
 rectissime arbitratus est. Fas enim benevolentiozem de in-
 dolo hujus magni fragmenti et ratione habentes sententiam
 ad correctam vel elegantem adeo styli formam revocare
 atque emendare studeremus lacinias, confiteremur necesse
 esse censeo aquam nobis haerere hunc ipsum aegrotum
 locum curaturis. Namque quod Casaubonus ἐργασία et
 πλεονεξία, quos nominativos Zosimades, Marxius, Manzius

libello περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι disseruerunt. Quae huc pertinent Theophrasti verba haecce sunt: ὁ δὲ ἀλαζών τοιοῦτός τις, οἷος ἐν τῷ δείγματι ἐστηκώς διηγείσθαι ξένοις, ὥς πολλὰ χρήματα αὐτῷ ἐστὶν ἐν τῇ θαλάττῃ· καὶ περὶ τῆς ἐργασίας τῆς δανειστικῆς διεξιέναι, ἡλίκη καὶ αὐτὸς ὅσα εἴληφε [et, de quibus Astius non immerito dubitavit, ex codice Palatino καὶ ἀπολώλεκε· καὶ ἅμα ταῦτα πλεθρίζων πέμπειν τὸ παιδάριον εἰς τὴν τράπεζαν, δραχμῆς αὐτῷ κειμένης] ἀνυπέρβλητος vocabulum nostro loco de re legitur, de persona verbi causa apud Apollodorum bibl. I, 1 οἱ μέγθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει ἦσαν.

• ἀνεπιθέτω τῇ πονηρίᾳ. Marcius τῇ articulum ejiciendum esse arbitratus est; mitiori equidem suffragio, quum istius exilii ne minimam quidem quae justa sit causam perspiciam, retinendum et optime se habere censuerim, sicut in omnibus ejusmodi sententiis, ubi adjectivum praedicati potius quam attributi vicibus fungitur, hocce adjectivum substantivo cum articulo conjuncto praecedere vel succedere sine articulo solet cf. Matth. Gr. Gr. t. II, §. 277. b. Ut vero talem rationem hocce loco non admittendam esse judicemus, totius fragmenti indolem et habitum ejusmodi esse existimo, qui nos vetet cogitari, fieri posse ut reliquiae ita dilaceratae hic illic conjiciendo vel expoliendo ad conditionem vere Dicaearcheam restituantur. Danaidum praeterea labores esse dixerim, scriptorem tam levem tamque securum, qualem excerptor noster ubique se praestitit, grammaticas regulas vel elegantiae notiones docere bene invitum. Quare non est quod metuum, ne quis Gailio assentiatur ἀνεπιθέτω potius additum quam τῇ ejiciendum esse suspicanti. Neque magis intelligo, quam ob causam πονηρία, ut Gailius, Theophrastum tamen τὴν φιλοπνηρίαν et τὴν πονηρίαν ab αἰσχροκερδεῖα distinxisse adnotans, nostro de loco existimavit, ad sensum avaritiae referendum ac non potius significatione plane universa interpretandum sit.

Dicaearchum, cui ea verba ipsi adscribenda esse conjicio, de Oropiis ironica exaggeratione utentem praedicasse conjiceret, quod non modo eorum quae in urbem invehrentur sed etiam mercium quae futuro tempore importatum iri viderentur portitoria exigent, ita ut summa vis in τὰ μέλλοντα voce posita esse appareret. Meierus utrumque conjunxit apud Oropios portitoria Attica mercium mari vel terra importatarum et evectarum exigi solita fuisse observans.

τοὺς συνετοὺς ἐπανελόμενοι. Ad συνετός vocis notionem, si quis est qui de ea dubitet, accurate perspicendam afferri potest locus a Marxio ex Aristotel. Ethic. Nicomach. VI, 10 allegatus, quo quidem loco, quo modo σύνεσις ab ἐπιστήμη et a φρόνησις secundum Aristotelis sententiam differat, egregie docemur, nihil tamen ad locum nostrum lucramur interpretandum. Universus autem verborum sensus, ut interpretibus quoque fere omnibus placuit, non alius esse posse videtur, quam sapientes et meliores ab Oropiis minimi fieri. Quo causa sensu ut verba τοὺς συνετοὺς ἐπανελόμενοι concinnaret, Jacobsius ad Philostr. sen. imagg. II, 24 interpunctione quae plerumque obtinet commutata locum ita exhibuit: οἱ πολλοὶ αὐτῶν τραχεῖς, ἐν ταῖς ὁμιλίαις τοὺς συνετοὺς ἐπανελόμενοι atque hunc in modum illustravit: „asperī homines, qui absurdīs sermonibus cordatiores enecant.“ Equidem ut Jacobsium quod ad significationem adjectivi τραχύς cum Philostrateo loco: Θειοδάμας. τραχύς οὗτος καὶ νῆ Δί' ἐν τραχείῃ τῇ γῇ Luciani Timonem c. 35 t. I, p. 104 τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλεῖν, Suid. v. Ἀργοβάστης· κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν. τραχύς εἰς ὀργήν, Synes. Calv. encom. p. 81. b. et nostrum fragmenti Dicaearchiani locum bene composuisse atque ἀπαναιροῦμαι, sicut ἀναιροῦμαι, de delendo, necando, tollendo de medio intelligi posse libentissime concedo, ita tropicum istum quem Jacobsius statuit verbi ἐπαναιρεῖσθαι usum valde vereor ne ipsa verbi ratione et aliis quae analogae sint exemplis confirmare non possimus. Adjici praeterea

nostro et quem jam allegavi posteriori loco eo minus approbare debuerat, quod nulla corrigendi necessitas demonstrari potest et quod eum in sensum Ἀθηναίοις (Ἀθηναίων) εἰσὶ σύμμαχοι potius quam Ἀθηναίοις εἰσὶ βοηθοί desiderabatur. Equidem denique, quanquam utroque loco nihil mutandum esse censeo causis jam saepius expositis commotus, suspicionem tamen quae aliquando mentem occupavit silentio penitus praetermittere nolui. Ejus loci, ubi de Plataeensibus sermo est, et hujus nostri natura diversa esse mihi videbatur, quum altero ἀρνούμενοι τοὺς Βοιωτοὺς praecesserit et Ἀθηναῖοι a voce Βοιωτοί separatum sit, altero utrumque arctissime inter se conjungatur, nulla plane alia re adjecta, ita ut dubitare liceat, an uterque locus eundem sensum habeat. Praeterea inquirendum esse cogitabam, annon dicendum potius fuisset Ἀθηναῖοι — Βοιωτοί atque, ut etiam illud locum habere potuisset, annon collocanda ita fuissent verba Βοιωτοί Ἀθηναῖοι. Ita factum est, ut Dicaearchum atque adeo ejus excerptorem priori loco dixisse suspicarer ἀρνούμενοι τοὺς Βοιωτοὺς Ἀθηναῖοι εἰσὶ, posteriori autem de Plataeensibus εἰσὶ δὲ Ἀθηναῖοι idque, ut cum Gaillo statuere libuit, cum aliqua contentus nota, uti si de incolis Hassiae Rhenanae seu jocantes seu revera credentes vernacula diceremus: „es sind Franzosen.“ Librarium denique aliquem, Dicaearchi sententia parum perspecta, corrigendi vel etiam dubitandi tantum causa alterutro vel utroque loco ad marginem Βοιωτοί adscripsisse itaque hoc vocabulum in texta irrepsisse conjiciebam.

οἱ στίχοι Ξένωνος. Quibus de verbis Buttmannus rectissime eandem quae jam supra animadversa esset orationis deformitatem esse judicavit compilatorem clamantem, particulis quoque omissis orationi necessariis. Xenon penitus ignotus est, nisi quod comicus poeta fuisse conjicitur cf. Grot. in excerptt. et ad Luc. III, 13 et H. Steph. I. VI. schediasm. c. 17, neque, ut mihi quidem videtur, immerito eam potissimum ob causam, quod ceteri in hac Dicaearchiana

nomine, sex miliarium distantia ab Oropo ex septentrione occidenti contiguo separatas. Meierus autem encyclop. Hal. l. c. vulgatam codicum lectionem, nulla de ea dubitatione pronuntiata, secutus est.

παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ κλοπῶν φό-
βου. Stephanus κλοπαί de furtis potius quam de latroci-
niis interpretandum esse arbitratus scriptorem quae exhibui
verba eo consilio addidisse censuit, ut oliveta dominis suis
utilissima esse simul demonstraret, collata de qua Isocrates
verba fecit κλοπεία τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικοῦντων.
Quam sententiam Gailius argutiorē esse merito iudicavit:
nihil enim aliud scriptor quam, quum viam per terram oleis
consitam et silvestrem ducere eamque ob causam jucundam
esse memoravit, accedere dicit quod latrones in ea minime
timendi sint. Nulla mihi innotuit necessitas, qua κλοπαί
vel κλοποί, de quo vocabulo statim infra expositurus sum,
de furtis neque vero de latrociniiis intelligi debeat. Ut
vero inde, quod latrones in iis agris plane nulli metuendi
erant, terrae ἐλαιοφύτῳ καὶ συνδένδρῳ magnum emolu-
mentum accesserit, scriptorem tamen, si quidem eum sen-
sum accurate indicare voluisset, ad χώρας potius παντὸς
καθαρευούσης τοῦ ἀπὸ κλοπῶν φόβου quam ad ὁδός
verba παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ κλοπῶν φόβου
relaturum fuisse conjicio. κλοπῶν, quod Marcius cum
Stephano a κλοπή nominativo repeliit, contrario tamen
modo cum Gailio de furtis sive latrociniiis intellexit, a Butt-
manno silentio penitus praetermissum, mihi quidem a κλο-
πός vocabulo repetendum esse videtur, quod in hymno
Homérico in Mercurium vs. 276 legitur μήτε τιν' ἄλλον
ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων ibique idem denotare in
propatalo est quod κλοπεύς sive κλώψ, quae posterior
vox num ex κλοπός contrahendo efformata esse cum Pas-
sorio statuenda sit, dubitaverim sicuti σκώψ quoque, quod
egregius lexicographus utpote ἀνάλογον attulit, ex σκοπός
effictum esse mihi nondum persuasi. Potissima autem causa,
quae me commovet ut κλοπῶν ad nomen personam neque

que comprobata, quam ob rem cum Marxio, quem Bottmannus secutus est, in τοῖς τε commutanda sit, mente equidem non assequor. Particula enim τε arctior sententiarum connexus externus quidem efficeretur, internus autem qui hoc loco ut aliis nostri fragmenti permultis quam maxime desideratur non restitueretur. Verum enim vero quae adversativa est conjunctio δέ omnia haec verba ex loco bene composito, ubi sententiae quae de Tanagra aliquid in pejus praedicatum fuerat ex adverso posita fuisse videntur, evulsa ab excerptore esse satis demonstrat.

πρόθυρα, quae Latinis sunt vestibula cf. Vitruv. VI, c. 7. ed. Schneid. (Gell. noct. Att. XVI, 5. vestibulum ita definit: locus inter fores domus et viam medius) a Graecis varie ornari solita fuisse inter omnes satis constat cf. Cratinum quem Pollux testem allegavit πρόθυρα πολυποίχιλα praedicantem. Quo aliqua quoque ex parte pertinet quod jam in carminibus Homericis legimus ἐνώπια παμφανόωντα, quanquam Manzius nostrum ad locum, ἐνώπια idem quod πρόθυρα indicare suspicatus, sine dubio erravit, quum eum in sensum non ἐνώπια, sed προνώπια usurpandum fuisset. Neque crediderim Hesychium ἐνώπια HomERICA τὰ κατ' ἀντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διεχόσμουεν ἕνεκα τῶν παριόντων interpretantem rectius explicuisse, quam Eustathium ita exponentem: ἐνώπια πολλοὶ μὲν τοὺς παροδίους τῆς οἰκίας λέγουσι τοίχους, τουτέστι τοὺς ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου οἱ ἐν ὀφθαλμοῖς εἰσι τῶν παροδερόντων ἔξωθεν, sed duas eas rationes fere in unam concidere existimaverim. Manzio praeterea forte fortuna evenisse video ut minime omnium quae Eustathio ea de re fuit sententiam perspexerit cf. Eustath. comment. in Iliad. et Odys. p. 722, γ. p. 1921, γ.

ἐγκαύμασιν ἀναθεματικοῖς. Quod Vulcanius exhibuisse refertur ἐν καύμασιν ab errore repetendum est: habitare enim hoc loco plane non possumus, quin ut jam Stephanus intellexit de pictura encaustica, cf. Etym. M. p. 281 ἐγκαυμένη, ἐξωγραφημένη· ἐπεὶ ἐγκαυταὶ

ν. σιτηρός, interpretandum est cf. Phot. lex. p. 889 σῖτος, πᾶς ὁ σιτικός καρπός, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον, καὶ αὐτὰ τὰ σιτία κ. τ. λ.

οἶνω δὲ τῷ γινομένῳ κατὰ τὴν Βοιωτίαν πρωτεύουσα. Stephanus quum quod praecessit οὐλίαν ἀφθονος consideraret in dubio versari existimavit, utrum ad abundantiam an ad praestantiam vini pertinerent praedicandam. Equidem de egregio inprimis vino, fortasse etiam satis largo, intelligenda esse ea verba eamque ad rem, quae viri docti hunc ad locum adnotaverunt, capita Baechi hedera cincta in Tanagraeorum numis expolita cf. Rasch. lex. numism. t. V, p. 1, p. 501 et quod a Pausania memoratur Dionysi templum Tanagraeum Asopo fluvio proximum referenda esse censuerim. οἶνω autem τῷ γινομένῳ eandem in rationem explicandum est, ac si nos vernacula diceremus: durch den Wein aber, den es daselbst gibt. Quod in Manziana denique editione οἶνω δὲ τῷ γινομένῳ τὴν Βοιωτίαν πρωτεύουσα exhibitum est, quum fieri plane non possit ut πρωτεύειν quarto cum casu conjungi animum inducamus, hypothetae vitio duxerim.

οἱ δ' ἐνοικοῦντες ταῖς μὲν οὐσίαις λαμπροί, τοῖς δὲ βίοις λιτοί. Codicum hoc loco nulla plane discrepantia prodita est, nisi quod in codice Hervartiano, si cui forte aliquid momenti ea in re collocare libet, teste Hoeschelio λιτοί cum sequenti vocabulo πάντες arcte conjunctum legitur. Verborum sensum universum Manzius rectissime ita illustravit, ut Tanagraei divitiarum quas haberent non ostentatores, non sumtuosi esse itaque divitiae apud ipsos nullam luxuriam parere dicerentur. Quid enim sit quod οὐσίαι cum Stephano ad praedia potius quam ad pecunias atque omnino opes referri debeat, non intelligo: quippe Tanagraei, quanquam sequentibus statim verbis agriculturae studere referuntur, frumentorum tamen et praecipue vini mercatura magnopere auxisse rem familiarem cogitari possunt. Ceterum οὐσίαις cum λαμπροί non sine aliqua elegantia compositum esse conjecerim, quum ejus

va. 316 θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρχεῖν φίλοις
composuisse video: aliud enim ἐσθλός est, aliud ἀγαθός,
aliud infinitivus sine particula adjectus, ita ut adjectivum
et infinitivus unam notionem efficiant, aliud adjectivum ple-
nae notionis, ut nobilis, ἐσθλός et infinitivus per ὥστε
adjunctus, quo aliquid significatur ex adjectivi notione re-
petitum.

τοῖς δεομένοις τῶν πολιτῶν καὶ τοῖς στει-
χοπλανήταις τῶν ἀποδημητικῶν ἀφ' ὧν ἔχου-
σιν ἀπαρχόμενοι τε καὶ ἐλευθέρως μεταδιδόν-
τας τοῖς στειχοπλανήταις, pro qua vulgata lectione
in codice Hervartiano secundum Hudsonum στιχοπλανήταις
prolatum est, jam Casaubonus et Holstenius mendosum ejus-
que in locum ille τοῖς πτωχοπλανήταις, hicce autem τοῖς
οἰκοπλανήταις emendandum esse censuerunt. Neque Pas-
sovius, seu immemor fuit seu corruptum existimavit, voca-
bulum in lexicon recepit et Buttmannus in τειχοπλανήτης
commutandum esse conjecit, quo homo ab alio ad aliud
oppidum victus causa migrans indicaretur. Contra Zosima-
des, Manzius, Marxius et Gailius retinuerunt, quorum
Marxius simul optime tuitus est explicando: „den in der
Ihre herumwandelnden der Ausländischen“ et Dicæarchum, ut
Theophrastum quoque aequalem et amicum in libello inprimis
de characteribus aequè lacero, sua sibi peculiaria verba
et singulares dictiones habere adnotavit. In utroque autem
scriptore caute et sobrie agendum esse in mutandis voca-
bulis novis vel novo modo usurpatis egregie monuit; neque
equidem dubitaverim, quin στειχοπλανήτης pro voce Di-
cæarchiana judicandum sit. Quod vero Buttmannus eun-
dem plane sensum in στειχοπλανήτης quam in πλανήτης
simplici inesse statuit, στειχοπλανήτης fortiolem habere
significationem in aperto est, sicut quae jam in carminibus
Homericis leguntur στρῶφεδινέω, δυσάμμορος cf. Luo.
quaest. lexil. p. 45 sqq., quanquam quae ibi afferuntur non
omnia apte allata neque omnia recte explicata esse viden-
tur. τῶν ἀποδημητικῶν, cujus loco Casaubonus τῶν

Aristotelem τὴν τυραννίδα quod φιλοπόνηρον sit vituperantem et Philonem altero loco τὸ φιλόκαλον ἦθος et το μισοπόνηρον, altero τὸ φιλόανθρωπον, τὸ φιλάγαθον, τὸ φιλοδίκαιον et τὸ μισοπόνηρον inter se componentem atque τὴν μισοπονηρίαν ita illustrantem: τὸ προβεβλήσθαι τοὺς ἀτιμάζοντας ἀρετὴν καὶ ὡς κοινούς δυσμενεῖς τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ὑποβλέπεσθαι. Ut in multis vero virtutibus accidere solet, ut, si certum quendam modum et rationem egrediantur, vitiorum potius numero accenseantur, ita mali quoque odium omni aequa hominum aestimatione de medio sublata in vitiositatem excedere et posse et debere cogitandum est. Quem in sensum aliquot Plutarchi locos Stephanus attulit egregie facientes, ex libro de virtute morali, ubi vitanda esse praedicatur περὶ τὰς αἰμύνας ἢ ἄγαν μισοπονηρία, ex libro περὶ ἀοργησίας, ubi θυμὸν τραχύτερον factum esse dixit ὑπὸ μισοπονηρίας, alium, ubi haecce verba leguntur οἰκέταις δὲ καὶ πολίταις τὸν θυμὸν ὥσπερ θηρίον ἀφίεμεν οὐ καλῶς ὑποκοριζόμενον μισοπονηρίαν et alium denique, quo Plutarchus fuisse testatur, qui Dionysii et Phalaridis crudelitati hoc idem nomen μισοπονηρία praetexerent atque ita facinorum utriusque atrocitatem elevarent. Eo sensu titulus quoque comediae Antiphaneae ab Athenaeo VI, p. 226. c. memoratus *Μισοπόνηρος* interpretandus est. αὐθέκαστος, cujus loco in codice aliquando Hervartiano nunc Monacensi *ἐκαστά τε* exhibitum esse Marxius retulit, apud scriptores Graecos et bono et malo sensu usurpatum legitur; quarum rationum ad priorem praeter alios Strab. IV, 195 συνίασι δὲ καὶ κατὰ πλῆθος ῥαδίως διὰ τὸ ἀπλοῦν καὶ αὐθέκαστον et Plutarch. vit. Cat. maj. c. 6 ἀπαραίτητος ὦν ἐν τῇ δικαίῳ καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας προστάγμασιν ὀρθίος καὶ αὐθέκαστος pertinent, ad alteram locus Menandri in Bekkeri Anecdotis commemoratus πικροῦ γέροντος αὐθεκάστου τὸν τρόπον, Plutarch. vit. Alcib. πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας καὶ στρυφνοῦς et Lucian. Phalar. I, p. 732 βίαιον δὲ ἢ σκαιόν, ἢ ὑβριστι-

δε διαλύων φησὶν αὐτὰ ἕκαστα, οἷον αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. λέγεται δὲ αὐθέκαστα καὶ τὰ αὐτόματα καὶ σκληρά. Μένανδρός φησιν· πικροῦ γέροντος αὐθεκάστου τὸν τρόπον (*dubitari enim non potest, quin ita pro vulgata lectione τοῦ τρόπου restituendum sit*). Ποσειδippος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. αὐθέκαστος ὁ ἀκριβὴς καὶ αὐστηρὸς τῷ λόγῳ καὶ ἀπαρέγκλητος τῷ τρόπῳ. καὶ αὐθέκαστα τὰ ἀπλᾶ καὶ ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ αὐτοαληθῶς et schol. ad locum Luciani allegatum: αὐθέκαστον, ἀκριβῆ καὶ αὐστηρόν — σημαίνει γὰρ τὸν τε ἀπλοῦν καὶ ἄδολον καὶ ἀληθευτικὸν καὶ τὸν ἐτοιμον πρὸς ἅπαν καὶ τὸν ταχύν (*leg. τραχύν?*) καὶ σύντομον καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρρυθμον σημαίνει φησὶν. Quibus ex locis a me allatis omnibus αὐθέκαστος per se ipsum et in bonam et in malam partem explicari posse et utrum quovis loco statuendum sit ex loci ipsius natura et verborum connexu pendere perspicuum est. Quum autem quod nostro loco deinceps excipit adjectivum παρὰ ὑστηρός, ab αὐστηρός vocabulo mediae significationis neque raro ad vitiositatem relato cf. Xenoph. Anab. V, 4, 20. Bekk. Anecd. I, 53 vv. ὄμφακας βλέπειν. 54. v. ὄμφακίας θυμός. 67. v. ὑγρόγελως Phot. p. 281 v. παρακέλευστοι p. 387 Βίβλινος οἶνος p. 705 ἐμβριμώμενος repetendum, ob particulam παρὰ, quacum compositum est, eum significare appareat, qui αὐστηρὸς existat παρὰ τὸ δίκαιον, παρὰ τὸ καθῆκον, quemadmodum Passovius quoque rectissime exposuit: minime omnium dubito, quin etiam αὐθέκαστος in malum sensum intelligi debeat. Nostro igitur loco non alium sensum inesse existimaverim quam huncce: „abest enim nimis rigida et justo severior mali aversatio“ atque ἄπεστι, utpote difficiliorem lectionem, quae et illa quam indicavi ratione et codicum ab auctoritate quam optime se habet, a librario singula textorum verba parum accurate considerante in ὑπεστι commutatam fuisse conjicio. Accedit quod, si ὑπεστι lectionem in contextum reciperemus, quanquam inde

κράτος repetenda vox idem significat quod loco Platonico Gorg. p. 525. A. ἀκρατία cum codicibus optimis a Stallbaumio merito comprobatum quanquam in eo quam maxime errante, quod alteram lectionem ἀκρασίας ullo modo ferri posse negavit cf. Theophr. char. ζ, ubi λαλιά definitur ἀκρασία τοῦ λόγου, ἡ δὲ λαλιά, εἴ τις αὐτὴν ὀρίζεσθαι βούλοιτο, εἶναι ἂν δόξειν ἀκρασία τοῦ λόγου, ἀκρασία expl. per ἀκράτεια i. e. incontinentia, Xenoph. Cyrop. VI, 1, 10 ἄσέβειάν τε αὐτοῦ λέγων ἀδικίαν τε καὶ ἀκρασίαν, Demosth. τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, Aristot. Rhet. I οἱ γὰρ ἀκρατεῖς τοιοῦτοι· ἔστι δ' ἀκρασία περὶ πάντα ὅσων ὀρέγονται et lexicographi notam ante Zonaram a Tittmanno p. LXXXVI propositam: ἀκρασία γίνεται ἀπὸ τοῦ α σταρητικοῦ μορίου καὶ τοῦ κρατῶ. καὶ ἔστι τὸ κρα βραχύ· εὐκρασία δὲ (an legendum ἀκρασία δὲ;) ἀπὸ τοῦ κεράω κερῶ, τὸ κεραννύω καὶ ἔστι τὸ κρα μακρόν. Contra ἀκρασία, quod mitiori pronuntiandi modo ex ἀκρατία eformatum esse neque vero ex ἀκρατησία, ut thesaurus Stephanianus t. IV, p. 5297 statuere videtur, prodierit censuerim, usitatus fuisse apparet quam ἀκρατία, cujus loco etiam ἀκράτεια saepissime usurpatum legitur, secundum Thomam quidem Magistrum cf. paralipom. glossar. Thucyd. ed. Goeller. praef. p. XVII ἀκρατία παρὰ Θουκυδίδη μόνω, quanquam in libris qui adhuc supersunt Thucydidis manuscriptis plane non legitur cf. Popp. prolegg. t. I, p. 243.

κατενόησα, quod ad sententiam de Dicaearchi itineribus et de auctoritate operis foedo modo pessumdati conformandam aliquantum momenti habet, sicut etiam proxima quaecque verba, id quod typorum diversitate iterum significavi, pro integro sinceri operis loco accipienda esse cum Battmanno statuo.

Pro ὡς ἐπὶ πολὺ Marxius ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ usitatus sine dubio et elegantius exhibuit. Num vero idem vir doctissimus apud scriptorem aetate et styli ratione Ari-

casu in codicum texta irreperent: omnia tamen illa verba tenenda esse et quae praecedunt singularem lucri cupidinem, quae excipiunt universam inde natam nequitiam significare censeo eamque in sententiam locum de Oropiis superiorem, quo Dicaearchus, quantum quidem ex reliquiis detruncatis colligere licet, aliquid plane simile enuntiasse videtur, affero *τελωνῶν ἀνυπέρβλητος πλεονεξία, ἀνεπιθέτω τῇ πονηρίᾳ συντετραμμένη*. Neque difficile esse dixerim sententiarum connexum, quem quod desideramus non excerptoris flagitio, sed librariorum incuriae tribuendum esse censeo, externa quoque ratione restituere. Particulam καί quam a compluribus editoribus receptam eo consilio fuisse vidimus mihi quoque magnopere arridere ingenue profiteor, sed nonnisi cum Stephano ante *προσπάθεια* collocatam, ita ut totius loci sententia haecce efficiatur: „propensionem enim ad aliquod intemperantiae genus, qua plerumque in hominibus flagitia creari solent, hacce in urbe plane nullam observavi. Ubi enim victus satis largus est et nulla cupido lucrandi oritur, apud ejusmodi homines nequitia aegre obtinet.“ Pro *παρά* praepositione, quae cum *ἐγγίνεσθαι* collocata et mihi aliquando et Vulcanio in γάρ restituenti male se habere visa est, *πέρ* emendare olim placuit; nunc autem intactam relinquo et *ἐγγίνεσθαι* eodem sensu quo nostrum *einheimisch werden*, *ἐνδήμιον γίνεσθαι* interpretandum esse judico. Ne denique quidquam praetermittam, quod sagaciori fortasse critico hunc locum aliquando melius tractaturo emolumento esse queat, ita quoque nostra verba aliquando curaturus eram: οὐ γάρ βίος ἐστὶν ἱκανός, *προσπάθεια* πρὸς κέρδος οὐ φύεται· χαλεπὸν γάρ (quam conjunctionem sequenti vocabulo obliteratam fuisse cogitabam) *παρὰ* τούτοις (cujus loco τοιούτοις legendum esse suspicabar) *ἐγγίνεσθαι* πονηρίαν.

Tanagrae urbis rudera adhuc superesse et moenia, turres, theatrum et columnarum praeterea Ionicarum quaedam fragmenta adhuc conspici Dodwellus II, 1, p. 257 ibidemque solum albicantis coloris esse retulit. Cf. Strab. IX

suspicatas est. Cujus sententiam ut approbaremus, ἡσυχῇ in genuino Dicaearchi opere ad ἀνατείνουσα pertinuisse statueremus et inde excerptoris culpa evulsum fuisse: quale Buttmanno quoque obversatum fuisse videtur de loco judicium ita emendenti ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης ἀνατείνουσά τε πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα. Sed nihil mutandum esse censeo seu excerptor verba bene composita foede disturbavisse conjiciendus est seu *via sensim deserta et lapidea* fieri memorata est. ἔρημος, cujus vocabuli ad sensum illustrandum Marxius quod in Xenophontis Anabasi aliquoties legitur ἔρημοι σταθμοί allegavit, quum per se ipsum etiam de via parum frequenti intelligi possit, ob adjectam tamen καὶ λιθώδης non dubito, quin viam non cultam cf. supra ὁδὸς δὲ ἡδεῖα, γεωργουμένη significet.

ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα simplicissimo modo ita interpretanda sunt: *attollens autem sese Cithaeronem versus*, qua cum explicatione sequentia quoque verba, qualia quidem in codicibus prolata sunt, quam optime congruunt. Aliae autem duae quas idem Stephanus proposuit explicandi rationes claudicare mihi videntur, quarum in altera *ad Cithaeronem vergens vis praepositionis ἀνά* fere negligatur et verborum οὐ λίαν δὲ ἐπισφαλῆς nulla oppositio vel nullus adeo cum praecedentibus connexus efficitur, altera autem *acclivis qua parte ad Cithaeronem tendit*, id quod Stephanus ipse professus est, praepositio πρὸς a participio ἀνατείνουσα male separetur. De illa autem via et de Platæis ad Cithaeronis radices sitis cf. Herod. IX, 19 ὡς δὲ ἄρα ἀπάρχοντο τῆς Βοιωτῆς ἐς Ἐρυθράς, ἐμαθόν τε δὴ τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τῷ Ἀσωπιῷ στρατοπεδευομένους, φρασθέντες δὲ τοῦτο ἀντετάσσοντο ἐπὶ τῆς ὑπωρείης τοῦ Κιθαιρῶνος. 25. μετὰ δὲ ἔδοξέ σφι ἐπικαταβῆναι ἐς Πλαταιάς· ὁ γὰρ χώρος ἐφαίνετο πολλῷ ἐὼν ἐπιτηδεωτέρος σφι ἐνστρατοπεδεύεσθαι ὁ Πλαταιϊκὸς τοῦ Ἐρυθραίου τὰ τε ἄλλα καὶ εὐϋδρότερος. ἐς τοῦτον δὴ τὸν χώρον καὶ ἐπὶ τὴν κρήνην τὴν Γαργαφὴν τὴν ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ ἰοῦσαν ἔδοξέ σφι χρεὼν

aliter Muellerus Orchom. p. 490 intellexit. Stephanus codicum lectionem retinendam quidem, sed diversa ratione de securitate a latrocinis, quemadmodum via Oropo inde Tanagram ducens παντός καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλοπῶν φόβου praedicaretur, interpretandam esse arbitratus rerum veritatem laesisse videtur cf. quos Marxius citavit Diog. Laërt. III, 136 — ὁμῶς αὐτὸν εὖ ἐποίησε τὴν γυναικα παραπέμψας ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος, εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς κατ' ὁδὸν ληστείας, et Lucian. dialogg. mortt. 27, ubi haec leguntur verba ἐπεφόνευτο ὑπὸ ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα. Quorum testimonio niscus Hemsterhusius l. c., quem tamen eundem criticum vulgatae patrocinatedum fuisse vidimus, pro ἐπισφαλῆς vocabulo ἀσφαλῆς rescribendum esse conjecit eamque emendationem Marxius comprobendam praedicavit, nisi forte praestare videretur quae ante λίαν collocata esset οὐ particulam delere. Ineptam vero et commemoratu vix dignam Gailli dixerim suspicionem locum ita restituentis: οὐ λίαν δέ (intellexisse credo ἀνατείνει), ἐπισφαλῆς.

Posidippus comicus Cassandreus, quem multa vocabula sua sibi singularia vel singularem in modum usurpasse lexicographorum testimonia efficiunt cf. Bekk. Anecd. I, p. 102 v. κύπριον. 104 v. κακοπρόσωπος. 93 v. ἐθισμός. 350 v. αἰθετος. 424 v. ἀπηλιώτης. 462 v. αὐθέκαστα. Phot. lex. p. 218 v. νεανισκεύεται. 254 v. ὄρμενα. 339 vv. προσίκοψεν τῇ ἀνθρώπῳ. 439 v. τράχηλοι, tertio post Menandrum mortuum anno in scenam prodiit ibique fabulas docuit permultas: prope enim triginta ejus comoedias exstare Suidas prodidit cf. t. III, p. 159. Steph. Byz. v. Κασσανδρεία. Quarum titulos, qui quidem nobis innotuerint, Kusterus ad citatum Suidae locum hosce enumeravit: Ἀναβλέπων, Ἀποκλειομένη, Γαλάτεια, Δημόται, Ἐπισταθμός, Ἐφεσία (Kusterus falsissime Ἐφέσια cf. Athen. XIII, p. 591. e), Κώδων, Λοχροί (Λοκρίδες ut videtur cf. Athen. III, 87 f., nisi forte duae fabulae ejus comici, altera Λοχροί, altera Λοκρίδες exstitisse statuendae sunt), Μεταφερόμενος aut

ναοὶ δύο εἰσι καὶ στοά. Vanum est virorum do-
etorum Marxi et Gailli studium ea verba, quae jam Ste-
phanus a comico poëta per hyperbolen prolata esse intel-
lexit, cum historicis rationibus componendi et ad Plataea-
rum conditionem post alteram utram eversionem referendi.
Namque omnis quae nostro loco inest vis comica pessumda-
retur, si Plataensium urbem, quo tempore Posidippus in
aliqua fabula ita delineaverit, tam exiguum et tenuem revera
fuisse statueremus. Neque summa quae Plataeenses bis ad
facitas redegit calamitas Athenis quidem docenti poëtae an-
sam praebere debuit sales comicos inspergendi. Ita omnium
rectissime Stephanus, nonnullas in Graecia urbes fuisse
monens pluribus vel majoribus templis quam pro ipsarum
magnitudinis exstructas, Stratonici cujusdam (eiusdem, citha-
reodi, cujus egregia quaedam joca Strabo XIII, c. 1. p. 610.
XIV, c. 2. p. 651 et Athenaeus l. VIII, p. 348 sqq. memo-
riae prodiderunt) exemplum attulit, qui, quum Mylassa,
oppidum Cariae magno templorum numero, sed non satis
magna incolarum copia instructum, venisset, medio in foro
subsistens exclamavisset: audite, templa." Cf. Athen. l. c.
εἰς Μύλασσα δὲ ἐπιδημήσας καὶ κατιδὼν ναοὺς μὲν
πολλοὺς, ἀνθρώπους δὲ ὀλίγους, στὰς ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ,
ἔφη· ἀκούετε ναοί." Marxius vero comici fragmentum de
Plataearum statu per posteriorem Thebanorum expugnatio-
nem effecto et a Pausania IX, 1 his verbis ὑπὸ τῶν Θη-
βαίων καθηρέθη πλήν τὰ ἱερά cf. Diod. Sic. XV, 41 ibi-
que Wesseling. indicato intelligendum esse arbitratus est.
Contra Gaillius, quanquam Posidippi aetatem incertam esse
et quominus ad ruinam per Thebanos illatam locum refer-
remus per se nihil impedire monuit, in eo tamen scrupu-
lum sensisse sibi visus est, quod Pausanias nihil nisi sacra
reliquum fuisse proderet, Posidippus praeter templa etiam
porticum, balneum et Sarambi cauponam commemoraret. Qua
quidem causa commotus Posidippum, quem ab anno ante
Chr. n. CCCXXVII usque ad annum CCCLXVIII vixisse non
sine aliqua audacia suspicatur, Plataeus a Lacedaemoniis

quibus maris simul conspectu et aurae refrigeratione gauderent eligere sibi solerent, de amoena regione marina in illum usum commoda usurpabatur, quo *ἀκτάζειν* de epulatione in litoris suavi recessu adhibitum, cf. quod apud Plutarchum legitur *σήμερον ἀκτάζομεν*, referendum est. Posteriori autem usu factum est, ut *ἀκτὴ* non solum litorales locos, sed etiam mediterraneos illa ratione egregios significaret, locupletissimo teste Hesychio: *οἶδα δὲ καὶ ἄλλο τι ἢ συνήθεια καλούμενον ἀκτὴν ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος, οἶμαι, τοῖς πλοῖζομένοις λαβοῦσα. ἐκεῖνοί τε γὰρ ἐς τοὺς τοιούτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἐστιῶνται. αὕτη τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, καὶ τήνῃσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες.* Sed etiam nulla plane voluptatis et epularum ratione habita solum et secretum litus denotabat, quam quidem ad rationem Virgilii locus Aen. l. V, vs. 618 sq. „At procul in sola secretas Troades acta Amisum Anchisen fiebant“ merito allatus est. Neque minus recte eam ad rationem Vossius ad Scylacem cf. Geogr. minorr. ed. Gail. t. I, p. 336 ex Petronii Satiricis 81 haecce allegavit: „nec diu tamen lacrymis indulget, sed veritas ne Menelaus etiam antescholanus inter cetera mala solum me in deversorio inveniret, collegi sarcinulas locumque secretum et proximum litori moestus conduxī.“ Quo Ciceronianus quoque locus quam maxime facit, quippe quo litus vocabulum simili sed tropico eoque in malam partem interpretando sensu usurpatum inveniatur, Epist. ad Att. l. I, 18 mea quidem ex sententia ita constituendus: abest enim frater *ἀφελέστατος*, et amantissimus mei Metellus non homo, sed litus atque aër et solitudo mera“ et hunc in modum explicandus: „frater enim simplicissimus abest, et, qui adest, quamvis amantissimus mei, Metellus non homo est, sed litus atque aër et solitudo mera,“ quae postrema verba quid sibi velint, sequenti deinceps quae ex adverso collocata est sententia: „tu autem qui saepissime curam et angorem animi mei sermone et consilio levasti tuo etc.“ et litorum initio accurate illustratur. Quod enim ad codicum

Tyr. vi. 188 sqq. ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες
 ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
 ἰκτῆρες ἐπιστενάχουσι factum esse quispiam suspicetur, de
 altari sive tumulo accipiendum esse. Sed jam videndum
 est, quomodo nostra verba illa ratione illustrata cum se-
 quentibus, quibus opposita esse particularis μὲν et δέ inter-
 positis perspicue indicatum est, convenient ibique locum
 vel leviter considerantes confiteamur necesse est, vulgatam
 quae existit lectionem τοῖς δ' ἑλευθέροις sensu cassam ap-
 parere. Rejicienda sunt Marxi et Gailii medicamina hunc
 ad locum restituendum composita: quorum ille αἱ δ' Ἐλευ-
 θεραὶ πόλεις rescribendum esse suspicatus a ratione palaeo-
 graphica nimis recessit, hiatum verborum ἀκτὴ et αἱ se
 excipientium segre tolerabilem admisit et τὸ πολὺ μὲν,
 quorum loco cum in sensum Πλαταιαὶ μὲν vel aliquid
 simile desiderabatur, neque exposuit neque omnino respexit,
 cumque ob rem emendationem sine ullo sale et sine dubio
 falsam emississe a Buttmanno merito praedicatus est. Edi-
 tor autem Gallus τοῖς δ' Ἐλευθερίοις emendam et
 eundem locum de Plataearum urbe qualicunque Eleutheriis
 propriis de jure, quanquam non de facto, explicandum esse
 censuit; quem ad sensum quod supra Oropus Thebanorum
 esse staretur et quod sequentibus verbis Plataeenses
 nihil minus Atheniensium colonos se esse gloriarentur iidem-
 que Ἀθηναῖοι Βοιωτοὶ dicerentur egregie facere animad-
 vertit. Ne vero quis offenderetur Eleutheras ita Boeotias
 inscriptas esse legens, Strabonis locum l. IX, p. 412 a
 Duthellio ita emendatum: εἰσὶ γὰρ Ἐλευθεραὶ πλησίον
 ἃς αἱ μὲν Ἀττικῆς (vulgo legebatur τῶν Πλαταιῶν), οἱ
 δὲ τῆς Βοιωτίας φασὶν contulit et illo quo Posidippus
 hanc docuisset tempore civitatem eam Boeotiae fuisse,
 sed ex quo Philippus ἐπὶ καταλύσει τῶν Θηβαίων multa
 fuisset sub Boeotorum ditione non fuisse monuit. cf. Paus.
 I, 23. ἐκ δὲ Ἐλευσίνοσ τραπομένοις ἐπὶ Βοιωτῶν ἐστὶν
 ὄμορος Ἀθηναίοις ἢ Πλαταιῖς. πρότερον μὲν γὰρ Ἐλευ-
 θεῖαν ὄροι πρὸς τὴν Ἀττικὴν ἦσαν· προσχωρησάντων

τῶν Ἑλλήνων ἐναγίζειν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. καὶ τοῦτο μέχρι νῦν δρωῖσι τοῦτον τὸν τρόπον· τοῦ Μαιμακτηριῶνος μηνός, ὅς ἐστι παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομένιος, τῇ ἑκτῇ ἐπὶ δέκα πέμπουσι πομπήν, ἧς προηγείται μὲν αἱ ἡμέραι σαλπικτῆς ἐγχελευόμενος τὸ πολεμικόν, ἔπονται δ' ἁμαξαὶ μυρόννης μεστὰ καὶ στεφανωμάτων καὶ μέλας ταῦρος καὶ χοὰς οἴνου καὶ γάλακτος ἐν ἀμφορεῦσιν, ἐλαίου τε καὶ μύρου κρωσσούς νεανίσκοι κομίζοντες ἐλεύθεροι. δούλῳ γὰρ οὐδενὸς ἔξεστι τῶν περὶ τὴν διαπολίαν ἐκείνην προσάψασθαι διὰ τὸ τοὺς ἄνδρας ἀποθανεῖν ὑπὲρ ἐλευθερίας. ἐπὶ πᾶσι δὲ τῶν Πλαταιέων ὁ ἀρχων, ὃ τὸν ἄλλον χρόνον οὔτε σιδήρου θιγεῖν ἔξεστιν, οὐδ' ἐτέραν ἐσοθῆτα πλὴν λευκῆς ἀναλαβεῖν, τότε χιτῶνα φαινεῖον ἐνδεδυκὼς ἀράμενός τε ὑδρίαν ἀπὸ τοῦ γραμματοφυλακίου ξιφῆρη(ς) ἐπὶ τοὺς τάφους προάγει διὰ μέσης τῆς πόλεως. εἰτα λαβὼν ὕδωρ ἀπὸ τῆς κρήνης αὐτὸς ἀπολούει τὰς στήλας καὶ μύρῳ χρίει. καὶ τὸν ταῦρον εἰς τὴν πυρὰν σφάξας καὶ κατευξάμενος Διὶ καὶ Ἑρμῇ χθονίῳ παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας ἐπὶ τὸ Φρίπνον καὶ τὴν αἰμοκουρίαν ἔπειτα κρατῆρα κεράσας οἴνου καὶ χεάμενος ἐπιλέγει· προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσι. ταῦτα μὲν οὖν ἔτι καὶ νῦν διαφυλάττουσιν οἱ Πλαταιεῖς. Strab. IX, p. 412. ἔνταῦθα Μαρδόνιον καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἄρδην ἠφάνισαν· ἰδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερόν καὶ ἀγῶνα γυμναδὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες· ταφὴ τε δείκνυται δημοσία τῶν τελευτησάντων ἐν τῇ μάχῃ. Died. Sic. XI, p. 427. t. I castrorum juxta Asopum in viam a Mardonio positorum mentione facta εὐχασθαι δὲ καὶ τοῖς θεοῖς, εἰάν νικήσωσιν, ἄγειν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τοὺς Ἕλληνας ἐλευθερίαν κοινὴν καὶ τὸν ἐλευθέρων ἀγῶνα συντελεῖν ἐν ταῖς Πλαταιαῖς. Pausan. IX, 2. κατὰ δὲ τὴν ἑσοδὸν μάλιστα τὴν εἰς Πλάταιαν τάφοι τῶν πρὸς Μήδους μαχεσαμένων εἰσί. τοῖς μὲν οὖν λοι-

οὔτε πατέρων, ὧν ἔστε, ἐς γῆν τὴν Πλαταιῶν στρατεύοντες. Πανσανίας γὰρ ὁ Κλεομβρότου Λακεδαιμόνιος ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης ἣ παρ' ἡμῖν ἐγένετο, θύσας ἐν τῇ Πλαταιῶν ἀγορᾷ Διὶ Ἐλευθερίῳ ἱερὰ καὶ ξυγκαλέσας πάντας τοὺς συμμάχους ἀπεδίδου Πλαταιεῦσι γῆν καὶ πόλιν τὴν σφετέραν ἔχοντας αὐτονόμους οἰκεῖν, στρατεῦσαί τε μηδὲν ποτε ἀδίκως ἐπ' αὐτοὺς μηδ' ἐπὶ δουλείᾳ· εἰ δὲ μή, ἀμύνειν τοὺς παρόντας συμμάχους κατὰ δύναμιν. III, 54 ex Plataeensium oratione τὰ δ' ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ πρὸς τὸν Μῆδον ἀγαθοὶ γεγενήμεθα, τὴν μὲν οὐ λύσαντες νῦν πρότεροι, τῷ δὲ ξυνεπιθέμενοι τότε ἐς ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος μόνοι Βοιωτῶν. καὶ γὰρ ἠπειρῶνται τε ὄντες ἐναυμαχήσαμεν ἐν Ἀρτεμισίῳ, μάχη τε τῇ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γῇ παρεγενόμεθα ὑμῖν τε καὶ Πανσανίᾳ· εἴ τί τι ἄλλο κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο ἐπικίνδυνον τοῖς Ἕλλησι, πάντων παρὰ δύναμιν μετέσχομεν. Adeo Alexander eam ob pugnam Plataeensium urbem restitui voluit, quod eorum majores Graecis suam terram tradidissent, in qua pro libertate dimicarent cf. Plutarch. vit. Alex. p. 1256 ed. Francofurt. φιλοτιμούμενος δὲ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔγραψε τὰς τυραννίδας πάσας καταλυθῆναι καὶ πολιτεύειν αὐτονόμους· ἰδίᾳ δὲ Πλαταιεῦσι τὴν πόλιν ἀνοικοδομεῖν, ὅτι τὴν χώραν οἱ πατέρες αὐτῶν ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας παρέσχον. Plat. vit. Arist. c. 19. ὅπως δὲ μηδὲν ἐλλιπὲς ἔχῃ πρὸς τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ὁ χρησμός, ἔδοξε τοῖς Πλαταιεῦσιν, Ἀριμνήστου γνώμην εἰπόντος, ἀνελεῖν τὰ πρὸς τὴν Ἀττικὴν ὄρια τῆς Πλαταιίδος καὶ τὴν χώραν ἐπιδοῦναι τοῖς Ἀθηναίοις ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ὥστ' ἐν οἰκείᾳ κατὰ τὸν χρησμόν ἐπαγωνίσασθαι. ταύτην μὲν οὖν τὴν φιλοτιμίαν τῶν Πλαταιέων οὕτω συνέβη περιβόητον γενέσθαι, ὥστε καὶ Ἀλέξανδρον ἤδη βασιλεύοντα τῆς Ἀσίας ὕστερον πολλοῖς ἔτεσι τειχίζοντα τὰς Πλαταιὰς ἀνειπεῖν Ὀλυμπιάσαν ὑπὸ κήρυκος, ὅτι ταύτην ὁ βασιλεὺς ἀποδίδωσι

ὕφ' ἡμῶν. ἔξω δὲ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν παραβαίνοντες τὰ πάτρια, ἐπειδὴ προσηναγκάζοντο, προσεχώρησαν πρὸς Ἀθηναίους καὶ μετ' αὐτῶν πολλὰ ἡμᾶς ἔβλαπτον, ἀνθ' ὧν καὶ ἀντέπασχον. Herod. VI, 108. Sed Plataeenses non solum Atheniensium socii exstiterunt, sed etiam inde ab Olymp. 88, 1 cf. Boeckh Staatsh. d. Ath. I, p. 282. not. 486. C. Fr. Hermann Staatsalterth. p. 221, magnam partem civitate Atheniensium donati sunt et omnino inter Athenienses et Plataeenses ἰσοπολιτείας ratio intercessisse videtur cf. (Demosth.) adv. Neaer. 1377 sqq. Isocr. Plataic. Lys. in Pancleont. Paus. IX, 1. καὶ τῶν Πλαταιέων κατελθόντων ἐξ Ἀθηνῶν — ἐκπεσόντας δὲ σφᾶς ἐδέξαντο αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Arist. Ran. 706. καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότας ibique Schol. ἐλευθερωθῆναι καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι.

ἐν τεῦθεν εἰς Θήβας στάδια π'. Aliquanto minor Plataearum a Thebis urbe distantia a Thucydide indicata est cf. I. II, 5 ἀπέχει δὲ ἡ Πλάταια τῶν Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα, ejusque ob auctoritatem testimonii Marcius nostro loco pro στάδια π' emendandum esse στάδια ο' censuit. Cautior ante eum Stephanus, ne Thucydidis tamen fides historici ullo modo detrectaretur, apud alterum utrum scriptorem libentarios peccavisse suspicatus est. Eodem autem atque optimo jure Thucydidem et Dicaearchum statuere licet in distantia harum urbium definienda non eosdem plane locorum terminos spectasse aut alterum adeo ὕτρουm erravisse: uter enim per se ipse ea in re locupletior testis existat, Thucydides quanquam cetera certissimus auctor an Dicaearchus in geometriae et geographiae studio et exercitatione permultum versatus, perquam dubium est. At quas Dicaearchi legimus reliquiae quantam stragem incuriosa bajulorum sedulitate editam prae se ferant, nemini non manifestum est, ita ut eo quidem respectu plane non dubitarem, quin numerus apud Thucydidem obvius majorem auctoritatem sibi vindicaret quam notitia in lacinis Dicaearchianis ab ipso peripatetico vel adeo fortasse nonnisi

quam λεία καὶ ἐπίπεδος dicturus fuisse apparet. Qua in re ut a multis scriptoribus, ubi non de industria quaeritur gradatio, peccari saepissime solet, ita nostro in fragmento scrupulum passim offendimus cf. quae ad laciniarum initium de verbis ἀξιόλογον, μέγα inter se junctis supra adnotavi. Eadem autem quae hic delineata est via a Pausania in Boeoticorum principio hisce respicitur verbis: καὶ σφᾶς αὐτίκα εὐθείαν ἀπὸ τῶν Θηβῶν τήν τε ἐπὶ τὴν πεδιάδα, τὴν δὲ ἐπὶ Ὑσιῶν ἦγε πρὸς Ἐλευθερῶν τε καὶ τῆς Ἀττικῆς. Rectam tamen viam Plataeis Thebas super montes duxisse Muellerus Orchom. p. 488 adnotat. Adjectivum denique seu, ut rectius dicam, adjectivum pronominale πᾶς, quod apud nostrum scriptorem tam saepe sine ullo fere momento additum animadvertimus cf. supra ἡ δὲ πόλις ξηρὰ πᾶσα, infra πᾶσα δὲ ὁμαλή, κάθυδρος πᾶσα, πεδῖον πᾶν ἀρδεύοντες, λεία τε πᾶσα, γεώλοφος δὲ πᾶσα, hocce quoque iterum loco aliquam partem claudicare videtur, quamquam ea quidem observatio, si in sensum fere adverbialem sicut apud Latinos *universus* vocabulum haud raro explicandum est cf. Grysar theor. styl. Latin. p. 299 hic illic interpretamur, aliquatenus coërcebitur.

ἐν μέσῳ μὲν τῆς τῶν Βοιωτῶν κεῖται χώρας. Quod Vulcanius exhibuit ἐν μέσῳ μὲν, quanquam ex ratione inprimis apud Thucydidem saepissime obvia cf. I, 2 τῆς γῆς ἡ ἀρίστη I, 5 τοῦ βίου ὁ πλεῖστος explicari atque defendi posset, minime tamen equidem approbaverim, quum eodum nulla discrepantia nostro loco commemoretur et praeterea quem ista ratione aegre desideraremus articulus plane absit. Neque cogitare possumus, Strabonem conferentes Boeotiam in τὴν παραλίαν et τὴν μεσογαίαν describentem, scriptorem ἐν μέσῳ eo sensu protulisse, ut Thebas in mediterranea Boeotiae parte, non in litorali sitas esse indicaret, quum eam in modum ἐν τῇ μεσογαίᾳ potius Βοιωτία, quam ἐν μέσῳ τῆς Βοιωτίας dicturus fuerit; neque tamen quod ea urbs in media Boeotia sita esse memoriae proditur accurate urgemus.

ambitum quadraginta trium stadiorum, posteriori non ita multo post excipiente septuaginta stadiorum indicasse.

πᾶσα δὲ ὁμαλή. His in verbis ut in iis quoque quae proxime excipiunt animadvertere licet, excerptoris negligentia factum esse videri, ut oppidum Thebanorum ab agro circumjacente ejusque solo parum accurate distinguatur.

τῇ χρόᾳ δὲ μελάγγειος. Eo de solo infra dicitur κάθυδρος πᾶσα cf. quae ad ἀργιλλώδης supra adnotavi et quod in Etymologico Magno p. 578 legitur: Καλλίμαχος δὲ φησιν ὀργάδα λέγεσθαι τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν, neque, id quod Stephanus attulit, ex superioribus praetereundum est de Tanagra urbe a Dicearcho relatam λευκὴ τῇ ἐπιφανείᾳ καὶ ἀργιλλώδης. Ut in similibus vero nonnullis cum γῆ compositis vocabulis accidere solitum est, tres ejus vocis formae exstiterunt μελάγγαιος, μελάγγειος et μελάγγεως.

ἀρχαία μὲν οὖσα, καινῶς δ' ἐρρύμοτομημένη. Quum urbium initia proposita ichnographia antiquitas plane carerent et pagorum potius speciem prae se ferrent circa montem vel arcem conditorum quam oppidorum, minime omnium mirandum est vicos quoque qui hic illic dissecarent non satis recto et justo ordine ductos fuisse: qua ratione Atheniensium urbs male in vicos directa esse supra memoratur διὰ τὴν ἀρχαιότητα, quanquam hoc posterius non ad prima ejus fundamenta, sed ad Athenas post Xerxis excidium de integro magna ἀταξία restitutas referendum esse vidimus. Qua ex re, sicut ex tota verborum conjunctione illud καινῶς apparet εὔ, καλῶς involvere et Stephanum nostri loci sensum bene ita exposuisse: ἀρχαία μὲν οὖσα, τὴν δὲ ἀρχαίαν ῥυμοτομίαν κακὴν οὖσαν οὐ σώζουσα, ἀλλὰ καινῶς ἐρρύμοτομημένη.

διὰ τὸ τρεῖς ἤδη κατεσκάφθαι. Dodwellus diss. de Dicearch. §. 1 Thebas Boeotiae, ut ab aliis cognominibus oppidis discernerentur, in anagraphe Dicearchiana vo. 94 μεγάλας dictas esse referens μεγάλας eo loco prae-

offenderent. Illam autem quam ad Callimach. hymn. in Dian. vs. 88 a Spanhemio propositam Marxius arcessivit explicationem amplectentibus omnia satis plana sunt. Magnum sane temporis intervallum inter alteram et tertiam urbis eversionem intercessit, sed id ipsum a Diodoro satis affirmatum est Thebas per octingentos annos integras existitisse referente. Quodsi Dodwellus neutram illarum antiquiorum eversionum talem fuisse existimavit, ut Thebani de urbe restituenda cogitassent vel Dicaearchus aedificationem de integro, fac isto tempore facta esset, recentem *καινήν* nuncupare potuisset: nulla plane ratio obstat, quo minus verba *ἐρρύμοτομημένη* nonnisi ad Thebas a Cassandro refectas referamus, scriptoremque priores simul Thebanorum calamitates respicientem pro *διὰ τὸ κατεσκάφθαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου* protulisse *διὰ τὸ τρεῖς ἤδη κατεσκάφθαι* conjiciamus. Quod ita factum ut nemo pro accurata et eleganti cogitandi et eloquendi ratione vendiderit, ita ea in re non aliquam styli negligentiam Dicaearchi, sed egregii homuncionis omnia in brevius contrahentis atque contudentis ingenium animadverto. Quod autem adjectum legitur *ὥς φασιν αἱ ἱστορίαι* non oppugnat, imo adjuvat nostram interpretationem, quum scriptor eas simul eversiones significaverit, quae non certa et accurata rerum traditarum veritate contineantur. Ceterum aliquatenus cum Osanno facio verba *ὥς φασιν αἱ ἱστορίαι* ab excerptore interpolata esse existimante. Quam sententiam quanquam non arcte amplector, Dicaearchum tamen ea verba ita protulisse mihi non persuadeo, sed excerptorem conjicio, quum Dicaearchus similem fortassis in modum, in quem fragmento *Βίου τῆς Ἑλλάδος* apud Porphyriam obvio cf. Buttm. edit. p. 13. apud nos p. 138 *καὶ ταῦτα, φησὶν, οὐχ ἡμεῖς, ἀλλ' οἱ τὰ παλαιὰ ἱστορία διεξελθόντες ἀφῆκασιν*, nostro loco enūtlasset, verba Dicaearchi depravata ~~talia~~ exhibuisse, qualia nunc a codicibus oblata inveniuntur. *διὰ τὸ βάρος καὶ τὴν ὑπερηφανίαν τῶν παρθενικούντων*. Stephanus ea verba per *ἐν* *διὰ* *δυοῖν* ~~διὰ~~ ~~esse~~ conjiciens *βάρος* hoc loco non gravitatem, sed

p. 418. a. ex Eratosthenis epistolis, Πέμπελον ἐρωτηθέντα, τί αὐτῷ δοκοῦσιν εἶναι Βοιωτοί; εἰπεῖν· τί γὰρ ἄλλο ἢ τοιαῦτα ἐλάλουν, οἷα ἂν καὶ τὰ ἀγγεῖα φωνὴν λαβόντα, πόσον ἕκαστος χωρεῖ. Quem praeterea ex Strabone locum Manzius ad morum feritatem Thebanorum demonstrandam attulit de Phoebi sacerdote in ignem coniecta, huc non re-fero, quia ejusmodi violentiae singularia exempla apud cul-tissimas quoque gentes inveniuntur et quia res memorata ex antiquitate potius mythica quam historica repetita est.

καὶ ἱπποτρόφος δὲ ἀγαθή. Excerptoris culpa factum esse jam supra animadverti, ut nonnulla hoc loco ad urbem subjectum accumulata sint quae nonnisi ad ejus agros quadrare perspicuum est. Quare non est, quod quis Gailli sententiam amplectatur Dicaearchum altero loco in urbe hortos continuisse et ipsissimam inde urbem μελάγ-γειον vocavisse, altero hoc nostro sicut verbis quoque καὶ γὰρ ποταμοὶ ῥέουσι δι' αὐτῆς δύο totum ejus territorium significasse statuentis. Quod vero ad Thebas equorum cul-tura insignes, duo hi loci a Manzio et Marxio allati sunt Pladar. Pyth. IX, vs. 84 πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπάρτῶν ξένος Κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσας ἀγνιαῖς. Euripid. Phoeniss. v. 17. ὁ δ' εἶπεν· ὦ Θήβαισιν εὐῖπποις ἀναξ κ. τ. λ.

κάθυδρος πᾶσα, χλωρά τε καὶ γεώλοφος. κάθυδρος contrarium ejus quod supra legebatur οὐκ εὐθυδρος a Stephano recte statuitur hoc posterius duplicem sensum habere posse existimante aut de urbe aqua non abundante aut de urbe bonam seu salubrem aquam non ha-bente; quanquam de Athenis illud dictum priori significa-tione interpretandum esse supra exposuimus. χλωρά cf. infra de eodem Thebanorum agro χλωρὰν ἔχουσα τὴν πρόσοψιν et quos Marxius attulit ex Euripidis Phoenissis locos vs. 656 sqq. οὐ κατοικίσει πεδία μιν τὸ θέσφατον χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων, καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα γε νοτὶς ἐπέρχεται γῆρας Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπό-ρους. 838 πόρον ἀμφὶ μέσον Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ

κεκλίεται· *Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων* et Horatii Epistoll. I, 7, vs. 40 sq.: Non est aptus equis Ithacae locus, ut neque planis Porrectus spatilis nec multae prodigus herbae.“ Duas tamen sibi obversari rationes animadvertit, quibus eam difficultatem removeremus, aut ita ut *ἵπποτρόφος* ad generationem tantum equorum referremus aut ut *ἵπποτρόφος* atque *γεώλοφος* diversas agri Thebani regiones significare crederemus. Tertium enim nodi resolvendi modum, quo *ἵπποτροφίαν* nonnisi civibus alendorum equorum studiosis atque peritis tribueremus, rejiciendum esse confessus est ob nostri loci habitum, qui cogitare nos non sineret urbem pro incolis positam esse. Sed ea omnia *συναμαχοῦντος* sunt: ne enim ad locum ab excerptore parum accurate pertractatum provocem, *γεώλοφος* vocabuli significatio a notione adjectivi *ὄρεινός* s. *ὄρώδης* magnopere differt atque, ut regio *γεώλοφος* equorum culturae non satis apta existimetur, nulla plane res nobis impedimento est; quo minus agrum Thebanorum altera ex parte campestem, altera clivosum et fere montanum existitasse statuamus Pausaniae locum supra exscriptum in testimonium advocantes. Qua de causa etiam magis Gailii improbo sententiam: qui, allatis Strabonis loco XVI, p. 755 *τελευτῶσι δ' εἰς ἄλλα ὄρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα* et verbis Diacarchianis in fragmento de Pelio obviis *πᾶν δ' ἐστὶ τὸ ὄρος μαλακόν, γεώλοφον, παμφόρον*, hocce loco *γεώλοφος* de colliculis terrae pinguis et feracis, ubi soli fundus altius descenderet, interpretandum esse opinatus est. Apud Strabonem vir doctissimus quum ad solam altitudinem indicandam non frigide addi potuisse *γεώλοφα* et adjunctum praeterea *καλλίκαρπα* considerandum esse existimaret, sensum ejus loci minime omnium percepisse apparet, quod geographus verbis *ὄρη γεώλοφα* montes altos significare ne potuisse quidem, sed de montibus in collium speciem exeuntibus cogitasse ex toto sententiarum connexu efficiendus est. Accedit quod, si *καλλίκαρπα* apponeretur, *γεώλοφα* eo quidem quem Gailius statuit sensu inutile fere

Ismenum intelligendos esse censeo Strabonis auctoritate niscus IX, p. 408 ὁ γὰρ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Ἰσμηνὸς διὰ τοῦ πεδίου ῥέουσι τοῦ πρὸ τῶν Θηβῶν et δι' αὐτῆς quod ad ipsum oppidum referendum esse videtur excerptoris iterum negligentiae adscripserim inter urbem ejusque agros parum accurate discernentis. Quanquam etiam cogitari potest scriptor cum urbe Thebanorum omnes circumjacentes hortos eosque, ut conjicere par est, egregiis villis instructos comprehendisse aut quod de Ismeno jure praedicare potuit etiam ad Asopum retulisse. Neque meae explicationi impedimento est quod Asopum agros Thebanorum a Plataeensium finibus distinxisse comperimus Herodoto et Pausania auctoribus, quorum alter VI, 108 ὑπερβάντες δὲ inquit οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς οἱ Κορίνθιοι ἔθηκαν Πλαταιεῦσι εἶναι οὖρους, τούτους ὑπερβάντες τὸν Ἀσωπὸν αὐτὸν ἐποιήσαντο οὖρον Θηβαίοισι πρὸς Πλαταιέας εἶναι καὶ Ὑσιάς, alter de sua quoque adhuc aetate IX, 4 idem confirmat: ἀποκρίνει δὲ καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τῆς Θηβαίων τὴν Πλαταιίδα ὁ Ἀσωπός. Fac enim per omne quod inter utrumque scriptorem intercedit temporis spatium integer atque immutatus duarum earum civitatum terminus ille fluvius exstiterit, Asopum tamen statuere debemus Thebanorum agros tetigisse eosque aquis inspersis fertiles reddidisse, eaque ratione scriptorem quod nostro loco legimus proferre potuisse etiam de Asopo cogitantem. Muellerus autem cf. Orchom. p. 487 et qui secutus esse videtur Gailius Ismenum et Dircen nostro loco significari statuerunt; quod quanquam non prorsus impedio minorem tamen veri speciem habere crediderim cf. praeter locos a Muellero allegatos Paus. IX, 25. διαβάντων δὲ ποταμὸν καλούμενον ἀπὸ γυναικὸς τῆς Λύκου Δίρκην. Schol. ad Il. π, 459. πολλάκις ἐν μεταβολαῖς — καὶ σημεία ποταμῶν τε καὶ πηγαίων ναμάτων αἰμοφορῦκτοις νάμασιν ἐκμαινομένων, ὡς ἐπ' Ἀσωποῦ τε καὶ Δίρκης παραδιδόασιν οἱ πάλαι μῦθοι. Num Ungerus in specimine libri primi rerum Thebanarum nostrum locum respiciat, nescio. Ceterum ea omnis regio ab Asopo permeata

queque Thebanorum urbs aliquanto altius sita esse conjicienda est agris circumjacentibus.

ἀπὸ τῆς Καδμείας. Quod Vulcanus edidit ἀπὸ τῆς Καδμείας ferri non posse perspicuum est. Thebarum arcem a Cadmo Phoenice conditam et denominatam fuisse fama apud veteres obtinebat cf. Pausan. IX, 3 Κάδμος τὴν πόλιν τὴν καλουμένην ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Καδμείαν ᾤκισεν· αὐξηθείσης δὲ ὕστερον τῆς πόλεως οὕτω τὴν Καδμείαν ἀκρόπολιν συνέβη τῶν κάτω γενέσθαι Θηβῶν, quo loco Stephanus κάτω particulam, sicut nonnunquam fieri solet, de tempore usurpatam esse statuens τῶν κάτω Θηβῶν de Thebis posterioribus i. e. postero tempore adauctis interpretatus est, quanquam nullo modo demonstravit, qua de causa simplicissima de Thebis infra sitis explicatio descendenda esset. Jam ex antiquissimo tempore ea arx celebrata erat fabula de nuptiis Cadmi et Harmoniae cf. Eurip. Phoenissae. v. 7. ibi habitis et deorum conventu adornatis cf. Paus. III, 18. καὶ ἐς τὸν γάμον τὸν Ἀρμονίας δῶρα κομίζουσιν οἱ θεοί. Διηγήσεις Cononis λζ' apud Phot. I, 138. καὶ κρατεῖ Κάδμος τῆς Βοιωτῶν γῆς καὶ φυγόντων τῶν διασωθέντων ἐπὶ τὰς οἰκείας πόλεις οἰκίζει Φοίνικας ἐν Θήβαις καὶ τὴν Ἀρεως καὶ Ἀφροδίτης Ἀρμονίαν γαμῇ. Paus. IX, 5, 2. 12, 3. cf. Gail. ad Scylac. t. I, p. 362. Apollod. III, 4. καὶ πάντες θεοὶ καταλιπόντες τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ τὸν γάμον εὐωχούμενοι ἀνύμνησαν. Thebarum autem nomen a voce Syriaca, quae bovem significaret, derivandum esse nonnulli veteres censuerunt ratione cum traditione de Thebarum origine satis congrua cf. Etym. III, p. 408 Θῆβα, Συριστὶ λέγεται ἡ βοῦς· ὅθεν ἐκλήθησαν αἱ Θῆβαι ὑπὸ τοῦ Κάδμου κτισθεῖσαι. Apollod. III, 3 Κάδμος — εἰτα βοῖ συντυχὼν ἐν τοῖς Πελάγοντος βουκολίοις ταύτῃ κατόπισθεν εἶπετο. ἡ δὲ διεξῆρσα Βοιωτίαν ἐκλήθη, πόλις ἐνθα νῦν εἰσὶ Θῆβαι, nunquam ipse deinde mythographus aliam nominis etymologiam memoriae prodidit III, 5 γαμῇ δὲ Ζῆθος μὲν Θῆβας, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Θῆβαι cf. Od. λ, 261 sqq. Paus. IX, 5.

melliorem cogitandi et eloquendi rationem obtrudamus vel
 avito. Stephanus *κατανωτιστὰς παντὸς δικαίου* proprie
 esse censuit *qui terga verterent omni justitiae sive post terga*
hijicerent omnem justitiam, ejusque interpretationem Marcius
 tque Gallius amplexi sunt. Passovius in lexico *κατανω*
ίζομαι esse dicit *in tergo portare* et tropico sensu signi-
 ficare *parvi aestimare*. Quam interpretationem Suidas con-
 firmat II, p. 260 *κατανωτίσασθαι ἀντὶ τοῦ κατὰ νώτου*
ἕρπεν „μηδὲ τὴν τοῦ Πλουτάρχου κατανωτίσασθαι κρί-
 νιν, μηδὲ αὖ μείζω φρονεῖν τῆς κοινωφελούς προαιρέ-
 εως“ (Damascii fragmentum apud Phot. bibl. p. 1056)
ἀντὶ τοῦ καταφρονεῖν, ὀπίσω ῥίπτειν. Conferri quoque
 posset *κατανωτιαῖος* quod *in tergo* est significans adjecti-
 um. Sed equidem crediderim *κατανωτιστῆς* ex activo
 verbo *κατανωτίζω* ejusque transitivo sensu repetendum
 esse et eum denotare, qui aliquem terga vertere fecit, ita
 t *κατανωτιστῆς δικαίου* is sit, qui justitiam expulit et
 e loco cedere jussit. Illam enim significationem quum
 implex habeat *νωτίζω*, in componendo praepositionem
κατὰ aut hostilem notionem aut vim augentis induisse sta-
 io. Quod autem ad rem h. l. proditam cf. etiam hunc Xeno-
 hontis locum Memorab. III, 5, 2. *Βοιωτῶν μὲν γὰρ πολ-*
οὶ πλεονεκτούμενοι ὑπὸ Θηβαίων δυσμενῶς αὐτοῖς
χουσιν.

πρὸς τὰ ἀμφισβητούμενα τῶν συναλλαγμα-
ων οὐ λόγῳ συνιστάμενοι. τῶν συναλλαγματά-
ων ab omnibus interpretibus cum praecedenti vocabulo
τὰ ἀμφισβητούμενα connectitur atque ea verba de litibus
 i commerciis vitae exortis explicantur. Quam verborum
 ungendorum rationem quanquam non negaverim simplicis-
 imam et cum notione nominis *συνάλλαγμα* plane congruam
 esse, dubito tamen an *τῶν συναλλαγμάτων* verba adjici
 ecesse fuerit atque nescio an ad lites significandas *τὰ ἀμ-*
ισβητούμενα per se solum suffecerit in eundem sensum
 um *τὰ ἀμφισβητήματα* interpretandum. Elegantius igitur
 ur aliquis *τῶν συναλλαγμάτων* cum *λόγῳ* collocari for-

piam fortasse suppeditaverit emendandi διὰ et totius loci aut ita rescribendi: πρὸς τὰ ἀμφισβητούμενα τῶν συναλλαγμάτων οὐ διὰ λόγων συνιστάμενοι aut in sensum valde diversum hoc modo efformandi: πρὸς τὰ ἀμφισβητούμενα οὐ διὰ τῶν συναλλαγμάτων συνιστάμενοι. At ante omnia iudicandum esset, quid auctoritatis isti codicis discrepantiae adscribere et annon pro mero calami lapsu habere debeamus.

τὴν δ' ἐκ τοῦ θράσους καὶ τῶν χειρῶν προσάγοντες βίαν. ἐκ praepositionem hoc loco non nisi cum τοῦ θράσους copulandam esse existimaverim eamque violentiam significari quae ex audacia vel procacitate oriatur τὴν ἐκ τοῦ θράσους βίαν. Ad βίαν deinde accuratius describendam τῶν χειρῶν genitivus additus est cf. Hom. Odys. σ, 13. μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται. 20. χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο. His autem in verbis si quem particula καὶ offendit interposita, ubi τὴν ἐκ τοῦ θράσους βίαν atque τὴν τῶν χειρῶν βίαν nullo modo diversi aliquid indicare perspicuum est, sine ulla fere dubitatione me confiteor eam conjunctionem expulsurum esse, si nobis res esset cum ipsius Dicaearchi loco. Quanquam codicum scripturam mordicus tuituro atque defensuro non difficilis ea explicatio erit, qua verbis ἐκ τοῦ θράσους intimam violentiae originem, τῶν χειρῶν autem vocabulo qua ista violentia in lucem prodeat speciem designatam esse itaque duo ea nomina copula καὶ inter se connecti potuisse censeamus. Stephanus nostrum ad locum Thebanos Cyclopico quodam ingenio praeditos fuisse monens Hesiodi locum allegavit ἐργ. κ. ἡμ. vs. 189 sqq. οὐδέ κεν οἱ γε Γηράντασσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοτεν· Χειροδίκαί, ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει, ubi χειροδίκαί a Moschopulo et Proclo οἱ τῇ βίᾳ τῶν χειρῶν τὸ δίκαιον ὀρίζοντες et a Tietze οἱ μὴ κρίσει καὶ νόμοις πειθόμενοι, ἀλλὰ χερσὶ καὶ ἰσχύϊ πάντα δρῶντες expositi sunt.

τὰ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι γενόμενα πρὸς αὐτοὺς τοῖς δὲ ἀθληταῖς βίαια εἰς τὴν δικαιο-

ram in textis exhibentes et nonnisi adnotantes *ἐξαλεπτέον ἴσως τὸν (σύνδεσμον) δέ*. Jam audacior Marxius ex contextu ejecit eumque Buttmannus secutus est. Gallius τοῖς δὲ ἀθληταῖς verba utpote spuria uncis inclusit marginalique additamento tribuenda esse conjecit, quo quis τὰ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι γενόμενα πρὸς αὐτοὺς Thebanis quippe athletic fieri significaturus fuisset atque quae Dicaearchus fusius exposuisset uno verbo indicasset. Quam opinionem Osannus quanquam non improbabilem existimavit, praestare tamen fortasse animadvertit δέ conjunctionem cum Stephano in exilium abigere. Neque equidem ubi leniora adsunt medicamina ad graviora refugiam et magis aspera, neque τοῖς ἀθληταῖς utpote superflua claudicare adhuc mihi persuadeam. Pro τὰ γενόμενα Vulcanius legere maluit τὰ γινόμενα, qua correctione, quam eandem a Buttmanno adscitam esse video, quid ad loci sensum rectius efficiendum lucremur, non perspicio; quinimo eam in sententiam quam Buttmannus in omni hoc loco inesse merito arbitratur aoristi participium etiam melius se habere crediderim participio praesentis. Neque eidem Buttmanno adstipuler αὐτοὺς in αὐτοὺς commutanti, quia πρὸς αὐτοὺς non ad athletas referendum esse, sed ita ut aut *apud* eos aut *contra* eos significet ad Thebanos pertinere crediderim. Libentissime tamen in eo cum Buttmanno consentio, quod μεταφέρειν sensu transferendi interpretatus est contrario plane a prioribus interpretibus modo, quorum Stephanum et Gallium differendi significatione intellexisse et verba εἰς τὴν δικαιολογίαν μεταφέροντες satis mire ita reddidisse video: *in id rejiciunt tempus quo jus reddere consueverunt*. Neque in versione Stephaniana approbo quod τὰ βίαια γενόμενα ad universas injurias neque vero, uti propter sententiarum connexum et verborum ipsorum significationem debuit, ad factam violentiam retulit. Marxius denique consentire videtur cum Ez. Spanhemio quem laudat ad Jul. orat. Lips. 1696. I, p. 124 nostrum locum ita interpretato: „quae in gymniciis agonibus apud eos fiunt

ita interpretatus est: „qui non conveniunt ad dirimendas ratione controversias circa commercia ortas, sed audaciam et manuum violentiam hanc ad rem adhibent. Si qua in gymnasiis certaminibus facta sit athletis apud eos injuria, eam in id rejiciunt tempus, quo jus reddere consueverunt: ideoque controversiae apud eos non nisi tricesimo quoque anno in iudicium deducuntur. Quisquis enim in populo alius hujusmodi rei mentionem fecerit ac non statim e Boeotia migrarit, sed vel brevissimo temporis spatio in arbe manserit, paulo post, structis noctu insidiis, ab iis qui causas agi nolunt, morte violenta mulctatur. Caedes tantum apud eos vel levissimam ob causam perpetrantur.“ Batmannus hocce modo reddidit: „sie sind aber solche Leute, die sich in Beziehung auf Streitigkeiten im Verkehr aller Art nicht durch Vernunft vergleichen, sondern ihrer Rohheit gemäß selbst der Hände Gewalt dazu gebrauchen, indem sie, was in den gymnischen Kämpfen sich die Athleten gegen einander gewaltthätiges anthun, auf die Rechtsprechung übertragen. Weshwegen auch die Prozesse bei ihnen, um noch das geringste zu sagen, alle 30 Jahre wirklich eingeleitet werden. Denn wer sich im Volke irgend vergleichen bewußt ist und nicht sogleich sich aus Boeotien entfernt, sondern nur die geringste Zeit in der Stadt verweilt, der wird sehr bald Nachts durch einen Hinterhalt von denen, die nicht wollen, daß der Proceß zu Stande komme, mit einem gewaltsamen Tode bestraft. Todtschläge aber geschehen der unbedeutendsten Ursachen halber.“ Quod autem ad rationem causarum Thebis differendarum, Müllerus Orch. p. 460 praeter Dicaearchum etiam Polybium citat 20, 4, 6. 23, 2.

διατρέχουσι cf. quod supra de Atheniensibus usurpatum est διατρέχουσι δέ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι. Gallius occurrunt vocabulo reddens singulari significatione hoc loco prolatum esse et ea ratione cum στειχοπλανήτης, λαμπάδιον et ἀφορίζεν conferendum esse monuit. Quo tamen sensu λαμπάδιον infra nostro in fragmento exhibetur, similis quidem ejus vocabuli usus est de ligamentis

μεγέθη ἐγγύθεν μὲν μείζω quem ad locum Stallbaumius nostrum vocabulum Größen recte allegavit, aut de corporis vel omnino spatii magnitudine in compluribus conspicienda cogitatur cf. Herod. II, 10 εἰσι δὲ καὶ ἄλλοι ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἔοντες μεγάθρα III, 102. μύρμηκες, μεγάθρα ἔχοντες κυνῶν μὲν ἐλάσσονα, ἀλωπέκεων δὲ μέζονα. Plat. Criti. p. 115. d ἕως εἰς ἐκπληξιν μεγέθεσι κάλλεσσι τε ἔργων ἰδεῖν τὴν οἴκησιν ἀπειργάσαντο. Strab. I, p. 22 χειρὸν δέ, ἐάν τις καὶ τὴν διασκευὴν ὡς ἱστορίαν δέχηται, ἐκείνου ὠκεανὸν — καὶ μεγέθη Κυκλώπων καὶ Λαιστρυγόνων, ubi a Xylandro recte verum est *vasta Cycloporum et Laestrygonum corpora*, Diod. Sic. V, 26 λίθους χειροπληθιαίους τοῖς μεγέθεσι et, quo loco Goellerus Thuc. I, 2. III, 46. 104 conferens immerito re-
scriptisse mihi videtur μεγέθει ἰσχυούσαις, Thuc. VII, 55 πόλεις γὰρ ταύταις μόναις ἤδη ὁμοιοτρόποις ἐπελθόντες δημοκρατουμέναις τε ὥσπερ καὶ αὐτοὶ καὶ ναῦς καὶ ἔκπους καὶ μεγέθη ἔχούσαις. In posteriorem eandem rationem nostro loco τοῖς μεγέθεσι usurpatum esse videtur, quia de omnibus vel plurimis quidem Thebanorum feminis sermo est.

πορείαις. Stephanus πορείας ῥυθμοῖς edidit, quam correctionem per se optime quidem se habere, neutiquam tamen necessariam esse judicaverim. Accedit quod ea in conjectura articulus ante ῥυθμοῖς non repetitus et omnis inter haec nomina omissa conjunctio etiam magis offendit quam in vulgata lectione πορείαις, ῥυθμοῖς, cui inter ceteros Marxius patrocinatus est Stephani emendationem codicum scriptura difficiliorem esse existimans et ad sensum verborum secundum libros mss. constitutorum hunc poetæ celeberrimum locum afferens: *vera incessu patuit dea*. πορείαις autem plurali numero prolatis eadem ratio obtinet, quae in μεγέθεσι supra et ῥυθμοῖς deinceps vocabulis observatur. Nullam igitur invenio causam, qua Jacobsii conjecturam quamvis per se elegantissimam in contextum admittendam esse statuamus χορείαις. Quod ideo quoque

Dionem Chrysostomum arcesso rusticos et agrestes homines ἀγροίκους καὶ ἀρόρ'υθμους appellan-tem, cum Manzio Hesychium ῥυθμός inter cetera per τάξεις exponentem, Etymologum τὴν τῆς κινήσεως τάξιν interpretan-tem, Plutarchum περὶ παίδων ἀγωγῆς totius corporis elegantem et decorum statum et motum σώματος εὐρυθμίαν dicentem, item Quinctilianum de εὐρυθμίᾳ disserentem, Demoxeni comi-
 ποιῆται fragmentum apud Athenaeum l. I. p. 15. b. ἐφρόν-
 τιζον δὲ εὐρυθμίας οἱ σφαιρίζοντες. Δημόξενος οὖν
 φησί· — νεανίας τις ἐσφαίριζεν εἰς — ἡ δὲ δὴ εὐρυθμία
 τό τ' ἦθος, ἡ τε τάξις κ. τ. λ. Πέρας ἐστὶ κάλλους,
 ἄνδρες. Platonem de legg. VII. τὸ προσῆκον καμπῆς τε
 καὶ ἐκτάσεως. Theophr. char. 2. τὸν πόδα φησὶ εὐ-
 ρυθμότερον εἶναι τοῦ ὑποδήματος. Xenoph. Memorab.
 Socr. III, 10, 10. τὸν ῥυθμὸν δ' ἔφη, πότερα μέτρω ἢ
 σταθμῷ ἐπιδεικνύων πλείονος τιμᾷ; — οὐκοῦν, ἔφη,
 σώματά γε ἀνθρώπων τὰ μὲν εὐρυθμά ἐστι, τὰ δὲ
 ἀρόρ'υθμα; Lucian. somn. §. 13. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως
 εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἐστὶ σοι προνοῶν, ὅπως δὲ
 αὐτὸς εὐρυθμος καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικώς.
 Menandr. rhet. de encomiis ed. Heeren p. 73. ὅτι οὐκ ἐστὶν
 ἀνώμαλος ὥσπερ σῶμα εὐρυθμον. Cic. de divin. status
 et motus corporis, Mar. Victor. lib. de art. Gr.: „rhythmus
 vero ad modulationem corporisque motum pertinet.“ Quo
 etiam hae dicendi rationes referendae sunt: ἐν ῥυθμῷ
 βαίνειν apud Lucianum aliosque obvium, πρὸς ῥυθμὸν
 ἐμβαίνειν, εὐτακτος ἐμβασίς cf. Maxim. Tyr. diss. 4, ubi
 Virtus ex Prodicō introducta βαδίζουσα ἡρέμα praedica-
 ται, φθεγγομένη μουσικῶς, Voluptati contra βάδισμα
 ἀτακτον tribuitur καὶ φωνὴ ἄμουσος. Inter cetera autem
 corporis formositatem atque excelsitatem mulieribus etiam
 apud Graecos laudi fuisse Aristoteles testatur Rhetor. 22
 θηλειῶν δὲ ἀρετὴ σώματος μὲν κάλλος καὶ μέγεθος,
 ψυχῆς δὲ σωφροσύνη καὶ φιλεργία ἀνευ ἀνελευθερίας.
 De feminis denique Thebanis ea laude insignibus jam afferri
 potest locus de Alcmena classicus Scut. Herc. Hesiod.

tratus est. Quem metaphoricum, si dicere fas est, sensum quum in vulgata quoque lectione *θεός* inveniret, talem versum magis ad virorum quam ad feminarum laudem facere censebat. At ne id quidem concedendum est etiamsi *θεός* metaphorico neque vero, ut fieri sine dubio oportet, suo sensu explicemus: feminas enim quae homines fere divinos pariant et ipsas magna praestantia insignes esse debere perspicuum est. Quam maxime autem obstat, quod in Stephani ratione de viris usurpatum est verbum *τίκτειν*, quippe quod imprimis de mulieribus, nonnunquam de utroque parente et rarissime tantum de solo viro in usu fuerit. Hujus enim est *γεννᾶν*, mulieris *τίκτειν*, si quidem ex Atticorum sermone neque vero ex ratione in carminibus Homericis obtinente ea res dijudicanda est. Quibus de causis Casaubonus lectionem a codicibus exhibitam merito tuitus est ejusque sententiam omnes posteriores editores approbando secuti sunt. Quod denique ad sensum eo versu significatum, a Manzio haecce allata sunt ad Herculis et Bacchi originem Thebanam imprimis pertinentia, Lucian. *πατρίδος ἐγκωμίων*: *χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι καὶ πάντα μὲν ὡς εἰκὸς ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἡγούμενοι κτήματα, πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν. ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες καὶ νῆσοι θειότεροι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γενεαὶς θεῶν.* Demoxen. apud Athen. I, p. 15. b de Co insula *Κῶς*: *θεοὺς γὰρ φαίνεθ' ἢ νῆσος φέρειν*, Aristid. Panathen. *ἔχει ταῖς Θήβαις χάριν καὶ τι μὲν ἢ τῶν θεῶν γενεαὶς.* Eustath. ap. Dion. Perieg. vs. 623. *Θηβαιγενέος Διονύσου καὶ ὄρα, ὅπως ἐξ Ἑλλάδος ἦσαν κατὰ τινὰς οἱ τὴν γῆν περιελθούσες ἕως τερμόνων ὁ Ἡρακλῆς δηλονότι καὶ ὁ Διόνυσος. καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μόνον Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ Θηβῶν μαάλιστα ἐγκώμιον.*

ὥσπερ προσωπιδίῳ. Stephanus ὥστε corrigendum exstima- vit, Marxi- us aut hanc Stephani conjecturam approbandam aut ante ὥσπερ vocabulum ὥστε quippe quae

giones adissent affirmare adnotavit, eundem adhuc ibi cultum obtinere.

τὸ δὲ τρίχωμα ξανθόν, ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυφῆς. Ea verba cogitari queunt utpote accusativi grammatico vinculo cum φοροῦσι verbo adhuc connexa esse, quanquam praestare mihi videtur per se ipsa singulatim considerare nominativosque interpretari atque abruptam iterum quae compileri debetur dicendi rationem animadvertere. τρίχωμα totum capillorum tegimen significat cf. quem Passovius citat Herod. VII, 70. οἱ δὲ ἀπὸ ἡλίου ἀντολέων Αἰθίοπες (διξοὶ γὰρ δὴ ἐστρατεύοντο) προσετατάχατο τοῖσι Ἰνδοῖσι διαλλάσσοντες εἶδος μὲν οὐδὲν τοῖσι ἑτέροισι, φωνὴν δὲ καὶ τρίχωμα μόνον. ἀναδεδεμένον Stephanus recte explicuit de crinibus in nodum tortis vel collectis quales ab Ovidio memorantur aut, sicut uno vocabulo transtulit, nodatis cf. Lucian. in navig. μειράκιον ἀναδεδεμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, libr. de spectaculis Martiali adscriptum 3, 9. »Crinibus in nodum tortis venire Sicambri Atque (Haud?) aliter tortis crinibus Aethiopes.« Jul. Poll. IV, 10. De ratione autem comas exornandi apud antiquiores Athenienses vulgari cf. Thuc. I, 6. οὗ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβίλον ἀναδύμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν Schol. ad Arist. Nub. 999. Equit. 1342. (priori loco Arist. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, posteriori ὅδ' ἐκείνος ὁρᾷ τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός) et de simili crinium cultu in Hispania obtinente Strab. III, p. 164. τῆς δὲ βαρβαρικῆς ιδέας καὶ τὸν τῶν γυναικῶν ἐνίων κόσμον θείη τις ἂν, ὃν εἶρηκεν Ἀρτεμίδωρος· ὅπου μὲν γὰρ περιτραχήλια σιδηρᾷ φορεῖν αὐτάς φησιν, ἔχοντα κόρας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς καὶ προσπίπτοντας (ita ex codicibus cum Grosskurdo pro vulgato προσπίπτοντας legendum est. Haec autem vocabulorum cum πρός et πρό compositorum commutatio in codicibus Strabonis saepius obtinet cf. v. c. II, p. 104) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ, κατὰ

αὐτοῖς πρὸ τοῦ $\bar{\varphi}$ καὶ τοῦ $\bar{\vartheta}$ τῶν δασέων ἔτι τὸ $\bar{\varphi}$ παρ-
 ενθεῖναι. οὕτω καὶ τὸ ἀπηχῆς ἔχει καὶ τὸ ἀντήλιον καὶ
 τὸ ἀπηλιώτης καὶ τὸ ἀπηθην (?), ὅθεν καὶ ἔπτυσχλοι
 (scribendum est ἔπτυσχλοι) ὥφειλε διὰ τοῦ $\bar{\varphi}$ καὶ $\bar{\vartheta}$. καὶ
 γὰρ τὸ ὕσχος δασύνεται. ἔστι δὲ τῶν ὑποδημάτων,
 ὅθεν οἱ ἱμάντες ἐξάπτονται πρὸς τὸ συνέχειν τὸν πόδα·
 ἡ δὲ ἔπτυσχος εἰδὸς ἐστὶν ὑποδήματος. Manzius quo-
 que nostrum ad locum vulgatae patrocínatus est Hesychium
 voc. ὕσχοι afferens eundemque ἀγκύλας (βρόχους) expli-
 cantem ἱμάντας ἐν κρηπίσιν. Ovidii deinde loco idem
 doctissimus vir de arte amandi l. III hocce allegato „Pes
 malus in nivea semper celetur aluta, Arida nec vinclis crura
 resolve tuis“ magnam venustatis et elegantiae muliebris
 partem in brevi et concinno pede esse et γυμνοπόδια in-
 ter calceamenta muliebria a Polluce recenseri monuit. Do-
 ricas imprimis mulieres, quippe quae eleganti corpore fuisse
 viderentur, τὸ πολὺ τοῦ σώματος nudare solitas fuisse ani-
 madvertit, allatis Etym. M. et Hesych. v. δωριάζειν atque
 his Alexidis comici versibus apud Athenaeum l. XIII, p. 568
 τρυγᾶνει μικρά τις οὔσα κ. τ. λ. Calceamenta Colophonia
 idem adnotavit teste Hesychio κοῖλα (βαθέα) fuisse, Si-
 cyonia contra ὑποδήματα γυναικεῖα καὶ ψέλλια (an legen-
 dum ψιλά?). De Calceament. Sicyonn. cf. etiam Ath. IV,
 p. 155. c. ex Duridis Samii historiis de Polysperchonte:
 καὶ ἐνδυνόμενον αὐτὸν κροκωτὸν καὶ ὑποδούμενον σι-
 κυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. Marcius conjectura nostro
 loco plane non opus esse animadvertens ὕσκλωτὰ ὑποδή-
 ματα minus accurate dicit ansulas esse vel corrigias, quibus
 adstringerentur crepidae, quanquam quos ex Plin. h. n. IX,
 36 coll. Salmas. ad Solin. p. 56 allegavit obstrigilli cum
 calceamentorum Thebanorum genere rectissime collocati
 sunt. Etiam Gailius in scriptura librorum mss. subsistens
 ὕσκλωτόν corrigiis adstrictum reddidit et Od. Muellerum
 citavit hist. stirp. Hellen. I, p. 28 nostrum locum Herodo-
 teo illustrantem I, 195, ubi de mulieribus Asiaticis sermo
 est ὑποδήματα ἔχουσα ἐπιχώρια παράπλησια τῇσι Βοιω-

ἐξαγοράσας. Apud Stephanum verum est *placans*. Talis sensus desideratur quidem, sed magnopere dubito num in *ἐξαγοράζειν* verbo inesse queat. An sit *redimens*? Qua quidem significatione in thes. Steph. ed. Lond. I, p. 579 adnotatum est interdum reperiri idque cum genitivo rei et accusativo personae conjunctum.

p. 145. *ἐφῆμερος*, quod in Zosimadum et Manzli adhuc editione legitur, in *ἐφίμερος* immutandum esse jam Stephanus rectissime intellexit eique Marxius, Gailius et Buttmannus obsecuti sunt.

ἐντεῦθεν εἰς Ἀνθηδόνα στάδια ρξ'. In codice quidem olim Hervartiano nunc Monacensi prosaicum nostrum fragmentum, Werfero et Spengelio testibus, ut ex Marxi et Buttmanni editionibus perspicere licet, haec in verba desinit. Illius vero viae, de qua cum Marxio Tzschuckium quoque ad Strab. III, p. 409 conferas, Strabo mentionem fecit l. IX, p. 408. *Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους· ῥεὶ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς.*

ὁδὸς πλαγία, ἀμαξήλατος δι' ἀγρῶν πορεία. Ea verba Marxi quonquam in contextu eodem plane modo exhibens haud sana esse existimavit; neque equidem infitias iverim mira esse videri verba *ὁδὸς πλαγία* et *ἀμαξήλατος δι' ἀγρῶν πορεία* inter se ita conjuncta. In iis tamen ipsis quaerere adhuc possumus, utrum *ὁδὸς πλαγία ἀμαξήλατος, δι' ἀγρῶν πορεία* distinguamus an, discrimine nimirum inter *ὁδὸν* quae semita potius existat atque *ἀμαξήλατον πορείαν* iter currum usui aptum statuendo, copulare ita debeamus: *ὁδὸς πλαγία, ἀμαξήλατος δι' ἀγρῶν πορεία.* Nemo autem virorum doctorum, quod quidem sciam, in textis hujus loci constituendis a vulgata ratione discessit et recentissimum quoque editorem Buttmannum integram eam reliquisse video nulla insuper interpungendi nota interposita. Apud Gailium *ὁδὸς πλαγία* satis accurate ad verba verum est *via obliqua*, id vero

latum legimus τῆς τῶν Εὐβοέων θαλάττης, ubi si constare sibi in animum induxisset Vulcanius corrigere debuit τῆς τῶν Βοιωτῶν θαλάσσης, de ejusmodi autem viri audacissimi suspicione eo loco nihil adnotatum reperitur. Ἀντῆς vocabulo indicari crediderim Anthedonem urbem mari Euboico quam proxime adjacere cf. infra φέρεται παρ' αὐτὰ τὰ τοῦ λιμένος τείχη, qui quidem ejus urbis situs etiam a Strabone confirmatus est cf. l. IX, p. 620 Ἀνθηδῶν λιμένα ἔχουσα, ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ. Schol. ad II. β, 508. Ἀνθηδῶν δὲ παρὰ τὰ ἄνθη ἢ Ἀνθιον τὸν Ποσειδῶνος· ἔστι δὲ παρὰ τὸν Εὐριπον — Ἀνθηδόνα· ἐκ ταύτης ἦν Γλαῦκος ὁ θαλάσσιος.

τὴν μὲν ἀγοράν — αὕτη δέ. Quae verba si ex adverso sibi posita esse cogitamus, miram necesse est ejusmodi sentiendi et eloquendi rationem esse profiteamur; neque ea in re multum in melius commutaretur, si pro αὕτη δέ rescriberemus αὐτὴ δέ atque per haec et sequentia verba agrum et ditionem Anthedoniorum significari statueremus. Neque magnopere mihi quidem ea arridet ratio, qua scriptorem μὲν restringendi sensu usurpantem post verba quae protulerat τὴν μὲν ἀγοράν oppositionem quae jure expectabatur mente reservasse conjiciamus. Verum facere non possum, quin excerptoris vestigia eo loco legere mihi videar.

στοαῖς ἀνειλημμένην διτταῖς. στοαῖς διτταῖς Stephanus rectissime ita intelligendum esse existimat, ut de geminis utrimque porticibus cogitemus itaque forum Anthedonium non uno porticum ordine, sed duplici omni ab parte inclusum fuisse statuamus. Quod autem nostrum ad locum Marcius Pausaniam libro nono complurium praeterea templorum quae ipse Anthedone conspexisset mentionem fecisse adnotat, ejus testimonii auctoritatem minime omnium impugno; Dicaearcheo tamen loco illa non innuo credo, contra nihil aliud intelligendum esse videtur quam quod disertis verbis memoratum est forum duplici porti-

Sed infitias equidem non iverim, quam maxime pronam esse emendandi rationem et a Stephano prolatam et a Jacobsio ad Philostr. imagg. p. 533 propositam, quorum ille σίτου σπανίζουσα, alter autem σίτων σπανίζουσα legendum esse suspicatus est. Lectioni autem Jacobsianae equidem cum Oranno eam potissimum ob causam palmam dederim, quod major ejus est palaeographica facilitas et quod pluralis elegantius se habere videtur singulari numero, quum vocabulo σίτοι vel σίτα plura frumentorum genera significari perspicuum sit. Ceterum cum nostro loco conferri apte potest, ubi Jacobsius conjecturam suam protulit, Philostr. sen. imagg. II, 24: γῆ σταφίδας μὲν καὶ σῦκα ἀγαθὴ δούναι, ἀρόσαι δὲ οὐκ εὐδαίμων καὶ ἀμαξεῦσαι ἀπορος.

διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι λυπράν. Magnopere dubito, an haec dicendi ratio, qua alicujus sententiae causa particula διὰ atque infinitivo cum articulo apud optimum quemque scriptorum indicatur, etiam ad consilium significandum, sicut Heeren ad Menandr. rhet. de encom. p. 63 conjiciendo intulit χρὴ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον τούτων παραδείγματα ἐκθῆσθαι διὰ τὸ εὐμαθέστερον καὶ σαφέστερον γενέσθαι τὸ σύνταγμα, adhiberi potuerit, nisi ἂν vocabulo interjecto. Quid autem nostro loco Vulcanium commoverit, ut lectionem vulgatam λυπράν cum λεπράν commutandam esse censeret, equidem non intelligo; neque ista correctio ab ullo ceterorum virorum doctorum comprobata est. λυπρός enim de solo terrae quae λεπτόγεως exstat plane indubitatum neque Graecorum tantum usu, sed etiam Latinorum gracile et laetum solum sibi ex adverso collocantium consuetudine satis confirmatum est cf. Hom. Od. ν., 242 sq., Appianum illi vocabulo quod modo attulimus simillimum proferentem λυπρόγαῖος, Tim. lex. Plat. ed. Ruhk. p. 68 γεωπεῖναι οἱ μικράν καὶ λυπράν γῆν ἔχοντες, Suid. t. II, p. 474. Hesych. t. II, p. 511 λυπράν γῆν, τὴν λεπτὴν. Ea autem hujus adjectivi significatio latiore quoque in sensum de universis rebus vilibus obtinet cf. Theophr. char. c. 4. καὶ ἀργύριον δὲ παρά του λα-

πορφυρευταὶ καὶ σπογγοθῆραι esse praedicantis, quod utrumque nomen inter se conjunctum apud Pollucem legitur Onomast. I. I. VII. ea quae de piscatoribus vel adeo iis qui ἄλις audiunt locum habent recensentem et ibidem etiam πορφυρευτικὴ καὶ σπογγοθηρευτικὴ copulantem. Muel-lerus denique cf. Orchom. et Minyae p. 29 pro ἰχθύων con-jecisse videtur δικτύων.

ἐν αἰγιαλοῖς τε καὶ φύκει καὶ καλυβαῖς κατα-γεγηρακότες. Eorum verborum non alius sensus statui posse mihi videtur, quam Anthedonios ad summam usque senectutem in litoribus et alga et casis ad mare constructis vitam degere, etiamsi accuratum scriptorem ad eam senten-tiam praesentis potius participium καταγηράσκοντες usur-patarum fuisse non infitior. Neque tamen mihi persuaserim illis verbis Anthedonios significari ob aetatem in re marina atque piscatoria consumptam mature consenescere neque isto studio ad excelsum longae vitae fastigium occupandum, id quod non minus ex loci verbis repeti possit, magnopere ad-juvari. De καλύβη voce cf. Etym. M. p. 441 ἐκ τοῦ κα-λύπτω κατὰ μετὰθεσιν τοῦ π εἰς φ, οἶονεὶ καλύφη τις οὔσα. p. 724. φορμηδόν, κοφινηδόν. φορμός ἐστι πλέγμα τινὸς μεγάλου εἶδους, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο οἱ πένητες· ἢ κα-τετίθεντο τὰ ὄσπρια· τάχα δὲ ἡ καλουμένη νῦν καλύβη, ἡ πλεκομένη ἀπὸ καλάμης. Etym. Gud. p. 295. καλύβη, ἡ καλύπτουσα καὶ σκέπouσα τὸν ἐνοικον. σημαίνει δὲ τὴν ξύλινον καὶ χόρτινον οἰκίαν· γίνεται δὲ ἀπὸ τῶν κάλων τῶν ξύλων. Hesych. t. II, p. 128. καλύβη, σκληρὴ (leg. vid. σκηνή, fortasse σκληρά scribendum idque cum παστάς conjungendum), παστάς.

πυρρόι ταῖς ὄψεσι. Quod Anthedonii rubro oris colore praediti fuisse a Dicaearcho vel secundum eum a compilatore narrantur, aliis quidem quantum scio scriptorum locis ejusmodi nihil traditum est; sed quum traditionem de Anthedoniis huic Dicaearcheae contrariam non noverimus, de ejus veritate neque dubitemus et rubram Anthedoniorum faciem aut huic urbi plane singularem fuisse putemus ra-

L. VI, init. de Eleae incolis ἀναγκάζονται γοῦν διὰ τὴν λυπρότητα τῆς γῆς τὰ πολλὰ θαλαττουργεῖν καὶ ταριχείας συνίστασθαι καὶ ἄλλας τοιαύτας ἐργασίας.

προσπεπονθότες πορθμοῖς οἱ πλεῖστοι καὶ ναυπηγοί. A nonnullis viris doctis ταῖς κατὰ θάλατταν ἐργασίαις verba cum participio προσπεπονθότες juncta fuisse jam supra animadverti. Quam rationem ceteris H. Stephanus praeiit, qui quum πορθμοῖς vulgatam lectionem de freto aut de ipsius freti trajectu intelligens defendere atque vulgarem verba jungendi rationem accurate sequi studisset, praestare tamen deinde professus est, si προσπεπονθότες cum dativo ταῖς κατὰ θάλατταν ἐργασίαις collocaretur et pro πορθμοῖς rescriberetur πορθμεῖς. Quamquam idem doctissimus vir, antequam eam emendationem proposuit, πορθμοῖς in πορθμίοις commutare eumque dativum cum προσπεπονθότες copulare in animo habuit. Marcius atque Gailius vulgatam verborum lectionem et conjunctionem acceperunt; Buttmannus vero conjecturam Stephanianam comprobavit, quamvis minore tantum interpunctione post προσπεπονθότες collocata, rectissimeque animadvertit, quam concinne πορθμεῖς vocabulum atque ναυπηγοί juxta poneretur. Neque tamen omnino improbandum censuit Buttmannus quod eidem Stephano in mente fuisse vidimus πορθμίοις, quamquam diverso modo de mercede trajicientibus soluta intellexit, πορθμίοις προσπεπονθότες lingua vernacula reddens „eine leidenschaftliche Wuth auf die Fährgelber habend“ atque quod deinde de Anthedoniis a Dicaearcho proditur τὴν πλεονεξίαν κατοικεῖν ἐν Ἀνθηδόνι conferens. Equidem quoque Stephani emendationem πορθμεῖς elegantissime se habere infitias non iverim; necessariam autem esse mihi nondum persuasi. Quod autem ad πορθμίοις suspicionem, seu cum Stephano, ut cum nātara vocis bene convenit, de navigiis, seu cum Buttmanno, id quod de πόρθμιον et de πορθμεῖον comprobatum est, de mercede nautica interpretamur, magnopere displicet. Ceterum quum verba τὰ δ' ἄκρα τῶν ὀνύχων καταβεβρω-

Heyn. ad Hom. Il. II, 508. t. IV, p. 307. O. Mueller Orchom. p. 264. De Aeschyli autem fabula, quae *Γλαῦκος Πόντιος* inscribebatur, ab ejusdem Glaucō *Ποτνιεῖ* diversa cf. Schweigh. ad Athen. III, p. 87. a.

ὅς ἀλιεὺς ἦν ὁμολογούμενος qui piscator fuit ex universa hominum opinione. Ceterum nescio, an levissima mutatione scribere praestet ὁμολογουμένως.

ἡ μὲν οὖν *Βοιωτία* τοιαύτη· αἱ γὰρ *Θεσπιαί* x. τ. λ. Sententiarum connexus, ut jam Stephanus et Holstenius exposuerunt, nostro loco non alius est quam Boeotiae descriptionem jam absolutam esse, quum Thespiarum urbs, de qua aliquis fortasse cogitaret, memoratu vix digna esset neque quidquam memorabile nisi quasdam statuas contineret. Pro *Θεσπιαί* hoc loco, sicut etiam verbis infra sequentibus, in libro ms. *Θεσπεσιαί* vitiosissime scriptum fuisse Stephanus testatur. cf. Athen. XIII, 561. e. ubi pro *Θεσπιεῖς* antea edebatur *Θεσπεσιεῖς*. Ceterum *Θεσπιαί* ut supra monuimus in eorum nominum numerum referendum est, quae duplicem formam et singularem habuerunt et pluralem cf. Strab. IX, p. 409. *Θέσπειαν* δὲ λέγει τὰς νῦν *Θεσπιάς*, πολλῶν ὀνομάτων τῶν μὲν ἀμφοτέρως λεγομένων καὶ ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς, καθάπερ καὶ ἀϋρένικῶς καὶ θηλυκῶς, τῶν δ' ὑπωτέρως. ἔστι δὲ πόλις πρὸς τῷ Ἐλικῶνι, νοτιωτέρα αὐτοῦ, ἐπικειμένη δὲ τῷ *Κρυσσαίῳ κόλπῳ* καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Ἐλικῶν.

φιλοτιμίαν ἔχουσι μόνον ἀνδρῶν καὶ ἀνδριάντας sū πεποιημένους. *φιλοτιμίαν* eo loco Manzius idem quod ambitionem significare censuit eamque in sententiam quod de iisdem Thespiensibus deinde legitur *φιλονεικία* attulit Budaeumque et Stephanum jam adnotasse animadvertit, Isocratem aliosque scriptores *φιλοτίμως* ἔχειν et *φιλονεικεῖν* pro iisdem usurpare. Item quod in epistolis Platoniciis prolatum est ἡ ἐπὶ τοῖς καλοῖς *φιλοτιμία* non simplex honorum studium indicatum esse existimavit. Afferre praeterea licet ubi *φιλοτιμία* malam in partem similiter adhibitum est, Arist. Thesm. 383. *φιλοτιμία* μὲν

Βούπαλον ἀγαματοποιόν. Neque alienum a re foret cogitare eam comparisonem ideo arcessitam esse, quod ipsae Thespieae excellentibus artis plasticae operibus insignes fuerunt cf. Strab. IX, p. 410: αἱ δὲ Θεσπιαὶ πρότερον μὲν ἐγνωρίζοντο διὰ τὸν Ἴρωτα τὸν Πραξιτέλους, ὃν ἐγλυψε μὲν ἐκεῖνος, ἀνέθηκε δὲ Γλυκέρα ἡ ἐταῖρα Θεσπιεῦσιν ἐκείθεν οὕσα τὸ γένος, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. πρότερον μὲν οὖν ὀψόμενοι τινες τὸν Ἴρωτα ἀνέβαινον ἐπὶ τὴν θέαν, ἄλλως οὐκ οὕσαν ἀξιοθέατον. Plin. h. n. XXVI, 5. in operum Praxitelis commemoratione „ejusdem est et Cupido objectus a Cicerone Verri, ille, propter quem Thespieae visebantur.“ Plutarch. initio ἐρωτικοῦ: ἐν Ἐλικῶνι παρὰ ταῖς Μούσαις τὰ ἐρωτικά τῶν Θεσπιέων ἀδόντων· ἄγουσι γὰρ ἀγῶνα πενταετηρικόν, ὥσπερ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ τῷ ἔρωτι, φιλοτίμως πάνυ καὶ λαμπρῶς. Conon διηγήσεις I. 24 in Phot. bibl. I, p. 124 sq. καὶ ἐξ ἐκείνου Θεσπιεῖς μᾶλλον τιμᾶν καὶ γεραίρειν τὸν Ἴρωτα καὶ πρὸς ταῖς κοιναῖς θεραπαίαις καὶ ἰδίᾳ θύειν ἔγνωσαν. Paus. IX, 26. τραπομένῃ δὲ ἀπὸ τοῦ Καβειρίου τὴν ἐν ἀριστερᾷ καὶ προελθόντι ὡς παντήκοντα σταδίους Θέσπεια ὑπὸ τὸ ὄρος τὸν Ἐλικῶνα ᾤκισται· θυγατέρα δὲ εἶναι Θέσπειαν λέγουσιν Ἀσωποῦ καὶ ἀπὸ ταύτης κληθῆναι τὴν πόλιν· οἱ δὲ Θέσπιόν φασιν ἐξ Ἀθηναίων ἐλθόντα τὸ ὄνομα τῇ πόλει δοῦναι· γεγονέναι δὲ ἀπὸ Ἐρεχθέως αὐτόν. Θεσπιεῦσι δὲ ἐν τῇ πόλει Σαώτου Διὸς ἐστὶ χαλκοῦν ἄγαλμα ἐστὶ. — τὸ δὲ ἄγαλμα τὸ Διονύσου καὶ αὐτὸς Τύχης, ἐτέρωθεν δὲ Ὑγείας· τὴν δὲ Ἀθηναίαν, τὴν δὲ Ἐργάνην καὶ αὐτὴν καὶ Πλούτόν οἱ παρεστηκότα ἐποίησε. 27. θεῶν δὲ οἱ Θεσπιεῖς τιμῶσιν Ἴρωτα μάλιστα ἐξ ἀρχῆς· καὶ σφισιν ἄγαλμα παλαιότατόν ἐστιν ἀργὸς λίθος. ὅστις δὲ ὁ καταστησάμενος Θεσπιεῦσιν Ἴρωτα θεῶν σέβασθαι μάλιστα οὐκ οἶδα. σέβονται δὲ οὐδέν τι ἦσσαν καὶ Ἑλλησποντίων Παριανοὶ τὸ μὲν ἀνέκαθεν ἐξ Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν ἀπφχισμένοι, τὰ δ' ἐφ' ἡμῶν τελοῦντες ἐς Ῥωμαίους. Ἴρωτα δὲ ἄνθρωποι μὲν οἱ πολλοὶ νεώτατον θεῶν εἶναι

ibus commendetur, nostrum hunc locum interpolatum esse nescientis. Nimirum ἀνδρῶν, id quod ex palaeographica similitudine haud aegre repetendum est, ex ἀνδριάντων corruptum esse atque ad verba φιλοτιμίαν ἀνδριάντων a vario glossam marginalem hanc adscriptam fuisse ἦγουν δριάντας εὖ πεποιημένους eamque particula ἦγουν ut epistissime factum est in καὶ immutata in texta irrepsisse. cum autem omnem talem aliquando fuisse: αἱ γὰρ Θεσπιαὶ φιλοτιμίαν ἔχουσι μόνον ἀνδριάντων, ἄλλο δὲ δέν. Equidem mallet αἱ γὰρ Θεσπιαὶ φιλοτιμίαν μόνον ἔχουσιν ἀνδριάντων, ἄλλο δὲ οὐδέν. Jam intelligitur δρῶν, si interpretari oportuerit, genitivum subjectivum tuendum fuisse, ἀνδριάντων autem pro objectivo accipiendum esse. In verbis denique καὶ ἀνδριάντας οὐ πεποιημένους, si glossam effecisse statuatur, εὖ pro certa scriptura existimandum esse apparet. Ceterum in critica eius loci recensione magnopere considerandum est, ut et qualia vitia excerptori tribuere debeamus.

ἀκλήρηματα cf. Bekk. Anecd. I, 77. Suid. I, p. 85. Por. p. 104. 114.

τὴν μὲν αἰσχροκέρδειαν κατοικεῖν ἐν Ὠρω-
ῶ κ. τ. λ. Locus omnis a Stephano ita versus est: φιλο-
τιμίαν apud Thespias sedem suam habere, sicut invidiam
nagrae, avaritiam apud Oropum, proterviam apud Thebas,
pacitatem apud Anthedonem, curiositatem apud Coroneam,
rogantiam apud Plataeas, febrim apud Onchestum, stupi-
ditatem apud Haliartum.“ αἰσχροκέρδειαν Stephanus
melliorem significationem quam avaritiam quae esset φιλαρ-
γία habere atque sordes indicare existimavit et principi-
um turpe lucrum vel adeo deinde turpis lucri cupidita-
tem denotare animadvertit. Qua in re cum doctissimo Gallo
ibi plane convenit; formam autem αἰσχροκέρδεια retineo
que cum communis dialecti forma αἰσχροκερδία commu-
terim, etiamsi haec posterior unice vera esse in thes.
eph. t. II, p. 661 iudicatur. Pro ἐν Ὠρώπῳ quod hoc
loco olim lectum est Hudsonus et ceteri post eum editores

buerint, quum ipse Strabo Onchestum in altiori loco conditam esse referat, humidum tamen aërem in ea regione regnasse jam per prata licet, quibus excelluisse narratur, pro certo statuere. Fac vero optima coeli temperie illud oppidum gavisum fuerit, eam antiquiori tempore deteriore fuisse conjiciamus atque ita febri genuisse, quae firmam sedem occupaverit occupatamque, vel causa paulatim remota, aliquamdiu tenuerit. Etiam Muellerus Orchom. p. 72. de Dicaearchi hac notitia de febre Onchesti obtinente nullam dubitationem pronuntiavit et praeterea p. 43 lacum Onchestium (λίμνη ἐν Ὀγχηστῷ) partem Copaidis fuisse refert coll. Theophr. h. plant. 4, 12. Plin. 16, 66. Steph. Byz. v. Ἀκραψία. Ael. var. h. 12, 57. Diod. 17, 10. Verum quidem praeterea est quod Marcius monet de febre Onchesti sedem tenente alios scriptores nihil memorare neque, ut equidem addo, Pausaniam IX, 26 ita referentem ἐπ' ἐμοῦ δὲ ναός τε καὶ ἄγαλμα Ποσειδῶνος ἐλείπετο Ὀγχηστίου καὶ τὸ ἄλσος, ὃ δὴ καὶ Ὀμηρος ἐπήνεσε, sed quod sciam neque de Haliarto aliquid ejusmodi proditum est. Perquam denique mirum est, quod nostro loco inter varia ingeniorum vitia subito corporis aegritudo recensetur. Quamobrem πυρετός de nimio animi fervore intelligendum nostro loco esse contenderem, si similis locus ubi πυρετός metaphorice usurpetur mihi praesto esset. Paulo enim aliter se habet quod Theophr. char. 3. usurpatum est de ejusmodi homine, qui febre occupari nolit ob stomachum propter garrulum, ἀπύρετος.

τὴν ἀναισθησίαν ἐν Ἀλιδάρτῳ. τὴν ἀναισθησίαν apud Gailium, Stephano auctore, versum est *stupiditatem*. Collocandum est vocabulum cum ἀναλγησία quod supra ubi de Thebanis sermo fuit ex Demosthene allegavimus, et conferendus praeterea Theophrasti char. 14 ἔστι δὲ ἡ ἀναισθησία, ὡς ὄρω εἰπεῖν, βραδυτῆς τῆς ψυχῆς ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν, ὃ δὲ ἀναίσθητος τοιοῦτός τις, οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις καὶ κεφάλαιον ποιήσας ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται καὶ δίκην φεύγων καὶ ταύ-

p. 30 sqq. his titulis adjudicatae sunt: Ἀγριοί, cf. Plat. Protag. p. 327. d quo loco lectionem μισάνθρωποι non mutandam esse Meinek. docuit com. misc. sect. I. Hal. Sax. 1822. Αὐτόμολοι, Γράες, Δουλοδιδάσκαλος, Ἐπιλήσμων (Ἐπιλήσμονες Schol. ad Arist. Vesp. 542. 962. 1092) ἡ Θάλαττα, Κοριαννώ, Κραπάταλοι, Λαμία, Λῆροι, Μυρμηκάνθρωποι, Πετάλη, Τυραννίς, Ψευδηρακλῆς (Παννυχίς, Πέρσαι, Χείρων Schol. ad Arist. Pac. 1241. Ran. 365. 1343 de duabus his addubitavit Meineke). Boeotos vero et imprimis Thebanos comicis poëtis materiem singularium fabularum suppeditasse constat.

ἡ μὲν οὖν τῶν Βοιωτῶν χώρα τοιαύτη. Jam Stephanus ea in re offensus est, quod eadem fere verba, quibus finem Boeotiae descriptioni impositum esse supra indicatum fuerat, hoc iterum loco leguntur. Quod ea verba repetita exhibentur Osannus explicare inde studuit, quod excerptor quum ἡ μὲν οὖν Βοιωτία τοιαύτη supra protulisset nonnulla quae insuper dicenda essent praetermiserit iisque deinde ratione satis inepta additis (αἱ γὰρ Θεσπιαὶ κ. τ. λ. Osannus nullo sententiarum connexu cum praecedentibus cohaerere existimat) tum demum Boeotia absoluta nostra verba adjunxerit. Quod praeceptor eruditissimus praeterea monet talem ejus capitis finem non expectari, quum nusquam antea indicatum fuerit, ubi Boeotia initium capiat, ea in re equidem non multum momenti collocaverim, primum quod in illarum urbium enumeratione minime omnium necesse fuit scriptor Boeoticas esse memoraret utpote notissimarum et nihilominus Boeotiam describi apparuit, deinde autem quod in genuino opere ejus capitis initio accurata verba de Boeotia facta esse potuerunt, temporum vel excerptoris injuria deperdita. Miram autem quam Osannus rectissime dixit viam, quam topographus in Boeotia describenda sequitur, soli compilatori quae gravissima videntur sine certo ordine excerptenti, non geographo Diccaercho vindico. Attamen non omnia, quae Osannus de ista via exposuit, satis recte se habere videntur. Quod

θανόντα. I, p. 10. Πέρσαι δὲ καὶ Λίβυες τοὺς πορθμοὺς ὑπονοήσαντες εἶναι τυφλοὺς στενωποὺς ἐγγὺς μὲν ἦλθον κινδύνων μεγάλων. τρόπαια δὲ τῆς ἀνοίας κατέλιπον· οἱ μὲν τὸν τοῦ Σαλγανέως τάφον πρὸς τῷ Εὐρίπῳ τῷ Χαλκιδικῷ τοῦ σφαγέντος ὑπὸ τῶν Περσῶν ὡς καθοδηγήσαντος φεύλως ἀπὸ Μαλεῶν ἐπὶ τὸν Εὐριπον τὸν στόλον. Diodoro autem Siculo teste castelli vicibus fungebatur atque, Stephano Byzantino auctore, oppidum efficiebat. Ptolemaeus *Saganeum* appellat et inter Aulidem et Anthedonem collocat; quo ex situ Dodwellus t. II, 1, 246 quod nunc Babo-Castro vel Cara-Babo nominatur eum locum obtinere conjicit quem Salganeus aliquando habuerit. Mirum nostro loco videri sine dubio oportet, quod scriptor Anthedonis a Chalcide distantiam indicaturus addidit *μέχρι τοῦ Σαλγανέως*, quum *ad Salganeum* non idem esse quod *usque ad Chalcidem* perspicuum sit et noster praeterea scriptor intervallum *ab alia urbe ad aliam atque ad aliam iterum urbem* nusquam definire solent. Quod quum ita sit simplicissimum esse mihi videtur, cum Buttmanne *μέχρι τοῦ Σαλγανέως* verba cum sequentibus copulare, ita ut hic sensus efficiatur: „usque ad Salganeum via propter litus omnis levis est etc.“; neque ea in ratione Gailii scrupulum curo, qui quum aliquando plane idem suspicatus fuisset Salganeum deinde monuit mari non ita imminuisse, ut planae circa litus viae locum non daret, etiamsi montana et aspera loca viam aliquantum rumperent. Sed minime omnium necesse est oppositam quae cogitanda est sententiam fortissimam esse putemus: aliud enim remedium, quo τῇ μὲν x. τ. λ. ad viam usque ad Salganeum, τῇ δὲ x. τ. λ. ad viam a Salganeo ad Chalcidem usque referatur, verbis nostri loci curandis adhiberi posse non crediderim. Gailius vero quum istum nodum solvere non posset discindere ausus et verba *μέχρι τοῦ Σαλγανέως* interpolata esse professus est: Chalcidensium enim ditione per Alexandrum Magnum ita aucta, ut etiam extra Euboeam pateret ejusque partem fere usque ad Salganeum complecteretur, aliquem indicaturum

et ρ, 432 ubi est πλατὺς Ἑλλήσποντος falso interpretans cf. Athen. II, 13. p. 41 διαστέλλει δὲ καὶ γλυκὺ ὕδωρ ἀπὸ πλατέος· τὸν μὲν Ἑλλήσποντον εἶναι λέγων πλατύν· ὑπὲρ δὲ θατέρου φράζων „στήσαμεν νῆας ἀγχοῦ ὕδατος γλυκεροῖο“, contra quam grammaticī sententiam Casaubonus scholiorum minorum (scholiastae Veneti in Villoisoni editione item confers adnotationem), Eustathii et Hesychii explicationem v. πλατὺν Ἑλλήσποντον recte attulit. Ceterum idem Hesychius πλατὺ ὕδωρ, τὸ ἀλμυρόν glossam exhibet. Mirantem autem quomodo πλατὺς ex principi sua *lati* significatione *salsi* sensum induere potuerit Passovius quempiam docebit πλατὺ ὕδωρ in universum mare significasse videri atque in hac dicendi ratione postea solam *salsi* notionem ita ut πλατὺς idem quod ἀλμυρός indicaret respectam fuisse. In illis vero quos attuli locis vocabuli comparativus, nisi valde fallor, eundem in sensum usurpatus est in quem nostro loco compositum ὑπόπλατυς adhibitum legimus. Etiam Wesselingus, ad Herodoti locum de πλατὺς vocabulo ejusque memorata significatione verba faciens, loco Dicaearcheo vulgatam lectionem contra Stephani suspicionem ὑπόπαχυ tuitus est, quam eandem Gronovius merito oppugnavit, quod ὑπόπαχυ τῷ ἀλμυρῷ quippe quod et ipsum subdensum esse posset opponi nequiret neque aquarum proprium esset. Quod autem emendandum esse Gronovius arbitratus est ejusque conjecturae ignarus Hudsonus idem protulit, ὑπόγλυχυ, ad sensum quidem loci minime ineptum, sed nullo modo vulgata lectione melius ac praeterea neutiquam necessarium esse dixerim. Ex ea enim conjectura quam Zosimades deinde, Marxius et Gailius comprobaverunt, hic efficeretur sensus: „urbs Chalcis plurimas quidem aquas habet salsas, unam autem satis quidem subdulcem, usu vero salubrem et frigidam“, ita ut inter verba ἡσυχῇ μὲν ὑπόγλυχυ et τῇ δὲ χρεῖα ὑγιεινόν nulla plane oppositio evadat. In vulgata autem loci lectione haec sententia continetur sine dubio sanissima: „urbs Chalcis plurimas quidem aquas habet salsas, unam autem satis quidem

. 249 de Chalcide referens nostrumque Dicaearchi locum legans nihil jam ejus urbis superesse monet nisi aliquas ad facile interpretandas lapidum ruinas, nonnulla subtermea conclavia et Arethusam fontem larga atque clara aqua raeditum.

ὥς δυναμένης κ. τ. λ. Quanquam quod Vulcanius legendum proposuit multo facilius est et promptius δυνά-
νον, atque cum Holstenio, sicut Hudsono teste emendan-
am censuit, δυναμένης salvo sensu et grammatica lege
extingui plane potest: mutandi tamen necessitatem non
erspicio.

καὶ τοῖς κοινοῖς δ' ἡ πόλις διαφόρως κατε-
κεύασται. Vocabulum τοῖς κοινοῖς a sequenti γυμνα-
ίοις separandum atque in universum de publicis urbis aedi-
ciis et ornamentis explicandum est eaque nomina prae-
parare cogitandum quae sequuntur γυμνασίοις, στοαῖς,
ροῖς, θεάτροις κ. τ. λ., ita ut post κατεσκεύασται di-
tinguendum esse appareat. Qua autem de causa Vulcanius
re vulgata lectione exhibuerit καὶ τοῖς κοινοῖς μὲν, mente
non assequor, nisi forte haec verba sequentibus deinde τῇ
ἀγορᾷ κ. τ. λ. ex adverso posita esse existimavit. Ce-
terum quispiam, quum singula κοινά deinde enumerentur,
re διαφόρως scribendum esse suspicetur διαφόροις idque
sit de diversis aut de distinctis ab aliis, excellentissimis
publicis ornamentis intelligendum. Si enim adverbium ad
κατεσκεύασται adjiciendum fuit, eo sensu magis placuisset
αφερόντως.

γυμνασίοις pro vulgato antea γυμνασίαις a Stephano
positum est.

γραφαῖς, ἀνδριάσιν ad aedificia quidem publica
curate referri non possunt; sed quum iis exornandis in-
tendant, huncce commemorationis locum merito habent.

τῇ τ' ἀγορᾷ κειμένη πρὸς τὰς τῶν ἐργα-
ῶν χρείας ἀνυπερβλήτως. In editione Manziana
Zosimadum, sicut etiam apud Stephanum, codicum lectio
habetur τῇ τ' ἀγορᾷ κειμένων, qui genitivus quomodo

in adnotationibus explicuerunt et defenderunt. Gaillius, verbis *εἰς τὸ αὐτό* praecedentibus, particula καί nostro loco, sicut apud Romanos per *ac*, *et* conjunctiones, aequitatem indicari statuens in versione contextui subjecta nostra verba ita reddita habet: „aquae enim a Salganeo Boeotiae et a mari Euboeensi in unum confluentes et Euripum facientes ipsa portus munimenta lambunt.“ Quam contra rationem jam Osannus monuit talem sententiam a miserrimo tantum scriptore proferri potuisse: perspicuitas enim καί *εἰς τὸν Εὐριπον* dici desiderabat atque etiam ita haec verba, quum ante legatur *εἰς τὸ αὐτὸ συμβάλλων*, valde claudicarent. Simili modo Buttmannus interpretatus est „in einen Punkt zusammenfließend und somit in den Euripus“, quam ad explicationem grammaticae et logice defendendam, cetera quae de Chalcidis situ exposuit, quanquam per se bene se habent, nihil tamen valent. Hudsonus καί τὸν Εὐριπον ποιῶν legendum esse conjecit, quae quidem conjectura quod ad sensum optima ideoque a Zosimadibus comprobata, quod vero ad palaeographiam — praecedentis enim syllabae terminalis πον fere nulla ratio habenda est — audacissima est. Marxius in contextu quidem vulgatam protulit lectionem, sed omnem locum sibi admodum obscurum esse profitens, quum de celebri Euripi reciprocatione septies mutata eo loco cogitari nequiret, rescribendum existimavit κατὰ τὸν Εὐριπον, quae emendatio quum palaeographica ratione in promptu maxime posita esse tum sensum aptissimum continere apparet eamque ob rem ab Osanno collaudata et sede in ipsis textis dignissima judicata neque minus a Jacobsio ad Achill. Tat. p. 672 comprobata est. Conjici autem praeterea posset καί κατὰ τὸν Εὐριπον vel etiam κατὰ τὸν Εὐριπον restituendum idque non cum συμβάλλων, sed cum φέρεται conjungendum esse. Fieri vero fortasse hoc quoque posset, ut verba καί τὸν Εὐριπον qualia vulgo exhibentur a praecedentibus sejuncta hanc in sententiam cum φέρεται copularentur: „Euripum quoque juxta ipsa portus munimenta praetervehit“: ita enim Gaillius παρά recte explicuit *juxta*,

iterum fluxum restitutum ferri secundum ipsa portus moenia." De Euripo cf. Strab. IX, p. 403 καὶ ὁ Εὐριπος δ' ἐστὶ πλησίον ὁ Χαλκίδος, εἰς ὃν ἀπὸ Σουνίου στάδιοι ἑβδομήκοντα· ἐστὶ δ' ἐπ' αὐτῷ γεφύρα δίπλευρος, ὡς εἴρηκα· πύργος δ' ἐκατέρωθεν ἐφέςτηκεν ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας· διωκοδόμηται δ' εἰς αὐτὸν σύριγξ. περὶ δὲ τῆς παλιρροίας τοῦ Εὐρίπου τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν ἱκανόν, ὅτι ἐπτάκις μεταβάλλειν φασὶ καθ' ἡμέραν ἑκάστην καὶ νύκτα· τὴν δ' αἰτίαν ἐν ἄλλοις σκεπτέον. *Pha. h. n. IV, 12 Euboea et ipsa avulsa Boeotiae — interfliente Euripo. Etym. M. p. 858 Εὐριπος, παρὰ τὸ ῥιπίζω, οἶονεὶ ὁ εὐχερῶς ῥιπιζόμενος· ἢ παρὰ τὸ εὐρὺ κατ' ἀντίφρασιν, ὁ μὴ ὦν πλατύς. πέλαγος γάρ ἐστι στενὸν ὁ Εὐριπος μεταξύ τῆς Εὐβοίας (καὶ τῆς Βοιωτίας)· ὅπερ ἐπτάκις καθ' ἡμέραν ἐναλλάττει τὴν ἰδίαν· κίνησιν καὶ πάντως ἐναντίως τῇ κινήσει τοῦ ἀνέμου κινεῖται. ἐκεῖσε δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Ἀριστοτέλης ὀλιγοψυχήσας, μὴ εὐρηκὼς τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης κινήσεως. Suid. t. I, p. 907 Εὐριπος, πέλαγος στενὸν ἢ τόπος ὑδατώδης μεταξύ δύο γαιῶν, τουτέστι Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς (Εὐβοίας). ἐπτάκις δὲ τῆς ἡμέρας τὸ ἐκεῖσε ὕδωρ τρέπεται. Hesych. t. I, p. 1523 Εὐριπος, θαλάσσιος τόπος πολύχρους (Kusterus legit πολύρροος παρὰ τὸ πλάτος vel διὰ τὸ πλάτος et Hesychium Εὐριπος ab ἁπλοῦς vocabulo repetiisse existimat) τὸ πλάτος τῆς μεσότης τῶν ὑδάτων ἢ ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος. Cyrill. ka. Εὐριπος οὕτως λέγεται ὁ πορθμὸς ὁ μεταξύ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Εὐβοίας, παρὰ τὸ εὐρίπιστον καὶ αἰετλητόν, ἐκ τοῦ μὴ ἔχειν βάθος ὑδάτων et paulo post Εὐριπος, ὁ πολλάκις τῆς ἡμέρας τρεπόμενος·*

καθ' ὃ συμβαίνει τὴν κατὰ τὸ ἐμπόριον εἶναι πύλην κ. τ. λ. Hac in sententia Stephanus offensus etiam quae sequerentur inter se non satis apte cohaerere monuit, nimirum καὶ γὰρ ὁ Εὐριπος δισσοὺν ἔχων τὸν ὄσπλουν et proxime praecedentia verba καὶ ταχείας τῆς ἐκ τῶν πλοίων γινομένης τῶν φορτίων ἐκκομιδῆς πολὺς

ὅν scribendum esse coniecit. Quarum conjecturarum Buttmannus primam comprobavit nostroque omni loco huncce sensum inesse censuit: „in quibus (moenibus) emporii est porta (Ῥαδὸσθῆτορ), ad quam forum applicatur, latum et tribus porticibus circumdatum. Quum igitur forum prope portum sit et hanc ipsam ob causam merces celeriter e navibus in urbem transportentur, permulti in emporium veniunt: nam quum Euripus utrimque intrari possit, trahit mercatorem in urbem.“ Manzius verba τρισὶ στοαῖς συνειλημμένην respiciens, Chalcidica Romanorum a triplici Chalcidensium porticu nomen accepisse adnotat. Ea autem peristyllia sive publicas sub porticibus ambulationes fuisse, ut videre liceret apud Vitruvium l. V, c. 1. in extrema Basilicae Juliae Aquitanae parte Chalcidica fuisse referentem atque apud Dionem atrium Minervae Chalcidicum et Basilicam Juliam ab Augusto exstructam his verbis commemorantem: ἐπὶ δὲ ταῦτα διетέλεσσε τό τε Ἀθηναίων καὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὠνομασμένον καὶ τὰ βουλευτήριον τὸ Ἰούλιον καθιέρωσε. Hinc etiam in privatis aedibus loca aprica sive atria columnis suffulta hoc nomine appellata fuisse, quae Italis vulgo *loggie* dicerentur, in quibus aestivo tempore convivari solerent. Ita Arnobium l. IV Deos gentium dicere in tricliniis coelestibus atque in Chalcidicis aureis coenitare, potare etc.

τῆς ἐκ τῶν πλοίων γινομένης τῶν φορτίων ἐκκομιδῆς cf. Aesch. Sept. c. Theb. vs. 1025 εἶναι δ' ἄτιμον ἐκφορᾶς φίλων ὕπο, ubi ἐκφορά a schollaste per ἐκκομιδὴ explicatur, et Hesych. t. I, p. 437 ἐκκομιδὴ, ἐκφορά.

καὶ γὰρ ὁ Εὐριπος δισσοὺν ἔχων τὸν εἴσπλουν ἐφέλκεται τὸν ἔμπορον εἰς τὴν πόλιν. Apud Stephanum neque aliter apud Zosimades et Manzium τὸν ἔμπορον exhibitum neque quidquam de lectionis varietate adnotatum est. In Marxii vero editione legitur τὸν ἐμπόριον, sed ea de forma ad sensum qui hic desideratur satis mira plane nihil proditur. Item Gailius τὸν ἐμπόριον

δειπνα ἢ ἐν Χαλκίδι; respondit, τὸ προοίμιον τῶν ἐν Χαλκίδι δειπνῶν χαριέστερον εἶναι τῆς ἐν ἄστει παρασκευῆς (τὸ πλῆθος τῶν ὀστρέων καὶ τὴν ποικίλιαν προοίμιον εἰπὼν δειπνου).

οἱ δ' ἐνοικοῦντες Ἕλληνες οὐ τῷ γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φωνῇ· τῶν μαθημάτων ἐντός· φιλαπόδημοι· γραμματικοί. Haec verba a sequentibus majori aliqua interpunctione separanda esse existimo easque ratione eorum quae de Chalcidensibus praedicantur collocationem aliquanto minus miram reddere mihi videor. Dicendi autem genus, quod homini ex ampliore Dicaearchi opere negligentissime excerpenti debetur, ad meliores fruges revocandum non suscipio, sed nihilo minus vulgatam lectionem, quanquam omnis sententiarum externa connexio accurata abest, sensum tamen satis aptum continere persuasum habeo eamque contra omnes quae factae sunt conjecturas tueor. Quod Ἕλληνες esse Chalcidenses referuntur, Strabo l. X, p. 546 confirmat Chalcidem coloniam Atheniensium longe antiquissimam et ante bellum Trojanum conditam esse memoriae prodens. In his tamen primis loci verbis fere nemo editorum a codicum scriptura magnopere discessit, nisi quod apud Zosimades articulus ante γένει omissus est et quod Holstenius connexum sententiarum meliorem redditurus ita emendavit οἱ δὲ ἐνοικοῦντες, Ἕλληνες [οὐ τῷ γένει μόνον ἀλλὰ καὶ τῇ φωνῇ ὄντες, quod postremum ὄντες ex ἐντός vocabulo plane ejecto satis audacter elicuit. Quod deinde Chalcidenses τῶν μαθημάτων ἐντός esse memorantur, et Chalcidensium et Eretriensium studium literarum a Strabone collaudatur cf. l. X, p. 448 ἀλλὰ καὶ πρότερον αὐται μέγα εἶχον αἰξίωμα καὶ πρὸς πόλεμον καὶ πρὸς εἰρήνην, ὥστε καὶ φιλοσόφοις ἀνδράσι παρασχεῖν διαγωγὴν ἡδεῖαν καὶ αἰθάρυβον. μαρτυρεῖ δὲ ἡ τε τῶν Ἐρετρικῶν φιλοσόφων σχολή τῶν περὶ Μενέδημον ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ γενομένη καὶ ἔτι πρότερον ἢ Ἀριστοτέλους ἐν τῇ Χαλκίδι διατριβῇ, ὅς γε καὶ ἐκεῖ κατέλυσε τὸν βίον. Quae quum ita sint,

τῶν μαθημάτων ἐντός quam post φιλαπόδημοι aptiorem locum habiturum fuisse; sed in hac ipsa verborum sede turbata manum negligentissimi excerptoris video integrumque locum relinquo, non sperans fore ut tam abrupta et disiecta membra ad genuinum corpus reficiantur. Memoranda denique est Stephani permira ratio, qua τῶν μαθημάτων ἐντός cum antecedentibus verbis οὐ τῷ γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φωνῇ conjungendum et eorum verborum talem sensum esse conjecit, ut Chalcidenses hereditario quodam jure velut pedem habere intra disciplinas dicerentur simulque sermone uti qui ipsos ad illas quodammodo praepareret.

τὰ προσπίπτοντα ἐκ τῆς πατρίδος δυσχερῇ μανναίως φέροντες. Verbis ἐκ τῆς πατρίδος interpositis infortunia significata esse conjecerim, quibus patria Chalcidensium afficeretur, quanquam eam dicendi rationem miram esse non infitior Buttmannoque condono ea in re offenso. Suspiceretur denique quispiam ἐκ τῆς πατρίδος eodem sensu cum ἐκ τῆς μητροπόλεως proferri Athenasque intelligi calamitates Chalcidensibus inferentes.

δουλεύοντες γὰρ πολὺν ἤδη χρόνον Gailius ita illustrat: „a longo enim tempore in servitutem redacti [quae alioqui ab eorum ingenio liberali valde abhorret).“ Eam conditionem Dodwellus de jugo Cassandri durioris domini quam Demetrius Phalereus fuit intelligendam esse et Dicaearchum talia proferre potuisse adnotavit, quod Demetrii aetate Dicaearchea dominantis mansuetudinem ne irriari quidem posse cognovisset. Marcius autem haec verba ad Atheniensium dominationem, quibus Chalcis paruisset coll. Thuc. VIII, 95 vel, id quod probabilius esset, ad Phoxi et Antileontis tyrannidem, cujus Aristoteles Polit. V, 1. 12 mentionem faceret, referenda esse existimavit.

τοῖς δὲ τρόποις ὄντες ἐλεύθεροι. Stephanus hoc in loco magnopere offensus est, quod scriptor Chalcilenses pro patria (?) incommoda fortiter pati referens ejus tolerantiae eam rationem redderet, quod a longo tem-

χρηστῶν σφόδρ' ἐστὶ Χαλκίς Ἑλλήνων πό-
λις. Ita cum Stephano et qui eum secutus est Meinekio
versus sine ullo dubio scribendus est. Manzius talem habet
χρηστῶν σφόδρ' ἐστ' ἡ Χαλκίς Ἑλλήνων πόλις, Gailius
χρηστῶν σφόδρ' ἐσθ' ἡ Χαλκίς Ἑλλήνων πόλις et Zosi-
mades huncce proferunt: χρηστῶν σφόδρ' ἐστὶν ἡ Χαλκίς
Ἑλλήνων πόλις metro plane repugnantem. Buttmannus
cum eodem vitio quo Manzius edidit.

ἀπὸ Πελοποννήσου τὴν ἀρχὴν λαβών. Ante
hunc nostrum locum in ipso Dicaearchi opere genuino de
Graeciae propriae provinciis praeter Atticam et Boeotiam
reliquis, sicuti etiam de Thessalia expositum fuisse Gailius
non sine magna veri specie statuit recteque animadvertit,
quam parum accurate verba τὴν μὲν οὖν Ἑλλάδα et quae
sequuntur cum οὖν particula incipientia cum iis, quae in
laciniis nostris antea leguntur, cohaerere appareant. Ex-
cerptorem igitur vel temporum injurias criminemur necesse
est, quod ea ceterarum Graeciae regionum descriptio nunc
quidem penitus desideratur: postremis enim hujus totius
fragmenti verbis Graecia ad ea usque loca, quae secundum
Dicaearchum Graeciae terminos efficiebant, ab ipso descripta
fuisse accuratissime indicatur τὴν διήγησιν πεποιημένοι
καταπαύομεν τὸν λόγον, quibus verbis num libri, seu pri-
mus fuerit seu secundus, exitus, ut Buttmannus cum aliis
viris doctis censuerunt, significatus sit memet dubitare obi-
ter animadvertam. Ceterum quaeri potest, utrum Dicaear-
chus quantum quidem ex compilatoris reliquiis cognoscere
liceat Peloponnesum Helladi adscripserit an ab ea sejunxe-
rit. Ex anagraphes quidem quae superest initio, quanquam
utravis fortasse sententia inde repeti potuerit cf. vs. 4.
νυνὶ πεπόνηκα τὴν ἅπασαν Ἑλλάδα et vs. 14 sq. νήσους
τε τοὺς διάπλους τε καὶ λιμένας· ἃ τ' ἐστὶν ἐν Πελο-
ποννήσῳ γένη κ. τ. λ., nostram ad rem nihil efficere audeo,
quia istam pro liberiore metrica operis Dicaearchiani vel
adeo exiguae ejus partis tractatione eaque permulta non-
nulli versuum explendorum causa interposita continente ju-

cium se recipi jussit, ampliorem usum induisse, neque fortasse negligendum est, quod Herodotus I, c. 56 inprimis Lacedaemonios generis Dorici h. e. Hellenici esse refert et ipse infra Dicaearchus τὸ ἑλληνίζειν non ἐν τῷ διαλέγεσθαι ὁρθῶς, sed ἐν τῷ γένει τῆς φωνῆς contineri existimat. Grammatica denique animadvertenda est ratio verborum ἀρχὴν λαμβάνειν ἀπὸ τινος non alia, quam in Latinorum quod dicitur *initium capere ab aliquo*, haecce ut scriptores ea abs quibus se exordiri dicunt non separent, sed injungant. Quae quum ita sint, Gailio assentiri nequeo τὴν Ἑλλάδα nostro loco Helladem quae proprie vocabatur significatam atque Peloponnesum exceptam fuisse existimanti locumque Plinianum h. n. IV, 7. Ab Isthmi angustiiis Hellas incipit, nostris Graecia appellata. In ea prima Attica cf. IV, 4. (utrimque lateribus angusta cervice Peloponnesum contingere Helladem) utpote simillimum afferenti.

μέχρι τοῦ Μαγνήτων ἀφορίζων ΣΤΑΜΠΟΥ. Quod a codicibus hoc loco exhibetur ἀφορίζων, quamvis ita, ut excerptori verba scriptoris negligentissime conglutinanti verbumque finitum quod suo animo observaretur omittenti vindicemus, retinere et ob ipsam vitiositatem defendere possimus, facillima tamen correctione cum Salmasio cf. exerc. Plin. ad Solin. p. 100, Vossio cf. adnot. ad Pomp. Mel. p. 143. ad Scylac. p. 20, Stephano, Hudsono, Zosimadibus, Marxio et Buttmanno in ἀφορίζω indicativum immutare non dubito, illam sententiam τὴν μὲν οὖν Ἑλλάδα κ. τ. λ. atque posteriorem hancce τάχα δὲ φήσουσι τινες κ. τ. λ. ita sibi invicem accuratissime appositae esse mihi persuadens et meliorem omnino de toto hoc loco quam de praecedentibus fragmenti partibus habens sententiam. ἀφορίζω autem verbum non alio sensu interpretandum duxerim quam terminandi, finibus circumscribendi, neque causam video justam, qua commoti cum Gailio et hoc loco et duobus aliis a me statim commemorandis illud verbum *extendendi* potius significatione usurpatum esse censeamus idque ita factum ad Dicaearchi verba in novos modos

aptissimum *Τεμπῶν* commendare cum Buttmano non dubito. De *στομίου* praeterea conjectura adnotare liceat, magnopere quaeri, annon eum in sensum *Πηνειοῦ* potius *στομίου* quam *Θετταλῶν στομίου*, proferendum fuerit et de *Τέμπους* suspitione quae Vossio et aliis post eum viris doctis in mente fuit animadvertere, singularem ejus vocabuli nobis nondum agnitum esse. Quod autem Buttmannus totius hujus loci progressum, quo Dicaearchus post Graeciae descriptionem absolutam addiderit: *usque ad hos locos pertinet Graeciam existimo* et causis hujus suae sententiae expositis in fine deinde dixerit: *Graecia usque ad eos locos descripta libri finem facio*, quod inquam Buttmannus hunc progressum cum ea ratione, qua scriptor in Boeotia describenda usus supra fuerit Boeoticis oppidis expositis adjiciens *ἡ μὲν οὖν Βοιωτία τοιαύτη* et deinde Boeoticarum civitatum calamitatibus commemoratis iterum proferens *ἡ μὲν οὖν Βοιωτῶν χώρα τοιαύτη*, collocandum esse existimavit, non assentior, illo in loco me aperta excerpentis vestigia cernere profitens eaque de re ad superiores meas adnotationes relegans, hoc autem posteriori quod ad expositionis progressum sententiarumque connexum nullam necessitatem reperiens, qua accuratum scriptorem ita scribere potuisse infitiamur. Quum jam pateat ex mea quidem sententia, si quid in melius revocare licuerit nostro fragmento ab excerptore ceteroquin male vexato, hocce loco neque non in Pelii descripti verbis restituendum esse *μέχρι τῶν Θετταλῶν ἀφορίζω (ν) Τεμπῶν καὶ τοῦ Μαγνήτων Ὀμολίου*, restat ut virorum doctorum quas de hoc loco prolatae sunt conjecturas recenseam, in quibus fere omnibus id peccatum esse statim apparebit, quod eum locum per se singulum neque vero, uti facere debuerunt, cum fine prosaici fragmenti collocatum consideravere. Stephanus ex sequentibus vel *στομίου* vel *Ὀμολίου* restituendum esse existimavit, quanquam neutrum accurate quadrare professus est, quum in fine fragmenti *Θετταλῶν στομίου* neque vero *Μαγνήτων στομίου* diceretur, *Ὀμολίου* autem quod ad

lectioni σταμποῦ vel ἄμποῦ omnium proximum esset. In fine autem nostri fragmenti Gælius ἕως τῶν Θετταλῶν Τέμπους scribendum et verba τοῦ Μαγνήτων Ὀμόλιου delenda esse existimavit, quippe quae explanationis vel emendationis causa adjecta fuissent et praeterea ad Phileae geographiam redirent, abs qua Dicaearchus recederet. Ceterum Magnetum Homolium et Thessalica Tempe ideo fortasse juxta collocata sunt ad extremum Graeciae terminum significandum, quod illud summam ejus terrae extensionem septentrionem versus, haec vero usque ad mare porrecta extremum orientem indicare debuerint. Homole autem sive Homolium non solum mons in Magnesia exstabat, sed etiam oppidum, quod Peneus fluvius praeterfluebat, ab exsulis fortasse quibusdam Thebanis ante Trojam deletam conditum, si quidem Pausaniam huc referimus Thebanorum exsules illo tempore Homolen montem insedissee ibique versatos esse commemorantem, donec per Thersandrum Polynicis filium in patriam restituti fuissent. Muellero enim cf. Orchom. et Miny. p. 233 quanquam assentior Pausaniam in eo erravisse censi, quod portae Thebarum Homoloïdes ab Homole Magnesia nomen acceperint, non causam tamen video justam, qua motus de colonia ea omnino dubitem et connexum quendam inter Homoles Magnesia et Homoloïdum portarum Homoloeorumque festi (cf. Boeckh. Oeconom. Athen. II, p. 361) nomina infitier ex vocabulo ὁμός, quod apud Aeolenses ad pacatum et socialem statum significantum usitatum fuisse dicitur, repetendum. Cf. Strabonis locum ex egregia Groskurdi emendatione IX, p. 443 τοὺς δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεχθέντας Μάγνητας ὑστάτους ἐν τῇ Θετταλικῇ καταλόγῳ νομιστέον τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Ὀσσης ἕως Πηλίου, Μακεδόνων τοῖς Περιώταις ὁμόρους τοῖς ἔχουσι τὴν τοῦ Πηνειοῦ περαιάν μέχρι θαλάττης· τὸ μὲν οὖν Ὀμόλιον ἢ τὴν Ὀμόλην (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως) ἀποδοτέον αὐτοῖς· εἴρηται δ' ἐν τοῖς Μακεδονικοῖς (qui locus nunc non superest), ὅτι ἐστὶ πρὸς τῇ Ὀσση κατὰ τὴν ἀρ-

μάλος δὲ Θετταλίας ὄρος, ἐνθα τιμᾶται ὁ Πάν, et a
 Virgilio Aen. VII, 675 — quum vertice montis ab alto
 descendunt Centauri, Homolen Othrymque nivalem Lin-
 gentes cursu rapido; dat euntibus ingens Silva locum et
 igno cedunt virgulta fragore.“ Denique quod ad Grae-
 ae terminos a Dicaearcho constitutos et ad eam quae jam
 quiritur demonstrationem pertinet, qua Thessaliam Graeciae
 adicare studuit cf. ἡμᾶς ἀγνοεῖν τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλ-
 λᾶδος καταριθμοῦντας et in fine πρὸς μὲν τοὺς οὐχ
 ἐπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλλάδος —
 ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω, communioem Graecorum senten-
 tiam fuisse animadvertimus, qua Thessali ab Helladis omnibus
 hellenumque nomine excluderentur, oratores Atticos affe-
 mus Philippum quem pro Graeco non haberent contume-
 liose Thessalum et Macedonem appellantes cf. Demosth.
 1. 3. p. 35 ὑπὲρ οὗ ταύτην τὴν χώραν ἔχων
 οὐτοῖς βασιλεύς, ὥσπερ ἐστὶ προσήκον βαρβαρον Ἑλλησι.
 2. 1. p. 118 sq. ἀλλ' οὐν ὑπὸ γνησίων γε ὄντων
 τῆς Ἑλλάδος ἡδικοῦντο — ἀλλ' οὐχ ὑπὸ Φιλίππου καὶ
 οὐκ ἐκεῖνος πράττει νῦν οὐχ οὕτως ἔχουσιν οὐ μόνον
 οὐχ Ἑλληνας ὄντος οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἑλ-
 λῆσιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν ὅθεν καλὸν εἰπεῖν,
 ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνης κ. τ. λ. et Euripidem allegamus
 Thessalos ab Helladis incolis in Alcestide ita distinguentem
 1. 851 sq. τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος; Τίς
 Ἑλλάδ' οἰκῶν; Quanquam alii scriptores originem Mace-
 doniae vel regiae saltem gentis Hellenicam statuebant cf.
 Herod. V, 22. VIII, p. 137—40. Thuc. II, 99. Ceterum
 Strabo etiam majorem Helladis ambitum statuit cf. praeter
 hos locos jam supra partim allegatos imprimis 1. VIII,
 332. ἐπεὶ — περιωδεύσαμεν πάντα ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ
 Ἀναΐδος καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ πολὺ μέρος, τὸ τῆς Μα-
 κεδονίας (ea cum exigua mutatione Casauboni et Gros-
 sepi sententiam accipio), ἀποδώσομεν νυνὶ τὰ λοιπα
 τῆς Ἑλλαδικῆς γεωγραφίας et paulo post: μετὰ μὲν οὖν
 τοὺς Ἑπειρώτας καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς τῶν Ἑλλήνων Ἀχαρ-

cum Thessalia Epirum aut saltem Thesprotiam Epiri potior-
rem partem comprehendere animadvertens idque ex Hero-
doti libro II, cap. 52, ubi de oraculo Dodonaeo disseritur,
repetens τὸ γὰρ δὴ μαντήϊον τοῦτο νενόμισται ἀρχαιό-
τατον τῶν ἐν Ἑλλησι χρηστηρίων εἶναι, Gailius recte
monuit ex Herodoti loco minime omnium consequi, ut He-
rodotus Graeciam hand interruptam usque ad Dodonam ex-
tenderit, atque Scylaceo sicut etiam Anagraphes loco voca-
bulum *συνεχῆς* (quod recte vertit *formant un corps*) ad-
jectum etiam atque etiam considerandum esse. Aequè autem
debile argumentum est, quod pro antiquitate istius peripli
ipse Gailius attulit, Homoles urbis nullum scriptorem prae-
ter Scylacem, Plinium et Stephanum mentionem fecisse com-
memorans idque factum ita explicans, ut illud oppidum
Scylacis aetate nondum dirutum fuisset, a Plinio autem et
Stephano secundum ipsorum consuetudinem recensetur
etiam eos locos qui ipsorum aetate non jam exstarent alle-
gandi. Ne silentium ceterorum scriptorum ea de urbe ex
ipsius tenuitate repetam neve ad casum talibus in rebus
magnopere dominantem animadvertam, Strabonem respicio
de Homole ita eloquentem, ut magis consentaneum sit de
urbe quam de monte cogitare. Eadem porro Graeciae ter-
minatio, quae nostro loco, alio quoque peripli Scylacei loco
reperitur ex vulgata lectione hocce: μέχρι ἐνταῦθα (usque
ad Perrhaebos) ἐστὶν ἀπὸ Ἀμβρακίας συνεχῆς ἡ Ἑλλάς.
ἐπιδεικνύσκει δὲ καὶ ἐπὶ θάλατταν πᾶσα Ἑλλάδι ὁμοίος ἐστὶν
et fortasse aut ita constituendo μέχρι ἐνταῦθα ἐστὶν ἀπὸ
Ἀμβρακίας συνεχῆς ἡ Ἑλλάς, ἐπιδεικνύσκει δὲ καὶ ἐπὶ θά-
λατταν. πᾶσα γὰρ Ἑλλάδι ὁμοίος ἐστὶν aut cum superio-
ribus simul hunc in modum restituendo: ἐν μεσογείᾳ δὲ
ἐποικοῦσιν ἔθνος Περίραιβοι. Ἕλληνες μέχρι ἐνταῦθα,
ἐπιδεικνύσκει δὲ καὶ ἐπὶ θάλατταν. πᾶσα δὲ Ἑλλάδι ὁμοίος
ἐστὶ καὶ ἀπὸ Ἀμβρακίας συνεχῆς ἡ Ἑλλάς. Ab ipso
autem vel saltem ex ipso Dicearcho Phileas, quo de geo-
grapho nonnulla in dissertatione mea de Pythea p. 5 obiter
monita sunt, accuratiora ab Osanno praeceptore pie reve-

ad II. β, 683 in Villoisoni editione p. 76 καὶ οὐδὲ Ἑλλάδα (λέγει) τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀλλὰ μίαν πόλιν Θεσσαλίας. Apoll. schol. p. 43. Thuc. I, c. 3. Ἑλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυρῶν — πολλῶ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος (Ὅμηρος) οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν, οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετὰ Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος, οἷπερ καὶ πρῶται Ἑλληνες ἦσαν. Apollod. cf. edit. Heyn. t. I, p. 423 apud Strabonem VIII, p. 370. καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ μόνους τοὺς ἐν τῇ Θετταλίᾳ καλεῖσθαι φησὶν Ἑλληνας. Paus. Lacon. c. 20. τὸ δὲ οἰκετικὸν τὸ ἐπακτηθὲν ὕστερον Δωριεῦσι, Μεσσηνίοις ὄντας ὀνομασθῆναι καὶ τούτους ἐξενίκησεν Ἑλωτας, καθότι καὶ Ἑλληνας τὸ σύμπαν γένος ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ποτὲ καλουμένης Ἑλλάδος. Hesych. t. I, p. 1180. Ἑλλάς, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. καὶ τὸ ἔθνος. ἢ Ἀχαΐα. καὶ ἡ αὐτόθεν γυνή. De hac antiqua Hellade seu sicut Dicaearchus nostro loco refert urbe seu regione ex veteribus imprimis conferendus est Strabo l. IX, p. 431 sq. et ex recentioribus Mannertus geogr. vet. t. VII, p. 613, Dissen explicat. Pindar. p. 394 et Crusius in libro cui Hellas inscribitur. Strabo alios memorat Helladem cum Phthia eandem statuere et in meridionali Thessaliae regione collocare, alios pro diversis locis existimare. Homerum geographus refert utpote diversos locos exhibere, sed incertum in carminibus reliquisse, utrum de regione an de urbe sermo fiat. Posteriorum alios Helladem pro regione accipere ejusque terminos inter Thebas Phthioticas et antiquam Pharsalum ponere eique sententiae ex Thetidii situ testimonium acquirere, alios urbem existimare. Quorum iterum Pharsalios sexaginta stadiis a sua urbe rudera oppidi monstrare quod Helladem exstitisse crederent, Melitaeenses contra narrare, eo tempore, quo ipsorum urbs Pyrrha vocaretur, decem stadiorum ab ea intervallo ultra Enipeum Helladem fuisse ex eaque, quod humili situ fuisset, Hellenes Melitaeam se recepisse. Ejus vero rei Melitaeenses testimonium afferre Hellenis sepul-

Ἕλληνες δὲ κοινῶς πάντες οἱ τῆς Ἑλλάδος ἐκλήθησαν, ἀπὸ Ἑλληνος τοῦ Διός. πρῶτοι οὖν οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ ἄνθρωποι καὶ οὗτοι οὐ πάντες, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἐν Ἑλλάδι τῇ πόλει. ἔπειτα μεγάλα δυνηθέντος τοῦ Ἑλληνος καὶ τῶν τούτου παίδων ἀπ' αὐτοῦ πάντες ἐκλήθησαν Ἕλληνες. Ex Aristotelis vero sententia antiqua Hellas circa Dodonam fuit et Acheloum περὶ Δωδώνην καὶ Ἀχελῷον cf. Aristot. Meteorolog. I, 14, p. 548. c. ed. Duvall. Schol. ad Il. φ, 194. ἡ ἀρχαιοτάτη Ἑλλὰς περὶ Δωδώνην καὶ Σελλοὺς ἔκειτο, ὅθεν ὁ Ἀχελῷος ἐκρέων δι' Αἰτωλίας εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν ἐξήει κόλπον, ἄχρ' οὐ Ἡρακλῆς αὐτὸν ἀπέστρεψεν. O. Mueller Dor. I, p. 10, quam discrepantiam viri docti ita de medio tolli posse suspicantur, ut principes Hellenum sedes usque ad Dodonam porrectae fuisse cogitentur cf. Antiquit. Gr. C. Fr. Hermannii p. 19 sq. Contra ex scholiorum ad Il. β, 494 auctoritate Hellen in Boeotia habitavit, quam ob causam recens Graecorum in Homericō navium catalogo a Boeotia incipisse statuitur.

ἀφ' Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου. Sturzins de dialecto Macedonica et Alexandrina quae commentatio in thesauri Stephaniani editione Londinensi t. I de integro excusa est p. 157, ubi hunc locum exhibuit, vulgatam hanc codicum lectionem merito protulit atque ante Αἰόλου vocabulum πατρός mente subintelligendum esse existimavit. Idem doctissimus vir ad fragm. Hellenic. p. 121 in originis genitivis non solum filii sed etiam patris interdum notionem contineri monuit eaque de re suam ipsius prolusionem de nominum. Gr. et Lamberti Bosii de ellipsi Graeca librum cf. ed. Schaefer p. 93 allegavit. Hellenici locus in scholis ad Odysseae λ, 289 servatus hicce est Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος ἔχων θυγατέρα Πηρῶ τοῦνομα κάλλει εὐπρεπεστάτην οὐδενὶ ταύτην ἐξεδίδου πρὸς γάμον, εἰ μὴ πρότερον ἐκ Φυλάκης τὰς τῆς μητρὸς Τυροῦς ἐλάσειέν τις βοῦς παρ' Ἰφίχλου. πάντων δὲ ἀπορομένων Βίας ὁ Ταλαοῦ μύγας ὑπέσχετο δρᾶσθαι τοῦτο, ubi Buttmannus in tali

rabilem esse, Palmerius Gr. ant. p. 8 et Gronovius legendum conjecerunt ἄφ' Ἑλλήνων πατρὸς τοῦ Αἰόλου, quod supplementum cogitando, non item scribendo necessarium esse supra vidimus. Salmasius quum ad Solin. p. 152 nostrum locum integrum reliquisset, de ling. Hell. p. 355 Ἑλληνος τοῦ Δευκαλίωνος scribendum esse suspicatus est, quam contra conjecturam, ne de palaeographica dissimilitudine disseram, cujus in nominibus propriis ubi librarii suam doctrinam prae se ferre et discrepantes sententias scriptorum contextui intrudere haud raro studuerint minor ratio habenda esse videatur, monere licet, illum Hellenem secundum Euripidem quidem ipsumque Dicaearchum cf. infra, atque Hesychium t. I, p. 1101 Ἑλληνες, οἱ ἀπὸ τοῦ Ἑλλήνος, τοῦ Διὸς (ita enim Valesius pro vulgato οἱ ἀπὸ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑλλήνος rescribendum esse rectissime statuit) cf. etiam Iamblichi locum supra exscriptum, Apoll. Schol. I, p. 6. 162, Jovis filium fuisse, et Stephanum Byzantinum disertis verbis memorare, eum Hellenem non Deucalionis fuisse, sed Hellenem Phthium (Jovis filium, ut videtur: non enim cogito de Phthii filio his in Stephani verbis: ἐκτίσθη ὑπὸ Ἑλλήνος, οὐ τοῦ Δευκαλίωνος, ἀλλὰ τοῦ Φθίου). Si autem repugnantiam in nostrum scriptorem inferre non vereremur, τοῦ Δευκαλίωνος etiam defendere possemus Thucydidis loco supra allegato I, c. 3. τὰ μὲν πρὸ Ἑλλήνος τοῦ Δευκαλίωνος atque multo magis Strabonis I. VIII, 383. φασὶ δὲ Δευκαλίωνος μὲν Ἑλληνα εἶναι· τοῦτον δὲ περὶ τὴν Φθίαν τῶν μεταξὺ Πηλίου καὶ Ἀσωποῦ δυναστεύοντα κ. τ. λ. et Eusebiano. cf. etiam ex διηγήσεσι Cononis apud Photium bibl. ed. Bekk. t. I, p. 135 ἢ κζ' τὰ περὶ Δευκαλίωνος ἀπαγγέλλει, ὃς ἐβασίλευε τῆς Φθιώτιδος, καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος κατακλυσμοῦ· καὶ περὶ Ἑλλήνος, τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ὃν ἐνιφι τοῦ Διὸς παῖδα εἶναι φασιν, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν βασιλείαν τελευτήσαντος Δευκαλίωνος καὶ τίχτει παῖδας τρεῖς. ὧν Αἴολον μὲν τὸν πρῶτον βασιλεύειν ἐδικαίωσεν ἥς ἦρχε γῆς, Ἀσωπῶ καὶ

satis singularis ea ratio est, qua Dicaearchus et Euripides solum Aeolum cum liberis pro prole Hellenis iudicasse videntur.

p. 147. ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη. Hanc conjungendi rationem forsitan aliquis ad ὕστερον πρότερον redire dixerit; sed rem accuratius considerantes nihil aliud quam duas condendi et nominandi actiones Helleni hoc loco adscriptas, quae inter se quam maxime cohaerent, etiam externo sententiarum vinculo, particulis τε et καί juxta collocatis, inter se arctissime copulatas reperimus. Ceterum ἀπό praepositio cum Ἑλληνος juncta ad ἐκλήθη tantum verbum quadrat, ὑφ' Ἑλληνος autem quod ad ἐκτίσθη apponi desiderabatur cf. infra ὑφ' Ἑλληνος οἰκισθεῖσα πόλις τε καὶ χώρα in eo simul latet neque, quum sententia omni obscuritate exempta sit, ὑφ' Ἑλληνος vel ὑπ' αὐτοῦ adjici necesse fuit.

ἀνάμεινον Φαρσάλου τε κειμένη καὶ τῆς τῶν Μελιταιέων πόλεως. Hic Helladis antiquae situs a Dicaearcho constitutus bene congruit cum Strabonis narratione supra commemorata de Pharsaliis sexaginta stadiorum intervallo a sua urbe priscum illud oppidum statuentibus et de Melitaeensibus Helladem veterem decem stadiis ab ipsis sitam fuisse referentibus, quanquam ἀνάμεινον, sicut usus quoque ejus vocabuli admittit, non accurate urgendum esse apparet. Pro τῶν Μελιταίων, quod a recentioribus quoque omnibus editoribus integrum relictum est, cum Vulcanio τῶν Μελιταιέων equidem rescribendum esse duxerim, quum a Μελιταια voce nomen gentile Μελιταῖος formari potuisse dubitem atque insuper Strabonem l. l. Μελιταιεῖς pluralem usurpasse videam, ubi duo codices Par. et Mosc. Μελιτεεῖς, formam ob pronuntiandi similitudinem a librariis dictantium verba excipientibus effictam, exhibere atque Polybius et Stephanus idem illud nomen Μελιταιεύς in usum vocavisse adnotantur. Neque loco qui infra legitur dubitari potest quin pro vulgata codicum scriptura Μελιτίαν, quam Stephanus in contextu protulit quamque apud

didem quoque reperitur VII, 3. χρήματα ἐπράξατο καὶ Ἀχαιοὺς τοὺς Φθιώτας καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ταύτῃ Θεσσαλῶν ὑπηκόους. Cf. etiam Schol. ad II. α, 2 — ὁ δὲ Ἀχαιὺς φόνον ἐμφύλιον δράσας παρεγένετο εἰς Θεσσαλίαν καὶ κυριεύσας τῆς χώρας τοὺς ὑποτεταγμένους ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν Ἀχαιοὺς. Si vero Dicaearchus neque in superioribus ubi Dorienses, Aeolios et Iones commemoravit neque in sequentibus ubi Hellenis posteri recensentur Achaeorum mentionem fecit, hoc inde explicandum esse videtur quod eos sicut alii quoque scriptores cf. Strab. VIII, p. 335 οἱ μὲν οὖν Ἴωνες ἐξέπεσον πάλιν ταχέως ὑπὸ Ἀχαιῶν Αἰολικοῦ ἔθνους stirpi Aeolicae accensuerit et Xuthum, cujus filius Achaeus fuit, non ut alii plurimi scriptores cf. Strab. VIII, 383. τοῦτον δὲ (Hellenem) — τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν παίδων παραδοῦναι τὴν ἀρχήν, τοὺς δ' ἄλλους ἔξω διαπέμψαι — ὧν Δῶρος μὲν — Εὐθρόος δὲ κ. τ. λ. — τῶν δὲ τούτου (Xuthi) παίδων Ἀχαιὸς μὲν φόνον ἀκούσιον πράξας ἔφυγεν εἰς Λακεδαιμόνα καὶ Ἀχαιοὺς τοὺς ἐκεῖ κληθῆναι παρεσκεύασεν Hellenis, sed cum Euripide conveniens cf. Ion. 63. οὐκ ἐγγενὴς ὧν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς Γεγῶς Ἀχαιός (hoc pro nomine gentili eo loco accipiendum videtur) Aeoli filium fecerit. Ex eo vero tempore, quo Graecia in provinciae Romanae formam redacta fuit, Ἀχαιός vocabulum omnino ad Graecos designandos usurpatum fuisse constat cf. Strab. VII, p. 329 τὴν τε Θράκην ὁμοῦ καὶ Μακεδονίαν καὶ Ἑπειρον καὶ Ἀχαΐαν. XVII, p. 840 ἐβδόμην (στρατηγίαν, provinciam imperii Romani) δ' Ἀχαΐαν μέχρι (quod hoc loco includentis, non excludentis esse Groskurdus rectissime animadvertit) Θετταλίας καὶ Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνανῶν καὶ τινῶν Ἰππειρωτικῶν ἐθνῶν, ὅσα τῇ Μακεδονίᾳ προσώρισται. Quo Hesychii quoque haec glossa referenda videtur t. I, p. 655. Ἀχαιοί, οἱ Ἕλληνες. κυρίως δὲ Ἀχαιοί, οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν.

Μελίταιαν. Consentit Thucydides IV, 78. ἦλθον

banda est, etiamsi Marcius Thessalum vel Macedonem his versibus loqui cogitandum esse rectissime monuit. Hudsonus ἀστοῦ τινος pro genuina lectione vendidit ad eamque commendandam Athenienses peculiariter ἀστούς appellatos arcessivit. Veri maximam speciem, ut equidem crediderim, virorum doctorum opinio habet αὐτόχθων vocabulum in corruptela a codicibus exhibita latere. Ita Vindingius Hell. p. 323 αὐτόχθονες, Grotius autem αὐτόχθονος suspicatus est; quae quanquam defendi possunt, ita nimirum ut genitivus a φωνήν voce pendere cogitetur et αὐτόχθονες in eundem sensum cum sententia αὐτόχθονές ἐσμεν accipiatur (ceterum dubitare licet, num Posidippus, ut Vindingius censuit, ostendere hoc loco studuerit, voce αὐτόχθων ab ipsis usurpata ipsos Athenienses se negare Hellenes esse), praestantissimam tamen iudicio Manzii suspicionem αὐτόχθον' scribendum conjicientis idque Hesychio s. v. αὐτόχθων, ἐντόπιος, ἐγχώριος, γνήσιος teste advocato illustrantis atque cum φωνήν conjungentis. Attices se αὐτόχθονας vocasse, ut in re in vulgus nota, testimoniis non indiget cf. ex. gr. Paus. II, 14, 4. Schol. ad Plat. ed. Ruhnck. p. 98., illud autem vocabulum etiam ad res non animatas relatum fuisse Manzius Luciani loco ex Pseudologista comprobavit: ὥστε θᾶπτον ἂν Ἐρεχθεά καὶ τὸν Κέκροπα ξένους ἀποφήναις καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἣ τὴν ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττικῆς. Ad sensum autem nostri loci illustrandum satis commodum hunc Euripidis locum adscribo a Plutarcho de exilio ed. Wyttenb. t. III, 1, p. 436 memoratum διὰ τοῦτο τῶν φρονιμωτάτων καὶ σοφωτάτων ὀλίγους ἂν εὖροις ἐν ταῖς ἑαυτοῦ πατρίσι κεκηδευμένους· οἱ δὲ πλείστοι μηδενὸς ἀναγκάζοντος αὐτοὶ τὸ ἀγκύριον ἀράμενοι μεθωρμίσαντο τοὺς βίους καὶ μετέστησαν οἱ μὲν εἰς Ἀθήνας, οἱ δὲ ἐξ Ἀθηναίων. Τίς γὰρ εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον οἶον Εὐριπίδης·

ἣ πρῶτα μὲν λεῶς οὐκ ἔπακτος ἄλλοθεν.

αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις

2) Fragmentum inter Dicaearchiana vulgo relatum, cui inscribitur ἀναγραφὴ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Primum quaerendum est, quo jure fragmentum de Pelio monte quaecunque est Dicaearcho Messenio adscribatur. Holstenius se id fragmentum in codice regio Parisino reperisse ad Peirescium scriptum dedit, sed Manzius, qui ceteras ejus viri doctissimi schedas perscrutatus in lucem edidit, quum ea de re plane sileat, nihil in iis quod huc pertineat investigasse videtur. Primus e codice Gudiano Fabricius exscripsit et Hudsono cum ceteris geographorum Graecorum minorum reliquiis edendum transmisit, sed sicut ipse professus est eumque secutus Dodwellus diss. de Dic. ap. Gail. p. 41 affirmavit, auctoris nomen fragmento non praepositum fuit, nihil praefixum nisi titulus ἀναγραφὴ τοῦ Πηλίου ὄρους. Quae quum ita sint, conjici posse videtur, si quis alius scriptor de monte Pelio investigatus fuerit, aliis quibusdam rationibus accedentibus, eum potius auctorem ejus Pelii descriptionis fuisse. Osannus, quum in Apoll. hist. 19 huncce locum legeret Ἡρακλείδης δὲ ὁ κριτικός (hanc enim ejus conjecturam loco vulgatae Κρητικός ardentissime amplector) ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος φύεσθαι φησὶν ἄκανθάν καρποφόρον, ἧς τὸν καρπὸν ἐὰν τρίψας μετ' ἐλαίου καὶ ὕδατος κρίσῃ τὸ αὐτοῦ (vulg. αὐτοῦ) ἢ ἄλλου σῶμα, χειμῶνος ὄντος οὐκ ἐπαισθήσεται τοῦ ψύχους et, citato quoque Plinii loco h. n. XII, 7, ex nostro fragmento φύεται δ' ἐν τῷ ὄρει καὶ καρπὸς ἀκάνθης κ. τ. λ. conferret, ejusdem fruticis utroque loco mentionem fieri et vel descriptionem utrobique similem esse animadvertens, conjecturam in medium proferri posse existimavit, qua Heraclides (in incerto tamen reliquit, utrum de Pontico an alio quoque cogitandum esset) Pelii descriptionem confecisset;

Atheniensi collocatis confecta cf. Diog. Laert. I, 22. II, 7. Marcell. vit. Thuc. Thuc. ed. Goell. t. I, p. 27., *ἱεραὶ ἀναγραφαί* apud Diodorum Siculum I, 31 (ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἔσχε κώμας ἀξιολόγους καὶ πόλεις πλείους τῶν μυρίων καὶ ὀκτακισχιλίων, ὡς ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς ὁρᾶν ἐστὶ κατακεχωρισμένον), historia Tyriorum secundum similia monumenta publica composita ἀναγραφὴ cf. Tatian. orat. ad Graec. 58, apud Plutarchum Agesil. c. 19 ἀναγραφαὶ Λακωνικαί (in quibus nomina filiarum Agesilai indicata fuisse referuntur), ἀναγραφὴ τῶν δραμάτων Callimachi (vel pleno titulo *πίναξ* s. ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκαλιῶν cf. Meinek. quaestt. scen. spec. III, p. 3 sqq. Non discerno, utrum hoc scriptum operis Callimachei *πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων* inscripti caput an singulare opus, quae sententia Fabricii fuit et Meinekii esse videtur, exstiterit), ἀναγραφαὶ (δραμάτων s. διδασκαλιῶν) a grammaticis Pergamenis confectae cf. Athen. VIII, 336. e. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπήντησα τῷ δράματι — ἀλλ' οὐδ' ἀναγραφῆς ἀξιοθέντι σύνοιδα. οὔτε γὰρ Καλλίμαχος οὔτε Ἀριστοφάνης αὐτὸ ἀνέγραψαν, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγᾷ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι. Ita vocabula ἀναγράφω, ἀναγραφὴ etc. de iis praecipue erant in usu, quae in archivis publicis, seu ἐν στήλαις seu ἐν *πίναξι*, erant deposita; quo etiam Xerxis ad Pausaniam epistola spectat cf. Thuc. I, 129 *κεῖται τοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἔσαι ἀνάγραπτος*, quoniam apud reges Persicos recensensus eorum qui beneficia in reges contulerant *Ὀροσαγγῶν* persice, *εὐεργετῶν* Graece dictorum instituebantur cf. Goeller ad Thuc. I. I. Etiam *ἱερὰ ἀναγραφὴ* Euemerii Messenii cf. Euseb. praep. evang. II, 2 eam ob causam ita dicta fuisse videtur, quod, secundum relationem quidem auctoris ficta plurima narrantis, fide monumentorum publicorum nitetur. Hunc ad usum etiam spectat quod commemoratur ἀναγραφὴ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων (Menetor περὶ τῶν ἀναθημάτων Ath. XIII, 594 d.) et, quanquam publi-

bulum ὄρος idem sexcenties molestissimo modo repetitum
 τοῦ δὲ ὄρους, πᾶν δὲ ἐστὶ τὸ ὄρος, φύεται δ' ἐν τῷ
 ὄρει, ποταμοὶ δὲ διὰ τοῦ ὄρους, ἐπ' ἄκρας δὲ τῆς τοῦ
 ὄρους κορυφῆς **et sic porro. Excerptoris autem vitio**
factum, ut nonnulli loci corrumparentur, sicut ille, in quo
supersunt verba δοκεῖν ἔχειν ἐπικίνδυνα extra omnem con-
nexum collocata.

Ὅτι τὸ καλούμενον Πήλιον ὄρος μέγα τ' ἐστὶ καὶ
 ὑλῶδες, δένδρα ἔχον τοσαῦτα καρποφόρα, ὅσα καὶ τὰς
 τῶν γεωργουμένων συμβαίνει χώρας. τοῦ δὲ ὄρους ἡ
 μεγίστη καὶ λασιωτάτη ρίζα τῆς πόλεως κατὰ μὲν πλοῦν
 ζ' ἀπέχει στάδια, πεζῇ δὲ κ'. πᾶν δὲ ἐστὶ τὸ ὄρος μα-
 λακόν, γεώλοφόν τε καὶ πάμφορον· ὑλῆς δ' ἐν αὐτῷ
 πᾶν φύεται γένος· πλείστην δ' ὀξύην ἔχει καὶ ἐλάτην,
 σφένδαμνόν τε καὶ ζυγίαν, ἔτι δὲ κυπάρισσον καὶ κέδρον·
 ἔστι δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἄνθη, τὰ τε ἄγρια καλούμενα λεί-
 ρια καὶ λυχνίδες· γίνεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη ἐν τοῖς
 χερσώδεσι μάλιστα χωρίοις καὶ **PIZA ΔΕΝΔΡΟΥ** ἣτις
 τῶν ὄφρων δῆγματα ἰᾶται **ΔΟΚΕΙΝ ΕΧΕΙΝ ΕΠΙΚΙΝ-**
ΔΥΝΑ, τοὺς μὲν ἐκ τῆς χώρας ἐν ἧ πέφυκε τῇ ὁσμῇ
 μακρὰν ἀπελαύνει, τοὺς δὲ ἀψαμένους αὐτῆς ἀναιρεῖ·
 τοιαύτην τὴν δύναμιν ἔχει, τοῖς δ' ἀνθρώποις ἡδεῖα κα-
 ταφαίνεται· τῇ τοῦ θυμοῦ γάρ ἐστὶν ἀνθοῦντος ὁσμῇ
 παραπλησία, τοὺς δὲ δηχθέντας ὑφ' οὐποτοῦν ὄφρων
 ἐν οἴνῳ δοθεῖσα ὑγιάζει· φύεται δ' ἐν τῷ ὄρει καὶ καρ-
 πὸς ἀκάνθης ταῖς λευκαῖς παραπλήσιος μύρτοις· ὃν ὅταν
 τις τρίψας ἐλαίῳ καταχρίσαι τὸ σῶμα, τοῦ μεγίστου
 χειμῶνος οὐ λαμβάνει τὴν ἐπαίσθησιν ἢ πάνυ βραχείαν,
 οὐδ' ἂν ἐν τῷ θέρει τοῦ καύματος καταμάθῃ, κωλύον-
 τος τοῦ φαρμάκου τῇ αὐτοῦ πυκνώσει τὸν ἔξωθεν αἆρα
 διᾶκνεῖσθαι τοῦ σώματος. σπάνιος δ' ἐστὶν ὁ καρπὸς
 οὗτος καὶ ἐν φάραγξι καὶ ἐν τόποις φνόμενος ἐπικρήμ-
 νοις, ὥστε μόλις μὲν εὐρεῖν, ἂν δ' εὖρη τις, μὴ εὐχερῶς
 δύνασθαι λαβεῖν, ἂν δ' ἐπιχειρῇ λαμβάνειν, κινδυνεύειν
 ἀπὸ τῶν πετρῶν κατακυλισθέντα διαφθαρεῖν· μένει
 δ' ἡ δύναμις ἕως ἐνιαυτοῦ, χροнисθεῖσα δ' ἀπόλλυσι

λιον καὶ τὴν Δημητριάδα συμβέβηκε τοιαύτην εἶναι, ὅτι ἡ μὲν Ἑλλ. κ. τ. λ.

τὸ καλούμενον Πήλιον ὄρος. Quod hoc loco praepositum est τὸ καλούμενον tantum abest, ut a Dicaearcho ipso profectum esse credam, ut magnopere claudicare sentiam pariter atque quae in anagraphe Graeciae sexcenties occurrunt legentibus λεγόμενος, καλούμενος, ἐπικεκλημένος, ὀνομασμένος et similia. Sed cave hoc additamentum reddas per nostrum der sogenannte (Berg Pelion), veritas potius (der Berg)welcher (Pelion) heißt, sicut et infra Κραυσίνδων τε καλούμενος καὶ Βρύχων fluvii sunt, quorum alter Crausindo, alter Brycho nominatur. In verbis autem ad quae deinde perventuri sumus σπηλαιῶν ἐστὶ τὸ καλούμενον Χειρώνιον quod τὸ καλούμενον adjectum est optime habet.

ὑλῶδες. Idem fere hoc loco refertur, quod paulo infra accuratius exponitur ὕλη δ' ἐν αὐτῷ πᾶν φύεται γένος et universa haec prima sententia, sicut etiam ἵερὸν ποταμὸν quae postea legitur γίνεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη — καὶ ῥίζα δένδρου, nihil aliud quam argumentum loci Dicaearchiani indicare mihi videtur. Ceterum quod ad rei proditae veritatem jam Homerus testis advocari potest, quem Πήλιον εἰνοσίφυλλον dixisse constat cf. Strab. I, p. 27. De eo monte praeterea, quem Dodwellus itin. II; 1, p. 173 nunc Plesnid, interdum etiam S. Georgi montem nominari dicit, cf. Strab. IV, p. 208, ubi inter maximos Graeciae montes refertur, IX, p. 438. 439. 441. Singularis autem et accurata ejus descriptio nusquam alias, quod equidem sciam, legitur.

τὰς τῶν γεωργουμένων συμβαίνει χώρας. Non plane intelligitur, quamnam ob causam scriptor non potius dixerit τὰς γεωργουμένας χώρας vel τὰ γεωργούμενα vel etiam τοὺς γεωργουμένους ἀργούς. Quanquam cave ad τῶν γεωργουμένων quidquam supplementi, sicut ἀγρῶν, necessarium habeas; genitivus est neutrius pluralis; neve τῶν γεωργουμένων pro medio accipias et idem quod

δὲ Ριζοῦντα, Σηπιάδα, Ὀλιζῶνα, Βοίβην, Ἰωλκόν· αἱ δὲ νῦν εἰσι κῶμαι τῆς Δημητριάδος. καὶ δὴ καὶ ναύσταθμον ἦν τοῦτο καὶ βασιλείον μέχρι πολλοῦ τοῖς βασιλεῦσι τῶν Μακεδόνων· ἐπεκράτει δὲ καὶ τῶν Τερπῶν καὶ τῶν ὀρῶν ἀμφοῖν, τοῦ τε Πηλίου καὶ τῆς Ὀσσης. νῦν δὲ συνέσταλται μὲν, τῶν δ' ἐν τῇ Μαγνησίᾳ πασῶν ὁμῶς διαφέρει. cf. etiam p. 438. ἔστι δ' ὑπὸ τῷ Πηλίῳ κώμη κατὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον τῶν συνωκισμένων εἰς τὴν Δημητριάδα πόλεων, ὡς εἴρηται et p. 441. τοὺς τὰ ἐῷα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα — καὶ Πήλιον καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα. Ceterum non adsunt mihi alii geographorum loci, quos cum Dicaearchiana itineris computatione comparem eamque inde aut rectam aut falsam esse demonstrem.

μαλακόν, γεώλοφόν τε καὶ πάμφορον. Quomodo haec verba interpretanda censeam, ad fragmentum Βίου in Thebarum descriptione cf. vv. κάθυδρος πᾶσα, χλωρά τε καὶ γεώλοφος exposui. πάμφορος denique animadvertendum est, quanquam principi significatione eundem sensum habet ac πάντα φέρον cf. Hesych. t. II, p. 849, nihil tamen aliud deinde denotare quam fertilissimum cf. Etym. Gud. p. 640. φορὸς καὶ ἡ γῆ καρπῶν· καὶ πάμφορος γῆ ἡ παντοίους καρποὺς φέρουσα. Suid. t. III, p. 15. πάμφορος, παντοῖα φέρων.

ἔλης. Quanquam vulgata lectio ἔλη explicari atque defendi facillime posset, πᾶν γένος accusativum nobis statuentibus adverbiali sensu prolatum idemque ac si scriptor dixisset παντοίου γένους vel ἔλη παγγενῆς significari existimantibus, neque ei interpretationi obstaret quod πᾶν γένος vocabulo φύεται interruptum est: istud tamen σ in syllaba finali omissum soli librarii negligentiae tribuo neque, quod aliis sexcentis locis valet, huc pertinere crediderim, facilius dico intellectu esse, quomodo difficilior lectio faciliiori quam versa vice cesserit. Recentiores quoque omnes editores praeter Zosimades, quanquam et hi in adnotatione genitivum amplectendum dicunt, ἔλης exhibuerunt.

ejus vocabuli notione sola adjectivum *λειριόεις* in carminibus Homericis et de voce et de cute usurpatum repeto. Cf. Phot. lex. p. 155. 166. Etymol. M. p. 509. Etym. Gud. p. 471. Suid. t. II, p. 437. Hesych. t. II, p. 443. Discernuntur denique *λείρια* a *κρίνοις* cf. Bekk. Anecd. I, 50. *λείριόν* ἐστὶν ἕτερον παρὰ τὸ κρίνον, τὰ μὲν ἄλλα ὅμοιον, διὸ καὶ ταύτὸν ἔδοξέ τισιν (huc enim ea verba transponenda existimavi), πλατύτερα δὲ τὰ φύλλα ἔχον.

λυχνίδες. *λυχνίς*, ut Passovius docet, planta significabatur florem ignei coloris habens et sertis adhiberi quam maxime solita, eadem, ut conjicere par esset, quam nos diceremus „Stechnelke.“

βοτάνη. Huic plantae, quam sequentibus deinde verbis accuratius describi vides, nomen *Χειρώνιον* fuisse Osannus in dissertatione de *Πελεθρόνιος* voce Musei Rhenani 1832 tertio fasciculo inserta docuit locis veterum allatis, quorum nonnullos hic adscripsisse juvat. Theophr. h. pl. IX, 11, ubi de chironio sermo est, *χρῶνται δὲ πρὸς τὰ τοὺς ἔχεις καὶ τὰ φαλάγγια καὶ τοὺς σῆπας καὶ τὰλλα ἔρπετά, διδόντες ἐν οἴνῳ*. Dioscorid. III, 57. *πάνακες Χειρώνιον φύεται μάλιστα ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει*. Nicand. Theriac. vs. 505 sqq. *Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἐλέσθαι Κενταύρου Κρονίδαο φερώνυμον, ἣν ποτὲ Χείρων Πηλίου ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ. Τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χυτὴ περιδέδρομε χαίτη, Ἄνθεα δὲ χρύσεια φαίνεται· ἡ δ' ὑπὲρ αἴης Ῥίζα καὶ οἱ βυθόωσα Πελεθρόνιον νάπος ἴσχει*.

ἐν τοῖς χειρσώδεσι μάλιστα τόποις. Non locos significari qui faciem terrae continentis habeant (id quod h. l. sensu cassum foret), sed ejusmodi qui speciem desertorum et vastorum, incultorum plane camporum prae se ferant in propatulo est, qua eadem posteriori nota vocabulum *χειρσώδης* etiam apud Passovium adnotatum est.

PIZA ΔΕΝΔΡΟΥ. Quum apud Nicandrum l. l. disertis verbis de radice disseratur, conjicere licet id etiam nostro loco in eadem re exponenda factum esse et *ρίζα* saltem

morsus periculosi *videri* dicantur) legendum coniecisse arbitramur, locum corruptum ex sensu, quem subesse potuisse crederet, non ex verbis accurate consideratis reddidisse apparet. Marxius de loco restituendo desperavit. Quam in medium protulit Buttmannus, conjectura *δοκεῖ δ' ἔχειν ἐπικίνδυνα* tantum abest ut ulcera persanet, ut quae suppurantia antea fuerunt in totius foeditatis conspectu collocet. Rectissime enim ante verba *τοὺς μὲν ἐκ τῆς χώρας* κ. τ. λ. sententiam talem, qua ista planta *ipsis serpentibus periculosa esse* disertis verbis praedicaretur, desiderari Osannus monuit (alias enim *τοὺς μὲν* κ. τ. λ. non haberent, quo apte referremus) eaque ratione aut *δοκεῖ δ' ἔχουσιν ἐπικίνδυνος* aut *δοκεῖ δ' ἔχειν ἔχουσιν ἐπικίνδυνα* scribendum proposuit. Qua in emendatione etiamsi de palaeographica facilitate non dubito, magnopere tamen displicet, quod scriptor, quum vixdum *ὄφρων* protulisset, verbis deinde ita variaverit. Utcunque denique de illis verbis sentimus, ante verba *τοὺς μὲν* κ. τ. λ. sententiam qualem supra significavi vel similem desiderari perspicuum est.

ἀχρειοὶ in versione apud Gailium recte translatum: „omni facultate nocendi exuit.“

κάρου καταχέουσα. *κάρος*, quod etiam de vertigine possis, de sopore in torporis modum excedente interpretor cf. Plinii locum supra adscriptum. Ad vocabulum illustrandum, de quo conferas Etym. M. p. 446. Hesych. t. II, p. 152. Suid. t. II, p. 246, egregie facit Porphyrii locus *περὶ ἀποχ. τ. ἐμψ. I, 27. καὶ πᾶν καρωτικόν, ἀργίας τε καὶ λήθης ποιητικόν, εἴτε ὁσφραντόν, εἴτ' ἐπιχριστόν*. Quod loco codicis scripturae a Salmasio prolatum est (in Gailii editione *καταχέασσα* vitium typographicum crediderim) et in editione Manzli probatum *καταχέασσα*, equidem non substituo, quum contra praesentis participium cum verbo finito arctissime et fere dixerim gerundive copulatum praestare hoc loco mihi videatur participio aoristi. Fabricius denique Sexti Empirici locum Pyrrhon. hypotyp. I, c. 14. huncce contulit: *ἐχιδνα δὲ θιγόντος αὐτῆς μόνου*

probata. De vocabulo autem πόλεσι omisso vix licet cogitare. Conjici denique posset legendum esse ὑπὸ τοῖς τοῦ Πηλίου, ita ut τὰ τοῦ Πηλίου ampliori aliquanto notione idem quod τὸ Πήλιον significaret, aut, si quis audaciam comprobaret, τοὺς ἐν ὑπωρείᾳ τοῦ Πηλίου κ. τ. λ.

ἄρδευων, agros irrigans in ilisque se plane effundens, ita ut oppositio sit inter hujus fluminis cursum et ejus, qui in mare labi deinde dicitur.

τὸ τῆς Πηλαίας ἄλσος. Vulgatam lectionem δάσος Osannus rectissime repudiavit, quum de frutice vel dumeto eo loco cogitari plane non posset et δάσος singulare nomen nemoris alicujus Deo sacrati in Pelio fuisse demonstrari nequiret. Optime habet quod in ejus locum conjiciendo substituit ἄλσος et quod per vocabulum τῆς Πηλαίας aliquam Deam in Pelio inprimis cultam et inde denominatam significari monuit. Nemoris Pelii Ennius quoque mentionem fecit in Rhetoric. ad Herenn. memoratus, loco a Fabricio allato: „utinam ne in nemore Pelio securibus — Caesa cecidisset abiegna ad terram trabes.“

σπηλαιὸν ἐστὶ τὸ καλούμενον Χειρώνιον. Hoc antrum, quod ex Welckeri sententia cf. Ephemerr. scholast. 1831. p. 785 jam Pindarus significavit, secundum Osannum a Philostrato imagg. II, 2. commemoratum est. Chironem autem Pelium suam sedem ex veterum narrationibus mythologicis habuisse constat et in fine fragmenti gens hominum commemoratur a Chirone oriunda et notitiam singularis herbae medicinae sibi conservans. De Chirone autem artis medicinae peritissimo hos Apollodori locos adscripsisse sufficiat bibl. II, 5. ἀνιᾶθεις δὲ Ἡρακλῆς προσδραμὼν τό τε βέλος ἐξείλκυσε καὶ δόντος Χείρωνος φάρμακον ἐπέθηκεν. III, 10 (de Aesculapio) καιομένης δὲ αὐτῆς ἀρπάσας τὸ βρέφος ἐκ τῆς πυρᾶς πρὸς Χείρωνα τὸν Κένταυρον ἤνεγκε· παρ' ᾧ καὶ τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν κυνηγετικὴν τρεφόμενος ἐδιδάχθη. 13. (de Phoenice) οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη, καταψευσαμένης φθορὰν Φθίας τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος. Πηλεὺς

δὲ καὶ πελαγίαι μᾶλλον αἱ Πιτυοῦσαι κ. τ. λ. Zonar. p. 737. ἐν μετρώρῳ ἦν ἡ ναῦς. ἀντὶ τοῦ πελάγιος καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἰσταμένη, ἀλλὰ ἀπέχουσα τῆς γῆς. πλαγίαν et facillima quod ad palaeographiam est mutandi ratio et aptissimum huic loco praebet sensum: „obliquam totam habens et asperam sui partem, Thessaliam versus conversam.“

πολυφάρμακόν τὲ ἐστὶ. Theophrastus quoque hist. plant. IX, 15.: φαρμακωδέστατον τό τε Πήλιον τὸ ἐν Θετταλία, quamquam ejus arboris, cujus virtutes medicinae sequentibus deinde verbis tantopere praedicantur, nullam mentionem facit.

ἔχον. Quod codex exhibet ἔχων aequè nihili est atque, quod Fabricio aliquando in mente fuit ἐχόντων, cum φαρμάκων nimirum quod in πολυφάρμακον contineretur conjungendum. Quod idem liber ms. protulit κερῶσθαι merito lectioni χρῆσθαι cessit et nonnisi ex praecedenti particula καὶ ortum fuisse videtur. Dativum denique γυνώσκουσι et δυναμένοις cum πολλὰς ἔχον δυνάμεις arctissime conjungendum esse, etiam omni interpunctione sublata indicavi. Unde Manzius quod in locum vulgatae ὀψεις supposuit ὠφελείας habeat, nescio.

μίαν δὲ τινὰ ἔχει καὶ ἄλλας ἀνομοίους. Cum Buttmanno facio, qui conjecturam seu Fabricii sen alius docti hominis μίαν δὲ τινὰ, ἥτις ἔχει ἄλλας δυνάμεις ἀνομοίους a Marxio, Manzio necnon a Gailio in textis receptam improbavit. Neque enim explicare possem ἄλλας ante δυνάμεις ἀνομοίους positum neque intelligerem, quomodo sanae rationis scriptor ita proferre potuisset: μίαν δὲ τινὰ intell. δύναμιν, ἥτις ἔχει καὶ ἄλλας δυνάμεις ἀνομοίους. Sensus autem verborum in codice exhibitorum, nisi forte δυνάμεις explicationis causa a librario adscriptum fuisse statuimus, pro integris considerandorum hicce est: „unam autem quandam habet plantam medicinam prae aliis diversis ibidem obviis insignem.“ Verbo monendum est de usitatissima Graecorum conjungendi ratione ἄλλως τε καὶ, hic

quam quae fuerat vocis λαμπάδιον in Thebarum descriptione usurpatae. Hesychius haec habet de ὀθόνη et ὀθόνιον vocabulis t. II, p. 720. ὀθόνας τὰ περιβόλαια πάντα· παρὰ τὸ ἔσασθαι. τινὲς δὲ ζώνας ἀποδεδώκασιν. ὀθόνη, σινδών. ζώνη. τελαμών. γυναικεῖον ὀθόριον λεπτόν, καὶ πᾶν τὸ ἰσχνόν, καὶ μὴ λινοῦν ἤ. ὀθόνησι, λεπτοῖς ἱματίοις et ὀθόνια, λινὰ ἱμάτια.

ὀφθαλμώντων, quod in Gaillii et Marxii editione nescio an typographico vitio prolatum est, quum contra apud Manzium inveniatur ὀφθαλμιόντων, dubitari plane non potest, quin, sicut etiam Battmannus fecit, in ὀφθαλμιώντων immutandum sit: non enim crediderim duplicem formam ὀφθαλμάω et ὀφθαλμιάω, ut habemus γειτονάω et γειτονιάω cf. Bekk. Anecd. I, 231, exstare potuisse. De vocabuli autem significatione cf. Plat. Alcib. II, p. 140, ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα ποδαγρᾶν ἢ πυρέττειν ἢ ὀφθαλμιᾶν — ὀφθαλμία οὖν σοι δοκεῖ πᾶσα νόσος εἶναι; Porphyg. π. ἀπ. τ. ἐμψ. I, 28. εὐλαβούμενοι, μὴ ὥσπερ ὀφθαλμίας οἱ εἰς τοὺς ὀφθαλμιῶντας ἐμβλέποντες. Etiam tropice hoc verbum usurpari deinde solebat cf. Phot. lex. p. 265. ὀφθαλμίσαι, φθονῆσαι, ἐπιβαλεῖν ἐπιθυμητικῶς ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς πᾶσχειν. B. A. I, 286. ὀφθαλμιῶεν τί ἐστίν; ἀντὶ τοῦ ὀρῶντες ζηλοῖεν καὶ ἐπιθυμοῖεν (θητων) αὐτῶν. Hesych. t. II, p. 825. ὀφθαλμιάσαι. φθονῆσαι, ἐπιβαλεῖν ὀφθαλμόν.

παραιτουμένη codicis lectio quo grammaticae refertur plane non habet; nihilominus a Marxio, Manzio, Gaillio et Battmanno in textis integrum relictum est. Fabricius παραιτούμενα conjecit idque cum φύλλα conjungendum esse censuit. Mihi magis arridet simplicior emendatio παραιτουμένην idque passive interpretandum, et ad τὴν ἐπιφοράν referendum. Disputatur de fluxus accessione ut de persona, et hoc ut mitigetur, ὥσανεὶ praepositum est sententiae imaginem continenti. De morbis autem eodem vel simili modo saepius, imprimis apud poetas, sermo fit cf. v.

diderim ex *περιόδῳ γῆς* Dicaearchi repetita esse. Repetita autem esse censeo a scriptore extremae aetatis et pessimae notae, qui sine ulla fere consideratione et sine ullo iudicio Dicaearchiana in versus mirum in modum praevaricaverit. Quaeri potest, utrum diversi homines excerpta Dicaearchiana confecerint, alter prosaica, alter poetica, an unus idemque scriptor ex *περιόδῳ* versus conglutinaverit et ex *βίῳ* deinde satius duxerit pedestri oratione excerpere seu metrico labore jam defessus fuerit, seu in hac componendi parte non eundem finem quem illic spectaverit. Quamquam non magnae operae fuit ejusmodi versus componere, etiamsi non probabile est excerptorem ea in re adjectum fuisse rhythmico quodam compositionis Dicaearchianae habitu, de quo auctorem *περὶ ἑρμηνείας*, quem Demetrium Phalereum fuisse olim statuerunt, disserere supra vidimus. Adnotandum denique est, in codicibus anagraphen modo sine accurata versuum distinctione, modo revera instar pedestris orationis exhiberi, quemadmodum Holstenius quoque refert in anagraphes sine primis editores plane neglexisse, quod etiam ea quae de Sporadibus insulis prolata sunt metricae composita essent, libris nimirum manuscriptis hac in re nullum indicium praebentibus. Quodsi in codice Monacensi omnia per versus distributa essent, Buttmannus hujus codicis papyracei saeculo ut videretur sexto decimo scripti non magnum momentum esse adnotavit. Ceterum idem vir doctus Dicaearchi opus metricum in orationem prosam dissolutum fuisse conjicit. Ego contrarium statuo: Dicaearchi si quod opus huc pertinet, exstitit prosaicum, inde aut ab initio quidam metricae excerpserit aut epitome quam inde quidam confecit prosaica ab alio deinde in versus redacta est. In titulo codicis qui nunc Monachiae reservatur rubro, sicut etiam ut videtur in manuscripto Buddaei libro, post verba *Δικαιάρχου ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος* additum fuit *πρὸς Θεόφραστον*. Ubi de Dicaearcho simul sermo erat quid magis promptum fuit cogitatu, quam de celeberrimo ejus condiscipulo? Qui anagraphen genuinam censuerunt, eam

non licuerit ipsum opusculum jam considerantibus. Quod etiam gravius est, nonnulli viri docti ut Marxius et Osannus scriptorem sibi ipsi repugnare animadverterunt, quippe qui paulo infra se ea quae ab antiquioribus auctoribus fusius exposita essent quam brevissime versibus inclusa relaturum esse diceret. Sed non dubito, quin ea repugnantia ita tolli possit, ut scriptorem de singulari sua ratione verba facientem statuamus de metrica forma, in compendiis ejus temporis fortasse parum usitata, cogitasse, etiamsi id quod Osannus magnopere urgebat concedo, hoc ipsum ab auctore primis versibus non plane perspicuum redditum esse. Dodwello vero non metuo ne quis etiamnunc assentiatur, qui Dicaearchum, cui sicut plurimi viri docti priorum temporum fragmentum adscribere non dubitavit, eam ob causam hoc opus singulare dixisse censuit, quod Peloponnesum eximio studio tractavisset eamque adeo permensus fuisset, quam ad rem versus 15 sq. ἃ τ' ἐστὶν ἐν Πελοποννήσῳ γένῃ κ. τ. λ. pertinerent. Quid multa? tristis singularitas est, imprimis si videmus, quomodo auctor a promisso suo steterit, neque Dicaearchum crediderim, fac primus poëticum geographiae compendium elaborasset, ea re tali modo gloriaturum fuisse, etiamsi Buttmannus qui talia aggredere-
tar eum nostra admiratione dignum esse contenderit. Qualis deinde ad Theophrastum adhortatio, ut hujus operis, miserrimi geographici compendii, studio sese penitus dedat, eaque qualibus et quantis verbis facta διὸ σεαυτὸν μὴ βράχῃ, ὀλοσχερῶς δ' ἐπὶ ταῦτα δοῦς καὶ σπουδάσας συμφιλομάθῃσιν, καθάπερ εἰώθας ποιεῖν. Quae, nisi vero jocosae locutum fuisse statuimus sibi ipsi ob levitatem confecti opusculi irridentem, Dicaearchum proferre non potuisse perspicuum est. Excerptorem autem credere licet initio suae epitomes sua singularitate ita gloriatum fuisse, etiamsi nihil aliud deinde quam negligentissime excerpsit, vel etiam haec nonnulla ex prooemio operis Dicaearchei genuini repetiisse, parum considerantem, num talia suo la-
bori convenirent. Eruditionis vero qua Buttmannus frag-

nuntiari vetet, his verbis pergatur transitum efficientibus
 πλὴν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου προβήσομαι. Quem ver-
 sum, ut obiter moneam, Gailius falsissime intellexit ita, inter-
 pretatus: „ceterum ad reliquam hujus orationis partem re-
 vertar“ ejusque promissi fidem solutam esse arbitratus eo
 fragmenti prosaici loco, ubi de Helladis terminis itidem
 exponitur. Quam contra explicationem ne alia, sicut quod
 prosaicum et poëticum fragmentum nullo plane connexu
 inter se contineri apparent, hoc loco moneam, id unum ad-
 notasse suffecerit, quod *προβαίνω* verbo neutiquam signi-
 ficari potuerit *reverti*. Quo porro modo de gravissimis ur-
 bibus, montibus, fluviis, insulis et omnino rebus geographicis
 disseritur? Non minus confuse, quam strictim. Nihil de-
 scribitur, nihil rerum memorabilium adnotatur; numeris in-
 dicantur locorum inter se distantiae ambitusque provincia-
 rum, atque hic illic praeter nomina urbium nomina enume-
 rantur alicujus montis, fluvii, portus, templi. Omnium instar
 unus locus ubi de Lebadea et Trophonii oraculo sermo est
 jam sufficere posset. Auctor vs. 97 sq. dicit πόλις Λεβα-
 δία καὶ ἱερὸν Τροφωνίου, "Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι
 γεγονέναι. Haecce Dicaearchum, quem eo de oraculo ac-
 curatius egisse supra vidimus, proferre plane non potuisse
 jam Hemsterhusius ad Luc. III t. I, p. 339 adnotavit eaque
 in sententia Marxius ei merito adstipulatus est. Si γεγο-
 νέναι praeteriti significatione interpretari placeret, excerp-
 torem conjiceremus haec elocutum esse ratione suo aevo
 congrua, quo aevo Trophonii oraculum non jam exstaret.
 Simili modo reliqua fere omnia per anagraphen se habent,
 de verbis et nominibus dicere licet, non licet de sen-
 tentiis sanis, nedum de sentiis philosophicis. Atqui
 Buttmannus scriptorem monuit in prooemio se philosophica
 mente imbutum declarasse. Insunt in prooemio quaedam
 philosophica, sed haec non in cogitationibus spectanda, in
 verbis potius nonnullis et dicendi rationibus ex Dicaearchi
 opere genuino fortasse surreptis. Sua sibi deinde penitus
 singularia auctor habet nomina geographica, quae ceterorum

niuntur versus tantum complendi causa aut omnino usurpata aut pro simplicioribus prolata, quo etiam illa quae supra indicavi λεγόμενος κ. τ. λ. referas. Sic saepissime particula δέ legitur ¹⁰), καί idque ante vocalem in κ' immutatum vs. 83, προσέτι vs. 95, καθάπερ compluribus locis vice simplicis ὡς adhibitum, ἐχόμενος idem significans quod *subsequens*, *contiguus* et sensu fere adverbiali praeditum compluribus locis, quali ratione Scymnus quoque Chius protulit cf. ex. c. vs. 151., εἶτα vs. 85 sine ulla vi pronuntiatum, sicut etiam evidentius vs. 64. εἶτα μετὰ ταύτην. Sic ἐστίν quoque vs. 87. claudicare apparet, quum ἐστίν ex vulgata quidem lectione quam proxime praecesserit vs. 85. Vs. 10 ἐν βραχεὶ χρόνῳ metro debetur pro simpliciori et magis apto βραχέως vel etiam διὰ βραχέος, διὰ βραχέων. Nec minus metricae necessitati adscripserim quod vs. 1 σύ adjicitur, vs. 4. νυνί pro νῦν exhibetur et vs. 21 pro σε simplici σεαυτόν dictum est. Item versu 117 apparet ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, quanquam non integra grammatica conjunctione ¹¹), versus gratia pro τῶν Ἀθηναίων prolatum esse. Quae hae porro sunt dicendi ambages vs. 82 sq. μετὰ Φωκεῖς ὑπόκειται, κειμένη Τῆς Φωκίδος χώρας πρὸς ἔω, neque eo loco placet ὑπόκειται pro καίται praesertim praepositione μετὰ praecedente, quod quidem etiam ad alios locos cf. vs. 58. 102. pertinet. Versu 51 ὕψος δ' ἔχουσα positum esse videtur pro ὑψηλὴ δέ, nisi forte (quod tamen summa stadiorum indicata et δέ particula impediunt) ὕψος cum ὀγδοήκοντα σταδίων praecedenti versu jungere malumus aut statuimus altitudinem Ithacae in genuino Dicearchi opere expositam fuisse, excerptorem autem praetermississe vel etiam adnotasse ac librarios negligentissime omisisse. Neque laudo vs. 32 μάλιστα ante συνεχῆς neque vs. 93 πάνυ ante καλή collocatum. Deinde quae per sensum inter se arctissime cohaerent verba foedo modo divelluntur, particulae quaedam, ut inprimis. δέ et τέ ¹²) non tertium tantum, sed vel quartum et quintum locum satis saepe obtinent et praepositiones et articuli formae a nomi-

in primis sub finem, se saepe excipit εἶτα. Versus 51 nullo modo comprobandus est, seu ἔχομένη cum λιμένας τρεῖς, ut Buttmannus voluit, sensu continens et fere eadem cum ἔχουσα significatione jungis, seu cum Marxio per se consideras et per affinis, contigua explicas. Vs. 53. πρὸς τῷ πέραν non magnopere placuerit pro simplici πέραν usurpatum. Vs. 62. ταύτης non satis commode ad Αἰτωλία referatur, quippe quod vocabulum jam vs. 57. commemoratum fuerit. Vs. 78. Κηφισὸς ὀρέων ἐκ Φωκίδος aequè malum est atque quod excerptor revera exhibuisse videtur Κηφισὸς ὁ ὀρέων ἐκ Φωκίδος, quum articuli ratio nulla intelligatur, quoniam Cephissus ab alio cognomine fluvio, veluti a rivo prope Athenas fluente, discernendus fuisse non videtur. Vs. 84. τὸ μὲν legitur et deinde sine δέ particula ἕτερον. Vs. 92. ineptus esse primo obtutu apparet Ἀνθηδῶν ἔχει Ἀνθηδόνιον τὸν λιμένα. Vs. 96. μετὰ δύο pro μετὰ δύο σταδίουs quanquam displicet, quum σκάδιοι nomen remotiori tantum loco prolatum fuerit, tolerari tamen et aliis geographorum locis excusari potest. Vs. 100 ὑπόκειται Θεσπιαί non probabimus, quanquam aut voce πόλις subintellecta explicare aut facillima emendatione in ὑπόκεινται Θεσπιαί immutare possumus. Vs. 105 sq. qualis legitur verborum conjunctio Ἀσωπόν, Πεδί' εὐνδρα παρακείμενα! Qualis porro hic sententiarum complexus vs. 120 sqq. πρὸς δὲ τὴν μεσημβρίαν Οὔσας ἐν Εὐβοίᾳ *) — ἔτι δὲ καὶ Τῆς Ἀττικῆς χώρας μετεχούσας παντελῶς. Vs. autem 111 sq. ἔστι δ' αὐτῆς τὸ μέγεθος Διοχίλια καὶ πεντακόσια που σχεδὸν Σταδίων et vs. 119. φασὶ δ' ἐν Κρήτῃ πόλιν εἶναι Φαλάσαρνα, si quae vitia latent, ut priori loco dabitandum non esse videtur, ea non tam auctori quam librariis deberi crediderim.

† Permulta vidimus ab auctore nostri fragmenti contra rectam dicendi rationem commissa in ilisque nonnulla esse quae metri necessitate effecta esse existimanda sunt, quod eo magis mirum, quo nequior totus fragmenti habitus metricus exstat. Nisi magnopere fallor, illuc etiam ἱκανῶς

per se satis perspicuae sunt. Sed aliud sine dubio est, si intra spatium ducentorum vel amplius versuum quaedam liberius tractata deprehendimus, aliud si per versum ambitum etiam minorem satis multa vitia metrica reperimus. Quo ante omnia quosdam anagraphes versus refero falsissime compositos, sicuti vs. 17 ἵνα μηδέν σε τὸ σύνολον διαλασθάνῃ (neque enim eo loco crediderim nequam poëtam corrigendum esse Casauboni conjectura, quanquam non admodum aliena et usu Aristophanis aliorumque comicorum comprobata facillima, hacce ἵνα μηδὲ ἐν σε κ. τ. λ.), vs. 25. αὕτη δ' ἀποικία λέγεται τῶν Κορινθίων, ubi editores quidem fere omnes articulum quem usus penitus efflagitat aut uncis incluserunt aut plane ejecerunt, nihil autem mutandum et vitiositas metrica auctori imputanda esse apparet. Si cum comico res esset Romano, versus quaedam ratio ita effici posset, ut vocabuli Κορινθίων antepenultimam eo loco corripere statueremus. Versus 45. εἴτ' Ἀμφίλοχοι· Ἄργος δ' ἐνταῦθά ἐστι τὸ pluribus simul maculis contaminatus est, primum quod ultima vocis Ἀμφίλοχοι syllaba ante sequentem vocalem producta retinetur, quanquam id intercedente interpunctione aliquatenus tolerari potest, deinde quod posterior secundae dipodiae pes spondeus est et denique quod in verbis ἐνταῦθά ἐστι intolerabilis plane hiatus reperitur. Si in pessimo poëta emendandum putarem, sicut non puto nisi apertissimo corruptelae vestigio, conjectura Buttmani arrideret εἴτ' Ἀμφίλοχοι· Ἄργος δ' ἐν αὐτοῖς ἐστι τὸ legendum proponentis. Versum 46 Ἀμφιλοχικόν· μετὰ τούτους δ' Ἀκαρνᾶνες πόλεις hypermetrum viri docti emendare studuerunt τοὺς pro τούτους substituendo. Versus 55 ἕτερον δ' Ἀφροδίτης. ποταμὸν δ' ἡ χώρα ἔχει propter spondeum in altera dipodiae parte necnon ob hiatus in ultimis verbis obtinentem improbandus est, ubi si quid mutandum crederem Buttmani conjecturam ποταμὸν ἡ χώρα δ' ἔχει reciperem, quippe quae duobus istis vitiis versum liberet et quod ad δέ particulae sedem cum usu nostri scriptoris congrua sit. Versui 58 ἐν ἡ πόλις ὑπό-

turum fuisse ὃ λέγεται κτίσαι Ἀγαμέμνονα. Nec magis mutandus est versus 104 διακόσια καὶ ἑβδομήκοντ' ἐστὶ τὸ πλάτος et Buttmanni conjectura quanquam cum dictione nostri auctoris optime convenit non comprobanda est. Legendum autem quanquam magis proponendi causa protulerat διακόσι' ἐστὶ χ' ἑβδομήκοντα πλάτος. A versu inde 105 etiam nequiora omnia reperiuntur atque ea quae a versu 109 edita sunt Cretae, Cycladum et Sporadum insularum descriptionem continentia in nullo codicum collatorum nisi in Holstenii Palatino exstitisse videntur. Sic statim versus 106 Ἀσωπόν τε, πεδί' εὐνδρα παρακείμενα apparet ἄμετρος esse, quo versu quod initio praeterea exhibebatur Λεωπόν τε nescio utrum cum Buttmanno ex vocibus Ἀσωπόν τε coortum an ex λεγόμενον corruptum esse censeam. Ἔστιν δ' ἔπειτα χώρα Μεγαρέων· ἐστὶ τε versus 107 mensura penitus caret, nisi forte Μεγαρέων per synizesin pronuntianum existimamus. Improbanda omnino est quam hoc loco Buttmannus protulit conjectura ἔστιν δ' ἔπειτα Μεγαρέων χώρ'· ἐστὶ τε ob longam vocis χώρα syllabam terminalem elisam. Versus 109 ὡς χυστός ὑπόκειται καὶ Λέχαιον λεγομένη πόλις metricum monstrum est, sanaretur autem si aut χυστός omitteretur aut, id quod majori veri specie nititur, χυστός ut Passovius quoque censuit in χωστός immutato, πόλις quod ad Λέχαιον praeterea non recte quadrare videtur abjiceretur et pro λεγομένη deinde rescriberetur λεγόμενον. Buttmanni vero conjecturam Krebsii quadam suspitione innixam non probo hancce: Σχοινοῦς ὑπόκειται καὶ Λέχαιον λεγόμενα. In versu 112 corruptelam inesse jam supra indicavi, quod vel absurdissimus scriptor δισχίλια καὶ πεντακόσια enim genitivo σταδίων collocare potuisse non cogitandus est. Non corrigendus autem, quanquam vituperandus est versus 141 νεώς τ' Ἀπόλλωνος· εἶτεν ἑχομένη. Versu denique 149 ἀπὸ ταύτης ἐστὶν ἀπέχουσ' οὐ πολὺ non improbanda videtur Buttmanni conjectura αὐτήν quod praecedenti versu ὑπέρμετρον legitur in hujus versus initium

α). 122. Μύκονος· μετὰ ταύτην Τήνός ἐστι καὶ λιμὴν.
 β. Ἰθάκη δὲ σταδίων ὀγδοήκοντα στενὴ, vel si verborum
 mensurae cum dipodiarum finibus congruunt ut vs. 57. ἔσθ'
 παράπλους αὐτῆς· ἔχεται δ' Αἰτωλία. vs. 83. τῆς
 ὠκίδος χώρας πρὸς ἑω. κ' ἔστιν δύο. vs. 84. ἐπίσημ'
 ἡ· τὸ μὲν Ἑλικῶν καλούμενον. Ceterum non vacat om-
 nia duritiei genera, quibus metrica nostri fragmenti ratio
 borat, enumerare, quum versus, cujusmodi hic est 140
 ἦλος ἱερὰ νῆσος λεγομένη καὶ λιμὴν a nemine facile
 eo eleganti habitus, frequentissimi sint.

Num hujus fragmenti auctor Scymni Chii, quae super-
 t et quae eadem fortasse prosaici cujusdam operis metrica
 metatio est, geographiam ante oculos habuerit, certo de-
 diri non potest; sunt quaedam utrobique sibi similia, sicut
 iae de metricae formae utilitate disseruntur et singulorum
 iae in opere tractanda sunt recensendorum ratio; sed apud
 Scymnum omnia accurate ac fuse, apud nostrum scriptorem
 iam brevissime exposita sunt. Phileae, qui ubi de Grae-
 ae finibus sermo est commemoratur, notitiam scriptor ex
 apriori Dicaearchi opere repetiisse videtur neque omnino
 necesse est nostrum auctorem censeamus praeter librum ex-
 arpendum aliis quoque scriptis usum fuisse, imprimis quum
 lis studii nullum fere aliud vestigium adsit. Nec minus
 iud Scymnum ex opere excerpto repetendum fuerit quod
 ictorea geographici vel historici compluribus locis afferun-
 r cf. vs. 360. Θεόπομπος ἀναγράφει δὲ ταύτης τὴν
 ἔσιν. 411. ὡς φασι. Τίμαιός τε καὶ Ἐρατοσθένης. 545.
 ἴφορος εἶσηκεν. 564. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ δὲ ταῦτα συγ-
 γράφων. 316. ἐνιοι δὲ Λοκρῶν φασὶ τῶν ἐν Ὀζόλαις.
 nam Scylacis autem periplo nonnullis locis consensus evi-
 dentissimus nostro fragmento intercedit, ut alter ab altero
 usum vocatus fuisse aut uterque ex uno eodem fonte
 usuisse videatur. Quod accurata duorum scriptorum quam
 iam post Osannum et Buttmannum hic instituam compa-
 ratione facta satis apparebit. Cum vs. 24. sqq. hic Scyla-
 is locus conferendus est apud Gailium I, p. 255: μετὰ δὲ

Ἀκαρνανίας ἐστὶν ἡμερῶν δύο. ἡ δὲ Ἀκαρνανία ἐστὶ ἴσα εὐλίμενος καὶ κατὰ ταῦτα νῆσοι παράκεινται πολλά, ἃς ὁ Ἀχελῷος προσχωννύων ἡπειρον ποιεῖ. καὶ οὖνται δὲ Ἐχινάδες νῆσοι, εἰσὶ δὲ ἔρημοι. In Aetoliae descriptione inter anagraphes auctorem et Scylacem id solum convenit, quod uterque ejus provinciae praeternavigationem diurnam esse retulit cf. haec Scylacis verba μετὰ Ἀκαρνανίαν Αἰτωλία ἐστὶν ἔθνος καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ εἰν αἶδε· Καλυδών, Μύκαρνα (cujus loco Salmasius λίκυρνα, Gaillius Μάκυρνα et alius vir doctus cf. Goett. el. Anz. 1832. p. 2021 Ἀλύκαρνα legendum proposuit), Γολυκρεία καὶ ὁ Δελφικὸς κόλπος. στόμα δὲ τοῦ κόλπου τούτου ἐστὶ στάδια ι· καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱερὸν καὶ Ναύκτος πόλις καὶ ἐπ' αὐτὴν (nescio an apud hunc scriptorem emendatione qualis est Gaillii ἐπ' αὐτῇ aut qualis ecce est μετ' αὐτὴν opus sit) πόλεις εἰσὶν ἄλλαι πολλὰ Αἰτωλοῖς ἐν μεσογείᾳ. παράπλους δ' ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας ἡμέρας μιᾶς. ἡ δὲ Αἰτωλία παρήκει τὴν Λοκρίδα ἴσαν ἀπὸ μεσογείας μέχρι Αἰνιάνων (in his postremis verbis, quod apud melioris notae scriptorem non statuerem, τὸ μεσογείας crediderim fere idem significare cum ἀπὸ Ἐσσημβρίας, nisi vero cum Gaillio placet ἀπὸ μεσογείας cum τὴν Λοκρίδα arctissime cum in sensum copulare, ut sit: „Aetolia contigua est omni Locridis parti mediterraneae provinciae tractum spectanti“). Quae anagraphes auctori in Ambraciae, Acarnaniae et Aetoliae descriptione cum Scylace communia sunt iis animadversis restat ut ea quoque quae utrique singularia exstant enumeremus. Ambracia in anagrapha non solum, id quod apud Scylacem missum est, Corinthiorum colonia esse dicitur, sed etiam eius situs accuratius definitur his verbis κατὰ τὸν κόλπον ἐπὶ τὸν καλούμενον Ἀμβρακικὸν ὤκισται μέση. Praeterea quoque de Minervae sacro Scylax verba facit neque omnem in Ambracia sita est regionem Dryopidem vocari refert. Scylax Homolen urbem, noster auctor Homolen montem Peloponnesi terminum efficere statuit et insuper, quod apud

locis exponit, quorum alter corruptissimus est, altero Boeoti ad mare usque Euboicum porrigi referuntur, Delium sacrum cujus in anagraphe nulla mentio facta est memoratur et praeterea, ut etiam in anagraphe, Aulis, Euripus, Anthedon, Thebae, Thespieae et Orchomenus enumerantur. Singulariter Scylax Boeotiae praeternavigationem *μέχρι τῶν Λευκῶν ὀρίων* (nescio utrum *μέχρι τῶν Λοκρῶν ὀρίων* an *τῶν Λευκῶν ὀρῶν* rescribendum sit) ducentorum quinquaginta stadiorum esse indicavit. Sed quod ad Boeotiam spectat a nostro auctore non solum ea, quae apud Scylacem quoque locum habent, multo accuratius enarrantur, sed etiam nonnulla adjiciuntur, quorum apud Scylacem nullum adest vestigium. Quo pertinet quod Boeotia a Phocide orientem versus sita esse traditur, duo montes Helicon et Cithaeron memorantur, Oropus et Amphiarai sacrum, Emperesium (quanquam id aliunde non novi), Tanagra, Copae, Lebadea cum Trophonii sacro, Ocalea, Medeon, et Plataeae urbes necnon fluvii Ismenus et Asopus referuntur. Longitudo denique Boeotiae a nostro auctore stadiorum D, ejusque latitudo stadiorum CCLXX esse indicata est. In Cretae descriptione anagraphes auctori cum Scylace convenit, quod uterque eam insulam exadversus Cytherae sitam esse eamque valde angustam et duo millia stadiorum et quingenta longam esse tradidit. De Cretensium quoque origine plane consentiunt, nisi quod Scylax praeter Argivos, Lacedaemonios et Athenienses colonos disertis verbis etiam ceteram Graeciam refert colonos Cretae suppeditasse. Multas Cretae urbes esse uterque indicavit, inter quas ab iisdem simul Phalasarna occidentem versus sita cum portu munito memoratur. In eo tamen discedunt, quod noster auctor Dianae Dictynnae sacrum cum Phalasarna urbe collocat, quum Scylax id sacrum vel saltem Dictynnaeum Dianae sacrum in alia insulae parte posuerit. Multae deinde urbes apud Scylacem enumeratae sunt, quarum apud nostrum scriptorem ne vestigium quidem indicatum est, ita ut praeter Phalasarnam et Apteraeam (ut in anagraphe quoque legendum vi-

tore memorata est; Cythnus contra cum cognomine urbe Seriphus cum urbe et portu, et Siphnus ab utroque recensitae sunt. Parus autem, quae a Scylace inter Cyclades allata est, in anagraphe desideratur, nisi forte parum probabillem conjecturam ad vs. 138 factam respicimus. Naxus, quae a Scylace memorata solum est, a nostro refertur sacra insula appellari et portu Apollinisque templo instructa esse. Rhene et Syrus (ea enim emendatio vulgatae *Σχύρος* loco sine dubio recipienda est) a Scylace enumeratae in anagraphe non leguntur. Myconus et Tenus, sicut etiam Andrus apud utrumque locum habent, ita tamen ut singulariter Scylax Myconum *δίπολιν* et singulariter anagraphes auctor Andrum contra Geraestum sitam esse referat. Scylax ubi nonnullas Sporades recenset hoc eorum nomen tacet, quod in anagraphe diserte memoratur. Icarus et Amorgus apud Scylacem neque vero apud nostrum auctorem leguntur; los in anagraphe nonnisi tangitur, a Scylace autem portum et Homeri sepulcrum continere refertur; Scyrus contra a nostro singulariter Pelasgica esse traditur. Scythiam et Icum in anagraphe desideramus; de Peparetho autem insula anagraphe cum Scylace congrua est. His omnibus itaque praesertim quae ad Ambraciam et Cretam spectant consideratis anagraphes auctorem veri simillimum esse Scylacis periplum in usum vocavisse et hic illic adeo descripsisse. Marxii autem sententia audacior est anagraphen fere totam e Scylacis periplo consarcinatam esse sententia. Ceterum quod auctorem Scylacis periplo usum esse conjicimus, non repugnamus sententiae qua anagraphen ex Dicaearchi opere conglutinatum esse supra cognovimus. Quid enim nos vetat cogitare, eum scriptorem praeter Dicaearchi scriptum, unde geographicum suum commendium repetiit, etiam alios libros similis argumenti, quantum suo modo, adhibuisse? Quod si cui minus probaretur, statuere fortasse liceret non solum anagraphes auctorem, sed etiam scriptorem peripli qui Scylacis nomine traditus est eodem Dicaearchi opere uno fonte usum fuisse.

oellius nihil plane monuit. Celidonio Errante, sicut ex
 lli editione p. 37 sqq. perspicio, anagraphen dixit me-
 am epitomen esse memoriae adjuvandae causa ab ipso
 nearcho factam ex his, quae in vita Graeciae et in *κατα-
 ρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὁρῶν* accuratius expo-
 set (quo etiam vs. 12 sqq. respicerent), eamque Theo-
 asto dedicatam fuisse. Ceterum Celidonio tertium quo-
 opus, ipsius nimirum Peloponnesi chorographiam, a
 nearcho in excerpando in usum advocatum fuisse suspi-
 is est. Quod autem hoc metricum Dicaearchi opus nullo
 erum loco nisi apud Hieronymum memoraretur, Celidonio
 e repetiit quod nihil nisi compendium fuisset et veteres
 Graeciae descriptionem pro parte tantum Vitae Grae-
 e consideravissent. Marxius ut jam ante indicavi fere
 em anagraphen ex Scylacis periplo consarcinatam eam-
 deinde cum ceteris fragmentis ab aliquo librario vel
 iopola pro opere Dicaearcheo vel etiam omnino justa et
 arata Graeciae geographia venditam fuisse judicavit.
 trum fragmentum ab ipso Dicaearcho profectum non
 se certissimum habuit, quod non solum metricus ejus
 itus nequissimus esset, sed etiam quaedam in eo inveni-
 tur, quae aut falsa censenda essent aut sibi invicem re-
 narent. Ad Hemsterhusii quoque sententiam provocavit,
 ex ea ratione qua in nostro fragmento de Trophonii
 culo disseritur merito collegit Dicaearchum Messenium
 trae anagraphes auctorem non fuisse. Rectissime deni-
 fecit quod anagraphen a fragmentis pedestri oratione
 erstitibus plane separavit et ad discrepantiam quae de
 barbarum ambitu inter anagraphen et fragmentum prosai-
 i obtinet animum advertit. Quod nostram anagraphen
 nearchi non esse neque esse posse contendit, Marxio
 entiendum viri doctissimi recte censuerunt; quod vero
 totam ex Scylacis periplo conglutinatam esse suspicatus
 id finibus aliquanto arctioribus includendum esse jam
 ra monuimus. Marxio, quatenus anagraphen genuinum
 nearchi opus esse negavit, Groddeckius hist. Gr. lit. I. I.

tionis, alter numeris adstrictus (forsan prosam Dicaearchi orationem aliquis includere pedibus voluit, sed opus imperfectum reliquit); 2) quod sint versus ante prosam orationem ponendi. Ego quum haec perpenderem, Hudsoni ordinem fere secutus sum. Sed insularum *ῥέειν* pone apposui, ut pars operis metrica uno tenore constaret. Posuit contra Marxius ad initium illam Atticae descriptionem et metricam partem sub finem adnexuit. Sed aliud id est perturbationis genus, quum ingressum operis finem fecerit. Magis etiam mira et fere ridicula est Buttmanni pertinacia, qui quum ipse initio de anagraphes habitu pessime sensisset postero deinde tempore summis viribus enixus est, ut anagraphen genuinum Dicaearchi opus esse demonstraret. Geographicas tamen Dicaearchi tabulas exstitisse ad easque illustrandas anagraphen pertinuisse, id quod Dodwellus alique viri docti statuerant, penitus negavit. Compendium autem geographicum esse dicit a Dicaearcho in usum juvenum confectum memoriaeque adjuvandae causa metricè compositum, sed magis mythicam geographiam in eo tractari statuit quam geographiam posteriorum temporum, quod in commodam eorum fieret qui mythologiae operam darent. Nullam vero, ut ad ipsius demonstrationem accedam, externum testimonium adesse animadvertit, quod anagraphen genuinam non esse indicaret, dicendi rationem in ea prolatam cum Aristotelea plane convenire et in prooemio nullam repugnantiam inesse, quum Dicaearchus se primum geographicum compendium versibus composuisse merito pronuntiare potuisset. Ex Scylacis autem periplo Dicaearchum non temere nonnulla compilasse, sed satis considerate sua repetisse et praeterea aliis quoque scriptoribus, ut logographis et veterum fabularum enarratoribus usum fuisse existimavit. Quae quum Buttmannus in quaestionibus de Dicaearcho exposuisset ab Osanno eum libellum recensente argumentis gravissimis refutata sunt. Cum cadavere aqua submerso et temporis diuturnitate putrefacto, non cum vivo et sano corpore rem nobis esse anagraphen contemplantibus

1) Hoeschelius quoque qui compluribus codicibus usus est titulum *Δικαιάρχου ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος* praepositum excudit. Num autem in illo Buddaei codice prosaico fragmento singillatim inscriptum fuerit *βίος τῆς Ἑλλάδος*, cum Buttmanno dubito, qui ea de re p. 3 sq. accuratius exponit.

2) Stephanus quoque 'princeps editor Cretae et Cycladum Sporadumque descriptionem, utpote quae in codice non legeretur, in medium non protulit. Aliam autem alii rationem in coniungendis aut disjungendis fragmentis prosaico et metrico secuti sunt editores, quorum alii poëticum, alii prosaicum primo loco collocaverunt, alii denique post versum anagraphes 109 pedestrem orationem exhibuerunt eaque absoluta insularum recensum addiderunt.

3) Quemadmodum in libello *πρὸς κῆρυον* dedicatio ad Alexandrum facta non intelligenda videtur de Macedonum rege, sed de Alexandro quodam auctoris aequali.

4) Si enim vocabulo *Ἀμβρακία* cf. etiam Etym. M. s. v. omnem eam regionem significatam esse statueremus, scriptoris ipsius relatio vs. 30. *καλεῖται Δρυονίς ἡ χώρα δ' ὅλη* repugnaret. Attamen considerandum est apud Scylacem, quem hoc potissimum loco anagraphes scriptor ob oculos habuisse videtur, disertis verbis dici *παράπλους δὲ τῆς Ἀμβρακίας στάδια ρχ'* et illa verba fortasse etiam, cf. vs. 117, ita explicari posse: „vocatur etiam Dryopis omnis regio.“

5) *ἔχόμενα* quod in Gailii editione sedem occupavit conjectura Casauboni est a Marxio merito improbata. Neque tamen credo *λεγόμενα* satis aptum esse, sed nihilominus ut apud scriptorem pessimae notae retinendum et vulgari ratione interpretandum: quod enim Schuchius proposuit *λεγόμενα* eo loco esse *fama insignia*, quam per se tam apud nostrum auctorem non amplector.

6) Si quis velit, non impedio quo minus his verbis additis auctorem anagraphes se prodere credat hominem in relationibus suis cautissimum, quippe qui non certo sciverit, num ita Boeotiae longitudinis mensura accurate indicata sit.

7) Buttmanni enim sententiam, qua alterum *ὥς ἔπος εἰπεῖν* subjectiva, alterum objectiva ratione prolatum fuerit, minime probo.

8) Aliquid saltem lucraremur Marxii conjectura pro *φιλομαθείᾳ*, si versus pateretur, *φιλομαθείας* vel *ἀληθείας* legi posse existimantis. Si malum scriptorem eo loco emendare fas esset, *φιλομαθείας* adoptari posset neque per metrum, quantum quidem ex reliquo fragmento colligere licet, vetaretur.

9) Id rectissime Osannus monuit neque contra eam observationem Buttmannus quidquam profecit locis ex Eratosthene apud Strabonem

— 209 —

**Δικαιάρχου ἀναγραφὴ τῆς Ἑλλάδος πρὸς
Θεόφραστον.**

- Διὰ παντὸς, ὦ Θεόφραστε, καθάπερ οἶσθα σύ,
Ἰδιόν τι πλάττων, κ' οὐχὶ τὸν ἑτέρων πόνον
(Ὅπερ ἔνιοι ποιοῦσιν) ἑμαυτοῦ τιθέμενος,
Νυνὶ πεπόρηκα τὴν ἅπασαν Ἑλλάδα,
Ὑποταττομένας ταύτῃ δὲ τὰς ἐξῆς πόλεις
Στοιχεῖον οὐκ ἄμουσον ἅμα θ' Ἑλληνικόν
Ἰκανὴν τε παρέχων διατριβὴν τοῖς δυναμένοις
Ὅρθῶς συνιδεῖν ἕκαστα. τὰ γὰρ ἐν πλείοσιν
Ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων εἰρημένα,
●. Ταῦτ' ἐμμέτρως ῥηθήσεται ἐν βραχεὶ χρόνῳ.
Ὅπερ ἐστὶν ἱκανῶς δύναμιν ἰσχυρὰν ἔχον.
Ὑπολαμβάνω γὰρ ἀσφαλῶς ὑμῖν ἔχειν
Κεῖσθαι τε τὰς μάλιστα διασήμους πόλεις,
Ἄλση, ποταμοὺς, νήσους τε, τοὺς διάπλους τε καὶ
Λιμένας ἅ, τ' ἐστὶν ἐν Πελοποννήσῳ γένη
Λεγόμενα καὶ ὁμοροῦνθ' ἑαυτοῖς κατὰ τόπους.
Ἴνα μηδὲν σε τὸ σύνολον διαλανθάνῃ
Φανερώς ἐκάστων ὁμολόγως τε κειμένων,
Ὡστ' ἀναλαβόντα καὶ διὰ μνήμης ἔχειν.
●. Νωθρὰν γὰρ οὐχ εὖροις ἄν, ἀλλ' ἐσπευσμένην
Τὴν πραγματείαν. διὸ σεαυτὸν μὴ βραχύ,
Ὅλοσχερῶς δ' ἐπὶ ταῦτα δοὺς καὶ σπουδάσας,
Συμφιλομάθησον· καθάπερ εἴωθας ποιεῖν.
Τῆς Ἑλλάδος ἐστὶν Ἀμβρακία πρώτη πόλις.
Αὕτη δ' ἀποικία λέγεται τῶν Κορινθίων
Εἶναι. κατὰ τὸν κόλπον δὲ τὸν καλούμενον
Ἀμβρακικὸν ᾧκισται μέση, σταδίου δ' ἔχει
Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὀγδοήκοντ'. ἐπιφανὲς δ' ἱερὸν
Ἀθηνᾶς ἐστ' ἐν αὐτῇ καὶ λιμὴν
■. Κλειστός. καλεῖται Δρυοπίς ἡ χώρα δ' ὅλη.

- Κολοφῶνα· ποταμός ἐσθυλαιτος λεγόμενος
 Τοῦτον δὲ ῥεῖν λέγουσιν ἐξ Αἰτωλίας.
 Ὁ πᾶς δὲ παράπλους οὐδ' ὅλης ἐσθ' ἡμέρας.
- Οὗτοι κατοικοῦσι δὲ πρὸς μεσημβρίαν
 Αἰτωλίας, Λέλεγες τοπρὶν κεκλημένοι.
 Ἐπειτα Φωκεῖς ἐκ Λελέγων φερόμενοι
 Παρ' οἷς πεδῖον Κρυσσαῖον· ἀπὸ Κιρῶας δ' ἄνω
 Προσβάντι Δελφῶν πόλις ἄπεστι καὶ ἱερὸν,
 Ἐν ᾧ τὸ μαντεῖον, ὃ τε Παρνασσὸς μέγα
 Καὶ σύσκιον ὄρος. εἶτα νυμφῶν ἐχόμενον
 Κωρύκιον ἄντρον· εἴτ' ἐστ' Ἀντίκιρρα πόλις
 Ποταμός τε Κηφισός, ὃ ῥέων ἐκ Φωκίδος.
 Παράπλους δὲ ταύτης ἡμέρας ἐστ' οὐχ ὅλης.
- Ἐν τῇ μεσογείᾳ δ' ἐστὶ Κυπάρισσος πόλις,
 Λάρισσά τε μετ' αὐτὴν δ' Αὔλις· ἡ Βοιωτία
 Χώρα δὲ μετὰ Φωκεῖς ἀπόκειται, κειμένη
 Τῆς Φωκίδος χώρας πρὸς ἑω· κ' ἐστὶν δύο
 Ἐπίσημ' ὄρη· τὸ μὲν Ἐλικὼν καλούμενον
 Ἐτερον, Κιθαιρῶν. εἴτ' ἐστ' Ὠρωπὸς πόλις
 Καὶ τῆς θαλάττης ἀπέχον ἱερὸν οὐ πολὺ
 Ἔστ' Ἀμφιαράου καὶ νεῶς καὶ τὸ τέμενος,
 Αὔλις τε Βοιωτῶν πόλις, πρὸς ἧς λιμὴν,
 Κ' Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἅγιον, ὃ λέγεται κτίσαι
- Ἀγαμέμνων· εἴτ' Ἐμπερέσιον καλούμενον
 Ἀκρότατον, εἴτ' Εὐριπος. Ἀνθηδῶν δ' ἔχει
 Ἀνθηδόνιον τὸν λιμένα· καὶ μετ' οὐ πολὺ
 Τάναγρα. κεῖται δ' ἐν μεσογείᾳ πάνυ καλὴ
 Πόλις, μεγάλαι Θῆβαι, σταδίῳ τὸ περίμετρον
- ἔχουσα τετταράκοντα καὶ προσέτι τριῶν.
 Κῶπαι δὲ πόλις κ' Ὀρχομενός· εἶτα μετὰ δύο
 Πόλις Λεβαδία καὶ ἱερὸν Τροφωνίου,
 Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγόνεναι.
 Εἴτ' Ὠκαλέα πόλις ἐστὶ καὶ Μεδεών. μετὰ
- Ταύτην ὑπόκειται Θέσπεια κατ' ἐχομένη
 Ἡ προσαγορευομένη Πλαταιαί. μετὰ δὲ τὰς
 Πόλεις ὑπόκειται Νῖσα. μῆκός ἐστι τῆς

110. Κρήτη τίς ἐστι κατὰ Κύθηρας
 Νῆσος περίκλυτος· ἐστὶ δ' αἰ
 Δισχύλια καὶ πενταχόσιαί ποί
 Σταδίων· ἀπασῶν δ' ἐστὶ πε
 Στενὴ δὲ τελέως· ἐν δὲ ταύτῃ
 Ἀποικίας ἐσχηκεν Ἑλλήνων·
 Λακεδαιμονίων, ἔπειτα Ἀργεῖ
 Ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων· ἔχει δὲ
 Αὐτόχθονα γένη· φασὶ δ' ἐν
 Εἶναι Φαλάσαρνα, κειμένην
120. Δύροντα, κλειστόν λιμέν' ἔχο
 Ἀρτέμιδος ἁγίον, καλεῖσθαι τ
 Δίκτυναν· εἶτα Ἀγγρααίαν λ
 Ἐν μεσογείᾳ· καίπετα Κνωσσὸν
 Καὶ πρὸς νότον Γόρτυναν· αἱ
 Κρήτη πόλεις, αἷς ἐστὶν ἐργαῖα
 Ποταμοὺς δ' ἔχει Αἰθαίον, α
 Αἰδύμονας· ἔπειτα Μαινώμενον
 Κεδριστὸν Ἀμφιμέλαν τε καὶ ἰ
 Ὀρος τε Δικτύναιον ἐπὶ δυσμῇ
130. Τὰς δὲ Κυκλάδας νήσους ὁρᾷ
 Ὑπὸ Γεραῖστον, πρὸς δὲ τὴν

Ἐπειτα Σίφνος καὶ Κίμωλος ἔχομενη

Ἐχουσα λιμένας β'. μετὰ ταύτην δ' ἐστὶν ἡ

● Δῆλος ἱερὰ νῆσος λεγομένη, καὶ λιμὴν

Νέως τ' Ἀπόλλωνος, εἶτεν ἔχομένη

Μύκονος· μετὰ ταύτην Τήνός ἐστι καὶ λιμὴν,

Ἄνδρος τε νῆσος καὶ κατὰ Γέραιστον λιμὴν.

Αὗται μὲν εἰσι Κυκλάδες· ἕτεραι λεγόμεναι

Σποράδες, ἐν αἷς Κίμωλος, εἶτεν οὐ πολὺ

Ἀπέχουσα Ἴος, εἶτα Νάξος· μετὰ ταύτην Πελασγία
Σκύρος.

Κατ' Εὐβοίαν δ' ὁρῶμεν κειμένην αὐτήν·

Ἀπὸ ταύτης ἐστὶν ἀπέχουσα οὐ πολὺ

● Νῆσος Πεπάρηθος ἡ τρίπολις καλουμένη.

v. 1. διὰ παντός, quod utrum duobus vocabulis dixerim, sicut equidem hoc loco codicum auctoritati obsequens exhibui, an una voce continuum, qui scribendi modus posterioris potius aetatis esse videtur (ita ut apud Zonaram p. 420 διαπαντός pro scriptura indubitata habeam), proferatur parum refert, eundem cum αἰεὶ habet sensum, quo, ut ex cognato scriptore exemplum repetam, etiam apud Scymnum Chium v. 18 usurpatum est, breviorque pro διὰ παντός χρόνου s. αἰῶνος dicendi ratio exstat. Ceterum non solum de tempore, sed etiam de loco in usu fuisse lexicographi adnotaverunt cf. Etym. M. p. 244 sq. Zonar. p. 97.

v. 2. Buttmanno, qui hoc loco scriptorem pro ποιῶν consulto πλάττων pronuntiasse in eaque re magnum momentum collocandum esse indeque effici affirmat, ut de opere quod ad formam tantummodo novo et singulari cogitandum sit, assentiendum esse nego: ut enim plura mittam, et ut ipsum Dicaearchum anagraphes auctorem statuamus, quid Buttmanni explicatione de se praedicare jubetur? Nil, nisi quod aliena studia in novam formam includere semper soleat.

τὸν ἑτέρων πόνον. Quod Hoeschellus in libro manuscripto repererat τὸν ἕτερον πόνον, ut de erroris

ex adverso collocatis. Ceterum nostro scriptore accuratior Scymnus Chius est, qui eos auctores quibus in orbis descriptione componenda usus est a versu inde 110 nominatim recensuit, quanquam eum locum aliqua ex parte mancum ad nos pervenisse magnopere dolendum est.

vs. 11. ὅπερ ἐστὶν ἱκανῶς δύναμιν ἰσχυρὰν ἔχον. Hudsonus verterat: „id quod satis magnam requirit facultatem“, Celidonio ita „Cìò che è avere sufficientemente grande scienza.“ Marxius mira ratione versum spurium et verba ὅπερ ἐστὶν δύναμιν ἰσχυρὰν ἔχον vocabuli ἱκανῶς glossema esse censuit, quam contra opinionem Schuchius merito disseruit. Omnium rectissime Buttmannus hunc versum illustravit, quanquam in eo peccavit quod ὅπερ ad στοιχεῖον nec vero, ut fieri debuisset dubitari plane non potest, ad sententiam ῥηθῆναι ἐμμέτρως ἐν βραχεὶ χρόνῳ proxime praecedentem retulit. Verba enim nostri versus ad magnum adjumentum, quod memoria ex metrica forma capiat, spectare sibi persuadens singula quoque loci vocabula optime explicuit et ad δύναμιν sensu *momenti*, *gravitatis* usurpatum Aristox. ἀρμ. στοιχ. p. 1. ἐχούσαν τε δύναμιν στοιχειώδη. p. 19. τοιαύτην ἔχον δύναμιν, οἶαν αὐτὴν ἀναιρουμένων ἀναιρεῖν τὸ ἡρμοσμένον, ad ἰσχυρός, quod cum ἔχω collocavit et cum nostris haltend, haftenb comparavit, Plat. Theaet. p. 154. ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς. Dem. Olynth. B. p. 20. ὥπερ γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ. Id. περὶ τ. πρ. Ἀλ. p. 194. καὶ μὲν τι ἢ πρὸς τῶν ἐχθρῶν κατὰ τῆς πόλεως ἐν τοῖς ὄρκοις, τοῦτο μὲν ἰσχυρὸν αἰεὶ ποιήσουσιν, et ad ἱκανῶς, quod qualitatis esse dixit, quum ἄλις esset quantitatis, et quod eundem fere sensum hoc loco cum adverbio λίαν, μάλα habere praedicavit, Aristot. Eth. Nic. I, p. 1095. b. διὸ δεῖ τοῖς ἔθουσιν ἡχθαι καλῶς τὸν περὶ καλῶν καὶ δικαίων καὶ ὅλως τῶν πολιτικῶν ἀκουσόμενον ἱκανῶς. p. 1096. a. καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλις ἱκανῶς γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις εἴρηται περὶ αὐτῶν at-

acutis, necnon Zosimachus id m-
taverunt ac Buttmannus *ὅμιν*
Confirmat praeterea codex Pa-
tus cf. Ephemerid. Jahn. It
cogitari possit *ὅμιν* idem p-
euctor de Theophrasto simul
tunc (quavis ejus rei nullu
tamen verum septimo decimo
unam iterum eam personam
nostre loco satis connata, praec-
graphiam illa mutatio omni
λαμβάνει sua quae plerumque
credo interpretandum est; ita
vs. 17 sententiam finalem per 2
locus tamen mihi non innotuit
capiendi quali Buttmannus inte-
sententia „credo enim me rec-
sequuntur“ non magnopere dis-
enim, ut puto, recte τὰς μάλιστα
se librorum denique servetur et
ad ἔχειν et ad κείσθαι referen-
verborum fere idem significan-
loco exposui non agnosci Dica-
tum, sed scriptoris non satis

ntrum Dicaearchianam ad tabulas geographicas illustrandas
 pertinuisse. Marxius, ὑμῖν lectione servata, ἀσφαλ. ἔχ.
 κεῖσθαι τε explicuit recte se habere et breviter conscripta
 esse, quam interpretationem Buttmannus merito impugnavit,
 quoniam κεῖσθαι pro legi quidem, occurrere, in usu esse
 cf. v. c. Athen. I, 8. οἶον, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τῆς
 ἡμέρας μορίου idque imprimis apud grammaticos reperire-
 tar, sed, alia voce sicut ἐν γράμμασι vel similibus non ad-
 ditis, pro scriptum vel breviter conscriptum esse locum non
 haberet. Gallius quum in commentario Marxii notam pro-
 posuisset in addendis locum ita explicandum esse monuit:
 „arbitror enim sine erroris periculo rem vobis esse et recte
 in descriptione nostra jacere civitates“ ita ut aut ἀσφαλῶς
 cum ἔχειν et simul cum κεῖσθαι conjungendum esset aut
 κεῖσθαι, sicut saepius, pro εὖ κεῖσθαι positum esset. Butt-
 mannus sententiae finalis ἵνα μηδέν σε κ. τ. λ. vs. 17 ad-
 nexae nimis anxiam habens rationem ὑπολαμβάνω reci-
 piendi sensu explicuit. Quum autem in editione proposuis-
 set ὑπολαμβάνω γὰρ ἀσφαλῶς ᾧ — (lacuna hacce con-
 jiciendo nondum expleta) ἔχει sive ὑπ. γ. ᾧ ἀσφαλῶς —
 ἔχει Κεῖται τε, in addendis deinde legendum suspicatus
 est ὑπολαμβάνω γὰρ ἀσφαλῶς ὃ τι μὲν ἔχει Κεῖται
 τε et in ephemeridibus denique Jahnii scribendum prae-
 cepit ὑπολαμβάνω γὰρ ᾧ ὁσφαλῶς ἡμῖν ἔχει Κεῖται
 τε. Ad κεῖμαι et simplex et compositum cum adverbis
 ita junctum neque minus ad κεῖμαι (compositum saltem)
 et ἔχειν juxta collocata attulit haec exempla Aristoteleā
 Top. V, c. 8 in fin. p. 139 κατασκευάζοντα δὲ εἰ μὴ
 ὑπερβαλῇ (ὑπερβολῇ) τέθεικε τὸ ἴδιον· ἔσται γὰρ κατὰ
 τοῦτο καλῶς κείμενον τὸ ἴδιον. Polit. η c. 13 p. 1331.
 b. τούτοις δ' ἐστὶν ἐν μὲν ἐν τῷ τὸν σκοπὸν κεῖσθαι
 καὶ τὸ τέλος τῶν πράξεων ὀρθῶς — — ἐνίοτε γὰρ ο
 μὲν σκοπὸς ἐκκεῖται καλῶς. Ethic. Magn. I, c. 7.
 p. 1188. a. ὅταν οὖν οὕτως ἔχωμεν, εὖ διακείμεθα. Τέχν.
 φητ. I, c. 6. p. 1362. καὶ οὐ παρόντος εὖ διάκειται καὶ
 αὐτάρκως ἔχει. Ceterum Buttmannus quum ἀσφαλῶς ἔχει

ὁμοροῦνθ' ἑαυτοῖς κατὰ τόπους similis sensus inest, magno impedimento fore non crediderim.

vs. 17. ἵνα μηδέν. Ita Stephanus eumque secuti Zonimades ediderunt, neque hanc codicum lectionem apud anagraphas quidem auctorem cum Casauboni conjectura ἵνα μηδὲ ἔν, quam Holstenius, Marxius, Gailius et Buttmannus receperunt quamque eandem codex Monacensis, sed ut suspicor ex correctione, exhibet, commutandam esse existima- verim. τὸ σύνολον, cujus loco Holstenius τοῦ συνόλου genitivum a μηδέν dependentem excudit, adverbialiter in- terpretandum et a Buttmanno loco Aristoteleo Poët. c. 1. πᾶσαι τυγχάνουσιν οὔσαι μιμήσεις τὸ σύνολον confirma- tum est. Quod in codice Monacensi reperitur διαλανθάνει calami lapsui pro διαλανθάνη debetur, quanquam si ceteri codices assentirentur, fieri possét ut ἵνα in eundem cum οὐ s. ἔνθα sensum explicaremus aut indicativum ex posteriorum scriptorum ratione repeteremus cf. Phot. lex. p. 70. v. θεωρικόν. τὸ παλαιόν — διεδέδοτο τοῖς πολί- ταις τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἦσαν δύο ὁβολοί, ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ πολῖται διδόασιν αὐτὸ τῇ πόλει μισ- θὸν τῆς θεάς, qui quidem usus non collocandus est cum hujuscemodi locis Plat. Protag. p. 335. c. ἀλλὰ σὲ εἰσφέρειν ἡμῖν συγχωρεῖν τὰ ἀμφοτέρωθεν δυνάμενον, ἵνα συνουσία ἐγίγνετο. Sympos. 181. e. χρῆν δὲ νόμον εἶναι — ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο.

vs. 19. ἀναλαμβάνειν, quod *recipiendi*, *excipiendi* sensum plerumque habet eaque ratione de sermone quoque qui interruptus fuerat continuando in usu est cf. Plutarch. Alcib. c. 10, hoc loco significatione utitur *ediscendi*, qua etiam alibi apud posteriores quidem scriptores legitur cf. Plut. Ages. c. 20. ἔμελλε δὲ λέγειν ἀναλαβὼν ὁ Λύσαν- δρος locusque a Corayo ibi allegatos Dio Chrysost. XVII, p. 483 ed. Reisk. καὶ ἀναλαμβάνειν μέντοι, εἴ σοι ῥά- διον μεμνησθαι, τὰ ἐκείνων ἀμεινον. Athen. Καλλιφάνης — ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων ἐγγραψάμενος ἀνδελφῇ φει μέχρι τριῶν καὶ τεσσάρων στίχων. Aliter Dod-

vs. 22. Ut ex aliis multis per hoc prooemium obvia dicendi rationibus, ita ex ὀλοσχερῶς adverbio usurpato Buttmannus efficit scriptorem bene philosophantem, cui omne literarum studium leviter et tantummodo obiter tractatum odio fuerit. Ceterum ὀλοσχερῶς adverbium ex ὅλος et σχερός, neque vero, ut olim statuerunt, ex ὅλος et χεῖρ efformatum est, illud autem ipsum σχερός a Passovio rectius cum ξηρός et aliis ejus radice vocibus quam a Gailio patre, quem filius sequitur, Phil. III, 64 cum ἔχειν, σχεῖν collocatum esse mihi videtur.

vs. 23. Hoc ipsum verbum συμφιλομαθεῖν quod Cicero epistoll. XXI, 16. in usum vocavit, non veri specie destituta erit conjectura qua apud Dicaearchum ipsam olim lectum fuisse suspicemur. Sed ideo neque nostro versui neque nostro omnino opusculo patrociner.

vs. 24. Scriptor, ut Buttmannus ad hunc locum recte exposuit, Ambraciam non significaturus est primam urbem Graecam hac regione esse, sed primam Graeciae haud interruptae, τῆς Ἑλλάδος, ut ipse postea pronuntiavit, συνεχοῦς. In occidentali enim Epiri atque Illyrici litore compluria exstiterunt Graeca oppida, sed ea inter se et ab Ambracia barbaris civitatibus distincta.

vs. 25. τῶν, quod secundum codices Stephanus et Holstenius deinde et Zosimades protulerunt, quod ad linguarum usum hujusque loci sensum pertinet fere necessarium, quod ad metricam versus formam supervacaneum ac plane falsum est. Quod cognitum habens Casaubonus quum in exilium abegisset, ejus suffragio posteriores editores aut palam propellendo aut suspicionis nota saltem appingenda fere omnes accesserunt. Apud nostrum scriptorem, quem in rebus metricis nequissimum saepissime cognovimus, equidem hoc loco omni emendatione abstineo, praesertim si, ut Casauboniana fiet, ab altera parte metro succurretur, usus vero grammaticus minoris habebitur. Ambracia, cujus antiquiora nomina Παραλία et Ἐπουῖα exstitisse referuntur, quanquam diversarum civitatum coloniis condita atque aucta fuisse traditur,

tandam non esse professus est. Quales autem sint λιμένες κλειστοί, ex multis geographorum imprimis minorum locis satis constat, neque igitur vulgata scriptura explicatione indiget neque mutationibus, quales in promptu permultae sunt v. c. κλυστός cf. Anonym. peripl. pont. Euxin. Geogr. Gr. min. ed. Gail. t. III, p. 214, quanquam hoc in vituperium potius quam in laudem portus facturum esset. Singularis anagraphes auctori ea notitia est, qua regionem circa Ambraciam sitam Dryopidem appellari tradidit, quum Dryopes a plerisque ad Parnassum collocari notum sit cf. Etym. M. p. 139. 261. Δρύοψ, ὄνομα ἐθνικόν. τοὺς Δρύοπας ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν οἰκοῦντας μετέστησεν Ἡρακλῆς εἰς Πελοπόννησον. καλοῦνται δὲ ἀπὸ Δρύοπος υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος. Suid. t. I, p. 630. Δρύοπες, ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, ὃ Ἡρακλῆς μετώκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔφερεν, ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν. οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν. Qua de re Buttmannus ad hunc locum ita commentatus est: „iterum ejusmodi verba, quibus res, quae aliunde tantum concludatur, plane confirmatur. Nullus enim geographus vel historicus hanc in Epiro Dryopidem novit. Dryopes autem inter populos Epirum habitantes affert Plinius IV, c. 1., eundem sine dubio iis locum assignans quem noster Dryopidi. Nam inde ab septentrionibus occidentique sole Epiri populos recensens post Cassiopaeos ponit Dryopes; Scylax autem post eosdem Cassiopaeos, Molossorum exigua parte interjecta (propriam enim majoremque regionem tenebant mediterraneam) collocat Ambraciam; ita ut Ambraciae fines iidem sint qui Dryopum. Quos pristinis temporibus inter montes Parnassum Oetamque sedes suas habuisse, posterioribus autem temporibus ab Hercule superatos Apollinique in ditionem datos alios in locos emigrasse notum est. Sed in Epirum quoque immigrasse eos atque consediisse praeter Dicaearchum Pliniumque fabulae docent. Antonius enim Liberalis c. 4. haec tradit: Κραγάλευς δ' ὁ Δρύοπος ᾗκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ τὰ λουτρὰ τὰ Ἡρακλέους· ἃ μυθολογοῦσιν

dii litigassent, non ad Ambraciam ipsam. Et postremo omnis dubitatio, utrum de hac Dryopide an de illa provincia, quae postea Doris appellata est, cogitandum sit, tollitur, si cum Ovidio canente: — certatam lite Deorum Ambraciam, versique vident sub imagine saxum Judicis, Actiaco quae nunc ab Apolline nota est“ conferimus Antonium narrantem, Cragaleum *ubi staret* in saxum mutatam esse ab Apolline eique ab Ambracensibus sacra offerri. Quo accedit quod et multae de Hercule fabulae ad Epirum spectant et in urbe Ambracia ipsa cum maximis honoribus coli hac eadem ex fabula videmus; quare suspicari possumus, his quoque in locis fortasse lavacra Herculi sacra exstitisse et verba *παρὰ τὰ λουτρά* ad Thermopylas referri necessarium non esse. Sed simul accipiendum videtur, antiquissimis tantum temporibus fines Ambraciae etiam nomine Dryopidis inditos fuisse; posterioribus vero temporibus non solum urbs, sed etiam provincia Ambracia appellabatur. Quare neque Strabo neque Ptolemaeus aliive Dryopidis in Epiro mentionem faciunt et Antoninus ipse Dryopidem in Epiro ignorasse videtur verbaque, quae in Nicandro et Athanada legebat, ad pristinam Dryopidem retulisse. Itaque et Dicaearchus et Plinius sua non tam geographis quam illis qui referebant res heroicis temporibus a Graecis gestas debere videntur.“

va. 32. Quum aliquando post τὸ πέρας interpungeretur, ita ut hic relationis accusativus ad *συνεχῆς* pertineret, quem distinguendi modum Stephanus praeiit, Casaubonus eam rationem proposuit, quam post Holstenium, Marxium et Gailium equidem quoque amplexus sum. Eandem Vossius quanquam comprobavit, pro αὐτῇ tamen αὐτῆς rescribendum esse statuit, quam correctionem Salmasius et Buttmannus collaudaverunt. Codex Milleri αὐτῇ.

va. 33. De *Phileia*, de quo Ukertus Geogr. Gr. et Rom. I, 1., p. 118 pauca disseruit, accuratiora mox ab Osanno expectare licet, equidem quoque in dissertat. de Pythea Massiliensi p. 5 not. 3 nonnulla exposui. Locis veterum de eo ibi allegatis nunc ipsum addere hosce juvat: Saïd. et

ἐφοβήθησαν μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁ στρατος χωρήσῃ καὶ ἐν παρασκευῇ ᾗσαν.

vs. 36. ἀγνοεῖν h. l. intransitive pro *errando* usurpatum est, sicut in fine quoque prosaici fragmenti et nonnullis, quos Buttmannus allegavit, locis Polybianis.

vs. 37. Pro ἀποχωρίσαντα apud Holstenium aperto vitio ἀποχωρήσαντα exhibitum est.

vs. 38 Latine versus est: „qui in literis maxime student excellere.“ In φιλομαθείῃ Buttmannus, ut jam supra mentionem feci, vitium latere ejusque loco, si versus pateretur, φιλομαθείας sive ἀληθείας legi posse censuit.

vs. 40. τριῶν ὁδὸς ἔσθ' ἡμερῶν. Nondum ulla mihi innotuit causa, ob quam Gailio hanc aliasque apud nostrum scriptorem distantias dierum itinere indicatas ex Herodotea potissimum computatione, qua unius diei iter stadia prope ducenta efficit, considerandas esse censi assentiar.

vs. 42. Quum vulgata fuisset Ἀτατθον, editorum alii Casaubono praeunte Ἀραχθον, quae usitatio ejus nominis forma est, cf. Strab. VII, l. l. ὑπέρεκειται δὲ αὐτῇ τοῦ μυχοῦ μικρόν, Τύλγου τοῦ Κυψέλου κτίσμα· παρὰ δ' αὐτὴν ὁ Ἀραχθὸς ποταμὸς ἀνάπλουν ἔχων ἐκ θαλάττης εἰς αὐτὴν Drakenb. ad Liv. XXXVIII, 3. p. 146. Mannert. Geogr. VII, 664, alii, ut Zosimades, Marcius et Buttmannus, Ἀρατθον, qualis nominis conformatio in duobus quoque codicibus Gemist. Plethonis Excerptt. Strab. cf. Bredov. epp. Par p. 94 locum habet, exhibuerunt. Vel tertia forma Ἀραιθος, ut Tzetzes quidem ad Lycophr. Cass. v. 409 testatur, a Lycophrone et Callimacho in usum vocata fuit. In Stephani editione hic versus catalecticus prolatus est in ἐξιόντα vocabulo desinens, quam lacunam Casaubonus pronomine ᾧ quod ad Arachthum referendum esset adjiciendo explere conatus est. Holstenius, Zosimades, Gailius et Buttmannus καὶ post ἐξιόντα addiderunt idque, quanquam Marcius parum referre dixit utrum ᾧ an καὶ consideretur, mea quidem sententia rectius, quum mons fluvio

set, in Jahnii deinde ephen
 Idem autem vir doctissimus
 qui hic commemoratus est i
 Strabonis verba in Nicopoli
 ἐν τῷ ὑπερκειμένῳ τοῦ ε
 referentem. Ut enim Buttm
 non eandem cum posteriori
 loci tantummodo Ambraciae
 fuisse statuenti, ita Nico
 cum sita, Ambraciae antiquae
 non, ut Buttmannus putavit,
 dativos τῇ Ἀμβρακίᾳ ment
 ita sint, jam perspicuum est
 judicandum sit: „ceterum a
 montem ad Ambraciam mem
 vs. 45. Ὀρέσται, quos
 Holtenium quoque habetur
 commutatum itaque a recentib
 manno recte prolatum est.

I. VII, p. 326 ita dixerit: ἡ
 λοχοὶ καὶ — Ὀρέσται — λέ
 τασχεῖν ποτε Ὀρέστης, φει
 καὶ καταλιπεῖν ἐπώνυμον ἐκ
 καὶ πάλιν καὶ τὸν ὄνομα

tota ea regione, in qua etiam nonnulli barbari populi considerant a Strabone l. VII, p. 321 sqq. recensiti, anagrapheus auctor Graecas tantummodo gentes commemorat, sed ideo non crediderim eam descriptionem ex antiquissimo fonte repetitam esse.

vs. 46. Qui hoc versu, de cuius pessimo habitu alibi a me disputatum est et de cuius lectione id unum nunc addere libet quod pro *ένταῦθα*, vulgata scriptura, Vulcanius *έντεῦθεν* proposuit, commemorati sunt Amphilochoi a Scyllace, Ephoro apud Strabonem, Plinio et Stephano in ipsa Acarnania collocantur cf. etiam Thucydidem II, 68. causas exponentem, quibus moti Amphilochoi, quos ceteroquin pro singulari gente considerat, quorumque regionem Amphilochiam nuncupat, Acarnanibus sese dederint. Apud Scymnum autem Chium vs. 454 sqq., aeque atque apud nostram, primum Ambracia, deinde Argos Amphilochicum et denique Acarnania recensetur, de Argo vero Amphilochico haecce disseruntur: *εἶτ' Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος λεγόμενον. τοῦτο δὲ κτίσαι δοκεῖ Ἀμφίλοχος υἱὸς Ἀμφιαράου μάντεως. Thucydidis quem citavi locus hic est: Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν καὶ Ἀμφιλοχίαν τὴν ἄλλην ἐκτίσσε μετὰ τὰ Τρωϊκὰ οἴκαδε ἀναχωρήσας καὶ οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιάρεω ἐν τῷ Ἀμπραχικῷ κόλπῳ, ὁμώνυμον τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι Ἄργος ὀνομάσας. Strabo eadem de civitate l. VII, p. 325 haec habet: μετὰ δὲ τὴν Ἀμβρακίαν τὸ Ἄργος ἐστὶ τὸ Ἀμφιλοχικόν, κτίσμα Ἀλκμαίωνος καὶ τῶν παίδων. Ἐφορος μὲν οὖν φησὶ τὸν Ἀλκμαίωνα μετὰ τὴν Ἐπιγόνων ἐπὶ τὰς Θήβας στρατείαν, παρακληθέντα ὑπὸ Διομήδους, συνελθεῖν εἰς Αἰτωλίαν αὐτῷ καὶ συγκατακτῆσασθαι ταύτην τε καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν· καλοῦντος δ' αὐτοῦς ἐπὶ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον Ἀγαμέμνωνος, τὸν μὲν Διομήδη πορευθῆναι· τὸν δ' Ἀλκμαίωνα μείναντα ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τὸ Ἄργος κτίσαι· καλέσαι δ' Ἀμφιλοχικὸν ἐπώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ — Θουκυδίδης δὲ φησιν αὐτὸν Ἀμφίλοχον μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον δυσареστοῦντα τοῖς ἐν Ἀργεὶ παρελ-*

primis tempora respiciente excerpſit, Leucadem ſolam commemorat multis de cauſis magis memorabilem. Ceterum ob ſequentem verſum Gaillius Leucadem eo tempore, cujus anagraphes auctor rationem habuerit, peninſulam fuiſſe rectiſſime ſtatuit, non inſulam, qualis in periplo qui nobis ſuper-eſt Scylaceo designata eſt. Leucadem autem, quam Homericō tempore, cum terra continenti arctiſſime cohaeſiſſe conſtat, arte, non per aliquem terrae motum inde ſeparatam fuiſſe, qua de re cf. etiam Dodwell. itinn. edit. a Sicklero t. I, p. 65, hi ſcriptorum veterum loci perſpicue docent Strab. X, 452. *Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ Γαργάσαν ταύτην τε κατέσχον τὴν ἀκτὴν καὶ μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον· καὶ ἢ τε Ἀμβρακία συνωκίσθη καὶ τὸ Ἀνακτόριον· καὶ τῆς Χερρόνησου διορύξαντες τὸν ἰσθμὸν ἐποίησαν νῆσον τὴν Λευκάδα καὶ μετενέγκαντες τὴν Νήρικον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃς ἦν ποτὲ μὲν ἰσθμός, νῦν δὲ πορθμὸς γεφύρα ζευκτός, μετωνόμασαν Λευκάδα ἐπώνυμον, δοκῶ μοι, τοῦ Λευκάτα· πέτρα γάρ ἐſτι λευκὴ τὴν χροάν, προκειμένη τῆς Λευκάδος εἰς τὸ πέλαγος καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ὡς ἐντεῦθεν τοῦνομα λαβεῖν. I, p. 50. τὸν τε Πειραιᾶ νησιάζοντα πρότερον καὶ πέραν τῆς ἀκτῆς κείμενον οὕτως φαſὶν ὀνομαſθῆναι· ὑπεναντίως δὲ ὁ Λευκὰς Κορινθίων τὸν ἰσθμὸν διακοψάντων νῆσος γέγονεν, ἀκτὴ πρότερον οὕσα· περὶ ταύτης γάρ φηſι λέγειν τὸν Λαέρτην· οἷος Νήρικον εἶλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Ἀκτὴν ἠπείροιο. ἐνταῦθα μὲν δὴ διακοπαὶ χειρότμητοι γεγόναιſιν· ἀλλαχόθι δὲ προσχώσεις. Liv. XXXIII, 17. „Lencadia nuno inſula et vadoſo freto, quod perfoſſum manu eſt, ab Acarnania diviſa, tum paeninſula erat, occidentis regione arctis faucibus cohaerens Acarnaniae.“ Apud alium denique geographum merito cum Buttmanno miraremur quod templi Apollinis in Leucadis promontorio celeberrimi mentio praetermiſſa eſt.*

vs. 50 ſqq. Quod noſtro loco inſulae Cephallenicae, quae Same, Zacynthus, Dulichium atque Ithaca fuerunt, communis

apud nostrum ex insularum Ce
 diserte memoratur, nostro v
 datio νῆσος Κεφαλληνῶν δ
 X, p. 452. Κεφαλλῆνας δὲ
 τῆς Κεφαλληνίας λέγουσιν·
 Ὀδυσσεῖ, ὧν εἰσὶ καὶ οἱ Ἀκ.
 Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας
 εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλι
 κείμεναι junctum in versione
 est intus ex illo citae sunt, se
 significat in sinu ipso, sed citi
 hunc usum particulae ἐν cum
 didem attulit locum IV, 121
 γον ποιήσας τῶν Σκιωναίων
 καὶ Τορῶν καὶ προσέτι 9
 εἶναι ἐπαίνου, οἵτινες τῆς Παλ
 μένης ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κ.
 usum latiore quam non
 scriptorum exemplis comprob
 utrum hoc quoque loco statue
 tantes, si quod inde vitium ef
 cariae adscribere debeamus.

random esse recte intellexerunt: alioquin enim non tam στενή, quam μακρά potius, ex vulgata saltem dicendi ratione, proferendum fuisset. ὕψος δ' ἔχοντα autem remotiorem habet sedem, inprimis particula δὲ interposita, et talis praeterea, qualis eo modo proderetur, altitudo perquam mira exstaret. Restat igitur, ut ad Ἰθάκην appositum eum genitivum numeri genitivum habeamus; sed inquirendum adhuc est utrum de sola ejus insulae longitudine an de omni ejus ambitu intelligendum sit. De ambitu recte interpretatus esse videtur Gailius, Strabone allato teste X, p. 455 κύκλος δὲ τῆς Ἰθάκης ἐστὶν ὡς ὀγδοήκοντα σταδίων, neque aliter Buttmannus Crusium Hellad. II, 2, p. 374 allegans. Palmerius autem anagraphes auctorem de insulae tantummodo longitudine cogitasse statuit, Strabonem vero aut nostrum falso intellexisse aut apud eum loco laudato pro κύκλος vulgata μῆκος rescribendum esse censuit. Sed quanquam praeterea Dodwellus Itinerr. I, p. 84. ambitum Ithacae multo ampliorem fuisse adnotat quam qualem Strabo definierit eamque in rem Plinii quoque testimonium viginti millia passuum indicantis affert, nostram tamen explicationem Strabonis inprimis quem suam notitiam nostro ex loco repetiisse mihi nondum persuadeo auctoritate teneo et, si noster ea in re revera peccasset, nihil miri, qua quidem incuria est, equidem conspicerem. Neque tamen praeter-eundus plane est Artemidorus longitudinem Ithacae octoginta quinque stadiorum esse apud Porphyr. de antr. Nymph. p. 114 referens, quem locum respiciens Mannertus nostrum poëtam, cujus verba itidem de longitudine explicat, metri causa quinque stadia omisisse statuit. Sed ut tribus his locis de longitudine cogitaremus, illud conjici non foret necesse, quum in talibus computationibus rotundi numeri accuratioribus saepissime praeferantur et Strabo ipse satis caute non ὀγδοήκοντα σταδίων, sed ὡς ὀγδοήκοντα σταδίων dicat cf. Tzschuck. ad Mel. Exeget. not. II, p. 725. στενή, quanquam, idque inprimis ex Graeco cogitandi modo, non plane necessarium fuit, perspicuitatis tamen causa

Acarnaniae situm situ Aetoliae provinciae antea non memoratae definiit. Sed considerandum est, quali cum scriptore hac in anagraphe nobis res sit, et infra complures loci nobis obviam fient, quibus transitus non satis aptus et accuratus animadvertitur. Quod enim hanc ad negligentiam ex praecedentibus exemplum Buttmannus attulit, locum dico, quo scriptor noster de Ambracia disserere coeperat et, disputatione de Graeciae finibus interjecta, tum demum ad Ambraciam reversus fuit, non plane similis hic locus est, quippe quo distinctis verbis dixerit *πλὴν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου προβήσομαι* et addiderit etiam *ἀπ' Ἀμβρακίας*. Quod ad alterum autem attinet offensionis genus, in ea re quum per se non tantum miri et singularitatis inest, tum simillimus apud nostrum infra adest locus vs. 62, quo Aetoli a Dolopibus, quorum nulla dum mentio facta erat, meridiem versus habitare referuntur. Sensus igitur versus nostri talis statuendus esse apparet: Acarnanes ab Aetolis Acheloo fluvio diremtos ex contraria horum regione sedes tenere cf. Strab. VIII, 336. *τινὲς δὲ φασιν Ἀχελῷου τοῦ ὀρίζοντος Ἀκαρνᾶνας καὶ Αἰτωλούς*. X, 449. *Αἰτωλοὶ μὲν τοίνυν καὶ Ἀκαρνᾶνες ὁμοροῦσιν ἀλλήλοις μέσον ἔχοντες τὸν Ἀχελῷον ποταμὸν ῥέοντα ἀπὸ τῶν ἄρκτων καὶ τῆς Πίνδου πρὸς νότον διὰ τε Ἀγραιῶν Αἰτωλικοῦ ἔθνους καὶ Ἀμφιλόχων* et, quem Gailius attulit, Plin. IV, 1. Apud Scylacem autem, quem idem vir doctissimus praeterea testem allegavit, equidem nihil reperi quod huc accurate quadraret.

vs. 54. Vero haud absimilis Buttmanni conjectura mihi videtur, qua Herculis templum hoc loco commemoratum ad Alyziam Acarnaniae urbem referamus, prope quam Herculis fanum idque Lysippi artificio exornatum exstitisse Strabo memoriae prodidit X, 459. *ὣν ἡ Ἀλυζία πεντεκαίδεκα ἀπὸ θαλάττης διέχει σταδίους, καθ' ἣν ἐστὶ λιμὴν Ἡρακλέους ἱερὸς καὶ τέμενος. ἐξ αὐτοῦ Ἡρακλέους ἄθλους, ἔργα Λυσίππου, μετήνεγκεν εἰς Ῥώμην τῶν ἡγεμόνων τις παρὰ τόπον κειμένους διὰ τὴν ἐρημίαν*. Hoc loco

ποταμὸς κινῶν καὶ νησοῦ

vs. 55. Hunc versum,

lectione exhibitus est a me
integrum tamen reliqui, quon
scriptor jam saepissime dem
est, quam eandem Buttman
pote suam proposuit, egregi
δ' Ἀφροδίτης· ποταμὸν ἢ

vs. 56. Vulgatam codic
et Holstenius in editionibus
πυρρῶν δύο Vossius in ἡμερ
sime immutavit, quam ejus
recentiores deinde omnes e
aplum perquam mira comp
distantia decem dierum et d
sed et Scylacis testimonium
facit a me alibi allegatum c

vs. 57. ἔχουσθαι sensu
quo jam supra vs. 52 interp
apud Herodotum et simili
p. 494. e. 499. b. Protag. 1
94. a. obvium est. Cf. He
p. 930. Etym. M. p. 362 v.
verbum ἐχομένηως et qu

recentiores editores comprobaverunt, in Stephaniana, sicut in Zosimadum quoque editione, quanquam in hac *ὑπόκειται* melius se habiturum esse animadversum est, *ἀκόχεται* exhibetur. Gailius Strabonem X, 451 inter veterem et recentem Pleuronem, alteram prope Calydonem ex oriente veni regione, alteram ad Aracynthum montem ab Eueno occidentem versus in mediterraneo tractu cf. Plin. h. n. 7, 2. Cellar. geogr. ant. I, 710 sitam distinxisse referens Pleuronem nostro loco commemoratam recentem esse suspicatus est quum ob scriptoris aetatem qui post Demetrii victorias vixisset, tum ob sententiarum nostri loci connexum, Pleuron prope Acarnaniae fines et ad Acheloum collocata esset et ea vicinitas verbo quoque *ὑπόκειται* indiretur. Contrarium Buttmannus statuerit, equidem ut in incerta nihil decerno.

vs. 59. De templo Minervae Pleuronio nullum alium scriptorem verba facere Buttmannus hunc ad locum adduxit.

vs. 60. *εἶτα Κίδης αἶ τ' Ἐχινάδες*. Quod *Κίδης* vocabulum contra metrum magnopere peccat, id solum meum commoveret, ut corruptelam existimarem, si geographiam tale nomen aliunde compertum esset et nisi vox in indice ipso duobus punctis, dubitationis vel corruptionis signo, notaretur. Bene tamen et caute editores, quanquam artim uncis includentes, in contextis retinuerunt neque icere ausi sunt, antequam mente assequerentur, quomodo tunc vocabulum nostrum in locum irrepere potuisset aut quid aliud ejus loco substituendum esset. Casaubonus quem ejecit in ejusque vicem *δ'* recepit, quam rationem et retro succurrentem et in sensu nihil quod desideraretur relinquentem Holstenius secutus est. De Echinadibus, quae maximam partem cum terra continenti deinceps coaluerunt, et de hujus mutationis causa cf. Strab. I, p. 59. X, p. 458. Paus. VIII, 1, 24. et inter recentiores Dodwell. Itinn. t. I, p. 141. Si Buttmannus denique ad hunc locum iterum advertit, quod neque in Aetolia Thermon, principale po-

ae provinciae assignavit. Unde si Gaillius efficit, quam
 eo sensu ejusmodi computationes, quales diei et dierum
 inera, intelligendae sint, in universum quidem illud liben-
 issime concedo, sed quod ad nostros locos considerare
 beo, quam exigua, praesertim quatenus mari contigua erat,
 etolia illa ἐπίκτητος fuerit.

vs. 65. Quod Naupactus, quod oppidum nostro tempore
 Graecis plerumque Nepactos, rarius Lepanto et a Turcis
 nebechte nominari refertur cf. Dodw. I, p. 173, a nostro
 riptore Locridi neque vero Aetoliae attributa est, inde
 nil aliud colligere licuerit quam in eo opere, cujus epi-
 me existit anagraphe, antiquiorum potius temporum quam
 posteriorum rationem habitam fuisse cf. Thuc. I, 103. ἐς
 ναύπακτον κατῴκισαν, ἣν ἔτυχον ἡρηκότες νεωστὶ Λο-
 κρῶν τῶν Ὀζολῶν ἐχόντων. Strab. IX, 426. τῶν γε μὴν
 περιῶν Λοκρῶν Ὀμηρος οὐ μέμνηται ἢ οὐ ῥητῶς γε·
 ἀλλὰ μόνον τῷ δοκεῖν ἀντιδιαστέλλεσθαι τούτοις ἐκεί-
 νους, περὶ ὧν εἰρήκαμεν Λοκρῶν, οἳ οἰκοῦσι πέραν
 τῆς Εὐβοίης, ὡς καὶ ἐτέρων ὄντων. πόλεις δ' ἔσχον
 Μυφισσάν τε καὶ Ναύπακτον· ὧν ἡ Ναύπακτος συμ-
 μίγει τοῦ Ἀντιρρίου πλησίον, ὠνόμασται δ' ἀπὸ τῆς
 ναυπηγίας τῆς ἐκεῖ γενομένης· εἴτε τῶν Ἡρακλειδῶν
 εἰ ναυπηγησαμένων τὸν στόλον, εἴθ' ὥς φησιν Ἐφορος
 Λοκρῶν ἔτι πρότερον κατασκευασάντων· ἔστι δὲ νῦν
 Ἰτωλῶν, Φιλίππου προσκρίναντος.

vs. 66. λιμὴν μέγας in versione apud Gaillum red-
 tus est *Portus Magnus*, quasi qui hic commemoratus
 est portus illud nomen utpote proprium habuerit, cujus
 et nullum alibi reperietur indicium. Holstenius ad Cha-
 son portum, cujus Plinius h. n. IV, 8. mentionem fecit,
 extra verba retulit; quod quanquam equidem non prorsus
 facio, de Tolophonis ipsius portu cogitare malim, ita ni-
 mirum ut et λιμὴν μέγας et πόλις inter se arctissime con-
 nexa ad Τολοφῶν nomen pertineant. Ita enim pro
 vulgata codicum lectione Κολοφῶν, sicut infra statim Το-
 φῶνα pro Κολοφῶνα rescribendum esse et nostri frag-

rum respicere consuevit, num cum urbibus an cum montibus an cum fluviis promiscuo ordine sibi res sit.

vs. 68. *ρεῖν λέγουσιν*. Haec dicendi ratio a nostro scriptore versus metricè complendi causa arcessita est, neque ideo, ut Gailius voluit, poëtica, sed *non poëtica* potius dictionis forma appellanda est. Neutiquam enim nobis persuadebimus Dicaearchum seu quicumque anagraphen composuit ea verba propterea ita protulisse, quod de rebus ipsi parum compertis et ex auditione incertis hocce loco disseruerit.

vs. 69. Ex sententiarum connexu *Λοκρίδος* s. *αὐτῆς* mente supplendum esse perspicuum est. Ceterum praeternavigationis spatium quod in Locride consumitur fere idem anagraphes auctori quam Scylaci est, qui quidem de dimidio die verba facit, quum noster illud iter non totum diem efficere referat. Qua in re non crediderim cum Gailio, in anagraphe illud spatium ideo majus indicari, quod secundum eam Locridi Aetolia quoque *ἐπίκρητος* accensa fuerit, sed neque *ἡμῖσιν ἡμέρας* neque *οὐδ' ὅλης ἡμέρας* arcte urgendum esse existimo. Vulcanius denique pro *οὐδ' ὅλης ἡμέρας*, vulgata codicum et editionum lectione, *οὐ δι' ὅλης ἡμέρας* exhibuit.

vs. 70. Pro *κατοικοῦσι*, sicut antea vulgatum erat, Casaubonus *κατοικοῦσιν* recte edidit. Quod autem hoc loco de Locris ab Aetolia meridiem versus vel, ut accuratius dicam, ex oriente Aetoliae regione meridiem versus habitantibus proditur, idem Gailius Scylacem fortasse significaturum fuisse immerito conjicit his verbis *ἡ δὲ Αἰτωλία παρήκει τὴν Λοκρίδα πᾶσαν ἀπὸ μεσογαίης μέχρι Αἰνιάνων*.

vs. 71. *Λέλεγες τὸ πρὶν κακῶς ἡμένοι*. Qua de re inter alios confer Scymn. Ch. vs. 589 sq. *Φύσκος ὃς γεννᾷ Λοκρόν, Ὃς τοὺς Λέλεγας ὠνόμασεν ἀφ' αὐτοῦ Λοκρούς* sqq.

vs. 72. Pro *φερόμενοι*, quod et metrica ratione et interpretatione difficillimum videbatur, Casaubonus *πρὶν φερόμενοι* vel *φύντες ποτὲ* corrigendum suspicatus est.

Locros olim Leleges dictos.
satisfacit neque sensui suo
Leleges vocabulum ita usu
tuisse, ut Locrorum notionem
phicam emendationis suae fa-
Scymni Chii versu 80, quae
gatam lectionem *κτίσεις τε*
μένων cum *κτ.* — *ἐχομέν*
credo, quum *φέρεισθαι* u-
sensum cum *λέγεσθαι* usur-
i. e. bene audire, dubitari
allata ex scholiis Homericis
ejusque filio Phoco narrati-
15 sqq. respicitur ad nostrum
Vindingus in Hellene modo
tur prorsus indigno nostrum
mannus *φέρεισθαι* sensu se
aeque atque *φέρειν* activum
δυσμὰς φέρον usurpari potu-
posuerat *ἐφ' Ἑλικῶνα φερα*
porrigentes; in ephemeridibus
tulit *ἐφ' Ἑλικῶνα φερόμενον*
dicatum. Illam priorem conj-
in einaone locum suum

reperietur et si φερόμενοι contra metrum apertissime peccare nemo infitabitur, nostro in scriptore talia non jam mira esse possunt. Quanquam φερόμενοι quispiam aliquatenus fulcire posset exemplis his Homericis ἴμεναι, ἀρόμεναι, quibus in vocabulis et vis accentus et literae liquidae habitus et arsis efficiunt, ut vocales breves longarum numero habeantur. De Lelegibus denique cf. Strab. VII, p. 321. περὶ μὲν οὖν Πελασγῶν εἴρηται, τοὺς δὲ Λέλεγας τινὲς μὲν τοὺς αὐτοὺς Καρσίιν εἰκάζουσιν· οἱ δὲ συνοίκους μόνον καὶ συστρατιώτας· διόπερ ἐν τῇ Μιλησίᾳ Λελέγων κατοικίας λέγεσθαι τινας, πολλαχοῦ δὲ τῆς Καρίας τάφους Λελέγων καὶ ἐρύματα ἔρημα Λελέγια καλούμενα. ἢ τε νῦν Ἰωνία λεγομένη πᾶσα ὑπὸ Καρῶν ὤκειτο καὶ Λελέγων· ἐκβαλόντες δὲ τούτους οἱ Ἴωνες αὐτοὶ τὴν χώραν κατέσχον· ἔτι δὲ πρότερον οἱ τὴν Τροίαν ἐλόντες ἐξήλασαν τοὺς Λέλεγας ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἰδην τόπων τῶν κατὰ Πήδασον καὶ τὸν Σατνιόεντα ποταμόν. ὅτι μὲν οὖν βάρβαροι ἦσαν οὗτοι, καὶ αὐτὸ τὸ κοινωῆσαι τοῖς Καρσίι νομίζοιτ' αν σημεῖον. ὅτι δὲ πλάνητες καὶ μετ' ἐκείνων καὶ χωρὶς καὶ ἐκ παλαιοῦ, καὶ αἱ Ἀριστοτέλους πολιτεῖαι δηλοῦσιν. ἐν μὲν γὰρ τῇ Ἀκαρνάνων φησὶ τὸ μὲν ἔχειν αὐτῆς Κούρητας, τὸ δὲ προσεσπέριον Λέλεγας, εἴτα Τηλεβόας· ἐν δὲ τῇ τῶν Αἰτωλῶν τοὺς νῦν Λοκροὺς Λέλεγας καλεῖ· κατασχεῖν δὲ καὶ τὴν Βοιωτίαν αὐτοὺς φησιν, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ Ὀπουντίων καὶ Μεγαρέων· ἐν δὲ τῇ Λευκαδίων καὶ αὐτόχθονά τινα Λέλεγα ὀνομάζει, τούτου δὲ θυγατριδοῦν Τηλεβόαν· τοῦ δὲ παιδᾶς δύο καὶ εἴκοσι Τηλεβόας· ὧν τινας οἰκῆσαι τὴν Λευκάδα. μάλιστα δ' ἂν τις Ἡσιόδῳ πιστεύσειεν οὕτως περὶ αὐτῶν εἰπόντι· ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Λελέγων ἠγήσατο λαῶν Τούς ῥά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφ' Ἰλίου μήδεα εἰδὼς Λεκτοὺς ἐκ γαίης λαοὺς πόρε Λευκαδίην. τῇ γὰρ ἐτυμολογίᾳ τὸ συλλέκτους γεγονέναι τινας ἐκ παλαιοῦ καὶ μεγάδας, αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ· καὶ τοῦτο ἐκλελοιπέναι τὸ γένος· ἅπερ ἂν τις καὶ περὶ Κανώνων λέγοι, νῦν οὐδαμοῦ ὄντων, πρότερον δ' ἐν πλείοσι

cicis senserunt et retulerunt
 esse credo qui anagraphe
 non diversa oppida habuit
 collata Crusii Hellade II,
 Dodwellus t. I, p. 215 Di
 Ptolemaeum inter Cirrham
 tuat. Ex veterum locis hu
 scribere juvat Strab. IX, 4
 πόλις ἀρχαία Κίρρα ἐπὶ
 ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς ὅ
 ται δ' ἀπαντικρὺ Σικυῶνι
 Κρυσσαῖον πεδῖον εὐδαιμο
 πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ
 κίρρα ὁμώνυμος τῇ κατὰ
 Οἶτην· αὐτὴ μὲν οὖν συμμ
 κατεσπάσθησαν· ἡ μὲν πε
 δ' ἡ Κρίσσα κ. τ. λ. Strab.
 p. 124. Κίρρα πόλις ἀπέ
 tion, quod Strabo adjuvat, ἡ
 σχίνης (Contra Ctesiph. p.
 τὸ παρακείμενον ταύτῃ τῇ
 της. Etymolog. Magn. p.
 Eustath. t. II, p. 558 defensio
 noris fecit. Κρίσα πόλις . . .

hibuit. Plurimorum lectio I
num autem ejus loco reperi
dice quoque Monacensi hab
tam sit Buttmannus praefere

vs. 79. Quam de praete
inter Scylacem et nostrum
nuntiavit discrepantia eodem
nulla consideranda est.

vs. 80. Pro *μεσογεία*,
Vulcanius *μεσογεία* (ceterum
articulo *τῇ* an *τῷ*) protulisse
haecce Phocica urbs, a *Κυ*
accurate discernenda est.

vs. 81. *Λάρισα δ' ἔσ' ἡ*
quae quum metro plane non
ῖσα per unum tantum *σ* exi
vs. 105 quod similiter pro
comparato, eaque in re Mar
nus assensu sunt. Gailias ve
arbitratus est, ut post *Λάρι*
Sed etiam cum metro ista l
nemo foret, qui istius nom
ae Larissae in his potissimum
Delectat eodem h. h. h. h.

post ἕτερον potius sequenti
τὸ μὲν δ' Ἑλικῶν proponi
vs. 85. Pro vulgata εἴτ'
quo ante eum Vulcanium, &
supra animadverti.

vs. 86 sq. Amphiarai si
locum a mari non multum al
hunc locum adnotavit, duode
stare accuratius indicavit.
prosaicum fragmentum nonna
et in urbis speciem adaucti
Hac in re quae de aliis loc
et postero tempore ad vicos
Delphis, Olympia et Delio, me
igit, libentissime concedo; d
nullum scriptoris testimonium
quo ideo quod ab anagraphes
statui necesse duxerim.

vs. 88. De Aulidis porta &
allegavit conferri potest IX, p.
καλοῦσι βαθὺν λιμένα. εἶθ'
καὶ κόμη Ταναγραίων· λιμὴν
οἷς· ὥστ' εἰκὸς τὸν ναύσταθ
ναυσταθίου·

quam a Pausania in Boeoticis describitur, ab eo tamen non memoratur ab Agamemnone conditum fuisse. Ceterum de illius deae apud Boeotos cultu classicus Plutarchi locus in Aristide est c. 20. ἀράμενοι δ' αὐτὸν οἱ Πλαταιεῖς ἔθαψαν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος, ἐπιγράψαντες τόδε τὸ τετράμετρον· Εὐχίδας Πυθῶδε θρέξας ἦλθε τᾶδ' αὐθημερόν. Τὴν δ' Εὐκλειαν οἱ μὲν πολλοὶ καὶ καλοῦσι καὶ νομίζουσιν Ἀρτεμιν, ἐνιοὶ δέ φασιν, Ἡρακλέους μὲν θυγατέρα καὶ Μυρτοῦς γενέσθαι, τῆς Μενoitίου μὲν θυγατρός, Πατρόκλου δ' ἀδελφῆς· τελευτήσασαν δὲ παρθένον ἔχειν παρά τε Βοιωτοῖς καὶ Λοκροῖς τιμάς. Βωμὸς γὰρ αὐτῇ καὶ ἄγαλμα παρὰ πᾶσαν ἀγορὰν ἱδρύται καὶ προθύουσιν αἶ τε γαμούμεναι καὶ οἱ γαμοῦντες. Quibus de causis Buttmanni conjectura pro Ἀγαμέμνων Ἀγαμέμνον' emendantis rejicienda sit, alio loco demonstratum est. εἴτ' Ἐμπερέσιον, pro quo Hudsonus εἴτεν εἰρές vel ἐρές scribendum conjecit, Marxius aliquando de ἐμπόριον cogitavit, equidem aut in εἴθ' Εἰλέσιον aut in εἴτ' Εἰρέσιον immutandum esse censuerim, nisi forte εἴτεν Εἰλέσιον, quod Holstenio quoque in sensu fuisse videtur, vel εἴτεν Εἰρέσιον scribi praestiterit cf. Strab. IX, p. 406 Ἐλος τε καὶ Ἐλευθέρων καὶ Εἰλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἔλεσιν ἱδρῦσθαι· νῦν δὲ οὐχ ὁμοίως ἔχει ταῦτα ἢ ἀνοικισθέντα ἢ τῆς λίμνης ἐπὶ πολὺ ταπεινωθείσης διὰ τὰς ὑστεραν γενομένας ἐκρύσεις· καὶ γὰρ τοῦτο δυνατόν. Etym. M. p. 274. Εἰρίσιον, πόλις Βοιωτῶν· ὅτι, κατακλυσμοῦ ποτὲ γενομένου, συνέβη περὶ Βοιωτίαν πολλὰς λίμνας ἀναφανῆναι οἱ οὖν ἐγχώριοι πλάταις καὶ κώπαις καὶ εἰρεσίᾳ κεχρημένοι τὰς πρὸς ἀλλήλους ἐπιμιξίας ἐποιοῦντο. ἐκ τούτου οὖν τὰς πόλεις ὠνόμασαν· ἀπὸ μὲν τῶν πλατῶν Πλαταιάς, ἀπὸ δὲ τῶν κωπῶν Κώπας· ἀπὸ δὲ τῆς εἰρεσίας Εἰρέσιον.

vi. 91. ἀκρότατον, quem in sensum in latina quoque versione factum est, de promontorio interpretor cf. v. c. Xenoph. Anab. V, 4, 15. ὥκειτο δὲ τοῦτο πρὸ τῆς πό-

vs. 95. Quae inter hunc anagraphes locum et pedestre fragmentum Dicaearchum intercedit jam alibi animadversa est discrepantia de Thebarum ambitu, quippe qui illic septuaginta stadiorum, hic vero quadraginta trium esse referatur. Quam repugnantiam quum plurimi viri docti de uno eodemque utriusque fragmenti auctore cogitantes vario modo de medio tollere studuerint, jam Barthius inde novum argumentum suae conjecturae arcessivit, qua anagraphen et Vitae Graeciae fragmentum a diversis scriptoribus composita esse statuerat.

vs. 96. Pro κ' *Ὁρχομενός* Holstenius quod apud nostrum metricè tolerari potest $\kappa\alpha\iota$ *Ὁρχόμενος* edidit. Orchomenus Minyens a Muellero singulari libro satis illustratus est. Copae, cujus nominis de ratione Strabonis locus supra allegatus conferri potest, inprimis anguillis praeclaris (*θύναια*) instructae fuisse referantur cf. Athen. VII, p. 297. Ad verba *εἶτα μετὰ δύο* simplicissimum videtur *στάδια* mente subintelligere: id enim vocabulum etiam ita, ut ex sententiarum connexu repeti plane non possit, post voces numerales haud raro omissum deprehenditur. Ita autem via inter Orchomenum et Lebadeam justo brevior efficitur, cui rei ut succurreret O. Muellerus quanquam audacissime pro *μετὰ δύο μεθ' ἑκατόν* legendum coniecit. Neque *μετὰ δύο*, ut Buttmannus recte animadvertit, idem quod *μετὰ τὰς δύο ἑκ. πόλεις* significare potest neque ejus ipsius correctio *μετὰ δὲ τόν* h. e. *μετὰ δὲ τοῦτον* nimirum *τὸν Ὁρχομενόν* magnopere commendanda est. In vulgata igitur lectione, sicut omnes adhuc editores fecerunt, acquiescendum esse judico, donec ejus aut interpretatio aut emendatio sana investigata fuerit.

vs. 97. Trophonii oraculum, de quo singulare Dicaearchi scriptum exstitit, quanquam non in ipsa Lebadea urbe, sed prope eam situm fuit — quem in sensum Photii quoque locus interpretandus est cf. Lex. p. 154. *Λεβαδία, πόλις Βοιωτίας, ἐν ἣ Διὸς μαντεῖον Τροφωνίου κατασκευάσαντος* — ipso tamen urbis nomine interdum comprehen-

um ejus nominis formam non solum apud Homerum, sed
um apud Herodotum et Thucydidem inveniri ad Vitae
aeciae fragmentum supra adnotavi. Ceterum non credo,
ut in versione apud Gailium factum est, nostro loco
οσαγορευομένη, quem ad modum initio prosaici frag-
menti revera interpretandum videtur, per *celebrata* verten-
n esse, neque aliud significari statuerim, quam *urbem*
se dicitur Plataeas; aliter autem sine dubio se haberet,
scriptum esset αἱ προσαγορευόμεναι Πλαταιαί.

vs. 102. De Nisa s. Nisaea, Megarorum portu, nostro
o, etiamsi paulo infra de Megaris sermo fieret, ideo co-
undum non esse Casaubonus rectissime monuit, quod Me-
orum tunc demum mentio facta esset, quum Boeotiae de-
scriptio absoluta fuisset, hic autem locus ad Boeotiam adhuc
tineret. De Nisa igitur urbe Boeotiae interpretandum
, eadem quae secundum nonnullorum grammaticorum
tionem, quam anagraphes auctor (quem iterum antiquiora
pora respicientem videmus) comprobasse videtur, in
ium catalogo Homérico commemorata est Il. β, 508.
σαν τὴν ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. Quem
sum ubi Strabo l. IX, p. 405 affert, Homerum conjicit
dem Boeotiae urbem ita nominasse, quae alioquin Isus
ta fuerit, ita ut nonnulli in Homericum locum etiam Ἴσον

Nisoan intrudere voluerint ἢ γὰρ Νίσα οὐδαμῶς φαι-
αι τῆς Βοιωτίας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ
ῶν (cf. Heyn. edit. Apoll. t. I, p. 424. Eustath. ad Il. l.
271)· ὥστ' οὐκ ἂν εἶη, εἰ μὴ τὴν Ἴσον οὕτως εἴρι-

cf. Groskurd. ad. h. l. vers. Strab. t. II, p. 154. O. Muel-
is, ratione singularum inter urbes Boeotiae dimensionum
anagraphe indicatarum habita, talem latitudinis et longi-
inis Boeotiae computationem effecit, ut illi (ab Anthe-
e usque ad Thisben?) ducenta septuaginta, huic (a Chae-
ea inde ad Oropum) quingenta stadia assignaret et pla-
em provinciae ex optimis mappis geographicis fere quin-
ginta octo milliaria quadrata, quorum tamen aliqua pars
i, lacubus, saxis etc. condonanda esset, continere statueret.

vocis corripiendae ratione
antiquioribus temporibus
continuisset, allegatis Pl
οὐ γὰρ νόησις τὸ ἀρχαῖον
ἔδει λέγειν δύο. p. 418.
τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ
Galen. in comment. ad E,
των τῶν παλαιῶν τὸν τ
ἢ δι' ἐνὸς χαρακτήρος.

vi. 106. Λεωπόν τε
gruunt neque cum rerum
quam alias Leopus flumen
nium rectissime ex verbis
esse censuit ideoque uncis
ἕτερον δ' et in fine versu
tolerabilem efficientibus
mutationem recentiores
emendandum esse statuit.]
Κνωπὸν τ' Ἀσωπὸν τε
ita efficitur fluvius Cnopus
comprobari potest. Buttm
Λεωπόν τε ex sequentibus
quum in editione hanc conje
εὐνδοκίαν πρὸς

καὶ αὖτε μεγεσος· ὥστ' ἰ
τακισχίλιοι στάδιοι. Ἰερτ.
ἐκατόν φησιν. Ἰερώνυμ
τὸ δὲ πλάτος ἀνώμαλοι
κύκλον ἢ ὅσον Ἀρτεμίδου
τοῦ μήκους. τὸ δὲ ἐνθα
δίωκον, ἔχων κατοικίαν περὶ
φίμαλλαν· πρὸς δὲ τῇ
πλατυτάτῃ δὲ κατὰ τὸ
εἰς τὸν ἀντίον τοῦ προ
ηϊόνες, περὶ ἐξήκοντα στι

vs. 113. Pro παλαιω
quae contra metrum quid
Buttmannus statuit, sed ob
Casauboni codice Hoesche
quod plurimi deinde editori
vero maxime in alto sita es
colleudaverunt. παλαιωτάτ
prolatam, ubi vel o omitti
praeterea non intelligitur, qu
sita sermo est, subito statim
rica celebritate, de qua inf
de Cretae colonia et gentib
nius autem παλαιωτάτῃ ex

secutus Buttmannus edidit.
Hom. II. β, 645. ἄλλοι
φενέμοντο.

vs. 125. ἐργῶδες.
fortasse aliquo loco, cer-
uum vocavit op. ad Att. :
δες, sed ἀνεκτόν etc."

vs. 126. Cretae insula
ab aliis scriptoribus vel
sunt, ita ut nomina partim
modum conturbatos esse ci-
liceat aut auctorem operi
rebus summa negligentia u-
nius cum Ptolemaei Massal-
iacis Messapo; idem mont-
isium Amphimalea (χόλη
maeum memorari adnotavit.

vs. 128. Pro Ἀμφιμέ-
latino, ut Hoeschelius retuli-
mus ad Steph. Byz. Ἀμφίμα
deinde Μεσάπον restituend-
phimelam nostri loci eundem
existimavit S. 292 --

vs. 120. Cum re hoc
 L. VII. p. 323 a Gailio ad
Πελοποννήσου τὸ Μικτῶ
 rioris aetatis scriptores sa-
 2 idem quod *πρὸς τούτοι*
 vs. 124 sq. *τῆς Ἀττι*
λῶς, quae verba a veteri h
 Gailio suspicatur) falsissim
 Attica regione communia h
 tus intelligere confessus ei
 dibus ea ratione haecce exi
σαι νῆσοι αἱ Κυκλάδες.
 inde repetiit, quod plurim
 tinenti sitas pro parte ipsi
 fuissent. Similiter Buttman
 sensum esse non posse stati
 clades etiam ad ipsam Attic
 gavit simili modo proferer
 objacent Atticae continenti,
 lamis, Sounium, Ceos etc.“
ιον Νῆσος, quam Holsteni
 Seyl. L. I. *Σουνίου νῆσος*, it

...supra. Cet
santino Cycladibus adscri

Index locorum criticae vel hermeneuticae tractatorum.

Argument. Eurip. Medae	p. 66 sq.
Athenaeus I, p. 14.	- 62
IV, - 141.	- 31 sqq.
XIII, - 594.	- 134 sq.
XIII, - 603. a. b.	- 120
XIV, - 636. c.	- 73 sq.
XIV, - 624. b.	- 76
XV, - 694. a.	- 79 sq.
Censorinus de die natali c. 4.	- 23
Cicero Ep. ad Att. I, 18.	- 267 sqq.
Ep. ad Att. VI, 2.	- 133
Ep. ad Att. XIII, 39.	- 54
Clem. Alex. Protrept. I, 26.	- 110 sq.
Euseb. Praep. evang. XV, 9.	- 22
Hesych. I, p. 1365.	- 169
Martian Cap. VI, 590.	- 122
Plin. H. nat. II, 65.	- 121
Plutarch. Agesil. cap. 19.	- 109
Plutarch. Opp. ed. Reisk. t. VII, p. 510.	- 68 sq.
t. VIII, - 869.	- 57 sq.
Porphyr. περί ἀποχ. I, 36.	- 168 sq.
IV, 2.	- 102 sqq.
vit. Pyth. compll. II.	- 55 sq.
Steph Byz. γ. Χαλδαῖοι	- 98 sqq.
γ. πάτρα	- 112 sq.
Strabo I. II, 104.	- 123 sqq.
III, 158.	- 238
XIV, 5.	- 172
XVI, 755.	- 285
Suidas γ. Διεαρχ.	- 30

<i>Academia</i>	
Amphiarai templum	
Antigoni Antipater	
Aristoteles <i>κατὰ οὐρανὸν</i>	
<i>κατὰ ψυχὴν</i>	
Attici et Athenienses	
<i>Βίαι</i> diversarum scriptorum	
Ciceronis liber de gloria	
Clearchus	
Commentarii poetarum	
Demetrias urbs	
Dialogi singularis forma A.	
Dicaearchus Tarentinus	
— — — Actoles	
<i>Ἀδωνεύς</i>	
Domus Atheniensium	
Epistolae	
Euthymaei sententia de N.	
Glaucus	
Halica	
Heracliti Zoroaster	
— <i>τὸ κατὰ τὴν ἐν ᾧ δὲν</i>	
— <i>τὸ κατὰ τὴν φύσιν</i>	
Hermippus	
Hierocranhi	

Messana Peloponnesi	p. 15
Neophron tragicus	- 67 sq.
Odeum	- 157 sq.
Olympium	- 166 sqq.
Oropi historia	- 228 sqq.
Παραδοξογράφοι	- 57
Paroemiographi	- 108 sq.
Parthenion	- 163 sq.
Phidias, Dicaearchi pater	- 13
Phiditia Spartanorum	- 33
Piraeus	- 148 sq.
Posidippus	- 261 sq.
Pugna ad Plataeas	- 273 sqq.
Pythagorei, Pythagorici, Pythagoristae	- 59
J. J. Rousseau de artis musicae vi in homines	- 2
Sarambus	- 265 sq.
Scriptores περί ποιητῶν	- 66
Scriptores περί ἀγώνων	- 77
Tanagra	- 257 sqq.
Tellis	- 76
Theatrum Athenis	- 162 sq.
Theophrasti πρὸς τοὺς φυσικούς	- 19
Theopompi Chii Τρικάρανος	- 28. 35 sq.
Trophonius	131. 133
Xenon	- 241.

Index verborum.

ἀδικαταρχος p. 31. 37.	ἄστυ et πόλις de Athenis p. 151 sq.
ἄηδία p. 210 sq.	ἄτλητος p. 173
ἄκρασία p. 254 sq.	αὐτός pleonastice additum p. 188
ἄκτῆ p. 266 sqq.	αὕτη, αὐτή p. 156
ἄλις δρυός p. 12	βάρος p. 289 sq.
ἄπιστοῦμαι p. 155	βλοι p. 195
αποβιος p. 159	γεώλοφος p. 284 sqq.
ἀνεπίθετος p. 237	γραφή, lectio p. 44
ἀποκαρτερεῖν p. 219	διατρέχειν p. 303
ἄστυ et πόλις vocabula desunt	διατριβή p. 176
p. 150	διδασκάλιον p. 187 sq.

- 294 *κατανασσεύεται*
- 328 *τούς λυθῶς*
- 425 *adjudicata*

